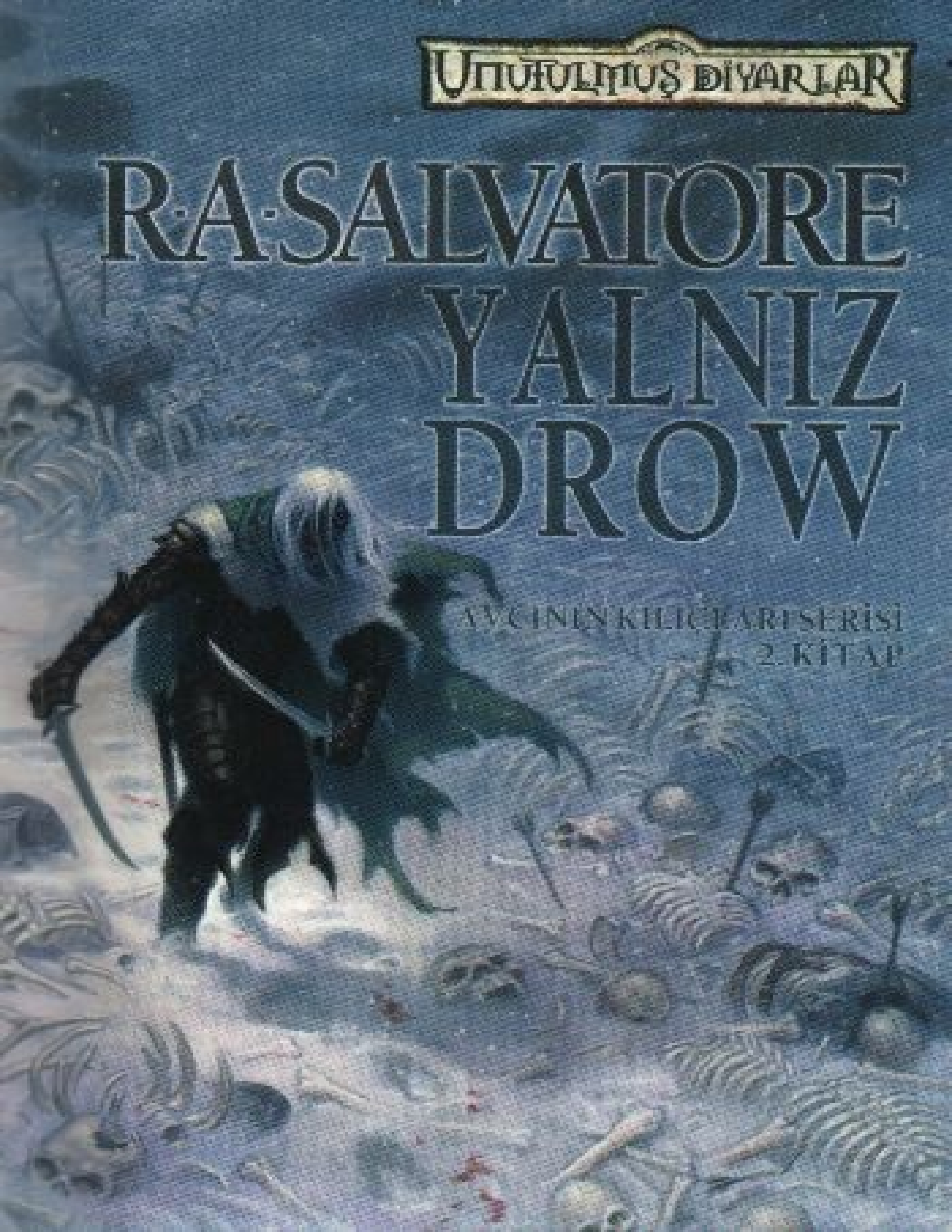

UNUTULMUŞ DİYARLAR
R·A·SALVATORE
YALNIZ
DROW
AVCININ KILIÇLARI SERİSİ
2. KİTAP

R. A. Salvatore (Avcının Kılıçları) Cilt2

Yalnız Drow

ÖNSÖZ

“Üç sis, Obould Bol-Ok,” diye haykırdı Tsinka Shrinrill gözleri tamamen açık, gözbebekleri delicesine dönerken. Ork kralı ile diğerlerine hitap ettiğinde, gerçek dünya ve tanrıların diyarı arasında bir yerde kaybolmuştu ve böylece konuşmaya başladı: “Üç sis; buharlarını sabah rüzgarına karıştıran Surbrin Nehri’nin uzun hattı, çağrınıza kulak veren Trollmoors’un kokuşmuş dumanı ve uzun zaman önce Fell Pass’ta ölmüş olan atalarınızın ruhlarının rahatsız edici ziyaretleri Dünyanın Omurgası’nın aşağısındaki krallığınızı tanımlıyor… Şimdi sıra sizde Kral Obould Bol-Ok ve bunların hepsi sizin topraklarınız olacak!”

Ork şamanı hitabını kollarını havaya kaldırıp iki yana açarak ve inleyerek tamamladı. Ork Tanrısı Gruumsh Tek-Göz’ün adını haykıran diğerleri; onu, aynı şekilde çığlık atıp kollarını kaldırarak ve Ork kralıyla sevgili tanrılarına ait tahta heykelin etrafında geniş bir çember oluşturarak izlediler.

Harap olmuş kutsal heykel, Gruumsh’un imgesine hakaret etmek için düşman tarafından kullanılmıştı.

Tanrılarını kirletmişlerdi.

Obould'un oğlu ve tahtın varisi Urlgen Üçyumruk, hayret, endişe ve şükran dolu bir ifadeyle baktı.

Bol-Ok kabilesindeki renkli samanların en küçüklerinden biri olan Tsinka'dan hiçbir zaman hoşlanmamıştı ve aslında

Obould'un hazırladığı konuşmayı yüksekten atarak yapıyor olduğunu biliyordu. Gözleriyle bölgeyi taradı; hırla-yamaya benzer sesler çıkaran, kızgın ve hayal kırıklığına uğramış bir ork deniziyle karşı karşıya olduğunu fark etti. Hepsi geniş ağızlı, keskin, kırık sarı-yeşil dişliydi. Korku ve heyecan içinde kendisini izleyen kan çanağına dönmüş ve düşmanca bakan gözlere baktı. Durmak bilmeyen itişmeleri izledi ve genellikle aynı şekilde cevaplandırılan, hiddetle savrulan ağır hakaretleri dinledi. Kızgın ve acımasız olan savaşçılar -Dünyanın Omurgası'nda yaşayan tüm orklar böyleydi- diğer ırklar kendilerine ait şehir ve toplumların tadını çıkarırken nemli mağaralarda yaşıyordu. Hepsi Urlgen kadar kaygılıydı; endişe içinde tırtıklı dilleriyle yarık dudaklarım yalıyorlardı. Obould, Kuzey Orkları'nın kaderini ve sefil varlıklarım yeniden şe-killendirebilecek miydi? Urlgen, Shallows olarak bilinen insan kasabasına düzenlenen saldırının öncülüğünü yapmış ve oradan büyük bir zaferle dönmüştü. Orklara büyük bir bela olan güçlü büyücünün kulesi devrilmiş; kudretli büyücü, kasaba halkının pek çoğu ve bir yığın cüceyle beraber öldürülmüştü. Ayrıca herkes Mithril Salonu'nun yöneticisi olan Kral Bruenor Battlehammer'm da öldüğüne inanmıştı.

Fakat pek çok kişi o kafir heykeli kullanarak Urlgen'in saldırısından kaçmıştı. Önlerinde o ulu heykelin belirdiğini gören Urlgen'in ork kuvvetlerinin çoğu, acımasız tanrılarının imgesine saygılarını göstererek secde etmeye başlamıştı.

Oysa hepsi bir hileydi; heykel açılmış ve içinden saf orkların bir kısmını kılıçtan geçiren ve geri kalanların uçarcasına dağlara kaçmasını sağlayan küçük bir cüce ordusu çıkmıştı. Ölmek üzere olan kasabanın savunucularından kaçanlar olmuştu ve -sayıları tahminen dört beş civarında olan-kaçak mülteciler başka bir cüce birliğince karşılanmıştı. Bu birleşik kuvvetler Urlgen'in ordusunu kovmuştu.

Ork komutanı fazlasıyla adam kaybetmişti.

Bu yüzden, Obould ortaya çıktığında, Urlgen başarısızlığı yüzünden azarlanmayı ve hatta dövülmeyi bekliyordu; zaten zalim babasının alelacele verdiği tepkiler hazırlanan konuşmanın satırları arasında yer alıyordu.

Fakat daha sonra, şaşırtıcı bir şekilde, bir takviye birliğinin geliyor olduğu haberi yayıldı. Diğer pek çok kabile yavaş yavaş Dünyanın Omurgası'nm dışına doğru ilerlemeye başlamıştı. O ürkütücü an göz önünde bulundurulunca Urlgen babasının hazır cevaplılığına hâlâ hayranlık duyuyordu. Obould savaş alanının mühürlenmesini, bölgenin güney yürüyüşünün bütün izlerinden arındırılmasını emretmişti. Amaç hiç kimsenin Shallows'tan kaçmadığını göstermekti; Obould yeni gelenlere verilecek bilginin ne denli önemli olduğunu biliyordu. Bu yüzden Urlgen'i savaşçılarına talimat vermek üzere görevlendirmişti; kaçabilen tek bir düşman olmamıştı, kimse bunun aksi bir şeye inanmayacaktı.

Böylece Dünyanın Omurgası'nın derin kovuklarındaki ork kabileleri koşarak Obould'un yanına gelmişti.

Ork kabilelerinin reisleri, Obould'un ayaklarının dibine değerli hediyeler sermiş ve bağlılıklarını kabul etmesi için yalvarmışlardı. 'Kutsal yolculuğuna şamanlar öncülük etti' herkes tarafından söylenen buydu. Cüceler berbat hileleriyle Gruumsh'u kızdırmış, bu sayede Gruumsh'un yandaşları, saygın kabilelerini onları intikama götürecek yola önderlik edecek olan Obould'a göndermişlerdi.

Kral Bruenor Battlehammer'ı vahşice katleden Obould, cücelerin kutsal varlıklarına gösterdiği saygısızlığı onlara pahalıya ödetecekti.

Urlgen için, tabii ki, bu büyük bir rahatlama olmuştu. O babasından daha uzundu ama ork liderine meydan okuyabilecek kadar güçlü değildi. Obould'un eşsiz gücüne ve yeteneğine ek olarak harikulade bir şekilde işlenmiş, dikenli siyah bir savaş zırhı ve sadece tek bir düşünceyle bile alevler saçan muhteşem bir kılıcı vardı. Hiç kimse, aşırı kibirli olan Urlgen bile, kabile kontrolünü ele geçirmek için ona meydan okumaya cüret edemezdi.

Gerçi Urlgen bunu dert etmese de olurdu. Topaç gibi dönen rahibelerin öncülük ettiği şamanlar, Obould'a hayallerinin ve arzularının pek çoğunu gerçekleştirme vaadi veriyor ve Shallows'ta -şerefli oğlu tarafından kazanılan-böylesi bir eşsiz bir galibiyet elde ettiği için onu göklere çıkarıyorlardı. Obould tören boyunca Urlgen'e pek çok kez baktı; gülümsemesi dişlerini ortaya çıkaracak kadar büyüktü. Bu, birine işkence ederken aldığı zevki yansıtan o korkunç gülümseme değildi. Obould, Urlgen'den memnundu; her şeyden memnundu.

Sonuç olarak Kral Bruenor Battlehammer ölmüştü ve cüceler kaçıyordu. Orklar, Shallows'ta yaklaşık bin savaşçısını kaybetmiş olsa da sayıları katlanarak artmıştı. Üstelik daha fazlası da geliyordu; güneş ışığına doğru tırmanıyor (pek çoğu muhtemelen hayatlarında ilk kez), parlaklığın yakıcılığına göz kırpıyor ve dağlardan kuzeye; samanların, Gruumsh'un, Kral Obould Bol-Ok'un çağrısına doğru ilerliyorlardı.

"Krallığımı alacağım," diye açıkladı Obould, şamanlar danslarını ve eğlencesini bitirdiğinde.

"Dağlardaki topraklarla ve üç sisle işim bittiği zaman bize direnen saldıracağız. Felbarr Kalesi'ni ele geçireceğim" diye bağırdı ve binlerce ork büyük bir keyifle onu alkışladı.

"Cücelerin Adbar'a kaçmasını sağlayacak ve onları o pis deliklerine tıkacağım!" Obould ona tezahürat eden bin orkun önünde kıvrak hareketlerle koşuşturarak konuşmasına devam etti.

"Mirabar topraklarını batıya taşıyacağım!" diye kükredi ve alkışlar yükseldi. "Gümüşay'ın adımı duyduğu an korkudan titremesini sağlayacağım!"

Bu kalabalığı en coşturan söz olmuştu. Tsinka yüce orku sıkıca kavrayıp öptü; ona kendini ve Gruumsh'un takdislerini sunuyordu.

Obould güçlü koluyla onu kendine doğru çekti; kalabalığın coşkusu daha da arttı.

Urlgen tezahürat etmiyordu ama Obould'un rahibeyi Gruumsh'un kirletilmiş heykelinin durduğu rampaya taşımasını izlerken kesinlikle gülümsüyordu. Mirasının ulaşacağı büyüklüğü düşünüyordu.

Ne de olsa Obould sonsuza kadar yaşamayacaktı.

Yaşayacak gibi görünürse de Urlgen bu yanlışı düzeltecek bir yol bulacağından emindi.

Her şeyi doğru yaptım.

Menzoberranzan 'ın dışına yaptığım yolculuğun her anında, doğru ve yanlışı gösteren harita ve bencillikten uzak bir toplum bilinci bana rehberlik etti. Başarısızlığa uğradığım anlarda bile, ki herkes başarısız olabilir, yanlış adımlarım, bilincimi önemsemememekten değil yargılardan ya da basit zaaflardan kaynaklanıyordu. Orada, bizleri seçilmiş tanrılarımıza, cennet ve umut tanımlarımıza yaklaştıran en üstün prensip ve ilkelerin yer aldığım biliyorum.

Bilincimi terk etmedim ama korkarım o beni aldattı. Ben her şeyi doğru yaptım.

Yine de Ellifain öldü ve onu kurtarmak için harcadığım tüm çaba benimle alay edilircesine boşa gitti. Ben her şeyi doğru yaptım.

Bruneor 'un düşüşünü izledim ve sanırım sevdiğim her şey onunla birlikte düştü.

Dışarılarda bir yerlerde benim aptallıklarıma gülen kutsal bir varlık var mı? Herhangi bir yerde, herhangi bir kutsal varlık var mı?

Yoksa hepsi bir yalan, ya da daha beteri, bir kendini kandırmaca mıydı?

Her zaman toplumu düşünmüş; bütün iyi olduğunda bireyin de iyi olacağına inanmıştım. Bu, varlığımın esas ilkesi ve Menzoberranzan 'ı terk etmem gerektiğini anlamamı sağlayan şeydi. Şimdi, bu acı dönemde, inancımın aslında kişisel olduğunu anlıyor ya da muhtemelen bunu kabul etmeye kendimi zorluyorum. Toplum üzerine verdiğim bütün demeçlerin, aslında kendimden daha büyük

bir varlığa ait olmaya çaresizce ihtiyaç duyduğumdan kaynaklanması ne kadar da ironik…

İnançlarımı ve onların doğruluğunu açıklarken aslında vaiz kürsüsünün önünde bir koyun sürüsü gibi toplananlardan hiçbir farkım yoktu. Aradığım rahatlık ve rehberlikti. Pek çoğu bunu dışarıda ararken, ben onların aksine, kendi içimde bulmak istiyordum.

Bu anlayışa göre her şeyi doğru yaptım. Fakat ne büyüyen farkındalığı, ne artan endişeyi, ne de yükselen korkuyu yok sayabilirim; bu yüzden, demek ki, yanılmışım. Ellifain öldüyse veya o kısacık hayatını böyle bir karmaşa içinde geçirdiyse gerisinin ne anlamı kalıyor ki?

Onların, yıkılan kulenin altında kalıp ölmelerini izledikten sonra benim ve arkadaşlarımın kalbimizi dinleyip kılıçlarımıza inanmasının ne önemi var ki?

Eğer başından beri haklıysam adalet bunun neresinde? Güzel tanrımızın merhameti nerede?

Bu soruyu sorarken bile bana bulaşan kibirin farkındayım. Bu soruyu sorarken bile ruhumdaki entrikaların açığa çıktığını biliyorum. ‘Düşmanlarımdan farklı mıyım? ‘sorusunu sormaktan kendimi alıkoyamıyorum. Teknik olarak kesinlikle farklıyım, peki ya uygulamada? Demeçler verip kendimi topluma adarken Menzoberranzan ‘da bıraktığım rahibelerle tamamen aynı şeyi aramıyor muydum? Tıpkı onlar gibi, amacım sonsuz hayatı bulmak ve benzerlerimin arasında yükselmek değil miydi?

Withegroo ‘nun kulesi sallanıp devrildiğinde attığım adımlar boyunca bana rehberlik eden hayallerim de onunla beraber yıkıldı.

Savaşçı olmak için eğitilmiştim. Pala kullanmadaki uzmanlığım olmasaydı, beni çevreleyen dünyada çok daha basit, daha az saygı ve kabul gören bir oyuncu olurdum, idman ve yetenek şimdi bana kalan tek şey; Drizzt Do‘Urden ‘in hayatı olan bu tuhaf ve dolambaçlı yolda inşa etmeye niyetlendiğim kısmın temelini de onlar oluşturuyor. O kadar sevgi duyduğum bu perişan yaratıkların böylesi darmadağın

oluşu üzerine öfkemi serbest bırakacağım. Bu kaybettiklerimin ifadesi: Ellifain, Bruenor, Wulfgar, Regis, Catti-brie ve aslında Drizzt Do 'Urden…

Buzölüm ve Parıltı olarak adlandırılan bu palalar şimdi benim kendimi tanımlama şeklim oldular ve Guenhwyvar yine benim tek yoldaşım. Yalnızca onlara güveniyor; başka hiçbir şeye güvenmiyorum.

- Drizzt Do 'Urden

ÖFKE ANIMSATICI

Drizzt onun bir tapınak olduğunu düşünmekten hoşlanmıyordu. Çatal uçlu bir sopaya dayanmış olan Bruenor Battlehammer'ın tek boynuzlu miğferi, kara elfın evi olarak kabul ettiği küçük oyuğa egemen oluyordu. Miğfer, oyuğun arka duvarı görevini gören ve doğal sığınıkta güneş ışığı alan tek yer olan uçurumun hemen önünde duruyordu.

Böyle durmasını Drizzt istemişti. Miğferi görmek istemişti. Varlığını hiçbir zaman unutmamayı diliyordu. Üstelik hatırlamaya kararlı olduğu tek şey ne Bruenor ne de diğer arkadaşlarıydı.

Drizzt en çok kendine ve dünyasına bu korkunç kötülüğü yapan kişiyi hatırlamak istiyordu.

Oyuğa girebilmek için iki iri kaya parçasının arasından yüzüstü emekleyerek geçmesi gerekmişti; üstelik buna rağmen zar zor ve oldukça yavaş ilerliyordu. Bu Drizzt'in umurunda değildi; hatta böyle olmasını tercih etmişti. Rahatlıktan tamamen yoksun olmak ve

varlığının hayvansı doğasını tatmak ona iyi geliyor, ruhunu temizliyordu. Ayrıca ona kim olduğunu ve hayatta kalmak istiyorsa kim olmak zorunda olduğunu hatırlatıyordu. Buzyeli Vadisi'nin Drizzt Do'Urden'i, Bruenor ve Catti-brie'nin arkadaşı değildi artık. Montolio de Brouchee'nin Mielikki ruhu ve doğasıyla eğittiği korucu da değildi. Yine Menzoberranzan'ın dışında gezinen o du. Bir kez daha, kara elf şehrinden ayrılan, onu yanıltan ve babasını öldüren rahibeleri terk eden mülteciydi. O Avcı'ydı, Karanhkaltı'nın merhametsiz yöntemlerini bozguna uğratan, içgüdülerine göre hareket eden ve ork sürüsüne sevgili arkadaşının ölümünün bedelini ödetecek olan yaratıktı.

O, hayatta kalmak dışında hiçbir şeyi umursamayan ve Ellifain'in ölümünün yarattığı acıyı bir kenara koyan Avcı'ydı. Bir öğleden sonra, yana yatık duran miğferin üzerine yansıyan güneş ışığının genişlemesini izleyen Drizzt kutsal totemin önünde diz çöktü. Bruenor yıllar önce, Drizzt daha onun hayatına bile girmemişken, miğferin üzerindeki boynuzlardan birini kaybetmişti ve Drizzt hiçbir zaman yerine yenisini koydurtamamıştı; Drizzt'e, bu sa-yede, başını her zaman aşağıda tutması gerektiğini hatırladığını söylemişti.

Narin parmaklar yukarı doğru hareket edip kırık boynuzun tırtıklı kenarını hissetti. Drizzt, Bruenor sanki bu karanlık oyukta yanı başında çömeliyormuş gibi, miğferin deri kuşağında hâlâ onun kokusunu duyabiliyordu.

Sanki bir başka zalim savaştan dönmüş, ter içinde kalmış, ağır ağır soluk alıp veriyor ve yüksek sesle gülüyorlardı.

Drow gözlerini kapadı ve Bruenor'un o çaresiz, ölmek üzere olan imgesini yeniden gördü.

Withegroo'nun beyaz kulesini, onu kenarlarından saran alevleri, tek başına kalan bir cücenin tepesinde koşuşturup durduğunu ve acı sonun farkına vararak buruk bir tavırla emirler verişini izledi. Kulenin yana yatıp devrildiğini ve cücenin yıkılan taşlar arasında kaybolduğunu gördü.

Gözyaşlarına engel olmak için gözlerini daha da sıkı kapadı. Onları yenmeli, uzaklara, çok uzaklara göndermeliydi. Şu an olduğu

savaşçıda böyle duygulara yer yoktu. Drizzt gözlerini açıp miğfere bir kez daha baktı. Öfkesinden güç alıyordu. Bakışları, yere saplanmış başlığın arkasındaki girintiye kadar uzanan güneş ışığını izledi ve yere atılmış botlarını gördü.

Zayıf ve güçsüz bırakan keder duygusu gibi, onlara da artık ihtiyacı yoktu. Drizzt kendini yere yüzüstü bırakıp kayalar arasındaki bir açıklıktan, öğleden sonra güneşine doğru kaydı. Sonra zıplayarak doğruldu ve burnunu rüzgara dikti.

Çevreye göz attı; keskin gözleri güneş ışığının yarattığı her gölgeyi ve yansımayı tarıyor, çıplak ayakları altındaki yerin soğukluğunu hissediyordu. Dört bir yana gelişigüzel bir bakış attıktan sonra, Avcı, en yüksek tepeye doğru hızla koşmaya başladı. Güneş batı ufkunda yok olduğunda dağ kenarına ulaştı ve gölgeler uzayıp alacakaranlık çökmeye başladığında bölgeyi izleyerek orada bekledi.

Sonunda, uzaklarda bir yerde kamp ateşi parıldadı.

Drizzt'in elleri, içgüdüsel bir hareketle belinde bulunan kesedeki oniks figürüne gitti. Yine de onu dışarı çıkartıp

Guenhwyvar'ı çağırmadı. Bu gece değil.

Gece üzerine çöktükçe görüşü daha da keskinleşti ve Drizzt, gölge kadar sessiz, rüzgarlı bir sonbahar günündeki tüy gibi uçarcasına koştu. Dağlardaki patikalarda kendini sıkışmış hissetmedi; devrilmiş kayalar ve çatlaklarla dolu zeminde yavaşlamayacak kadar çevikti. Ağaçların yanından hızla zik zak çiziyor ve bunu öyle sinsice yapıyordu ki; hayvanların çoğu, hatta sürekli tetikte olan geyikler bile, onu ne duyuyor, ne de yaklaştığını fark ediyorlardı; rüzgarın esintisi onlara kokusunu taşımadığı sürece geçip gittiğini bile anlamıyorlardı.

Bir süre sonra küçük bir nehre geldi fakat bir ıslak taştan diğerine öyle kusursuz bir dengeyle geçti ki taşların en kaygan kısımları bile onu düşüremedi.

Dağdan indiği ilk andan itibaren ateşi neredeyse göremez olmuştu fakat rotasını daha oradayken çizmişti ve nereye gideceğini

biliyordu. Sanki içindeki öfke, uzun ve emin adımlarına tek başına rehberlik ediyordu.

Küçük bir vadinin karşısında, kaim ağaçlarla dolu bir korunun çevresinde kamp ateşini bir kez daha gördü; üstelik bu kez ateşin çevresindeki siluetleri seçebilecek kadar yakındaydı. Boylarından, geniş omuzlarından, kamburu çıkık duruş ve hareketlerinden onların ork olduğunu hemen anlamıştı.

Bir çift, kendi aralarında tartışıyordu -çok da şaşırtıcı bir şey değildi-ve Drizzt gırtlaksı aksanlarından tartışmanın kimin nöbet tutacağı üzerine olduğunu anlamıştı. Kimsenin görevi istemediği ve herkesin bunu bir angarya olarak gördüğü aşikardı.

Drow onlara çok da uzak olmayan bir çalılığın arkasına çömel-di ve yüzüne şeytani bir gülümseme yayıldı. Tuttukları nöbetin bir önemi yoktu; ister tetikte olsunlar ister olmasınlar onu fark etmeyeceklerdi.

Avcı'yı göremezlerdi.

Hayvani nöbetçi mızrağını büyük bir kayanın arkasına düşürdü; parmakları kilitlenmiş, elleri arkasında birleştirilmişti. Eklemlerinden çıkan ses, kırılan dallardan çıkan çatırtıdan da fazlaydı.

Kamp ateşine ve onun etrafında oluşmuş, dinlenen, kokuşmuş yemek artıklarına saldıran şekillere bakıp "Hep Bellig," diye yakındı. "Bellig nöbet tutsun. Sen uyu. Sen yemek ye. Her zaman Bellig nöbet tutsun."

Homurdanmaya, şikayet etmeye ve uzun bir süre daha kamp yerine bakmaya devam etti.

Sonunda geri döndü ve kapkara bir yüz, karman çorman beyaz saçlar ve bir çift gözle karşılaştı. O gözler! Mor gözler! Alev alev yanan gözler!

Bellig içgüdüsel olarak mızrağına uzandı; ya da sağında ve solunda parıldayan bir bıçak görünceye kadar uzanmak üzereydi. Sonra kollarını birleştirip bıçağa engel olmak istedi ama kara elfin

palasını yakalamak için fazla yavaştı. Çığlık atmaya çalıştı ama o anda kavisli bıçaklar nefes borusunu ayıran iki derin kesik açmıştı.

Bellig ölümcül yaralarını sıkıca kapadı ama kılıçlar arka arakaya hamleler savurmaya devam etti.

Ölmek üzere olan ork, arkadaşlarının yanına koşmak istermişçesine döndü ama bacaklarına, kas ve tendonlarını kolayca ayıran, yeni bir pala darbesi geldi.

Bellig düşerken kendisini kavrayan ve yavaşça aşağıya, zemine doğru çeken bir el hissetti. Soluk alması neredeyse imkansız olmasına rağmen hâlâ hayattaydı. Kanı çevresinde koyu kırmızı bir göl oluştursa da hâlâ hayattaydı.

Katili sessizce uzaklaştı.

“Arsh, sessizce buraya gel, aptal Bellig,” Oonta, kamp yerine çok da uzak olmayan, geniş bir bölgeyi kaplayan karaağacın büyük dallarının birinin ardından seslendi: “Bunu Figgle ile birlikte söylüyorum.”

“Onun büyük bir ağzı var.” diye onayladı Çirkin Figgle.

Burunsuz, dudaklarından biri yırtılmış, gri-yeşil dişleri uzun ve eğri büğrü olan Figgle, ork standartları için bile oldukça gösterişliydi. Gençliğinde iğrenç bir worga fazlasıyla yaklaşmış ve bedelini ödemişti.

“Yakında onu öldüreceğim.” diye açıkladı Oonta, nöbet arkadaşına çarpık bir gülümsemeyle bakarken.

Bir mızrak süzülerek geldi ve ikisinin arasındaki ağaca hızla saplandı.

“Bellig!” diye bağırdı Oonta, Figgle’la beraber yana doğru tökezlerken. “Seni çok yakında öldüreceğim!” Oonta, Figgle onu başıyla onaylarken, homurdanarak, sallanan mızrağı aldı.

“Bırak onu,” diye bir ses duyuldu. Ork dilinde konuşuyordu ama tonlaması bir orkun ağzından çıkamayacak kadar melodikti.

İki nöbetçi de oldukları yerde donup kaldı ve mızrağın geldiği yöne doğru döndü. Orada narin ve zarif bir figür dikiliyordu; siyah elleri kalçasındaydı ve siyah pelerini arkasından esen gece rüzgarında salınıyordu.

“Ona ihtiyacınız olmayacak.” diye açıkladı kara elf. “Ha?” dedi iki ork aynı anda.

“Neye bakıyorsunuz?” diye sordu Oonta’nın kuzeni Broos olan üçüncü bir nöbetçi. Kenardan, Oonta ve Figgle’in soluna, kara elfin sağma doğru ilerledi. İki orka baktı ve onların donmuş bakışlarını izleyerek drowu gördü; o da olduğu yerde donup kalmıştı. “Bu kimin nesi?”

“Bir arkadaş,” dedi kara elf.

“Oonta’nın arkadaşı mı?” diye sordu Oonta kendi göğsünü işaret ederek.

“Kasabada kuleyi yıktığınız zaman öldürdüklerinizin bir arkadaşı,” diye açıkladı drow ve orklar bu sözlerin ne anlama geldiğini kavrayamadan kara elfin palası elinde belirdi.

Orklar onu takip bile edemediğinden çok çabuk ve kıvrak hareketlerle saldırmış olmalıydı. Üçü de silahların oracıkta, birdenbire bitiverdiğini düşünmüştü.

Broos, kendisini aydınlatmalarını istercesine Oonta ve Figgle’a bakıp “Ha?” diye sordu. Ve karanlık bir şekil yanından aceleyle geçti.

Ölmüştü.

Kara elf, ork ikilisine doğru ağır ağır ilerledi. Figgle biri çatallı düello tarzı, diğeri eğri bir çift bıçak çıkarırken Oonta mızrağı ağaçtan aldı.

Oonta mızrağı elinde ustaca çevirdi; ucu bir yukarı bir aşağı geliyor ve drowun hareketini kısıtlıyordu.

Fakat drow onu iki orkun arasına savurarak mızrağın altından kaydı. Figgle iki silahını da aşağı doğru tutarken Oonta mızrağı boşuna hareket ettirmeye çalışıyordu.

Oysa drow orada değildi. Yukarı doğru zıplamış, orkların arasından havaya yükselmişti. İki yetenekli savaşçı ork, büyük bir başarıyla silahlarını değiştirmiş, çevik yaratığı iki yanından zorluyordu.

Palalar oradaydı, çift taraflı uygulanan hızlı bir savuşturmayla, biri mızrağı durduruyor, diğeri Figgle'in hamlelerini zarifçe önlüyordu. Kara elfin kılıçlan, bir yandan kendisine yapılan hamleleri engellerken diğer taraftan da ayaklan ileri geri salmıyor, orklarm suratlarının ortasına sersemletici tekmeler savuruyordu.

Figgle yere düşmüş, yönünü şaşırmış ve kafası karışmışken kendisine yönelen hamleleri önlemek için bıçaklarını öne arkaya sallayıp duruyordu. Oonta da yana doğru çekilmiş, mızrağını havaya savuruyordu. Bilinçleri yerine geldiğinde kendilerini birbirlerine bakarken buldular.

Drow ortalıkta gözükmediğinden "Ha?" diye sordu Oonta.

Figgle birden sarsıldı; eğri palanın ucu göğsünü delip geçmişti. Pala aniden ortadan yok olmuş, kara elf, orkun yanından dolaşırken diğer palasını yaratığın boğazını kesmek için kullanmıştı.

Böyle bir düşmanla uğraşmak istemeyen Oonta mızrağı atmış, arkasını dönmüş ve korku içinde bağırarak kamp yerine doğru koşarak kaçmıştı. Korku içinde Oonta'nın etrafında toplanan orklar genellikle çiğ ve bozuk etten oluşan iğrenç yemeklerini dört bir yana saçarken silahlarını kuşanıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı bir tanesi. "Kim öldürüyor?, diye haykırdı diğeri.

"Drow elf! Drow elf!, diye inledi Oonta. "Drow elf öldürmek Figgle ve Broos'u! Drow elf öldürmek Bellig'i."

Drizzt, orkun, kaçarak ışıklar saçan kamp yerine dönmesine izin vermiş, zalim yaratığın telaşından yararlanıp kampın sağ tarafındaki büyük bir ağacın gölgesine saklanmıştı. Palalarını kaldırırken etrafa çabucak bir göz atmış ve bir düzineden fazla yaratık olduğunu fark etmişti.

Ağaca tırmanmış, Oonta’nın katledilen üç orku diğerlerine anlatışını dinlemişti.

“Drow elf mi?” diye yankılanıyordu birden fazla kişiden çıkan ses. İçlerinden biri, Drizzt’in daha önce duyduğu bir isim olan Donnia’dan bahsediyordu.

Drizzt bir daim ucuna doğru hareket etti; yerden on beş ayak yükseklikteydi ve orklara neredeyse tam tepelerinden bakıyordu. Orklarm gözleri dışarıya; ağaçları çevreleyen gölgelere, Oonta’nın hikâyesinin onları bakmaya mecbur kıldığı yerlere bakıyordu. Ağaçların altından görülmeyen Drizzt kendi içine, irsi drow güçlerine, ırkının doğal büyüsüne doğru uzandı ve ork grubunun ortasına, kamp yerinin merkezi olan ateşin tam üzerine zifiri karanlık bir küre savurdu. Drow, daldan dala sıçrayarak aşağı indi; çıplak ayakları her dokunuşu hissediyor, onu kusursuz bir denge içinde tutuyor, tılsımlı, hız arttırıcı halhalları onun çabuk adımlar atmasını sağlıyordu.

Zemine, -karanlık küreye ve siyah derili bir figürün kendilerine doğru geldiğini fark edip bağıran sonra da onun olduğu tarafa bir mızrak fırlatan-kürenin çevresindeki orklara doğru koşarak indi.

Drizzt, kendisine fırlatılan, istese hiç zarar görmeden yakalayabileceğini düşündüğü, hantal nesnenin yanından koşarak geçti. Karşısına çıkan ilk orku başka bir kalıtsal büyüyle karşılamış; mavi mor alevlerle onun çevresini sarmış, kürenin dışında sendelemesine sebep olmuştu. Alevler deriyi yakmamıştı fakat aslında yardıma bile ihtiyacı olmayan, becerikli drow için hedefi belirginleştirmişti.

Alevler orkun da dikkatini dağıtmıştı; aptal yaratık tutuşan uzuvlarına bakıp korkuyla bağırmıştı.

Sonra bakışlarını Drizzt’in olduğu tarafa çevirmiş ve sadece parlayan palayı görebilmişti.

Öbürünün hemen sağında başka bir ork belirmişti. Drow hiç yavaşlamadan orkun, kendini savunmak istercesine, hızla hareket eden sopasının altma kaymış, palasını yaratığın bacaklarına ustaca

vurmuş ve dizlerinin arkasından onları ikiye ayırmıştı. İnleyen ork yere düştüğünde Avcı Drow çoktan karanlık kürenin içine girmişti.

Kasları ve devinimleri çevresindeki seslere ve dokunuşlarına tepki vermiş; tamamen içgüdüsel olarak hareket etmişti. Avcı, onu görmese bile, çıplak ayaklarının altındaki zeminin sıcaklığından, ateşin tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Ayrıca ne zaman bir orkun kendisine beceriksizce dokunduğunu hissetse palaları hızlı ve öfkeli bir şekilde hareket edip, yaratıkların yanından hızla geçerken bile, onlara darbeler savuruyordu.

Bir süre sonra tek bir orkun bile varlığını hissetmez, sesini duymaz oldu ama koku alma duyusu arkasında birinin olduğunu söylüyordu. Parıltı'nın kısa ve kesici bir hamlesiyle bir çığlık koptu ve ork yere düşerken bir çarpma sesi yükseldi.

Avcı Drizzt, karanlık kürenin öbür tarafına ne zaman geçmesi gerektiğini yine içgüdüsel olarak biliyordu. Her nasılsa, içinde bir yerlerde, bütün adımlarını ölçüp biçmişti.

Kusursuz bir denge içinde, hızla karanlıktan çıktı; bakışları, hemen, kendisine doğru düşüncesizce hamle yapan orklara odaklandı ve aklından, savaşçı içgüdüleriyle fark etmeden uygulamaya başladığı hamleleri geçirdi.

Öne doğru ilerledi ve altında bir mızrağın baskısını hissederek ikili bir hamleyle darbeyi savuşturdu. Drizzt'in sivri palalarından yalnızca bir tanesi bile bu üstünkörü yapılmış mızrağı koparıp atmaya yeterdi ama ilk hamleyi yeterince bastıramamış ve ikincisinde bıçağı yatay bir şekilde indirmişti. Mızrak sağlam kalsa da olurdu; göğsünde soldan sağa hareket eden ve silahı yere düşüren ikinci pala darbesinden sonra bunun bir önemi yoktu.

Drizzt'in ayakları ani bir bulanıklıkla hareket edip onu dengesini kaybetmiş orkun yanma taşımış ve Parıltı, yaratığı boğazından yakalamıştı.

Drizzt hareketlerine hızını kesmeden devam etti; her adım onu biraz daha sola götürürdü, böylece ikinci orka yaklaştı ve tam bir dönüş yaptı; Parıltı yine yanlamasına bir darbeye öncülük etmiş,

orkun kılıç tutan kolunu yakalayıp bileğinden koparmış ve silahın havaya savrulmasına neden olmuştu. O kuvvetli darbeyi -drow dönüşünü tamamladıktan sonra-ikinci pala; Buzölüm izledi. Hızlı ve sert bir hamleyle yaratığın kaburgalarını ayırdı.

Avcı çoktan yola koyulmuştu.

Sallanan bir topuzun altından geçti ve saldırgan bir mızrağın üzerinden zıpladı; yere inerken ayaklarını gövdesine dayayarak silahı altına aldı. Parıltı'yla öne doğru bir hamle yaptı ama ork çömel-mişti. Drizzt, hızını neredeyse hiç azaltmadan, palayı başparmağıy-la havaya savurup döndürdü ve Parıltı hazırlıksız yakalanan topuzlu orkun göğsünü delip geçti.

Tüm bunlar olurken drowun diğer eli ondan bağımsız çalışıyor ve mızraklı orkun yukarı kaldırdığı eline önce birinci, sonra ikinci ve üçüncü darbeyi indiriyordu. Parıltı'yı özenle çıkaran Drizzt yana kaydı, ölmek üzere olan ork ona doğru yalpaladı ve ayağı, parçalanan koluna sımsıkı yapışmış olan diğer orka takıldı.

Avcı oradan hızla ayrılmış ve gözüne kestirdiği bir çift orka doğru hızla ilerlemeye başlamıştı.

Drizzt, dizlerinin üzerinde yana doğru kaydı; orklar mızrak ve kılıçlarını aşağı indirerek karşılık verdiler. Dizleri zemine değdiği anda Drow, kollarını kıvırıp ayaklarını çekerek, kendini ileri doğru yuvarladı. Bütün gücüyle kendini itip dönmeye devam etti. Hareketin farkına bile varamayan şaşkın çifti devirip geçti.

Drizzt, kusursuz dengesini koruyarak, yumuşak bir hamleyle yere, dönüp duran orkların daha da sendelemesini sağlayan Parıltı'nın soluna indi. Drizzt'in silah taşıyan elleri iki yana açıktı; Buzölüm ile Parıltı'nın yerini değiştirdi. Böylece silahlar, drowun erişebileceği en uzak noktaya ulaşıp orkların tam ortasına nişan almıştı. Kolunu çevirip silahları üste aldı, sonra tekrar ters tarafa döndürdü ve elinin tersiyle onları fırlattı.

Orkların hiçbiri, hamleye karşılık vermek bir yana, kendi silahlarına bile uzanamadı. Her iki bıçak da orklara isabet etmiş, onları devirmişti.

Avcı oradan hızla ayrıldı. Orklar, kara düşmanlarına direnemeyeceklerini anlamış, itişip kakışmaya başlamıştı. Hiçbiri, orkların başını çılgınca yarıp karanlık kürenin içinden geçip geldiği yere geri dönen Drizzt'e karşı koymaya çalışmamıştı. O, bu sırada, en azından bir canavarın yere yatıp saklandığını duymuştu. Bir kez daha, diğer duyuların egemen olduğu dünyanın içindeydi; ısıyı hissediyordu, varolan her sesi duyuyordu. Silahları önünde beliren bir orka nişan aldı. O sırada bir başka hareketin ve yana çömelen birinin varlığını hissetti.

Çabucak atılan bir adımla ateşin yanına geldi. Yemek kabı üç ayaklı bir sehpanın üzerinde duruyordu. Onu tekmeleyip uzaklara gönderdi ve aceleyle yola koyuldu.

Sihirli küresinin karanlığında, önünde dikilmiş duran bir ork, bir diğeri kaynayan yemeğin üzerine dökülmesiyle inleyip can çekişirken, onun gülümsemesini göremiyordu.

Önünde duran ork ona vahşice saldırıp yardım çığlıkları attı. Orkun öfkeli salımşındaki rüzgarı hissedebilen, salınıştaki akımı hesaplayan Avcı onun arkasına geçmekte hiç zorlanmamıştı.

Bir kez daha kürenin dışına çıktı ve orku ölümcül bir yarayla döne döne yere düşerken bıraktı.

Kürenin çevresinde attığı çabuk bir turla kampta sadece iki ork kaldığını anladı. Biri, tüm kanı akıp giderken yerde kıvranıyor, diğeri kaynar yemeğin yarattığı yanıkları yatıştırmak için yerde yuvarlanıyordu.

Palaların kusursuzca hesaplanan darbesi ikisinin hareketine de son verdi. Böylece Avcı başladığı işi bitirmek için karanlık geceye doğru ilerledi.

Zavallı Oonta bir ağacın kenarına düşmüş güçlükle soluk alıp veriyordu. Arkadaşı ona koşmaya devam etmesi için yalvarmış ve onu geride bırakarak uzaklaşmıştı. Kamptan bir mil uzaklıktaydılar.

“Gitmeliyiz!”

“Sen gitmelisin!” diye karşılık verdi Oonta nefes nefese.

Oonta, kabile samanının emriyle, Kral Obould’un zaferine katılmak ve oradan çok da uzak olmayan bir noktada, Gruumsh’un imgesine zarar verenlere karşı savaşmak için Dünyanın Omurgası’ndan ayrılmıştı.

Oonta cücelere karşı savaşmak için dışarı çıkmıştı; drowlara karşı savaşmak için değil!

Arkadaşı onu yeniden kavrayıp kaldırmaya çalıştı ama Oonta birdenbire elini geri çekti. Başını öne eğdi ve güçlükle nefes alıp vermeye devam etti.

Arkalarından “İstediğin kadar kal,” diye bir ses yükseldi. Bozuk bir ork aksanı ve hiçbir orkun taklit bile edemeyeceği melodik bir tonla konuşuyordu.

Yüzünü sesin geldiği yere çevirirken “Gitmeliyiz!” diye itiraz etti Oonta’nın arkadaşı.

Bu sözlerin sahibinin kim olduğunu çok iyi bilen ve artık ölü olduğuna inanan Oonta başını kaldırıp bakmadı bile. Arkadaşının “Konuşabiliriz,” diyerek kara elfe yalvardığını ve silahının yere düşerken çıkardığı sesi duydu.

“Ben konuşabilirim,” diye cevapladı kara elf ve elmas uçlu, şeytani bir pala çıkarıp orkun boğazını ustaca kesti. “Senin ses çıkarabileceğinden şüpheliyim.”

Orktan gelen cevap boğuk bir böğürtüydü. Ve düştü.

Oonta ayağa kalktı ama hâlâ yüzünü düşmanına dönmemişti. Bir ağaca doğru ilerledi, ellerini savunmasızca önüne düşürerek öldürücü darbenin bir an önce gelmesini umut etti. Drowun sıcak nefesini ve bıçaklardan birinin ucunu ensesinde, diğerini sırtında hissetti.

“Bu ordunun liderini bul,” dedi drow, “Onu aramaya geleceğimi söyle, hem de çok yakında… Onu öldüreceğimi söyle.” Palanın hızlı darbesi Oonta’nın sağ kulağını kesti. Ork yüzünü ekşitip hırladı, yine de arkasını dönüp kaçmayacak kadar akıllı ve disiplinliydi.

“Söyle ona,” diye kulağına fısıldadı, “Hepsine söyle.” Oonta ölüm saçan saldırgana denileni aynen yapacağını garantilemek için cevap vermeye yeltendi. Ama Avcı çoktan gitmişti.

AZİM VE CESARET

Bir düzine kirli ve yol yorgunu cüce hızla yürüyüp gürlüyor, tüm hava şartlarının dövdüğü taşlı yollarda yarıkların üzerinden atlıyor, kayaların çıkıntılarından ve antik iri taş parçalarından çevik hareketlerle kurtuluyordu. Açıkça hissedilen korkularına rağmen birlikte çalışıyor, tökezleyen biri olursa ona yardım etmeye ve yol göstermeye hazır birileri oluyordu.

Arkalarından ork sürüsü geliyordu; baykuş gibi ötüp inleyen iki yüzden fazla salyalı yaratık vardı.

Silahlarını tıngırdatıp havaya kaldırdıkları yumruklarını sallıyorlardı. Ara sıra, içlerinden biri kaçışan cücelere, bir türlü hedefi bulamayan, bir mızrak fırlatıyordu. Orklar ne toprak kazanıyordu, ne de kaybediyordu ama cüce yakalamaya duydukları açlık, korkmuş implerin fark edilir bir çaresizlikle kaçmaya duydukları arzudan daha az değildi. Gerçi cücelerin aksine, orklardan biri tökezlediğinde arkadaşları ona yardım etmek için hazırda beklemiyordu. Üstelik tökezleyen bir ork, diğerlerinin ilerlemesine engel olduğundan yuvarlanma, tekmelenme hatta sün-gülenme riskini almış oluyordu. O yüzden, ork hattı genişlemişti ama öncülerle en arkadaki cüce arasında yalnızca bir düzine ork kalmıştı.

Cüceler oldukça serbest bir arazide yokuş yukarı tırmanmaya başladılar. Sağlarında; batıda, büyük bir sıra dağ uzanıyor ama

sollarında yine bir serbest arazi yer alıyordu. Korkudan da fazlasını hissederek çığlık atmaya ve koşmaya devam ettiler. Orklar onları yakalayıp öldürmekle ilgilenmeyip yola odaklansaydı cücelerin, önlerinde pek çok seçenek olmasına rağmen, tek bir amaç ve yönde ilerlediğini fark ederlerdi.

Cüceler, tam bir birlik içinde, sıra dağların gölgesini geride bırakmış geniş boşlukları olan bir çift iri kayanın arasına sapmıştı. Onları takip eden orklar bu kayaların ne anlama geldiğini bilmiyordu; o iki iri kaya, aslında taşlı bir zemin boyunca uzanan ve üç orkun yan yana geçebileceği genişlikte olan bir nehir yatağının başlangıcıydı. Bu korkunç yaratıklara göre nehir yatağı, sadece cücelerin dağılıp gözden kaybolamayacağı anlamına geliyordu. Üstelik orklar öylesine odaklanmışlardı ki nehir yatağının her iki kenarında bulunan, taşlarla kurnazca gizlenmiş, içlerindeki cücelerin dışarıyı izlediği odacıkların varlığını fark etmemişlerdi.

İlk cüce grubu, kazmalar, çekiçler, baltalar ve kılıçlarla etrafı tarayarak kenarlardaki duvarlardan ileri atıldığında öncü orklar kanalın-içinde kuyruk oluşturmuş, ork kuvvetinin yarısından fazlası girişteki taşları aşmıştı. Bazıları, özellikle de Thibbledorf Pwent'in rehberlik ettiği Karındeşen Brigade gibi tipler, başlarındaki iri çivili miğferler, sırtlarmdaki zırhlar ve çivili eldivenler dışında silah taşımıyordu. Neşe içinde ork sürüsüne doğru hücum ettiler; kendilerine en yakın yerde bulunan düşmanın üzerine atlayıp onu vahşice dövüyorlardı. Bu orkların bazıları, bundan sadece on gün önce, yerle bir edilen Shallows köyünde, yine aynı cüce grubu tarafından aynen bu şekilde hazırlıksız yakalanmıştı. Ama o zamanın aksine, orklar, dayak yiyip kaçmamış, savaşa girmişlerdi.

Yine de, cüceler, bu kayalık kanalın dar alanlarında savaşmak için daha donanımlıydı.

Stratejilerini önceden belirleyip zemini kendilerine göre şekillendirmişler ve kısa sürede galibiyet elde etmişlerdi. Ön tarafın sonundakiler; kanalın girişine en yakın olanlar, çabucak bir savunma düzenlemişlerdi. Kaçış için kullanacakları kayalar, kanalı arkalarından kapamak ve böylece içeride kalan orkların işlerini

bitirmek ve barikatın öte yakasına kaymak için onlara gereken zamanı kazandırmak amacıyla özenle kesilmişti.

Onları tuzağa düşüren on iki cüce, tabii ki anında bir birlik oluşturmuş ve ork öncülerinin saldırısını engellemişti. Ayrıca arbedenin ortasında kalan cüceler uyum içinde çalışmış, her biri diğerine arka çıkmıştı. Böylece, ork saldırısına maruz kalanlar bile yerde kıvranırken boğazlanmaktan kurtuluyordu.

Bunun tersine, yere düşen orklar tek başlarına kalıyor ve tek başlarına ölüyordu.

“Senin çocuklar iyi iş çıkardı Torgar,” dedi uzun boylu, geniş vücutlu, turuncu saçlı ve kuşağına tıkıştırılmış olmasaydı ayaklarını gıdıklayabilecek kadar uzun sakallı bir cüce. Gözlerinden biri mat griydi; Mithril Salonu’nun drow istilasına karşı savunulduğu sırada yaralanmıştı. Diğer gözüyse keskin ve canlı bir maviyle parlıyordu. “Gerçi birkaçını kaybetmiş olabilirsin.”

“Kendi neslini korumak için savaşırken ölmekten daha iyi bir ölüm şekli yoktur,” diye cevapladı, Marki Elastul’un Kral

Bruenor Battlehammer’a uyguladığı baştan savma tedaviyle çileden çıkıp (bu şehirden geçen uzak akrabalarına selam verme cesaretinde bulunan tüm Mirabarran cücelerine bulaşan bir hastalık tedavisiydi) Mirabar’dan yeni göç etmiş olan dört yüzden fazla cücenin güçlü lideri Torgar Hammerstriker.

Torgar, uzaktaki savaşı izlerken uzun, siyah sakalını okşadı. O fazlasıyla garip yaratık; Pikel Bouldershoulder, kanalın girişindeki taşları hareket ettirmek ve geri kalanları mühürlemek için kullandığı tuhaf rahip büyüsüyle kavgaya karışmıştı.

Yine de bunun geçici bir mola olacağı açıkça görülüyordu; aptal olmayan orklar ve takviye birlikler onları arbedenin yanına çıkaracak olan geri dönüş yolunun izini sürmeye çoktan başlamıştı.

“Mithril Salonu senin bugün, burada yaptığın yardımı unutmayacak”, diye Torgar’a garanti verdi yaşlı, uzun cüce. Torgar Hammerstriker, bu övgüye başını sessizce sallayarak karşılık verdi;

Battlehammer Klanı’nm savaş lideri -Banak Brawnanvil-ne kadar duygulandığını görmesin diye yüzünü konuşmacıya çevir-memişti bile. Torgar bu anı hayatının sonuna kadar unutmayacağını anladı; birkaç yüzyıl daha yaşasa bile bu değişmeyecekti. Atalarının evi Mirabar’dan uzaklaşırken duyduğu korku, yalnızca, sevgili arkadaşı Shingles McRuff tarafından öncülük edilen, kendi soyundan yüzlerce kişinin, Marki Elastul’u kendisini serbest bırakmaya zorlayıp onu Mirabar dışına kadar, bir kez bile arkalarına bakmadan, izlediğinde artmıştı. Torgar kendisi için doğru olanı yaptığını biliyordu, peki ama ya diğerleri için?

Bunu da o zaman anlamıştı ve sonsuz bir memnuniyet tüm kaygılarını dağıtmıştı. O ve soyu, Kral Bruenor’un bunalmış ordusundan arta kalanları gafil avlamış, onların Shallows’un öldürücü topraklarından kaçmalarını sağlamıştı. Torgar ve arkadaşları, Bekçi Vadisi’nin ve Mithril Salonu’nun girişinin kuzeyindeki dağların kuzeyde kalan yamaçlarında, arka koruma çerçevesini, savunulabilecek son noktaya kadar tutmuştu. Bruenor’un hatlarına geri kaçışları sırasında cüceler, onları takip eden orklarla pek çok çatışmaya girmek zorunda kalmıştı. Hatta bu çatışmalardan bazılarında orkların tuhaf müttefikleri olan buz devleriyle bile karşılaşmışlardı. Yönlerinden sapmadan ve şikayet etmeden savaştıkları için,

Mithril Salonu cüceleri, Bruenor’un evlat edindiği iki insan çocuk; Wulfgar ve Catti-brie ve buçukluk arkadaşları Regis, tabii ki, onlara teşekkürlerini sunmuştu. Bruenor o zamanlar, tıpkı şimdi olduğu gibi, tek bir laf bile edemeyecek kadar yaralıydı.

Fakat Torgar, tüm o yaşananların sadece bir başlangıç olduğunu şimdi anlıyordu. General Dagnabbit ölmüş, Bruenor güçsüz ve neredeyse ölmek üzereyken, Mithril Salonu cüceleri en eski ve en deneyimli gazilerinin yönetimi ele almasını istemişti.

Banak Brawnanvil bu çağrıya kulak vermişti. Sonra da Torgar’dan yaklaşmakta olan ork sürülerine tuzak kurmasını oldukça etkili bir şekilde istemişti. Torgar hemen o anda Mirabar cücelerini Mithril Salonu’na götürmekle iyi bir iş yaptığını anlamıştı. Kendisinin

ve tüm Delzoun cücesi soyunun bundan böyle Battlehammer Klanı’na dahil olduğunu hemen o anda fark etmişti.

“Onlara koşmalarını işaret et”, dedi Banak dönüp rahip Rockbottom’a. Cüce, Bruenor’u, Shallows’ta, yardım gelmeden çok önce harap olan büyücü kulesinin yer altı odalarında canlı tutabileceğine inanmıştı.

Rockbottom boğumlu parmaklarını salladı ve Moradin’e bir dua mırıldandı. Rengarenk bir ışık yağmuru yağdırdı; bunlar yangın çıkarmayan ama kanalın yanındaki cücelerin dikkatini üzerlerine çekmeyi başaran belli belirsiz kıvılcımlardı.

Neredeyse bunun hemen ardından, Torgar’ın ekibi, Pwent’in Karındeşen Taburu, diğer savaşçılar ve Bouldershoulder kardeşler, öngörülmüş rotalarında ilerlerken, arkalarında, çok ağır, hatta ölümcül bir şekilde yaralı olsa da, tek bir cüce bile bırakmadan kanalın kenarlarından itişip kakışarak geldiler.

Pikel başka bir değişiklik daha yapmıştı; rahibin taş şekillendirme büyüsüyle kusursuzca yuvarlattığı iri bir kaya, gizlendiği yer olan sıra dağların yanındaki bir taş yığınından, gümbürdeyerek hareket etmişti. Öne doğru kıvrılmış güçlü bir cüce üçlüsü, onu çevirip ağır sırıklar kullanarak kayanın zorlu zeminde ilerlemesini sağlıyor, hatta bir de onu çok dik olmayan bir yokuş yukarı sürüyorlardı. Diğer cüceler saklandıkları yerlerden çıkmış onlara yardım ediyordu. Böylece iri kaya, işi kolaylaştırmak amacıyla, uçurumda yaratılan bir eğimle kanalın sonuna düşürülmüştü.

Gümbürdeyerek yuvarlanan kaya, tüm zemini sarsmış ve kanaldaki orkların geri çekilmeye çalışırken hep bir ağızdan çığlık atmalarına ve birbirlerinin üzerlerine düşmelerine neden olmuştu. Bazıları yere düşmüş, kaya yuvarlanırken onun altında kalıp dümdüz olmuştu. Diğerleri ise, vücutlarının, yuvarlanan taşın hızını azaltacağı umuduyla, soydaşları tarafından kayanın önüne fırlatılmıştı.

Sonunda iri kaya, kanalın ucundaki barikatlara çarptığında, birkaç orku öldürmüştü. Yamacın tepesinde duran Banak, Torgar ve diğerleri, düşmana beklediklerinden daha büyük bir zarar verdiklerini anlayarak memnuniyetle başlarını sallamışlardı.

“Mücadelenin ilk şartı düşmanı bozguna uğratmaktır, canlarım,” diye sessizce bildirdi Banak; şimdiye kadar çevirdikleri küçük oyun işe yaramıştı.

Banak, Torgar ve Rockbottom’a işe yaramaz gözüyle göz kırpmış sonra da Mirabar göçmeninin omzuna hafifçe vurmuştu.

“Arkadaşın Shingle’in yer altında dövüştüğünü duydum,” dedi Banak, “Tıpkı senin gibi.”

“Mirabar, taşın hem altında hem de üzerinde yer alan bir şehir,” diye yanıtladı Torgar.

“Aslında ben ve soydaşlarım yukarıda savaşmaya pek alışık değiliz”, diye cevap verdi Banak. “Orada, size ve Ivan

Bouldershoulder’a ihtiyacım olacak; tavsiyeleriniz gerekecek.” Torgar, öneriyi, başını mutlulukla sallayarak kabul etmişti.

Wulfgar ve Catti-brie, Banak ve diğer liderlere katılmak için koşarak geldiğinde, cüceler, kanalın güneyindeki yüksek zeminlerde yer alan savunma hatlarını yeniden kurmaya başlamıştı.

“Doğudaydık,” diye nefes nefese açıkladı Catti-brie. En uzun cüceden yarım ayak daha uzun fakat onun kadar güçlü olmayan bu genç insanın varlığı cücelerin arasında sırıtmıyordu. Yüzü geniş olmasına rağmen narindi. Gür, kaim telli kumral saçları omuzlarına dökülüyordu. Mavi gözleri insan standartları için bile büyüktü. Dolayısıyla, her zaman şaşı ve kalın bol kıllı kaşların altından bakan cücelerle kıyaslandığında çok büyük duruyorlardı. Kadınsı güzelliğine rağmen, Bruenor Battlehammer tarafından yetiştirilmiş olmaktan kaynaklanan bir sertliği ve en iyi savaşçı cücelerin arasındayken bile öne çıkmasını sağlayan faydacı bir yaklaşımı ve gücü vardı.

“O halde eğlencenin en iyi kısmını kaçırdın demektir,” diye coşkuyla cevapladı Rockbottom.

Açıklaması diğerleri tarafından alkışlar ve şerefe kaldırılan köpüklü bira dolu bardaklarla karşılanmıştı.

“Oooo!” diye onayladı Pikel Bouldershoulder; yeşil sakal ve bıyığının arasından beyaz dişleri parlıyordu.

“Onları, tam planladığımız gibi, kanalda kıstırdık,” diye açıkladı Banak Brawnanvil. Sesi diğerlerinden çok daha ciddi ve sert çıkıyordu. “Birkaçını öldürdük ve öldürdüklerimizden çok daha fazlasının da kaçıp gitmesini sağladık…”

Catti-brie’nin yüzünde beliren etkili ifadeye takılmış, sesi gitgide azalmıştı.

“Onların tuzağına düşmemek için kendi hilelerinize başvurdunuz,” diye açıkladı kadın ve kolunu doğuya uzattı. “Karşımızda büyük bir ordu var. Bizi kuşatmak için güneye gidiyor.”

“Kuzeyimizde büyük bir ordu vardı,” diye karşı çıktı Banak. “Onu gördük. Kaç kokuşmuş orktan oluşuyor ki?” “Cücelerin savaşamayacağı kadar çok; bizim sayımızın binlerce katı,” diye açıkladı devasa Wulfgar; ses tonu sert, kristal mavi gözleri kısıktı. İnsan arkadaşlarından bir ayak daha uzun olan, Beornegar’ın oğlu Wulfgar, cücelere tepeden bakıyordu. Beli ince, kaslı ve kıvraktı fakat gövdesi geniş cüceler için bile kalındı. Kolları, güçlü bir cüce bacağı ölçüsündeydi; kare şeklindeki çenesi sıkıydı. Bu özellikler ona, tabii ki sert, sakallı ahbaplarının saygısını kazandırıyordu ama aslında en çok saygı uyandıran, Wulfgar’ın savaşçı berraklığına sahip gözlerindeki ışıktı. Bu yüzden, o konuşmaya devam ettiğinde, bütün cüceler dikkatle dinledi. “Onlara yandan saldırırsanız, burada kaldığınız sürece öyle olacağına hiç şüphem yok, sizi ezip geçerler.”

Rockbottom, “Pöh!” diye öfkeyle homurdandı. “Bir cüce o kokuşmuşların beşine bedeldir!” Wulfgar bu kendinden emin rahibi görmek için döndü ama ona bakmadı.

“O kadar çok mu?” diye sordu Banak. “Daha da çok” diye yanıtladı Catti-brie.

Banak, Torgar’a “Onları kaldırıp harekete geçirin,” diye emir verdi. “Doğruca güneye, bulabileceğimiz en yüksek yere gidiyoruz.”

“Bu bizi Bekçi Vadisi’ne bakan uçurumun ucuna taşır,” diye karşı çıktı Rockbottom.

“Savunma bölgesi,” diyerek onayladı Banak; cücenin endişelerine aldırış etmiyordu.

“Ama kaçacak hiçbir yer yok,” diyen Rockbottom kendini haklı çıkarmaya çalışıyordu. “Hiç şüphesiz, kendimizi yaman bir uçuruma atıyor olacağız.”

“Ve taarruz kuvvetleri bize saldıracak kadar güneye gelemeyecek,” diye ekledi Banak.

“Ama toprak kaybedersek kaçacak hiçbir yerimiz olmayacak,” diye tekrarladı Rockbottom. “Sırtımızı duvara dayıyorsun”

Torgar Hammerstriker “Duvara değil, uçuruma” diyerek araya girdi. “Ben ve ekibim bunda hem fikiriz, hepimizi en kısa zamanda vadi zeminine indirecek kadar ipimiz olacak.” “Vadi üç yüüüzzzz ayak uzaklıkta,” diye karşı çıktı Rockbottom.

Torgar, onun sözlerinin hiçbir önemi yokmuşçasına, omuz silkti.

“Her ne yapacaksanız, bir an önce yapsanız iyi olur,” diye araya girdi Catti-brie.

“Sen ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?” diye sordu Banak. “Ork kuvvetlerini gördün. Onlara direnebileceğimizi düşünmüyor musun?”

“Korkarım, Bekçi Vadisi’ne ve onun da ilerisine gidecek kadar akıllı olmalıyız,” dedi Wulfgar ve onunla hemfikir olan Catti-brie başıyla onayladı. “Mithril Salonu’na geri gitmeliyiz.”

“O kadar çok ork mu var?” diye sordu Pikel’in ondan daha sert ve sıradan olan, sarı sakallı kardeşi Ivan Bouldershoulder. O da Mithril Salonu’nun savaşa maruz kalan ziyaretçilerinden biriydi. Cüce, liderlerine daha yakın olabilmek için arkadaşlarının arasından sıyrılıp ileri çıkmıştı.

“O kadar çok,” diye temin etti Catti-brie. “Fakat Mithril Salonu’na kadar gidemeyiz. Henüz değil.

Bruenor artık yalnızca Mithril Salonu’nun kralı değil. Görevi öyle gerektirdiği için Shallows’a gitti. Bizim görevimizde deliğimize geri kaçmak değil.”

“Bunu yaparsak çoğumuz ölür,” diye onayladı Banak. “O zaman, en yükseğe gidiyoruz; bırakın köpekler gelsin.

Onların koşa koşa kaçmalarını sağlarız, hiç şüpheniz olmasın!” ” Oooo!” diye neşeyle bağırdı Pikel.

Diğer tüm cüceler, bu garip küçük Pikel’ e baktı. Neredeyse kalçasına uzanan sakalını kulaklarının arkasına atıp saçıyla birlikte ören yeşil saçlı, yeşil sakallı bir yaratıktı. Güçlü ağabeyinden daha yuvarlak hatları ve narin bir görünüşü vardı. Ivan, diğer tüm cüceler gibi, sert ve kabarık deri ve metal zırh karışımı giysiler giyerken, Pikel, açık yeşil, basit bir cübbe giyiyordu. Diğer cücelerin ayaklarında demircilerin kıvılcım ve közlerden korunmalarını sağlayan, orkları ezerken faydalı olan ağır botlar varken Pikel, ucu açık sandaletlerle dolaşıyordu. Bunlara rağmen, ne kadar yararlı olduğunu diğerlerine kanıtlayan uysal Pikel’de tuhaf bir şeyler vardı. Onları putun içine yerleştirip Shallows yakınlarına götürmek onun fikriydi. Projeyi kendi elleriyle şekillendirmiş ve savaş boyu, düşmanlarını zora sokup müttefiklerini rahatlatan büyüler yapmıştı.

Bütün cüceler, gösterdiği çabanın karşılığında ona sırayla gülümsemişti.

Wulfgar ve Catti-brie’nin getirdikleri doğunun kara haberleriyle coşkuları azalmıştı.

Cücelere kampı toplama emri verilmiş fakat kuzeydeki ork kuvvetleri saldırıya geçip doğudaki takviye birlik üzerlerine akın ettiğinde sıradağlara doğru yayıldıklarından bu iş pek de kısa sürmemişti.

Neredeyse binden fazla cüce, yorulmak bilmeden, onları dağ eğimine götürecek olan bacaklarını sürüye sürüye, taşların arasında dolanmıştı. Önce üç, sonra dört bin ayak yüksekliğe çıkmış, yine de güçlerini kaybetmeden dimdik ilerlemeyi bilmişlerdi. Şimdi doğuda daha yüksek dağlar uzanıyor, arkalarındaki ork birliği onları takip

etmeye devam etse de, kendilerine saldırmaları ihtimalini azaltıyordu. Cüceler, attıkları her adımda nefes nefese kalmış, bir milden fazla yol kat etmiş, yine de yavaşlamamışlardı.

Sonunda, Banak'm öncü kuvvetleri, Bekçi Vadisi'ne tepeden bakan -sanki taş daha yeni parçalara ayrılmış gibi birdenbire dikle-şen-uçurumun kenarında belirdi. Onların altında, Rockbottom'ın tarif ettiği o üç yüz ayağın aşağısında, Mithril Salonu'nun batı ucunu kesen geniş bir vadi; Bekçi Vadisi uzanıyordu. O sabah gökyüzünü kaplayan sis, çorak zeminden yükselen taş sütunları sarıyordu.

Güçlü cücelerin tipik özelliği olan bir disiplinle, savaşçılar, yollarını belirlemek ve savunma alanları inşa etmek için çalışmaya gitti; bir kısmı gevşek taşlarla siperler örerken, diğerleri düşmanın üzerine yuvarlanabilecek iri kayalar arıyor, geriye kalanlarsa en üstün oldukları noktaları, savunma pozisyonlarını ve bunları en iyi şekilde kullanmalarını sağlayacak yolları belirliyordu.

Torgar, bu sırada, en iyi ustalarını işe koşmuş -Mirabar cüceleri arasında bir yığın gerçek ustalar vardı- ve onlara varolan sorunlarını anlatmıştı; geri çekilmek zorunda kalırlarsa tüm cüce kuvvetleri bir an önce Bekçi Vadisi'ne ulaştırılmalıydı.

Mirabar cücelerinin en iyi ustalarının yüzden fazlası uçurumun baktığı yerin uzunluğunu hesaplamaya, taşlann sağlamlığını kontrol etmeye, en kolay yollan aramaya ve cücelerin yere inerken durup ip değiştireceği düz çıkıntıları incelemeye başladı. İlk ipler hemen hazırlandı ve Torgar'ın mühendisleri bir sonraki düzenekleri kurabilecekleri düzgün bir yer aramak üzere aşağı kaydı. En alçak yerlerde dört, en yüksek yerlerde ise beş farklı ip kullanmak gerekiyordu. Bu korkutucu alan pek çoğunu çaresizlik içinde bırakabilirdi.

Ama cüceleri değil… Sonunda değerli hiçbir şey bulamayacak olsalar da yıllarını tünel kazmakla geçiren bu inatçı halkı değil… Çıkan kıvılcımlardan birinin zehirli gazların yayıldığı bir patlamaya sebep olup olmayacağını bile bilmeden, en derin deliklerin keşfedilmemiş bölgelerinde baltalarını etrafa saplayarak ilerleyen bu cesur ve güçlü halkı değil… Soylarının iyiliği için birbirlerini bile

deviren bu toplumcu halkı değil… Kral Bruenor’un kuzey savunma hattını oluşturan, Mithril Salonu ve Mirabar cüceleri için kullandıkları Delzoun soyadı ailevi bir bağdan öteydi; onur ve görev demekti.

Aşağı inen mühendis cücelerden birisi ağır bir taşa takıldı ve kendini kurtarmaya çalışırken ipten kayıp uçurumdan aşağı; iki yüz ayak uzaklıktaki ölüme doğru düştü. Diğerleri durup Moradin’e hızlı bir dua okudu ve yapmaları gereken işe devam etti.

Tred McKnuckles sarı sakalını kemerine sıkıştırdı, ağzına kadar dolu çantasını omuzladı ve Mithril Salonu’nun batı çıkışına uzanan tünele doğru döndü.

“Geliyor musun?” diye sordu, Felban Kalesi’nin sevgili mültecilerinden biri olan arkadaşına.

Nikwillig düşünceli bir tavır takınıp karanlık tünele boş gözlerle baktı.

“Hayır, sanmıyorum,” diye şaşırtıcı bir cevap verdi.

“Beni çıldırtacak mısın?” diye sordu Tred. “Bir yerlerde, bir şekilde, tüm bu yaşananlarda Obould Bol-Ok’un kirli parmakları olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. O köpek hâlâ havlıyor ve hâlâ ısırıyor. Ayrıca eğer bu işte Obould’un pannağı varsa gözlerini Felbarr’a diktiğini yine benim kadar iyi biliyorsun. Onun asıl istediğinin bu olduğundan hiç şüphen olmasın!”

“Bunların hiçbiriyle ilgili en ufak bir şüphem yok,” diye cevap verdi Nikwillig, “Kral Emerus hikâyeleri dinlemek zorunda.”

“O zaman geliyorsun.”

“Hayır gelmiyorum. Şimdi değil. Battlehammer’lar senin kıllı kıçını kurtardı; tabii benimkini de.

Çarpışılacak orkların olduğu yer burası, dolayısıyla ben de burada kalıp onlarla çarpışacağım.

Battlehammer’ların yanında yer alacağım.” Tred, Nüovillig’in sözleri kadar takındığı tavrı da düşündü. Nikwillig, cücelere oranla, her zaman düşünen biri olmuştu ve düşünceleri pek de geleneksel

değildi. Fakat Felbarr Kalesi'ne geri dönüş fikrine karşı çıkarken öne sürdüğü sebepler, Nikwillig'in her zamanki tuhaflıklarını bile aşıp Tred'i şaşkınlığa uğratmıştı.

Sanki arkadaşının aklından geçenleri okuyabiliyor gibi "Kendini düşün Tred," diye belirtti Nikwillig. "Felbarr'a giden herkes öyle yapacak; bunu sen de biliyorsun."

"Peki, oraya giden herkesin, yardıma ihtiyacımız olduğu takdirde, Kral Emerus'u Felbarr Kalesi'nin dışına çıkaracağını mı düşünüyorsun? Üstelik içlerinden herhangi birinin Kral Emerus'u Abdar Kalesi'yle konuşmaya ve Kral Harbromm'u Demir Bekçi'yi harekete geçirmeye ikna edeceğini mi sanıyorsun?"

Nikwillig omuz silkip "Orklar kuzeye hücum ediyor ve Battlehammer'lar onlarla sıkı bir mücadele içinde… Ayrıca Felbarr'ın iki cücesi, Tred ve Nikwillig, Bruenor çocuklarının yanında dimdik yer alıyor. Bunların hepsi Kral Emerus'u getirmek için yapılıyor ve bu, senin ve benim bu savaşın savaşmaya değer olduğunu bildiğimiz anlamına geliyor.

Ayrıca, burada kalıp Bruenor'un hattına dahil olursak, Kral Emerus Warcrown'a daha büyük ve kuvvetli bir çağrıda bulunabiliriz" dedi.

Tred, diğer cüceye uzun ve sert bir bakış attı; Nikwillig'in şaşırtıcı cümlelerini anlamaya çalışıyordu. Aslında Mithril Salonu'ndan ayrılmayı hiç istemiyordu. Bruenor, kafasının dikine giden bu iki cüceye yardım etmek, içlerinde Tred'in küçük kardeşi de olan ölen halklarının intikamını almaya çalışan Tred ve Nikwillig'e destek olabilmek için, hiç düşünmeden tehlikeye atılmıştı.

Sarı sakallı cüce, başını arkaya çevirip batıya uzanan Karanlıkaltı tünelinin yukarısındaki karanlığa bakarken derin bir iç çekti.

"O zaman belki de gidip bücür Regis'i bulmalıyız," diye önerdi. "Belki de o, Kral Emerus'a bütün haberleri ulaştırabilecek birini bulur."

“Böylece yeniden Bruenor’un insan çocukları ve Torgar’ın oğlanlarıyla beraberiz,” dedi Nikwillig; sabırsız tavrında en ufak bir değişiklik bile yoktu.

Tred’in Nikwillig’e kuşkuyla bakan tavrı değişti ve onu hayranlıkla izlemeye başladı. Bu tuhaf cücenin savaşmaya bu kadar hevesli olduğunu hiç bilmiyordu.

Nikwillig’in kalbindeki belirgin değişikliğin zamanlaması kusursuzdu; Tred’in düşüncelerini sağlamlaştırmıştı. Sarı sakallı cücenin uysal bakışları yerini kocaman bir gülümsemeye bıraktı ve omzunda asılı duran ağır çantasını yere indirdi.

“Sana ne düşündüğünü sorabilirdim ama buna ihtiyaç duymuyorum,” diye belirtti Wulfgar, Catti-brie’ye doğru yürürken.

Kadın, itişip kakışan cücelerin yanında durmuş, uçurumdan aşağı bakıyordu. Wu)fgar, onun ork kitlesine değil de aşağılarındaki vahşi topraklara baktığını fark etti. Catti-brie, uzun, gür saçlarını arkaya doğru tarayıp adama doğru döndü; Wulfgar’ın kristalimsi gözlerinden daha koyu ve farklı tonlarda olan mavi gözleri, dikkatle onu inceliyordu. “Onun nerede olduğunu ben de merak ediyorum,” diye açıkladı vahşi adam. “Ölmedi… En azından bundan eminim.” “Nasıl emin olabilirsin ki?”

“Çünkü Drizzt’i tanıyorum,” diye cevapladı Wulfgar ve kadının hatırına zorla gülümsedi. “Pwent ortaya çıkmış olmasaydı hepimiz ölmüş olacaktık,” diye hatırlattı Catti-brie.

“Tuzağa düşürülmüştük ve çevremiz kuşatılmıştı,” diye karşılık verdi Wulfgar. “Drizzt’in başına böyle birşey gelmedi ve kolay kolay da gelmez. O hâlâ hayatta, bunu hissedebiliyorum.”

Catti-brie bu kocaman adamın gülüşüne karşılık verdi ve elini tuttu.

“Ben de öyle,” dedi. “Ölmüş olsaydı kalbimde onun acısını hissederdim, bu yüzden ölmediğine eminim.” “En az benim kadar hissederdin,” diye fısıldadı Wulfgar.

“Ama yakın bir zamanda yanımıza dönmeyecek,” diye devam etti Catti-brie. “Dönmesini istediğimizi de düşünmüyorum. Burada, sahip olduğumuz bir düzine savaşçıdan biri olur -en iyisi, hiç kuşkusuz-ama orada…” “Orada düşmanlarımıza korkunç bir keder salacak,” diye onayladı Wulfgar. “Yine de, yalnız olduğunu bilmek canımı yakıyor.”

“Kedisi var. Yalnız değil.”

Arkadaşına rahatlatıcı bir gülümseme sunma sırası Catti-brie’dey-di. Wulfgar kadının elini sıktı ve onu başıyla onayladı.

“İkinizin sağ tarafı tutmanızı istiyorum,” diyen boğuk bir ses duyuldu. Çift dönüp baktığında Banak Brawnanvil, rahip Rockbottom ve bir çift başka cücenin kendilerine doğru ilerlediğini gördü.

“Orklar geliyor,” diye bildirdi cüce kumandanı. “Bir an önce, biz siper kazamadan, saldırmayı planlıyorlar; onlara engel olmalıyız.”

İki insan da vahşice onayladı.

Banak diğer cücelerden birine dönüp “Sen git ve Torgar’ın ustalarından biriyle konuş. Kulaklarını savaşa kapayıp işlerini yapmalarını söyle. Vadiye inecek ipleri olduğu anda da hepsini aşağı götür,” diye emretti.

Cüce, “A…am…a…” diye kekeleyerek itiraz etti.

Sanki Banak onu ölüme mahkum etmiş gibi başını ve ellerini salladı. Banak onun yanına gidip, elini cücenin ağzına kapayarak onu susturdu.

“Senin görevin içlerinde en zor ve en önemli olanı,” diye açıkladı kumandan. “Biz burada orkları pataklıyor olacağız, hangi cüce bunu istemez ki? Sense Regis’i bulup ona bin -hatta olabilirse iki bin-cüceye daha ihtiyacımız olduğunu söyleyeceksin.”

“Gücümüzü arttırmak için bin cücenin yukarı tırmanmasını mı istiyorsun?” diye şüpheyle sordu Catti-brie; oldukları yere varolanlardan başka hiç kimse sığmazmış gibi duruyordu.

Wulfgar, kızın aksanının, Banak'ın grubunun gelişiyle, Cüce Dili'ne kaydığını fark ederek, ona yan gözle baktı.

Banak, “Aman neyse, şimdilik burada yeteri kadar adam var,” diye açıkladı. Banak, ağzını sıkıca kapadığı ve bu yüzden koyu mavi bir renk almaya başlasa da sabırla bekleyen diğer cücenin gitmesine izin verdi. “Direnmeliyiz ve bu yüzden direneceğiz. Ama savaştığımız bu orklar akıllı. Hem de çok akıllı.”

“Düşmanımızın sıradağların çevresinden batıya bir birlik göndereceğini düşünüyorsun, öyle değil mi?” diye sordu

Wulfgar ve Banak başını sallayarak onayladı.

“Kokuşmuş orkların çoğu Bekçi Vadisi'ne bizden önce varacak,” diye cevapladı cüce lideri. “O zaman peşimizden gelmeleri bile gerekmeyecek. Bizi, açlıktan ölüp gidinceye kadar, burada tutabilirler”.

Banak, bunu sert bir bakış atarak söyledi ve konuşmaya devam etti; “Git ve Regis'e, ya da içeride işleri her kim yürütüyorsa ona, fazla adamların hepsini göndermesini ve buraya gönderdiklerinden daha fazlasını da vadiye, batıda bir kuvvet oluştunnaya yollamasını söyle. Oradan içeri hiç kimse girmemeli, beni duyuyor musun?”

Mesajı iletecek olan cüce, birden, ayrılmaya daha istekli gözüktü. Dimdik durup, güçlü göğsünü şişirdi ve hepsine görevini yapacağına dair garanti verdi.

O uçuruma doğru hızla koşmaya başladığında cüce hattından bir çığlık yükseldi ve ork hücumunun başladığını haykırdı.

Banak, Rockbottom'a “Torgar'ın ustalarının yanına geri dön” diye emretti, “Savaş boyunca çalışmaya devam etmelerini sağla ve orklar, hepimizi öldürüp, onlara saldırmaya gidinceye kadar durmalarına izin verme!”

Kararlı bir ifadeyle başını sallayan Rockbottom koşarak uzaklaştı. “Ve siz ikiniz, hepimizin hayatı için, burayı koruyun,” dedi Banak.

Catti-brie, omzunda asılı duran öldürücü yayı, Yürek Avcısı Taulmaril'i çıkardı. Ok kılıfından bir ok alıp yaya yerleştirdi. Onun yanında duran Wulfgar muazzam savaş baltası Aegis-fang'ı avucunun içine aldı.

Banak ve diğer cüceler savunma hattında toplandığında iki insan birbirine bakıp, destek ifadesi olarak başlarını salladı ve kayalık dağ yamacından hızla onlara doğru gelen karanlık sürüye doğru döndü.

KEMİKLER VE TAŞLAR

Kral Obould Bol-Ok dağlardan doğuya uzanan konumlarının son raporlarındaki tehlikeyi anında sezdi.

Perişan goblin habercisinin başını ezme isteğine direnen büyük ork kralı, bir elinin parmaklarını esnettikten sonra sıkı bir yumruk yaptı ve her zamanki duruşunu aldı; derin düşünce ve öfkeyle dolup taşma arası bir ifade takınıp, o yumruğu uzun dişli ağzına dayadı.

Aslında o iki duygu ork liderinin şu an içinde yaşadığı duygusal çatışmayı oluşturuyordu.

Pis cücelerin kutsal Gruumsh Tek-Göz heykeline saklanıp savaş alanına sızması sonucu Shallows'taki, felaketle sonuçlanan kuşatmaya rağmen muharebe güzelce gelişiyordu. Kral Bruenor'un ölüm haberi düzinelerce kabilenin saklandıkları deliklerden kaçarsına koşup Obould'a sığınmasına neden olmuş, belalı Gerti Orelsdottr'ı ve onun üstün zekalı ayaz devlerini sakinleştirmişti.

Sonra bazı düşman kuvvetlerinin orada; Obould'un hatlarının arkasında olduğu raporu gelmişti. Bir ork kampı dağıtılmış, orkla-rın

çoğu katledilmiş, kalanlarıysa dağdaki deliklerine kaçıp gözden kaybolmuştu. Obould, ırkının davranışlarını çok iyi tanıyor ve bu kritik anlarda -ve genellikle tüm mücadele boyunca-yüksek moralin herşey olduğunu biliyordu. Orklar kuzeydeki düşmanlarından sayıca fazlaydı. İnsanlar ve cüceler, hatta elflerle bile bire bir mücadeleye girebilirdi. Obould, akınlarının bu son bozgununda ork kuvvetleri arasında bir koordinasyon eksikliği olduğunu ve orkların rakip kabilelere, hatta bazen kendi kabilelerine bile, güvenmediğini biliyordu. Zafer, bu tarz davranışların yarattığı dezavantajı dengeleyebilirdi ama bir grubun katliamını anlatan raporlar onları dağların altındaki tünellere gönderip, kendilerini güvence altına almalarını sağlardı.

Kötü bir zamanlamaydı. Obould, başka büyük kabilelere ait şaman topluluklarının geliyor olduğunu duymuş, henüz tam anlamıyla başlamamış olan istilasına son vermelerinden korkmuştu. En azından olumsuz düşüncelere sahip iki düzine şaman, ork kralının birliklerini kesinlikle yok ederdi.

Obould önce kendini azarladı sonra da haberci goblinin sözlerini yeniden, büyük bir dikkatle düşündü. Ne olup bittiğini çabucak anlamalıydı. Neyse ki kampta ona gerçekten yardımı dokunabilecek birisi vardı.

Obould, goblini ve diğer görevlileri yanından kovarak büyük kampın güney ucuna, uzun zamandır bekleyen yalnız bir figüre doğru ilerledi.

“Selam sana Donnia Soldou,” dedi dişi drowa.

Kadın onu selamlamak için döndü -gelişini o konuşmaya başlamadan çok önce hissetmişti ve Obould bunu biliyordu-büyülü piwafwi ‘sinin aşağı çekilmiş kapüşonu altından onu süzüyor; kırmızı gözleri gergin dudakları gibi kocaman ve korkunç bir gülümsemeyle bakıyordu.

“Büyük bir ödül istediğinizi duydum,” diye bildirdi kadın ve yerini değiştirdi; beyaz saçının bir tutamı gözünün önüne düşüyordu.

Her zamanki gibi gizemli ve çekiciydi.

“Gelecek olanlardan sadece bir tanesi,” diye ısrar etti Obould. “Urlgen deliklerine geri kaçan cüceleri kovalıyor. Peki, bu durumda bölge köylerini kim savunacak?”

“Tek bir zafer mi?” diye sordu Donnia, “Daha hırslı olduğunuzu sanıyordum.”

“Mithril Salonu’ na, katledilmeye gidemeyiz” diye açıkladı Obould. “Senin halkın böyle bir taktik denememiş miydi?”

Bunu yapanlar ‘onun’ halkı olmadığından Donnia bilinçli yapılan bu hakarete sadece yüksek sesli bir kahkaha atarak karşılık verdi. Menzoberranzan drowları Mithril Salonu’na saldırmış ve bu saldırı felaketle sonuçlanmıştı. Fakat bu Örümcekler Şehri’nden olmayan ve orayı da pek sevmeyen Donnia Soldou’yu neredeyse hiç ilgilendirmiyordu.

“Bol Diş Kabilesi’nin kampındaki katliamı duydun mu?” diye sordu Obould.

“Karşılarında çetin bir rakip -ya da pek çok rakip-varmış, evet,” diye cevapladı Donnia, “Üstelik henüz hiçbiri bölgedeki işine başlamamış.”

“Beni oraya götür”, diye bildirdi Obould; sözleri Donnia’yı kesinlikle şaşırtmıştı. “Buna kendi gözlerimle tanıklık edeceğim.”

“Çok fazla savaşçı getirirsen katliam haberinin etrafa yayılmasına neden olabilirsin,” diye açıkladı Donnia. “İstediğin bu mu?”

“İkimiz gideceğiz,” dedi Obould. “Başka kimse gelmeyecek.”

“Peki ya Bol Diş Kabilesi’ni katleden düşmanlar orada kol geziyorsa? Fazla risk alıyorsun.”

“Düşmanlar orada kol geziyorsa ve Obould’a saldırırsa, onlar fazla risk alıyor demektir,” diye hırladı Obould ve Donnia’nın, karanlık teniyle tezat oluşturan inci beyazı dişlerini göstererek gülümsemesine neden oldu. “Anlaştık o zaman,” dedi kadın. “Gidip bu gizemli düşmanımız hakkında neler öğreneceğimize bir bakalım.”

Katliamın olduğu yer pek de uzak değildi. Donnia ve Obould olay yerine vardığında yalnızca Ad’non Kareese ile değil, aynı zamanda Donnia’nın iki drow arkadaşı Kaer’lic Suun Wett ve Tos’un Armgo ile de karşılaşmıştı.

“Bir avuç saldırgan, başka birşey değil,” diye açıkladı Ad’non yeni gelenlere. “Bölgede pegasus süren elfler olduğunu duyduk ve bu katliamı yapanların da onlar olduğuna inanıyoruz.”

Ad’non konuşurken elleri drowların gizli koduyla hareket etti ve yalnızca Donnia’nın anlayabileceği birşeyler söyledi;

– Bu bir drow işiydi.

O ve arkadaşları Mithril Salonu’nun Kralı Bruenor’un, Örümcek Kraliçesi ve kendi karanlık soyunun tüm öğretilerini terk eden, sıradışı kara elfle arkadaşlık ettiğini bildiğinden, Donnia’nın başka bir şey duymaya ihtiyacı yoktu. Demek ki, Gerti’nin ayaz devlerinin anlattığı hikâyelerden sonra şüphelendikleri gibi Drizzt Do’Urden, Shallows’tan kaçmış ve görünüşe bakılırsa Mithril Salo-nu’na geri dönmemişti.

“Elfler,” diyen Kral Obould’un hoşnutsuz sesi yankılandı ve bu sözcük bir hırıltıya dönüştü; güçlü ork, sıkı yumruğunu yine yüzüne götürmüştü.

Donnia Soldou, “Kanatlı atlarla uçuyorlarsa onları bulmak çok da zor olmayacak,” diye garanti verdi.

Ork kralı kısık ama dolu dolu bir hırıltı çıkarmaya devam etti; kırmızı damarlı gözleri pegasus sürücülerinin birdenbire üzerlerine inmesini bekler gibi ufuk çizgisini tarıyordu.

“Diğer liderlere bunun tek başına yapılmış bir saldırı olduğunu söyle,” diye önerdi Ad’non. “Donnia ve ben, Gerti’nin endişelenmemesini sağlamaya garanti veriyoruz.”

“Korkuyu cesarete dönüştür,” diye ekledi Donnia. “Bunu yapanların başını getirmeleri için büyük bir ikramiye koy. Bu bile diğer kabilelerin senin kuvvetlerine katılmasını sağlamaya yetecektir.”

“Hepsinden önemlisi, onların tuzaklar kurarak saldıran küçük bir grup olması; ki kesinlikle öyle duruyor, diğerleri için oluşturabileceği tehlikeyi azaltıyor,” diye devam etti Ad’non, “Bu orklar tetikte değildi; dolayısıyla da öldürüldüler. Bu her zaman böyle olmuştur, öyle değil mi?”

Obould’un hırıltısı kademe kademe azaldı ve kendisine tavsiyelerde bulunan drowları başıyla onayladı. Sonra, kamp alanını ve ölü orkları incelemek amacıyla hareket etti. Drowlar da ona katılıp aynı şeyi yaptılar.

Bu kanatlı elf işine benzemiyor, Ad’non’un parmakları diğer üç drowa açıklama yapıyordu; gerçi Kaer’lic Suun Wett onu dinlemiyordu, gruptan ayrılmış kamp alanının dışına doğru ilerliyordu.

Yaralar geniş ve uzun; bir elf bıçağının işi değil. Ayrıca hiçbiri okla öldürülmemiş; Shallows ‘un kuzeyine gidip devlerle savaşan yüzey elflerinin hepsi yüksekten oklar atarak savaşıyordu. Tos’un Armgo cesetlerin etrafında dolandı; önlerinde eğiliyor ve onları büyük bir dikkatle inceliyordu.

“Drizzt Do’Urden,” diye fısıldadı diğer üçüne; Obould kendilerine doğru geliyor olduğundan elleriyle devam etti: Drizzt palayı tercih ediyor.

Kaer’lic, Obould’dan hemen sonra döndü; dolgun rahibenin parmakları şakıyordu: Dışarıda kedi izleri var. Drizzt Do ‘Urden, diye bir kez daha işaret etti Tos’un.

Urlgen Üçyumruk, kuzeydoğudaki bir dağın sırtından karanlık ork kitlesinin yokuşu silip süpürerek çıkışını izliyordu. Cüceleri uçuruma iğnelemişti ve onları unutulmuşluğa mahkum etmekten başka hiçbir şey istemiyordu. Urlgen, cücelerin sertliğine ve çalışma ahlakına, orada kalmalarına izin verdiği sürece, savunma güçlerinin artacağını bilecek kadar saygı duyuyordu. Gerçi kendi ordusu böyle bir saldırıya hazır değildi; devlerin takviye birliklerinin hiçbiri henüz ork sürüsüne katılmamıştı ve savaş alanında bulunanların çoğu tecrübesizdi. Ayrıca savaş emri ve liderlik konusunda kafalarının hâlâ karışık olma ihtimali de vardı.

Urlgen'in ordusu, yakında, sayı, silah ve taktiksel olarak güçlenirdi ama cüce savunması da onlarla birlikte artardı. Bunların hepsini düşünen ve Shallows'taki beklenmedik firarın hâlâ acısını çeken ork lideri ordusunu ileri çıkarmıştı. En azından, saldırıların cücelerin daha da derinlere inmesini önleyeceğini düşünmüştü.

Yuvarlanan halkı yokuşun ucuna geldiğinde, ork liderinin yüzü buruşuktu; cüceler büyük bir öfkeyle dışarı fırlamış ve orkların üzerine yukarıdan saldırmıştı. Urlgen'in ordusunu Shallows'ta bozguna uğratan harap edici, hızlı oklarla birlikte atılan taşlar ve yuvarlanan iri kayalar onlara öncülük etmişti. Urlgen düzinelerce orkun öldüğünü biliyordu. İlk yaylım ateşinden kurtulmayı başaranlar arasında korkunç bir panik baş göstermiş, yönlerini şaşırmaları ve korkulan cücelerin saldırısını daha da güçlendirmiş, bu sakallı korkunç halka insansı yaratık hattını ikiye ayırma olanağı vermişti.

Geri çekilmeye başlayan orklar takviye birliklerin savaşa katılmasına engel olmuş ve bu karmaşa saldırgan cücelere daha çok imkan sağlamıştı.

Üstelik oklar hedeflerine ulaşmaya devam ediyor ve okçulara ek olarak cücelerin doğusunda yükselen bir figür orkları hareketsiz kılıyordu.

Bir deri bir kemik bir ork "Ne yapacağız?" diye sordu Urlgen'e. Yaratık çılgınca koşuşturuyor, hoplayıp zıplıyordu. "Ne yapacağız?"

Başka bir çete lideri koşarak geldi. "Ne yapacağız?" diye onu taklit etti. Ve sonra, "Ne yapacağız?" diye bağıran bir üçüncüsü geldi.

Urlgen, kayalık yamaçta durup aşağıda olan vahşi savaşı izlemeye devam etti. Cüceler düşüyordu ama hemen hemen hepsi orkların tepesine iniyordu. Yakın dövüş iyice kızışmıştı ve cüceler iki savunma grubunu öncü taarruz birliklerine dönüştürürken Urlgen'in orkları dağınıklığını koruyordu. Öncü birlik ileri atılınca ortaya cücelerden oluşan kareler çıkmış ve hepsi kendi ekseninde kusursuzca dönmüştü. Her karenin bir sırası öncülere katılmak için ayrılmış ve onlar daha da kuvvetlenirken geriye kalanları savunma birliklerine dönüştürmüştü.

Urlgen onların bu hareketlerini güzel bulmuştu; o ve babası ork sürülerine aynı disiplini verebilmek için çok uğramıştı ama görülen o ki askerlerinin daha çok yol katetmesi gerekiyordu.

Urlgen cücelerin gösteriyi andıran manevralarıyla öylesine büyülenmişti ki yanında dans edip "Ne yapacağız?" diye bağıran ork kumandanlarını fark etmemişti bile.

Savaş, cücelerin kesin galibiyetine dönüşmeye başladığında soruyu tekrar haykırmışlardı.

"Geri çekilin!" diye emretti Urlgen. "Hepsini geri getirin! Gerti'nin devleri buraya gelinceye kadar hepsini geri getirin." Verdiği emrin uygulanışını izleyen Urlgen askerlerinin geri çekilmede savaşmaktan çok daha başarılı olduğunu düşünmüştü.

Kanla kayganlaşan taşlardan aşağı kaçarken pek çoğu ölmüştü. Üstelik cüceler yanlarına gidip kafalarına indirdikleri darbelerle onları sonsuza kadar susturuncaya dek inleyen, çığlık atan ve ölmek üzere olan bir yığın ork vardı.

Fakat kırmızılaşan taşların arasında ölü cüceler de vardı ve orklar, doğal olarak, kendi kayıplanyla pek ilgilenmiyordu. Urlgen onaylarcasına başını sallıyordu. Ordusu büyüyecekti ve ordusunu son cüce de bitkin düşüp ölünceye kadar onların üzerine göndermeye devam edecekti; cüceleri orklar öldüremiyorsa yorgunluk öldürürdü. Ork lideri cücelerin arkasındaki bayırda ne olduğunu biliyordu.

Onları köşeye sıkıştırdığını biliyordu. Ya cüceler Mithril Salonu'nun dışına sel gibi akacak ve bu grubu kurtarmak için doğudan veya batıdan dolaşarak dönüp gelecek ya da savunmayı bırakıp kaçmaya çalışacaktı. Her iki durumda da

Urlgen'in kuvvetleri Obould'un öngördüğünden çok daha başarılı olabilirdi. Her iki durumda da yükselen ork çetesi içindeki Urlgen'in itibarı artardı.

Son gelişmeleri değerlendirmek için rahat bir mağaraya çekildiklerinde "Bunu yapanın Drizzt Do'Urden olduğunu biliyoruz

ama Obould'a yüzey elfleri olduğunu söylüyoruz," dedi Tos'un Armgo üç arkadaşına.

"Böylece Obould'un yüzey elflerinden daha çok nefret etmesini sağlıyoruz," diye cevapladı Donnia; bir ucu, heykeli andıran siyah yüzünü çapraz kesen, kat kat dökülen beyaz saçlarına değen dudaklarında nefis bir gülümseme vardı. "Bunun için çok da uğraşmamız gerekmiyor," diye bildirdi Kaer'lic.

"Hepsinden önemlisi Obould'un kendisine karşı olan kara elf-ler olduğunu düşünmesini engelliyoruz," dedi Ad'non Kareese.

"Drizzt'in varlığından zaten haberdar, tabii bir yere kadar," diye açıkladı Kaer'lic.

"Evet ama Obould'un öfkesi sonunda bize dönmeden bu sorunun etkilerini azaltabiliriz," dedi Ad'non.

"Olaylara bireysel değil ırksal olarak bakıyor."

"Gerti gibi," dedi Kaer'lic, "Hepimiz gibi."

"Drizzt ve arkadaşları dışındaki herkes gibi," dedi Tos'un; bu basit ve aşikar ifade hepsini şaşkınlık içinde bırakmıştı. Dört drow bir an için arkalarına yaslanıp birbirlerine baktı. Grubun üzerinde oluşacak herhangi bir felsefi tezahür vardıysa da günün ihtiyaçları ve faydacı yaklaşımın ağırlığı altında yok olup gitmişti.

"Drizzt Do'Urden tehlikesini ortadan kaldırmak için bir şey yapmamız gerektiğini düşünüyor musun?" diye sordu

Kaer'lic Ad'non'a, "Sence bizim için bir sorun teşkil ediyor mu?"

"İleride edebileceğini düşünüyorum" diye düzeltti Ad'non. "Onu ortadan kaldırmanın pek çok yararı olabilir." "Menzoberranzan da böyle düşünmüştü," diye hatırlattı Tos'un Armgo, "Şehrin o aptallığın sonuçlarından tamamen sıyrılabildiğin-den şüpheliyim."

"Menzoberranzan sadece Drizzt Do'Urden ile savaşmadı," diye belirtti Donnia, "Leydi Lolth onun ölmesini istemez miydi?"

Donnia bu soruyu sorduktan sonra grubun rahibesi olan Kaer’lic’e dönmüş, Ad’non ve Tos’un da onu izlemişti. Kaer’lic bu meraklı bakışlara başını sallayarak karşılık veriyordu.

“Drizzt Do’Urden bizim sorunumuz değil,” dedi Kaer’lic, “ve onun palalarından ne kadar uzak durursak o kadar iyi olur. Muhakeme gücü Leydi Lolth’un bizden talep ettiği en önemli şey ve Obould’u Mithril Salonu’na götürmek istediğim kadar Drizzt Do’Urden ile savaşa girmekten kaçınmak istiyorum.

Tüm bunları bu yüzden kurgulamadık mı? Arzularımızı ve planlarımızı hatırlıyorsunuz, öyle değil mi?

Mutluluğum Drizzt Do’Urden’in palalarından birinin ucunda sona ermeyecek.”

“Peki ya o bizim peşimize düşerse?” diye sordu Donnia.

“Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmediği sürece düşmez,” diye cevapladı Kaer’lic. “En iyi yol bu. En sevdiğim savaş, uzaktan izlediğim savaştır.”

Ne yüzünü Ad’non’a dönen Donnia’nın keyifsiz ifadesini ne de Ad’non’un hayal kırıklığını fark etmek zordu.

Ama Kaer’lic’in ifadesi hepsinden daha çok göze batıyordu.

“Katılıyorum,” dedi Tos’un. Mezoberranzan’daki günlerinden beri Drizzt Do’Urden kendisine karşı savaşanlar için ciddi, hatta ölümcül bir sorun oldu. Mithril Salonu felaketinden sonra Karanlıkaltı’nm üst kesimlerinde gezinirken Menzoberranzan’la ilgili çeşitli hikâyeler dinledim.

Görülen o ki, benim şehrim Mithril Salonu’na saldırdıktan sonra, Drizzt, Menzonerranzan’a geri dönmüş, Baenre Evi tarafından yakalanıp zindana atılmış.”

Baenre Evi, Karanlıkaltı’da bulunan drowlarca iyi tanındığından bu nefis açıklama şaşkınlıkla karşılanmıştı.

“Yine de, uyanışıyla bir felakete neden olarak arkadaşlarına dönmüş,” diye devam etti Tos’un. “O, Leydi Lolth’un zalim bir şakası

gibi… Korkarım o hain savaşta bir kaos perdesi vardı.

Menzoberranzan'daki çoğu kişi Drizzt Do'Urden'in Kaos Leydi'si tarafından, tamamen istediği gibi yönetildiğine inanıyor."

"Başka tanrıçalara hizmet ediyor olsaydık sözlerin kafirlik olarak algılanırdı," diye cevapladı Kaer'lic, cümlenin içinde barınan ironiye kıkırdadı.

Donnia, "Buna inanamazsın…" diye tartışacak oldu.

"İnanmak zorunda değilim," diye araya girdi Tos'un, "Drizzt Do'Urden ya bizim anlayabileceğimizden daha ürkütücü ve şanslı ya da tanrı tarafından korunuyor. Her koşulda, onu avlamaya niyetim yok."

"Kabul edilmiştir" dedi Kaer'lic.

Donnia ve Ad'non bir kez daha birbirlerine baktı ama bu sefer sadece omuz silkmekle yetindiler.

Banak Brawnanvil, ordularına talimat verirken yanında duran Rockbottom'a "Bu iyi bir oyun," dedi, "Birçok kişinin ölecek olması dışında."

"Cüceden çok ork ölecek", diye belirtti Rockbottom.

"Birinden yeterince yok ama diğerinden çok fazla var. Şunlara bak. Öfkeyle savaşıyor, hiç şikayet etmeden dayak yiyor ve tanrılar öyle istiyorsa ölmeye can atıyorlar."

"Onlar savaşçı," diye hatırlattı Rockbottom, "Savaşçı cüceler; bu çok şey ifade ediyor." "Evet, tabii ki," diye ona katıldı Banak, "Çok şey ifade ediyor."

"Planın onları alt etti," diye açıkladı Rockbottom.

"Benim planım değildi," dedi cüce lideri, "Bouldershoulder'ın kardeşinin fikriydi -sağlıklı olanın demek istedim-, tabii

Mirabar'dan olan Torgar'ın yardımı da vardı. Sanırım kendimize iyi arkadaşlar bulduk."

Rockbottom başıyla onayladı ve iyi planlanmış takım çalışmasını izlemeye devam etti; birbirine kenetlenen üç oluşum uçurumdan aşağı yuvarlanıp karşılarına çıkan orkları katlediyordu.

Kısa bir süre sonra, “Herhangi bir soyun çocuğu önümüzdeki birkaç yüz yıl içinde buraya gelecek”, diye belirtti Banak. Artık savaşı izlemiyor, sadece taşlara yayılan ölü bedenlere bakıyordu. “Bu topraklar için savaşmış olanların beyaz kemiklerini görecek. O kemikler kayalarla karıştırılabilir ama sonunda biri çıkıp onların gerçekte ne olduğunu anlayacaktır ve tabii bu sayede de buranın harika bir savaş alanı olmuş olduğunu fark edecektir. O insanlar bizim burada neler yaptığımızı anlayabilecek mi dersin? Ya da neden yaptığımızı? Bizim nedenlerimizi bilebilecekler mi? Ya da bizimkilerle o istilacı orklarınkiler arasındaki farkı görebilecekler mi?”

Rockbottom, Banak Brawnanvil’e uzun uzun ve sertçe baktı. Bu uzun boylu, güçlü cüce, kendini her zaman zaferden yana tutup Bruenor, Dagna ya da başka bir komutan baskı yapmadıkça savaş taktikleri vermese de, Battlehammer Klanı’ndaki cüceler için görkemli bir figür olmuştu. Aslında onu diğer cücelerden ayıran özelliğini, pek bilinmeyen yönleri oluşturuyordu. Dünyaya farklı bakıyordu; gündelik olayları gelecekte algılanabilecek halleriyle bir bütün olarak değerlendiriyordu.

Sağdan yükselen bir çığlık ikisinin de o tarafa bakmasını sağladı; yan taarruz yapan Wulfgar ve Catti-brie’nin muhteşem ahenk ve uyumunu gördüler. Orklar gelişigüzel hareket ediyor ve çoğu, kadının ölüm saçan yayı ve tükenmek bilmeyen oklarıyla can veriyordu. O ani saldırıdan kurtulmayı başaran orklar, barbar Wulfgar’ın Bruenor Battlehammer tarafından yapılan muhteşem baltası Aegis-fang ile dövülmeye başladıklarından daha önce atılan oklarla ölmüş olmayı diliyorlardı. Banak ve Rockbottom onlara bakarken bile Wulfgar bir orkun kafasına öyle sert vurmuştu ki yaratığın kafatası çatlamış, barbar Wulfgar’ı ve diğer orkları kan ve beyin banyosu yapmaya mecbur kılmıştı. İkinci bir orku öldürmek üzere hareket eden bir ok Wulfgar’m yanından hızla geçti; Aegis-fang’ın muhteşem darbesi geriye kalan iki sendenleyen orka isabet ederek birini yere serdi, ötekiniyse uzaklara fırlattı.

Catti-brie ikinciye yönelmişti; Aegis-fang'ın bir hamlesi yerdekinin işini bitirmişti.

"Bu ikisi yüzyıllar boyu anlatılacak olan hikâyeler yazıyor," diye belirtti Rockbottom. "Bir noktaya kadar," dedi Banak, "sonra solup giderler."

Rockbottom meraklı gözlerle ona baktı; somurtkan tavrı karşısında şaşkınlığa düşmüştü. "Kral Bruenor evine giderken," diye açıklamaya başladı Banak, "Fell Pass'tan geçti." Rockbottom başıyla onayladı; o kervandakilerden biri de oydu.

"Orada hiç kemik buldun mu?" diye sordu Banak. "Sayabileceğinden de fazla," diye cevapladı rahip.

"Uzun yıllar önce Fell Pass'taki savaşta mücadele edenlerin cesaret ve kudret bakımından diğerlerinin üzerinde olduğunu düşünüyor musun?"

Rockbottom, başını sallayıp omuz silkmeden önce, bir an için düşündü.

"Adlarını biliyor musun?" diye sordu Banak. "Kim olduklarını ve neyin peşine düştüklerini biliyor musun? O savaşta kaç ork ve kaç yaratık öldürdüklerini biliyor musun? Kaç tanesinin kucağındaki yaralı arkadaşının ölümünü izlediğini biliyor musun?

Varmak istediği nokta Rockbottom'u fazlasıyla sarsmıştı. Cücelerin orkları kontrol altında tutup geri püskürttüğü savaş alanına baktı.

"Yamacın aşağısında kovalamaca olmayacak!" diye emretti Banak. "Onları akılsız korkaklara dönüştürdük" dedi Rockbottom sessizce.

"Zaten akılsızlar," dedi savaş lideri cüce. "Sadece yaptığımız hazırlıklara zarar vermek için geldiler. Dağların arasında bu ayak takımını kovalarken hazırlıklara ara verilmemeli. Bütün adamlarımızı geri çağırıp yeniden işe dönmelerini sağlamalıyız. Bu sadece bir çatışmaydı. Büyük savaş daha başlamadı."

Banak, omzunun üzerinden, sarp kayalıklara baktı ve mühendislerin Bekçi Vadisi’ne inmelerini sağlayacak ip merdivenlerin yapımını aksatmadığını umdu.

Kavga küçülmüştü; cücelerin çoğu eski pozisyonlarını alırken “Sadece bir çatışma,” diye tekrarladı.

Kana bulanmış kayalardaki cesetlere ve yaralılara baktı.

Yakında tıpkı birer kaya gibi sert ve sessiz bir şekilde zemini kaplayacak olan kemikleri düşündü.

SEÇİM SÜRECİ

İzlediği yol onu her zaman o noktaya geri götürüyor gibiydi. Shallows’taki taş yığını Drizzt Do’Urden için bir ilham kaynağı, Avcı’nın ruhundaki avlanma arzusunu doyuran bir katalizör olmuştu.

Devrilmiş kule ve yıkılmış duvarların arasında dolaşıyor ama köyün güneyine pek gitmiyordu. İğrenç ork tanrısının harap olmuş putunun etrafına bakmak için cesaretini toplaması birkaç gününü almıştı.

Korktuğu başına gelmiş; hayatta kalıp kaçmış tek bir kişinin bile izine rastlamamıştı.

Bir süre sonra Drizzt bu bölgeyi farklı sebeplerden dolayı ziyaret etmeye başladı. Oraya her gidişinde, etrafa saçılmış ölülerin arasında, ganimet arayışıyla dolanan orklar bulmayı umuyordu.

Drizzt, Shallows’ta gerçekleşen yıkımın gölgesinde ork katletmesinin uygun olacağını düşünüyordu.

O akşamüstü aradığı fırsatı bulduğunu düşündü. Guenhwyvar, canavarların oralarda bir yerlerde olduğunun kanıtı olarak yanında düpedüz uzanıyordu; üstelik Drizzt, köyün kuzeyindeki dar ve derin vadinin -burası devlerin, bir ork saldırısının başlangıcı niteliğinde, Shallows'a kaya yağdırdıkları yerdi-yüksek yerlerinde dolanırken, yıkıntıların arasında hareket eden yaratıkların varlığını hissetmişti.

Gerçi, Drizzt yıkıntıları açık bir şekilde gördükten sonra o gün orada savaşmayacağını anlamıştı.

Aslında Shallows'ta orklar vardı, hem de binlerce ork… Onlar köyün yıkılmış güney duvarının yakınında bulunan tahta heykelin paramparça olmuş kalıntıları arasında kamp kurmuş zavallı yaratıklardı.

Yanındaki Guenhwyvar kulaklarını indirip uzun ve cansız bir şekilde hırladı.

Bu, kara elfin yüzüne bir gülümse yaydı. Uzun bir aradan sonra ilk defa gülümsemişti. “Biliyorum Guen,” dedi ve uzanıp kedinin kulağını okşadı. “Sabırlı ol. Elbet vakti gelecek.”

Guenhwyvar ona bakıp hafifçe göz kırptı, sonra da boynundaki en sevdiği yeri okşayabilmesi için başını yana eğdi. Hırlaması durmuştu.

Drizzt ise gülümsemeye devam ediyordu. Hem kediyi okşamaya, hem de vadiye; Slıallows harabelerine ve ork sürülerine bakmaya devam ediyordu. Her şeyi hafızasında tekrar canlandırıyor; daha dün olmuşcasına gözünün önüne getirerek, kendine hiçbir şeyi unutma olanağı tanımıyordu.

Bruenor'un kule yıkıntıları arasında aşağı yuvarlanan görüntüsü… Vadinin karşısından arkadaşlarına iri kayalar fırlatan devlerin görüntüsü… Kasabayı istila eden ork sürülerinin görüntüsü… Hiçbiri bunu yaşamamalıydı; hiçbiri bunu hak etmemişti.

Hepsinin hesabı sorulacaktı; Drizzt bunu biliyordu. Gerçekten…

“Kral Obould'un bu rezillikten haberi var mı?” diye sordu büyük, vahşi gözlü, ismini kendi soyadı olarak taşıdığı ork kabilesinin şefi

Arganth Snarrl.

Rengarenk tüylerden oluşan başlığı ve beline kadar uzanan dişten (bunun için çeşitli yaratıklardan faydalanılmıştı) yapılma kolyesiyle Arganth, harap olmuş Gruumsh heykeli etrafında toplanan en dikkat çekici ve renkli tiplerden biriydi; üstelik neredeyse kuşu andıran sesiyle attığı çığlıklarla içlerinde en gürültü olan da oydu.

“Anlıyor mu? Anlıyor mu? Anlıyor mu?” diye sordu şaman, bir arkadaşından öbürünün yanına hızla zıplarken. “Anladığını sanmıyorum! Hayır, hayır sanmıyorum. Anlıyor olsaydı bunu… Bunu… Bunu… Tanrımıza edilen küfürü…

Bu heykeli böyle bırakmazdı! Bu tüm fetihlerden daha önemli!”

“Tabii fetihler Gruumsh adına yapılmıyorsa,” diye belirtti Achtel Gnarlfıngers, o araya girince Arganth zıplamayı bırakmıştı.

Achtel’in giysileri Arganth’ınkiler kadar dikkat çekici olmasa da onunkiler kadar renkliydi; üstelik bir de kapüşonlu kırmızı bir pelerin ve omzundan kalçasına uzanıp beline dolanan parlak sarı bir kuşakla zenginleştirilmişti. Kadın, ucunda kuru kafa olan ve Arganth’ın bildiği kadarıyla korkunç bir silah olarak kullanılabilecek büyülerle donatılmış bir kral asası taşıyordu. Üstelik bunun yanısıra, kahverengi kabarık saçlı rahibe, en kalabalık kabileyi simgelediğinden muazzam bir ağırlık taşıyordu. Bölgede kamp kuran altıyüzden fazla savaşçı onun egemenliği altındaydı.

Renkli rahip, bakışlarını üzerinden hiç ayırmamış olan, iri gözlü Achtel’e baktı. “Obould’un yaptığı…” diye ısrar etti Arganth.

“Gruumsh’un şanı için hareket ediyoruz,” dedi gruptakilerden biri. “Tek-Göz’e zafer borçluyuz!”

Bu sözler büyük bir alkış yükselmesine neden olmuştu. Achtel’e bakmayı sürdüren Arganth dışında herkes tezahürat ediyordu. Yavaş yavaş bütün gözler tüylü başlığı olan bu titreyen figüre döndü.

“Yeterli değil,” diye ısrar etti Achtel, “Kral Obould Bol-Ok, Kral Obould Bol-Ok’un şanı için hareket ediyor.” Homurtular yükseldi.

Achtel’in sert bakışlarını ve aralarında oluşan fikir ayrılığının tehlikesini fark eden Arganth, “Bu bizim yolumuz,” diye aceleyle ekledi. “Bizim yöntemimiz hep bu oldu, üstelik iyi bir yöntemdir.

Fakat şimdi bu heykele yapılan saygısızlıkla ikisini; Obould ve Gruumsh’u birleştirmeliyiz!

İkisinin zaferi bir olmalı!”

Diğer on bir şaman ne tezahürat etmiş ne de yuhalamıştı, sadece orada öylece dikilip tez canlı Snarrl samanını izlemişti. “Tüm kabileler mi?” diye başını sallayarak tereddütle sordu biri.

Ork kabileleri, özellikle de uzun zamandır küfür ettikleri biri olan Kral Bruenor Battlehammer’ın düştüğünü duyduktan sonra, Obould’un çağrısına kulak verip bir araya toplanmıştı ama ordular, hâlâ ve her zaman, bireyselliğini koruyordu. Arganth Snarrl, konuşan adamın önüne zıpladı; san gölgeli gözleri sanki yuvalarından fırlayacakmış gibi açılmıştı. “Yeter!” diye bağırdı ve her birinin etrafında, yüzlerine bakarak, zıplamaya başladı. “Artık değil! Artık kabileler ikinci planda! Öncelik Gruumsh’ta!”

İçlerinden bir kaç tanesi “Gruumsh!” diye hep birlikte bağırdı.

“Peki, Gruumsh Obould mu?” diye sakince sordu Achtel. Diğer katılımcılara oranla her sözünü dikkatle seçiyor ve her hareketini tartıyor gibi bir hali vardı.

“Gruumsh Obould’dur,” diye açıkladı Arganth. “Çok yakında öyle olacak, evet!”

Adam konuşmasını bir el hareketiyle tamamlayıp cücelerin, Obould’un kuvvetlerinin ortasına dalabilmek için dalavere çevirerek kullandıkları, harap olmuş Tanrı’sının heykelinin etrafında zıplayıp dans etti. Berbat cücelerin bu aşağılık hileyle, Shallows’u istila ederek, yakın zamanda kazandıkları zafer tam bir katliama dönüşemeden kaçanlar olmuştu. Ork tanrısının figürüne böyle hıyanet etmek üçyüzden fazla orkun saygıdeğer kabilelerine liderlik eden dindar samanların terbiye sınırlarının çok ötesindeydi.

Arganth dans ederken “Gruumsh Obould’dur!” diye şarkı söylüyordu ve bu sıradışı giysili yaratığa katılan herkes ona eşlik ediyordu.

Achtel hariç… Düşüncelere dalmış, sabit duran ork, herkesi içine çeken bu dansa katılmayıp, bir adım geri çekilmiş ve sevgili samanların hareketlerini izlemişti. Orkları seyrettikçe içinde şüphe uyanmıştı.

Onun bu konu hakkındaki düşüncelerini ve güvenli evlerinden ayrılıp cücelere karşı yapılan savaşa katılmalarını emreden kabile şefine boyun eğmekte tereddüt ettiğini herkes biliyordu. O zamana kadar hiç kimse onun kararlarını sorgulamaya cüret etmemişti.

“İyileşmelisin,” diye fısıldadı Catti-brie babasının kulağına.

Hiçbir tepki vermemiş ve günlerdir hiç hareket etmemiş olsa da Bruenor’un kendisini duyduğuna inanıyordu. “Orklar seni öldürdüklerini sanıyor, bunu karşılıksız bırakamayız!” diye devam etti kadın; komada olan cüce kralını harekete geçirebilmek için sonsuz bir enerji harcıyordu.

Catti-brie konuşurken Bruenor’un elini sıkıyordu ve bir an için onun da kendi elini sıktığını sanmıştı. Ya da bunu hayal etmişti.

Sonra derin bir iç geçirip ve mum ışığıyla aydınlatılan odanın duvarına dayalı yayına baktı.

Uçurumdaki savaş tekrar başlayacağından yakında yeniden yollara düşüceğini biliyordu.

“Bence seni duyuyor,” dedi Catti-brie’nin arkasındaki bir ses. Kadın, arkadaşı Regis’e dönerken gülümsemeyi başardı. Buçukluk savaştan dolayı yıpranmıştı; bir kolu göğsüne asılı ve sargılıydı. Bu kol, onu dişlerinin arasına alan korkunç bir worgun ağzından kurtulmayı başarmıştı ama bedelini de ödemişti.

Catti-brie buçukluğa sıkıca sarılabilmek için babasının yanından kalktı.

“Rahipler kolunu hâlâ iyileştiremedi mi?” diye sordu kadın buçukluğun koluna bakarken.

“Aslında biraz iyileştirdiler,” diye canlı bir ses tonuyla cevapladı Regis ve iyimserliğini göstermek için mavimsi bir renk almış olan parmaklarını oynattı. “İşlerini çoktan bitirebilirlerdi ama iyileştirici büyülerine ve merhemlerine benden daha çok ihtiyacı olanlar vardı. Benimki o kadar da kötü değil.”

“Sen hepimizi kurtardın Gümbürgöbek,” dedi Catti-brie tombul buçukluğun göbek adını kullanarak.

“Gidip yardım çağırma görevini üstlendin; Pwent ve oğlanlarını alıp gelmeseydin hepimizi çoktan ölmüş olurduk.”

Regis sadece omuz silkti ve hatta biraz kızardı. “Dağdaki durum nedir?” diye sordu.

“İyi,” diye cevapladı Catti-brie, “Orklar bizi uca kadar kovaladı fakat çoğunu tuzağa düşürdük ve hep beraber üzerimize geldiklerinde onları geri püskürttük. Banak Brawnanvil’in, Ivan Bouldershoulder’ın ve Mirabar’lı Torgar

Hammerstriker’ın neler yaptığını görmeliydin.

Cücelerin kareler oluşturup orklann kafalannm karışmasını sağladılar ve sonunda hepsi kaçıp gitti.”

Regis’in yüzüne büyük bir gülümseme yayıldı, gözü Catti-brie’nin arkasında uzanan Bruenor’a takılmasaydı neredeyse kıkır kıkır gülecekti.

“Bugün nasıl?”

Catti-brie babasına baktı ve sadece omuz silkebildi.

“Rahipler kurtulabileceğine inanmıyor,” dedi Regis kadına. O da bunu bildiğini belirtmek amacıyla başını salladı. “Ama ben kurtulacağına inanıyorum,” diye devam etti Regis, “uzun süre kıpırtısız kalacak bile olsa…”

“Bize geri dönecek”, diye garanti verdi Catti-brie küçük arkadaşına.

“Ona ihtiyacımız var”, dedi Regis, sesi neredeyse bir fısıltı halinde çıkmıştı, “Tüm Mithril Salonu’nun Kral Bruenor’a ihtiyacı var.”

Koridordan, “Yine de, bu zor zamanlarda takınmamız gereken tavır bu değil,” diyen bir ses duyuldu ve ikisi de dönüp içeri giren, üstü başı darmadağınık, yaşlı cüceye baktılar.

Cücenin Shallows’ta ölen Dagnabbit’in babası ve Bruenor’un en güvendiği kumandanlarından biri olan General Dagna olduğunu hemen anladılar. İki arkadaş ürkmüş bir şekilde birbirlerine baktıktan sonra cesur oğlunu kaybetmiş olan cüceyi sevgi dolu gözlerle süzdüler.

“İyi bir ölümdü,” dedi Dagna; belli ki diğerlerinin aklından geçenleri anlamıştı. “Hiçbir cüce bundan daha iyi bir şekilde ölemez.”

“Muhteşem bir şekilde öldü,” diye ona katıldı Catti-brie, “Orklara ve devlere yumruğunu sallıyordu.

Kimbilir kaç tanesi onun öfkesinin gazabına uğramıştı…”

Dagna başıyla onayladı; ciddi bir ifadesi vardı.

Ani bir enerjiyle hem ses tonunu hem de bu acı konuyu değiştirerek “Banak orduyu dağa çıkardı mı?” diye sordu. “Herşey kontrolü altında,” diye cevapladı Catti-brie, “Üstelik Kartanesi Dağları’ndaki Yükselen Ruh Katedrali’nden gelen Bouldershoulder kardeşlerden ve Mirabar cücelerinden de iyi bir yardım aldı.”

Dagna başını sallayarak “İyi, iyi,” diye mırıldandı. “Orada iyi işler başaracağız,” dedi Catti-Brie.

“Evet, en iyisini,” dedi Dagna, “Tünellerin güvenliğini sağlamaya çalıştığım için üstesinden gelebileceğimden çok daha fazla işim var. Yukarıda dikkatimizi dağıtırlarken düşmanlarımızın Karanlıkaltı’na girmesine izin vermemeliyiz.”

Catti-brie bir adım geriledi ve destek alma umuduyla Regis’e baktı. Banak’ın habercileri Bekçi Vadisi’nin batı ucunu desteklemek

amacıyla Mithril Salonu'ndan ek kuvvet istemeye geldiklerinde, pek de sıcak karşılanmadıklarından, böyle bir şey olabileceğini biliyordu. Mithril Salonu'na geri dönüp kaleyi tutmak ya da yüzeye çıkıp ork sürüsüne direnmek arasında bir seçim savaşı yapıldığı ortadaydı.

"Banak hepsini dışarı çıkarabilsin diye iplerle vadiye mi iniyorlar?" diye sordu Dagna.

"Vadi zeminine bir yığın ip merdiveni kuruldu bile," diye cevapladı Catti-brie, "Ve Savaş Lordu Banak daha fazlasını çoktan sipariş etti. Torgar'ın ustaları hiç durmadan çalışıp merdivenleri oluşturuyor. Ama Banak yakın zamanda aşağı inmeyi düşünmüyor. Eğer Bekçi Vadisi'nin güvende olduğunu garanti edebilirsek orklar onu aşağı atacak bir yol buluncaya kadar dağlarda kalacaktır."

Dagna anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı, Catti-brie ve Regis onun ne dediğini anlamamış olsa bile, huysuz yaşlı savaşçının bu durum karşısında heyecanlanmadığı belliydi.

"Orduları yönetenlerin üçü de kesinlikle bu iş için biçilmiş kaftan," diye garanti verdi Catti-brie.

"Doğru söylüyorsun," diye katıldı Dagna, "Banak Brawnanvil'i oraya ben gönderdim ve tüm Battlehammer Klanı'nda ondan daha iyisi olmadığını biliyordum."

"O zaman ona ihtiyacı olan desteği ver."

Dagna, Catti-brie'ye uzun ve sert bir bakış atıp başını salladı. "Seçimi yapacak olan kişi ben değilim," diye cevapladı. "Rahipler benden tünellerin savunmasını yönetmemi istedi, ben de öyle yapıyorum. Benden Bruenor'un hükümdarlığına vekilharçlık yapmamı istemediler."

Konuşmasını bitirince Regis'e baktı; Catti-brie onun, birden utanmış gibi duran, küçük arkadaşına yönelen bakışlarını izliyordu.

Kadın, buçukluğa "Ne biliyorsun?" diye sessizce sordu.

"Sen olman gerekti-ğini söy…söy-le-dim," diye kekeledi Regis, "Sen olamayacaksan da Wulfgar."

Catti-brie şaşkın bakışlarını önce Dagna'ya sonra yine buçukluğa çevirdi.

"Sen mi?" diye sordu Regis'e, "Mithril Salonu'nun vekilharcı olarak hizmet etmek için seni seçtiklerini mi söylüyorsun?"

"O seçildi," diye cevapladı Dagna, "Onu bu göreve atayan kişi de bendim. Sana ve üvey kardeşine saygım sonsuz, iyi leydim; ama hiçbirimiz Bruenor'un düşüncelerini Regis'ten daha iyi bilen biri olduğunu düşünmüyoruz."

Yüzünü Regis'e dönen Catti-brie'nin ifadesi kızgından öte eğleniyor gibiydi. Buçukluğun, her zaman taktığı yakut kolyenin arkasında kalan gömlek yakasını görebilmek için hafifçe başını kaldırdı.

Sorgulayan bakışlarında saklı olan anlam, sanki Catti-brie buçukluğa, Bruenor'un yokluğunda kimin vekil olacağı karan verilirken o yakut kolyeyi diğerlerini 'ikna etmek' amacıyla kullanıp kullanmadığını yüksek sesle sonnuş gibi açık ve ortadaydı.

Regis'in ani yutkunuşu ondan da netti.

"O zaman sözün bir kralınki kadar değer taşıyor?" diye sordu Catti-brie.

"Öncelik hakkı onda," diye düzeltti Dagna. "Kral'ın orada uzanıyor olduğunu unutma." Huysuz yaşlı cüce başıyla Bruenor'u işaret etti.

"Orada yatıyor ve yakında yeniden aramıza katılacak," dedi Catti-brie. "O zamana kadar Regis onun vekili olacak." Koridorun aşağılarından birisi Dagna'ya seslendi ve yaşlı cüce homurdanarak izin istedi. Bu, tam da küçük buçuklukla yalnız konuşmak isteyen Catti-brie'nin ihtiyacı olan şeydi.

Catti-brie ile yalnız kalır kalmaz "B…ben yanlış birşey yap-ma-dım," diye kekeledi Regis. Yüzünün aldığı sekile bakılacak olursa kadının aklından geçen herşeyi hissettiği anlaşılıyordu.

"Kimse yaptın demedi."

“Bruenor’a hizmet etmemi istediler,” diye huzursuzca devam etti Regis, “Buna nasıl hayır diyebilirdim ki? Sen ve Wulfgar dışarıdasınız ve Drizzt ne zaman döner kimbilir?”

“Cüceler zaten üçümüzden birini dinlemezdi,” diye ona katıldı Catti-brie. “Ama bir buçukluğu dinlerler. Ayrıca Bruenor’un Buzyeli Vadisi zamanından beri Regis’e güvendiğini herkes biliyor. Bu iyi bir seçim diyebilirim Vekil Regis. Mithril Salonu için en iyisi ne ise onu yapacağından eminim.

Zaten amaç da bu değil mi?..”

Regis biraz daha sakinleşmiş gibiydi hatta gülümsemeyi bile başarmıştı.

“Ve Vekil Regis’e göre şu an Mithril Salonu için en iyisi Bekçi Vadisi’nin batı ucunu korumak için bin cüceyi daha göreve çağırmak,” dedi Catti-brie, “ve bir diğer iki yüzünün Mithril Salonu’ndan Bekçi Vadisi’ne ve Savaş Lordu Banak’a dağlan güçlendirmesi için kaynak taşımasını sağlamak.”

“O kadar çok yedek adamımız yok!”, diye itiraz etti Regis. “Madenlerin dışında zaten iki grup tutuyoruz ve orklar

Bekçi Vadisi’ne girip çevremizi sararsa Banak bütün ordusunu kaybeder.” “Orklar Surbrin’e inerse…” diye uyarmaya devam etti Regis.

“O zaman iyi konuşlandırılmış bir gözcü onları görür,” diye cevapladı Catti-brie, “Ayrıca bizim müttefiklerimizin ateş hattına da girmiş olurlar.”

Regis bir an için kadının söylediklerini tarttı, sonra da onaylarcasına başını salladı.

“Çoğunu içeri sokacağım,” dedi buçukluk, “ve kuvvetlerimizi Bekçi Vadisi’nden dışarı göndereceğim.

Batıda gerçekten bin cüceye ihtiyacımız var mı? O kadar fazla mı?”

“Banak’ın söylediğine göre en azından beş yüz,” diye açıkladı Catti-brie, “Tabii bir süre yalnız kalabilir. Ayrıca doğru ve sağlam bir savunma yapabilirlerse sayıyı biraz azaltabiliriz.”

Regis onayladı.

“Ama madenlerin savunmasından ödün vermeyeceğim,” dedi, “Orklar yer altına iner ve çarpışmaya başlarsa orada da sorun yaşayabiliriz. Bruenor halkına karşı sorumluluk taşıyor, buna katılıyorum ama öncelikli olan Mithril Salonu.”

Catti-brie’nin bakışları Regis’i geçip kıpırtısız yatan sevgili üvey babasına ulaştı. “Anlaştık,” diye fısıldarken dalgınca gülümsedi.

Siyah ayaklar yavaşça aşağı indi, başparmakları kirli ve taşlı toprağa değiyor, ağırlığını kademe kademe aşağı veriyordu; bunu öyle yavaş yapıyordu ki kusursuz dengesini ve bütün sessizliğini koruyordu. Diğer ayağını kaydırarak ötekinin önüne geçirdi; dengeli adımları sürdürüyordu.

Sadece bir drow savaşçısının -üstelik en iyi drow savaşçısmın-becerebileceği bir ustalıkla şafak vaktindeki gölgelerin arasından kayarak Shallows çayırlarının etrafındaki düzinelerce kampı dolaştı.

Bir çadırın yanına kayıp, sonra da sessizce içine girip horlayan bir çift orkun yanından geçti.

Kara elf, sivri uçlu bir pala kullanarak çadırın bir ucunu kesip hafif bir rüzgar kadar sessiz bir şekilde oradan ayrıldı.

Normalde uyuyan iki orku katletmek için dururdu ama Drizzt Do’Urden’in aklında başka bir şey vardı; küçük ganimetlerle vakit kaybetmek istemiyordu.

Uzakta daha büyük ve daha süslü bir çadır vardı; geyik derisinden yapılmış bayraklarının üzerindeki mühür ve freskler ork tanrısını simgeliyordu. Ağır silahlar kuşanmış olan üçlü bir ork grubu çadırın girişinde nöbet tutuyordu. ‘Orada kabile reisi yatıyor,’ diye düşündü Drizzt. Bu kabile bir araya toplanmış olanların en büyüğüydü.

Avcı hafif ve hızlı adımlarla ilerledi; dengesini her zaman koruyor, daima tetikte duruyordu; üzerindeki palalar uzun adımlar atan, yuvarlanan, geriye çekilen ve aniden öne yürüyen bedeniyle uyum içinde hareket ediyordu. Ayak bileklerine takılı sihirli bağlardan dolayı silahlarını öylece yanında tutamayacağını biliyordu; adımlarını hızlandırmış; pek çok odayı ve kör noktayı çabucak geçmişti; drow anında saldırabilmek için her zaman tetikte olmalıydı. Böylece bacakları onu kampın ilerisine, o büyük, süslü çadıra karşı konulamaz bir şekilde taşırken eğri bıçaklan onun yanında dans ediyordu.

Önünde üç orkun beklediği çadırın ağzının önünde eğilip içeri dalmadan önce Drizzt bıçaklarını kaydırdı. Hızlı olmalı ve hareket anını iyi seçmeliydi. Bir başka ork grubunun uzaklaşmasını beklerken etrafa bakındı.

Yalnız kalmaktan memnun, hiç hesapsız, ellerini belindeki silahlarının sapında dinlendirdi ve pek de düşmanca olmayan bir duruş ve gülümsemeyle yürüdü.

Yine de nöbetçi orklar gerilmişti; biri silahına sıkıca sarılmıştı, diğeriyse Drizzt'e durmasını emrediyordu.

Drow olduğu yerde kaldı ve onların görüntüsünü hafızasına kaydedip, tam olarak nerede durduklarını tespit etti ve onları alt etmek için kaç darbe gerekeceğini hesapladı.

Ortadaki ork konuşmaya, emirler yağdırmaya, onu sorgulamaya devam ediyor; Drizzt sadece gülümseyerek pozisyonunu koruyordu.

Orklardan biri görkemli çadıra girecekmiş gibi hareket ettiğinde, kendi soyuna ait özel güçlere ulaşarak üç orkun ortasına karanlık bir küre bıraktı. Drizzt onu çağırırken bile haraket ediyor; elleri ve ayakları oynuyordu. İki uzun adım atmadan önce palalarını eline aldı ve orklar dünyanın birden karardığını fark etmeden önce karanlığa daldı. Drizzt, bir yandan hiçbir şeyin hareket etmiyor olduğundan emin olan ve kıpırtısız duran o üç orkun görüntüsünü aklında tutmaya devam ederken bir yandan da sola saptı.

Parıltı birinin boynuna dayandı ve onu yardım çığlıkları içinde bıraktı.

Bir dönüşle bıçaklar ikinci muhafızı kesmiş ve ileri doğru yapılan ani bir hamleyle drow üçüncü muhafıza geçmişti; bıçaklar yine hedefine ulaşmıştı. Üçüncü orkun üzerinden top gibi yuvarlandı; yaratık çadırın bayrağının üzerine düştü ve Drizzt karanlık bölgeden çıkarak çadırın içine girdi.

Aralarında kırmızı pelerinli kadın şamanın da olduğu pek çok korkmuş surat ona döndü. Ne yazık ki, kadın odanın karşısındaydı.

Drizzt hızını hiç kesmeden en yakınında bulunan orka doğru ilerledi, kendisine engel olma amacıyla havaya kaldırdığı kolunu kesti ve diğer palayı karnına saplayarak oradan çabucak uzaklaştı.

Çadırın sağında bulunan diğer orkla Drizzt arasında bir masa kuruluydu. Ork, drowun hızını kesmek için masayı kullanmış -ya da en azından böyle olacağını düşünmüş ve masanın arkasına atlamıştı-ama drow masa sanki orada değilmiş gibi onun üzerinden geçmişti.

Ork, kendisini derinden yaralayan bıçakların üzerine düştüğünde, Avcı, bıçaklarını birbirinin üzerine getirerek çevrede döndü. Birinci, uçan bir mızrağa dönüşürken, ikincisi beceriksizce atılmış bir bıçağı kenara devirdi.

Fakat diğer orklar organize oluyor ve savunmaya hazırlanıyor, ayrıca şaman büyü yapıyordu.

Drizzt doğuştan gelen büyü yeteneğini yeniden çağırdı. Anlamsız sesler çıkarıyormuşcasına “olacka acka eento” dedi. Hatta bıçaklarından birini havaya fırlatıp rolünü iyi oynayabilmek için parmaklarını oynattı. Şaman yemi yuttu; odada kopan kargaşa bir andan sona erdi ve her şey derin bir sessizliğe gömüldü.

Oda büyülü bir sessizlik içindeydi; şaman, tahminen, büyüyü önlemek için kendi alanındaki en etkili sihiri kullanmıştı. Yine de o sihir, Drizzt’in kalıtsal büyüsüne engel olamadı ve şaman kendisini kolay bir hedefe dönüştüren morumsu alevlerle aydınlandı.

Drizzt buna rağmen durmadı ve kendisine saldırmaya çalışan savaşçı orkların önüne başka bir karanlık gönderdi.

İkinci küreyi gönderirken özenli davranmış ve bu geniş çadırın karanlık ve karmaşayla dolmasını sağlayarak, Avcı kimliğine iyice bürünmüştü.

Hiçbir şey duyamaz ve göremez oldu, sadece dokunarak ve içgüdülerine uyarak hareket etmeye başladı.

Bıçakları onu koruyarak sallanıp dururken o, dönerek adeta dans etti. Ya her seferinde bıçaklarından birini güçlü bir şekilde ileri savurmayı başarıyor ya da ani kesici hamleler yapıyordu.

Ayrıca -kokusundan, sıcak nefesinden ya da kendisine hafifçe dokunmasından-ne zaman bir orkun varlığını hissetse bıçaklarını hızlı ve sertçe savuruyordu. Drizzt, ister savunma ister saldırma pozisyonunda olan düşmanını çok iyi tanıdığından, palalar her zaman saplanacakları ve öldürücü yaralar açacakları birer delik buluyordu.

Odanın içinde dümdüz ilerledikten sonra bunu bir sabit nokta olarak belirleyerek merkez çadıra geri döndü. Karşılık verebileceği bir noktada olmasa yarattığı karanlığı bü-yüsel bir ışıkla aydınlatan bir sihir yapıldığında şaşırabilirdi.

Çevresini orklar sarmıştı; vücudu drowun büyüsüyle aydınlanan, gözleri alev alev yanan ama yine de parmaklarından başka bir büyü savuran ve çadırın duvarına yaslanmış duran şaman dışında hepsi şaşkınlık içindeydi.

Drizzt'in sağ tarafında yer alan bu şaşırmış orklar çabuk ve sert bir şekilde düştü ve drow diğerlerini karşılamak üzere sola döndü; silahları öfkeyle dönüp duruyordu; düşmanın kollarına ve ellerine saplanıyor, onları korunmasız bırakıyor ve savaşçıların geri çekilmesini sağlıyordu.

Kolları kurşundan yapılmış ya da bir büyü sahip olduğu bütün enerjiyi alıp götürmüş gibi birden yavaşladı. Bu büyüyü hemen

tanımıştı; felç ediyordu ve o an, içgüdüleri ve temel öfkesi bir kalkan oluşturup, Avcı kimliğine bürünmese, hayatı çabucak sona ererdi.

Büyüden sonra drowun savunması ağırlaştı; hatta o kadar azaldı ki bir sopa yükselip kaburgalarına güçlü bir darbe savurdu.

Bu çok güçlü bir darbeydi ama Avcı hiç acı hissetmemişti.

Karanlık bir küre onu yeniden yuttu ve o kendisine yönelen ikinci bir darbeye boyun eğerek saldırgana doğru ilerledi. Bu darbeye üçlü, hızlı bıçak hamleleri ve şiddetli vuruşlarla karşılık vererek dördüncü bir darbeyle orku yere indirdi. Sihirli sessizliğin süresi dolmuş ya da ortadan kaldırılmıştı; Avcı'nın kulakları keskinleşmiş, çevresindeki orkların hareketlerini ve baş belası şamanın büyüsünü duymaya başlamıştı. Palalarını çapraz bir şekilde önünde birleştirip yuvarlamaya devam edebilmek için bir çember oluşturdu ve bunu orkların arasından geçmek için kullandı. Drow, aşağı doğru yaptığı bir yuvarlamayla öne süzülürken kendi bedeninin hızından faydalanıp tam bir takla atıp karanlığın içinde iki ayağının üzerine indi.

Yanından, sanki havanın kendisi patlamış gibi, keskin bir ses yükseldi; drow neredeyse yere düşerek sendeledi. Bu büyü onun üzerinde bu kadar etkili olduysa arkasındaki orklara neler yaptığını tahmin edebiliyordu.

Yeniden kendi ekseni etrafında dönüp karanlığın içine daldı; bıçakları vahşice salınıyordu. Tam da umduğu gibi hiçbir şeye çarpmamıştı. Orklar aşağısındaydı ama gerçekten hiçbir şeye çarpmak istememişti. Bir an için durdu. Soluna doğru bir açı alarak tekrar karanlığın içinden çıktı ve bir kez daha parmaklarını sallayan şamanın tam önüne geldi. Parıltı bu parmaklan alıp götürdü.

Buzölüm kafasını aldı.

Diğer taraftan yükselen bir gürültü duyan Avcı, çadırın duvarına doğru düşen şamanı öylece bırakıp sese koştu. Bıçaklarını aşağı indirip çadırın arasından süzülüp geçti.

Arkasında kalan çadırdan gelen çığlıklara rağmen orklar onu haklayabilmek için itişip kakışırken, o, kamp alanı boyunca koştu. İzleyeceği yolu özenle seçiyor, bir gölgeden öbürüne hareket ediyordu.

Sonunda temiz bir alanda koşuyordu; ayak bileğindeki büyülü bağlar, köyün doğusuna ve kuzeyine doğru uzanan zorlu yolda onu hızlandırıyordu.

Sadece bir avuç ork öldürmüştü ama Drizzt, o gün düşmanlarını sıkıntıya soktuğundan emindi.

UZAK DÜNYA

Shoudra Stargleam kamp ateşinin ışığına geri döndü. Mirabar'ın Asa Taşıyıcısı ve oldukça becerikli bir büyücü olan kadın, yeni araştırıyor olduğu bir büyüde kullanmak üzere kök ve mantar toplamaya çıkmıştı. Fell Pass'm güneyindeki yeşil topraklarda, aradığı şeyi fazlasıyla bulmuştu; bohça yapılmış giysisi ve kolları bitkilerle doluydu.

Onu gördüğü zaman seyahat arkadaşına seslenip bir çuval istemek üzereydi ama dudaklanndan çıkan tek ses bir kıkırdama olmuştu. Küçük gnom, ateşin önünde kıvrılmış oturuyor, ellerini ovuşturuyordu.

Pelerini onu sıkıca sarıyordu. Kapüşonunu takmış, öne doğru çekmişti.

Fakat bu, Nanfoodle'ın en dikkat çekici özelliğini uzun ve çarpık burnunu saklamaya yeterli değildi.

“Ateşe biraz daha yaklaşırsan burnundaki kılları yakacaksın,” dedi yanmakta olan kütüklere doğru yürüyen Shoudra. “Bu gece serin bir rüzgar var,” dedi gnom.

“Mevsimsiz bir rüzgar,” diye ona katıldı Shoudra; kış hızla yaklaşıyor olsa da hâlâ yaz mevsimindeydiler.

“Tabii ki sadece açık yola daha fazla sefalet katıyor,” diye mırıldandı Nanfoodle. Shoudra tekrar kıkırdadı ve onun karşısına oturdu. Tıka basa doldurulmuş elbisesini çözmeye başladı fakat gnomun düzgün bacaklarına baktığını fark edince durdu.

Bunu son derece gülünç buldu; Shoudra heykel gibi bir kadındı ve bacağı bile küçük Nanfoodle’dan daha uzundu. Yine de duruşunu bozmadı, hatta Nanfoodle’ın daha iyi görebilmesi için bacağını ona doğru döndürdü ve gnomun ağzının açık kalışını izledi.

Sonunda gnom bakışlarını yukarı doğru kaldırdı ve Shoudra’nın güzel yüzüne yayılan bir tebessümle kendisine bakıyor olduğunu fark etti.

Nanfoodle birkaç kez göz kırpıp boğazını temizledi ve sanki yanlış yerde duruyormuş gibi ayaklarını yere sürtmeye başladı. Onun her hareketini izleyen Shoudra eteğini çözerek kökleri ve mantarları yavaşça yere bıraktı.

Birkaç dakika sonra, topladıklarını boylarına ve türlerine göre ayırırken, “Bu yolu gerçekten o kadar kötü mü buluyorsun?” diye sordu, “Onu canlandırıcı bulmuyor musun?”

Nanfoodle kollarını önünde birleştirip ateşe iyice sokuldu. “Canlandırıcı mı?” diye şüpheyle sordu.

“O zaman sen de hiç macera duygusu yok, sevgili Nanfoodle, öyle mi?” diye sordu Shoudra. “Yıllar boyu deney tüpleri ve solüsyonların önünde durarak uysallaştın ve ateş topuyla bir goblini yakmanın nasıl bir duygu olduğunu unuttun mu?”

Nanfoodle meraklı bakışlarını kadına dikti.

“Yıllar önce Baldur Geçidi’nde tanıştığım Nanfoodle sadece bir ya da iki büyü yapabiliyordu, tabii yanlış hatırlamıyorsam,” diye belirtti Shoudra.

“Hiçbir şey ateş topu kadar ilkel değildir!” diye elini sallayarak itiraz etti gnom. “Ateş topuymuş! Sonra da bir ışık huzmesi yaratır ve bu başarını anlatırsın. Hayır, Shoudra, hayır. Ben aklın büyüsünü maddeleri yakıp patlatmaya tercih ederim.”

“Doğru,” diye cevapladı Shoudra, “Sihir ve simya arasındaki bağlantıyı kurmam gerekirdi.”

Nanfoodle’ın gözleri nasıl da büyümüştü! Shoudra’nın amiri olan Mirabarlı Marki Elastul tarafından, Mithril Salonu’yla yaptıkları ticaret savaşında adi madenler üzerinde simya yeteneğini kullanması için işe alınmıştı. O dönemlerde, simya, muğlâk bir bilim olduğundan ve deneme-yanılma yöntemiyle uygulandığından, hazırladığı raporları Marki’ye sunacağı zamanlarda, Shoudra Stargleam’ın keskin zekasının gazabına uğramıştı. Ne yazık ki Nanfoodle’ın Mirabar’daki çabaları yalnızca bir hatalar silsilesi olmuştu.

Bu, Shoudra’nın kendisine sık sık hatırlattığı bir şeydi. “Ne demek istiyorsun?” diye sordu gnom.

Shoudra güldü ve mantarları ayırmaya devam etti. “Simyaya hiç inanmıyorsun, öyle değil mi?” “Bunu hiç sakladım mı?”

“Yine de Marki Elastul’a adımı veren kişi sen değil miydin?” diye sordu Nanfoodle. “Ünümü başka bir Shoudra Stargleam’den öğrendiğini düşünmeye başlayacağım.”

“Simyayla işim olmaz,” diye belirtti Shoudra, “Hiçbir zaman bunun aksini söylemedim Nanfoodle Buswilligan.” Birkaç dakika süren bir sessizliğin içinde kadın Nanfoodle’ın kendisine bakıp bakmadığını anlamak için gözlerini ona çevirdi.

“Marki Elastul, aptalların altını için parasını çarçur etmek istiyorsa, bir kısmım da neden Nanfoodle için harcamasın ki?” diye çarpık bir gülümsemeyle açıkladı Shoudra.

Simyacı sözlerini başıyla onayladı fakat kadın, gnomun yüzündeki şaşkın ifadeden onun kendisine minnet duyması mı yoksa onu azarlaması mı gerektiğini bilemiyor olduğunu fark etti.

Bu hoşuna gitmişti.

“Yemek yiyoruz ve yükümüz artıyor,” diye belirtti gnom; Shoudra’nın önünde duran ve git gide büyüyen malzemelere keyifsizce bakıyordu.

“Yükümüz mü?” diye alaycı bir cevap geldi. “Tek bir mantar bile zavallı küçük Nanfoodle için bir yük oluyor.” Konuşmasını beyaz bir mantarı neşeyle ateşe atarak bitirdi. Nanfoodle elini uzatıp mantarı tutmak istemişti ama mantar eline çarpmış, başparmağından hız alarak uzun burnuna isabet etmiş ve bu Shoudra’yı kahkahalara boğmuştu.

Sert bakışlar savurup homurdanan Nanfoodle eğilip kendisine fırlatılan şeyi yerden aldı ve onu geri atmadan önce, homurdanmaya devam ederek, mantara dikkatle baktı.

Shoudra siper aldı; elleriyle önünü kapatıyordu. Derken, o mantarın tıpatıp aynısı olan yarım düzine mantar kadına doğru uçtu.

Gerçek mantar abına çarpıp yanıltıcı olanlar yanından geçip gittiğinde “Bravo!” diye tebrik etti kadın ve daha da yüksek sesle güldü.

“Nanfoodle’ı kızdırmamak gerekiyor,” diye böbürlendi gnom ve göğsünü şişirdi; küçük pelerini onu daha da sıkı sarmıştı.

Kadın “Bende birkaç tane var; onları yemeğimizi zenginleştirmek için kullanabiliriz,” diye belirttikten sonra ellerini mantar ve köklerle doldurdu. “Yeterince yersen -ki senin hiçbir zaman böyle bir derdin olmadı- yükümüz hafifler.” Nanfoodle cevap vermek üzereydi ama toynak sesleri onu susturdu. Hem o, hem de Shoudra kamplarının güneyindeki yola doğru döndü.

“Sürücü ateşimizi gördü!” diye panik içinde haykırdı gnom.

Pelerininin altına iyice sokularak gölgelere yanaştı ve birden ilahiler okuyarak parmaklarını hareket ettirmeye başladı. Shoudra, gnomu keyifle izledikten sonra yola odaklandı. Deneyimli bir maceraperest olduğundan, silah ve büyü yardımıyla kendi mekanını koruyabileceğinden pek korktuğu söylenemezdi.

Fakat birden, sanki bir büyü bütün kamp alanını yutmuş gibi, her şey bulanıklaştı ve Shoudra keskin bir çığlık atıp yana doğru kaydı.

Yana-doğru uzanmak üzereyken büyüyü düşmanın değil de Nanfoodle’ın yaptığını fark etti.

Bakışlarını, kapüşonunun altından kendisine bakıp ağzı kulaklarına varırcasına sırıtan gnoma çevirdi, (iııom, bir parmağını dudaklarına götürerek kadından sessiz olmasını istedi.

Uzun boylu, havanın lime lime ettiği gri pelerinli bir adam taşıyan kaslı ve büyük bir erkek aygır şaha kalktı. Adam atın yularını çekip büyük bir ustalık ve rahatlıkla attan indi. Atın önüne yürüyüp pelerinindeki tozu silkeledikten sonra nazikçe -Nanfoodle’ın yanındaki bir ağaca doğru-eğildi.

Sürücü orta yaşlı birine benziyordu; muhtemelen kırklı yaşların-< laydı ama sağlam bir fiziği vardı, sadece yanları kırlaşmış olan saçlarının neredeyse tamamı siyahtı. Sol kalçasında bir pala, sağında ise bir hançer asılıydı ve yürürken sağ eli o küçük silahın üzerinde duruyordu; acemi bir göz bunun konforlu bir hareket olduğunu düşünürdü. Fakat Shoudra gibi deneyimli bir maceraperest, adamın bu duruşunun tetikte olmaktan kaynaklandığını bilirdi. Kolunun açısından silahı istediği an eline alıp ileri savurabileceğini ve akıcı bir hareketle bir mızrak gibi fırlatabileceğini anlıyordu.

“Merhaba iyi gnom,” dedi uzun boylu adam ağaca dönüp ve Shoudra gülmemek için kendini zor tuttu.

Kadın, sırıtan ve kendisini susturmak için açması bir çaba harcayan Nanfoodle’a baktı. Gnom yeniden parmaklarını oynatmaya başladı.

“Ben Nesme’li Galen Firth’üm,” diye kendini tanıttı adam.

“Ben de Mirabar Markisi’nin baş simyacısı Nanfoodle’ım,” diye cevap verdi ağaç, gnomun yaptığı büyüyle. “Bize buralarda ne işiniz olduğunu söyleme lütfunda bulunun iyi bayım. Evden çok uzaktasınız.”

“Sizin gibi,” diye cevapladı Galen.

“Aslında öyle ama darmadağın edilip tecavüze uğrayan bizim köyümüzdü,” diye cevapladı Nanfoodle’ın seçilmiş ağacı. Galen tekrar eğildi.

“Nesme’den acı haberler getirdim,” diye belirtti. “Batağa saplandık ve trolller üzerimize yürüyor.

Durumumuz vahim… Biz bunları konuşurken bile halkımın hayatta kalabileceğinden emin değilim.”

“Çabucak Mirabar’a gidebiliriz!,” diyen Shoudra’nın sesi duyuldu ve kadın adama doğru ilerledi.

Nanfoodle parmaklarını oynattı ve Galen Firth’ü sürekli gözlerini kırpıp şaşkınlıktan kurtulmaya çalışırken bırakarak, büyük büyüyü bozdu.

“Ben Mirabar’ın Asa Taşıyıcısı’yım,” diye açıkladı Shoudra, sonunda Galen’in bakışları ona odaklanabildiğinde, “Hemen Mirabar’a dönelim; Marki Elastul’u size yardım etmeye ikna edebilirim.”

“Sürücüler sizin Marki’nizle konuşmak için çoktan yola koyuldu,” diye açıkladı Galen ve gözlerini kırpıştırarak etrafa bakmaya devam etti. “Benim istikametim Mithril Salonu ve Kral Bruenor Battlehammer’ın sarayı.”

Adam sonunda gerçek Nanfoodle’i görmüştü; sanki ne olduğunu ve neden ağaçla konuşup onu selamladığını anlamaya çalışırca-sına bir gnoma bir de yanılsamaya düştüğü bölgeye bakıyordu.

Nanfoodle’in kampın arkasından “Mithril Salonu bizim de istikametimiz,” diyen sesi duyuldu ve gnom, Galen’in şaşkın

bakışlarına maruz kalarak onun karşısına geçti. “Seni karşılayan yanlış yönlendirilmiş illüzyonun kusuruna bakma, Nesme’nin sevgili sürücüsü. Ne de olsa kimse çok dikkatli olamıyor.”

“Özellikle de,” dedi Galen, “illüzyonistler söz konusuysa…” Nanfoodle sırıttı ve eğilerek onu selamladı.

“Atın terden parlıyor,” diye belirtti Shoudra, “Bu gece fazla koşamaz. Gel bizimle akşam yemeğimizi paylaş ve Nesme hakkındaki hikâyeni tüm detaylarıyla anlat. Kral Bruenor’u çabucak bulmana yardım edeceğiz ve senin işinin ne kadar acil olduğunu anlatmak için elimden geleni yapacağım.”

“Ne kadar iyisiniz Asa Taşıyıcısı,” diye cevapladı Galen.

Yana kayıp atını bağladı.

Ateşin başında yalnız kaldıklarında, Nanfoodle, Shoudra’ya “Bu iyi olmadı,” diye fısıldadı.

“Sadece Marki’nin, Nesme’nin acınası durumu karşısında son zamanlarda yabancılara gösterdiğinden daha çok merhamet göstermesini umuyorum,” diye cevapladı Shoudra.

“Kral Bruenor yardım gönderecektir,” dedi Nanfoodle ve o sıra-ılii kampa doğru yürüyen Galen bunu duydu.

“Sadece Kral Bruneor’un iyi bir hafızası olmadığını umabili-ı mı,” dedi Galen ikisi de ona meraklı gözlerle bakarken. “Birkaç yıl önce Nesme’ye gelmişti,” dedi yeni gelen, kendisine l’.osterilen ateşin yanındaki ağaç kütüğünün üzerine otururken. “Korkarım muhafızlarım ona pek iyi davranmadı.”

İç geçirip gözlenin aşağı indirdi ve hemen ardından ekledi: “Kuşku ve korku uyan-ılnan aslında Kral Bruenor değil, ona eşlik eden drow elfti.”

“Drizzt Do’Urden,” dedi Shoudra, “Evet, haklısın, Bruenor’un yanında dolaştırdığı arkadaşı pek çok insanı rahatsız ediyor.”

“Cücenin geçmişteki düşüncesizliğimizi hesaba katmayacağını umuyorum,” dedi Galen “ve Nesme’yi bu zor zamanında

desteklemesinin onun yararına olacağına fark edeceğini diliyorum.”

“Kral Bruenor’u tanıdığımız kadarıyla biz de bunu umuyoruz,” diye ekledi Nanfoodle ve Shoudra başını sallayarak onu onayladı.

Galen Firth de başını salladı ama yüzündeki acı ifadesi duruyordu.

Gece etrafı kaplamıştı ve Galen’in Nesme hakkında söyledikleriyle karanlık çok daha korkutucu bir hal almıştı.

Banak Brawnanvil, vadi boyunca doğudan batıya ilerleyen büyük bir cüce ordusunu görmek amacıyla, Bekçi Vadisi’ne uzanan iplerle kaplanmış uçuruma bakarken “Arkadaşın Gümbürgöbek’i gerçekten tebrik ederim,” dedi Catti-brie’ye. “O güvenebileceğimiz tek kişi,” diye belirtti Catti-brie.

“Oooo,” diye destekledi Pikel Bouldershoulder.

“Doğrusunu söylemek gerekirse, vadinin güvende olduğunu bilmek daha iyi hissetmemi sağlıyor,” diye araya girdi Ivan

Bouldershoulder, “Fakat hâlâ batıya uzanan dağ sırtının bize sorun yaratacağını düşünüyorum.”

Ivan’ın sözleriyle, bölgedeki ulaşılabilir tek yükseklik olan o uzun sıradağa bakmak için, bütün gözler kuzeye ve batıya döndü.

“Orklar devlerin yanında avlanıyor,” diye ekledi Ivan, “Birkaçını buraya yerleştirmeyi düşünüyor olabilirler.” “Burada devler bize ulaşamaz,” diye yanıtladı Banak; daha önce strateji tartışmaları yaparken de yine bu cevabı vermişti. “Çok uzun bir yol.”

“Yine de onlar için iyi bir yer,” diye karşı çıktı Ivan, “Buraya sadece birkaç gözcü bile yerleştirseler tüm savaşı rahatlıkla izleyebilirler.”

“Burası iyi bir yer,” diye onayladı Torgar Hammerstriker. “Senin keşif kolun hâlâ dağ sırtından dönmedi mi?” diye sordu Banak.

“Gerçekten çok uzak,” diye bildirdi Torgar, “Adamlarım bana bölgenin tünellerle dolu olduğunu söyledi. Anladıkları kadarıyla tam

bir ağ örülüymüş. Hatta bir kısmının yukarıya çıkıyor olabileceğini bile düşünüyorlar.”

“Muhtemelen öyledir,” dedi Ivan.

“Yüüüzz adam almama izin ver,” diye önerdi Torgar, “Gidip o tünelleri tutacağım.”

“Peki, seni orada yakalarlarsa?” diye sordu Banak, “O orklar tüm güçleriyle sana saldırabilir. Yüz adamımı kaybedemem!”

“Kaybetmeyeceksin,” diye garanti verdi Torgar, “Bekçi Vadisi uçurumunun yanında, buranın batısında, tünellere uzanan bir giriş var. Oraya çabucak girer ve gerekirse daha da çabuk bir şekilde dışarı çıkarız.”

Banak bir cevap alabilmek umuduyla önce Ivan’a, sonra da Catti-brie ve Wulfgar’a baktı. “Catti-brie ve ben tünel girişine gider ve orada bağlantı sağlarız,” diye önerdi Wulfgar.

Banak savunmacılarına doğru baktı. Her ne kadar ikinci saldırı, birincinin yanından bile geçmese de orklan iki kez geri püskürtmüşlerdi. Banak’a göre, ork lideri sadece cücelerin işlerini aksatabilmek amacıyla ordusuyla birlikte geri gelmiş ve alışık olmadığı taktiklerden etkilenmişti.

Gerçi ikinci saldırı, aralıksız devam eden taş kesimi ve kümelenen kayalarla birlikte, kolayca geri püskürtülmüş, cücelerin hazırlıklarına engel olamamıştı. Savaş alanı neredeyse istedikleri şekli tamamen almıştı; kümelenen kayalarla duvarlar örülmüş orklarm dar geçitten içeri girmesine olanak tanınmamıştı. Bu durum ve mühendislerin uçurumda iplerle olan çalışmalarını bitirdikleri göz önünde bulundurulursa, Banak, kendi konumundan fedakarlık etmeden, yüz, hatta iki yüz cüceyi gönderebileceğini biliyordu.

Eğer orklar gelirse bir yığın cüce sadece savaşan halklarının arkasında durup bütün eğlenceyi kaçırmak zorunda kalacaktı.

Banak, “Kendininkilerin yarısını al ve tünelleri iyice tara,” diye talimat verdi Torgar’a “Ve onları kayaların tepesine çıkardığında kuzeyde neler olup bittiğine iyice bir bak, olur mu?”

“Sana resmini bile yaparım,” dedi Torgar gülümsemeyle.

“Hee hee heee!” diye güldü Pikel.

Banak “Ve size çok kalabalık bir şekilde saldırırlarsa, kendini ve o çocukları oradan çıkar,” diye onu bilgilendirdi, “Kral Bruenor’a, yeni üyelerini daha Salon’nun koridorlarına bile giremeden kaybettiğini söylemek istemem!”

“Bir avuç kokuşmuş ork yüzünden Torgar ve Mirabar çocuklarını kaybetmezsin!” diye direndi Torgar.

“Yanlarında yüz dev getirseler bile!” diye onu destekledi, Torgar’ın yanında duran yaşlı, kır saçlı bir cüce olan Shingles McRuff.

Shingles, Banak’a göz kırpıp Torgar’ın omzuna dostça bir tavırla elini koydu. Herkes Torgar’ın bakışlarından o ikisinin eski iki iyi arkadaş olduğunu anlayabiliyordu. Aslında, bundan yüzyıllar önce, Torgar daha Mirabar’daki ilk gün ışığını bile görmemişken, Shingles onun ailesinin arkadaşıydı.

Marki, Torgar’ı, Mirabar’a geldiklerinde Bruenor ve ekibine iyi davranmakla suçlayıp, ona haksızlık edince, Shingles, hem Torgar’ın yanında yer alan ilk kişi olmuş hem de Mirabar’ın en iyi dört yüz cücesinden fazlasını şehirden çıkarıp Mithril Salonu yoluna düşüren göçü planlamıştı.

Ve şimdi burada, eski evlerinden çok uzakta, Bekçi Vadisi’nin karşısındaki yeni evlerindeydiler.

Henüz Mithril Salonu’nun yakınlarına bile yaklaşamadan Shallows felaketinin içinde gözden kaybolan kervanda yaralı Kral Bruenor ile bir yaşam mücadelesi vermişlerdi. Torgar, Shingles ve Mirabar cüceleri bunun için mücadele etmiş ve harika bir iş çıkarmışlardı.

Tüm o savaşa ve üzerlerine yüklenen ork sürüsüne rağmen Mirabar cücelerinin bir tanesi bile batıdaki eski şehirlerine geri dönmek için en ufak bir arzu duymamıştı.

Bir tanesi bile…

Torgar'ın Banak'la buluşmasından kısa bir süre sonra, kendilerine olabilecek en tehlikeli görev verilmişken, içlerinden bir tanesi bile dağ sırtındaki bu tünellere girip diğerlerine öncülük etmekten vazgeçmemişti.

Torgar ona eşlik edecek cüceleri seçme işini Shingles'a bıraktı.

Üç misafirin surat ifadesi, Mithril Salonu tahtında oturan kişinin bekledikleri kişi olmadığını gösteriyordu. Ama Regis bu belirgin şüpheden çekinmedi.

"Ben Mithril Salonu'nun temsilcisiyim," diye açıkladı, "Kralın adına ve çıkarına hizmet edeceğim."

Galen Firth, "Peki kralın nerede?" diye ters ve sabırsız bir şekilde sordu.

"Ağır yaralarından iyileşmekle meşgul," dedi Regis; bu açıklamanın doğru olmasını nasıl da yürekten istiyordu! "Bekçi

Vadisi'ne gelirken haberini aldığın savaşta o en önde çarpışıyordu."

Galen cevap vermek üzereydi ama Regis öne çıktı ve meleksi yüzünün el verdiği en sert ifadeyi takındı.

"Siz üçünüzün kim olduğu hakkında bir takım dedikodular duydum," dedi buçukluk, "Bu zor zamanlarda kim buraya davetsiz gelir ki? Tabii yine de hoş gelir ama makul sorularınıza cevap vermeden önce, sizden kim olduğunuz ve buraya neden geldiğiniz hakkındaki gerçeği öğrenmek istiyorum."

"Ben Nesme'nin atlısı Galen Firth'üm," dedi Galen; atlı sözcüğü buçukluğun kaşlarını çatmasına sebep olmuştu. "Kral Bruenor'a kuşatma altındaki köyüme yardım göndermesini rica etmek içim geldim.

Troller bataklıklarından dışarı çıktı. Fena halde sıkışmış durumdayız!"

Regis, çenesini ovalamak için elini yüzüne götürdü ve kenarda duran Battlehammer cücelerine bir bakış attı. Nesme'den oldukça uzaktaydılar; böylesi büyük bir risk alarak Bruenor'un Klanı'nın bir kısmını bu denli uzağa gönderebilir miydi? O an için yapabileceği başka hiçbir şey olmadığından Galen'e dönüp başını salladı.

"Ve sen de Mirabar'ın Asa Taşıyıcısı'sısın," diye belirtti Regis, bakışlarını Galen'den ayırıp Shoudra'ya çevirerek. "Bana böyle söylendi, üstelik yakın zamanda köyüne yaptığım ziyaretten dolayı seni zaten hatırlardım."

"Sizin süsleriniz Mirabar'da moda olmaya başladı, değerli Vekil Regis," dedi Shoudra kibarca ve hafifçe eğilerek onu selamladı. "Shoudra Stargleam, Mithril Salonu'nun hizmetindedir; bu da benim asistanım Nanfoodle Buswilligan."

"Mithril Salonu'nun hizmetinde mi?" diye tekrarladı Regis, "Yoksa sağı solu belli olmayan cücelerinizi kontrole mi geldiniz?"

Shoudra'nın yanındaki gnom öfkelenmişti ama o sadece daha fazla gülümsemişti.

"Torgar'ın işlerin üstesinden başarıyla gelmesini diliyorum," diye yanıtladı kadın; Torgar ve cüce sürüsünün göçünden rahatsız olduysa bile ne ses tonu ne de surat ifadesi bunu ele veriyordu.

"Ama buraya ona katılmak için gelmediniz," dedi Regis.

Shoudra bu saçma düşünceye sessizce güldü ve "Ne Torgar'ın seçimine ne de Mirabar'dan uzaklaşırken ona eşlik edenlere katılıyorum ama istedikleri bu olduğu için, Marki Elastul'u cücelerin gitmesine ikna eden de bendim. Torgar ve halkının Mirabar'ı terk ettiği gün üzücü bir gündü."

"Mithril Salonu'na geldikleri zaman," diye hatırlattı Regis, "Ayrıca Mithril Salonu onları birer kardeş gibi bağrına bastı; dağlardaki ve buradaki kuzey vadilerinde Torgar'ı ilk gördüğümüz andan itibaren aramızda bir bağ oluştu. Şu anda Battlehammer Klan'ına dahiller. Bunu biliyor muydunuz?"

“Biliyorum ve beni derinden yaralasa da bunu kabul ediyorum,” diyen Shoudra sözlerini bir başka reveransla bitirdi. “O zaman niye geldiniz?”

Galen Firth “Affınıza sığınırım Vekil Regis,” diye araya girdi, “ama buraya cücelerin bile bile saptırılmış düzeni üzerine bir tartışma yapmaya gelmedim. Köyüm kuşatıldı; işim acil.” Odanın öbür ucundaki cücelerin bir kısmı homurdanmaya ve Galen’in sakin sesinin öfkeyle artmasıyla kıpırdanmaya başladı. “Asa Taşıyıcısı Shoudra ile yaptığınız tartışmaya daha sonra devam edemez misiniz?”

Regis sustu ve karşısında dikilen uzun boylu adama uzun uzun baktı.

“Ricanızı duydum,” dedi buçukluk, “ve Nesme’nin durumuna gerçekten çok üzüldüm. Mithril Salonu’nu arayıp buraya yerleşmeye çalışırken Trollmoor’un iğrenç yaratıklarıyla ilgili deneyimlerim oldu.”

Galen’e, uzun yıllar önce, Nesme Atlılan’nın Bruenor ve Saray Yoldaşları’na yaptığı aşağılık davranışı oldukça net hatırladığını belirten gözlerle baktı.

“Ama benden Mithril Salonu’nun kapılarını sonuna kadar açıp savaşçılarımı kuzey diyarlarından gelen ork ve dev sürüsüyle baş başa bırakmamı isteyemezsin,” diye konuşmasına devam etti Regis ve bakışlarını cücelere çevirdi; onların onaylayan tavrı rahatlamasını sağlamıştı. “Durumun ve rican, ilk fırsatta, uzun uzun tartışılacak fakat ben bu toplantıya son vermeden önce Mithril Salonu misafirlerinin tümünün uygunluğuna karar verebilmek ve komisyona seçenek sunabilmek için bütün kartların açık olmasını istiyorum.”

“Bizim ihtiyacımız olan şey kararlı bir eylem!” diye itiraz etti Galen.

Regis “Ve ben sana istediğini verebilecek güce sahip değilim!” diyerek onun haykırışına karşılık verdi. Tahttan inip, uzun boylu adamın gözlerinin içine bakmasını sağlayan kürsünün önünde durdu.

“Ben Kral Bruenor değilim. Ben hiçbir şeyin kralı değilim. Ben bir temsilci, bir danışmanım.

Durumunuzu, özellikle biz de zor günler geçiriyorken, Nesme’nin bu zor zamanında Mithril Salonu’nun ne yapabilceğini bilen cücelerle tartışacağım.”

“O zaman benim bu toplantıdaki işim bitti mi?” diye sordu Galen; gözleri Regis’inkilerle kesişmiş ama bakışlarını kaçırmamıştı.

“Evet öyle.”

“O zaman buradan ayrılıyorum”, dedi Galen, “Mithril Salonu’nun en azından bana yatacak bir yer vereceğini düşünebilir miyim?”

O ‘en azından’ sözcüğü Regis’in kahverengi gözlerini kısmasına neden olmuştu. Sözcükler ağzından zorla çıkmış olsa da “Tabii ki,” dedi.

Cüce yana dönüp başını salladı. Bir grup cüce Galen’in yanına ilerledi. Adam kibardan öte, kaba bir reverans verip ağır botlarını zemine sürüyerek oradan ayrıldı.

Galen gittikten sonra Shoudra, “Sadece köyünün geleceği için endişeleniyor, hepsi bu,” dedi.

“Bu doğru,” diye onayladı Regis, “Üstelik korkusunu ve sabırsızlığını da anlıyorum. Ama Battlehammer Klanı, Nesme’yi dostları olarak görmüyor; ne yazık ki Nesme, Mithril Salonu’na pek de dostça davranmadı. Yıllar önce Salon’u ararken Trollmoor’un hemen ilerisinde Nesme’nin Atlıları’ndan oluşan bir gruba rastladık. Bataklık adamlarının saldırısına uğramışlardı ve zor günler geçiriyorlardı. Bruenor onları kurtarmaya gitmek için bir an bile tereddüt etmedi -Wulfgar ve Drizzt de öyle-. Onların hayatını kurtardığımıza inanıyorum ama karşılığında sadece geri püskürtürdük.” “Drow elf yüzünden,” dedi Shoudra.

“Doğru,” diye iç geçirdi Regis. Tahtına yerleşirken hafifçe omuz silkti. “Bu kendi içinde çok da büyük bir sorun değildi; daha önce de oldu, bundan sonra da olacak.”

Yaptığı açık gönderme kervanda olanlara yönelikti; Buzyeli Vadisi'nin dışında, Mirabar'ın kapısına geldiklerinde Drizzt

Do'Urden içeri alınmamış; kadın ve gnom utanç içinde birbirlerine bakakalmıştı.

"Mithril Salonu geri alındıktan sonra Settlestone yeniden inşa edilmişti," diye devam etti buçukluk, "Fakat onu kuranlar cüceler değil, Uthgardt savaşçılarıydı."

"Cesur Berkthgar ve adamlarım hatırlıyorum," dedi Shoudra.

"Toplum çok şey vaat ediyordu," dedi Regis, "Hepimiz Buzyeli Vadisi vahşilerinin burada gelişip büyüyeceğini umuyorduk; fakat Mithril Salonu ile sıkı ilişkilerini korusalar da onların temel malları -kürkler-yer altında yaşayan cücelerin pek de işine yaramıyordu; orada sıcaklık neredeyle hep aynıdır. Berkthgar insanlarının en yakın komşusu Nemse, ticarette onlara yardım etseydi Settlestone bugün refah içinde olurdu. Oysa şimdi dağ girişindeki terk edilmiş yıkıntıdan başka bir şey değil."

"Nesme halkının zor bir hayatı var," diye belirtti Shoudra, "Neredeyse sürekli devam eden bir savaşın içinde, tehlikeli bataklıklardan dolayı acı çekiyorlar. En çok hatta sadece, kendilerine güvenmeleri gerektiğini çok acı bir tecrübeyle öğrendiler. Bir şey kaybetmenin trajedisini tatmayan tek bir NesmeTi aile bile yok. Çoğu, sevdiklerinin en azından bir tanesinin korkunç troller tarafından alıp götürüldüğünü gördü."

"Bunların hepsi doğru," diye onayladı Regis, "Ve hepsini anlıyorum. Ama Galen'e yardım sözü veremem. Şimdi olmaz. Bruenor ölüm döşeğinde yatarken ve orklar kapılarımıza yüklenirken olmaz."

"O zaman ona bir sığınak ver," diye önerdi Shoudra, "Ona, kuşatılan halkının, dostluk, huzur ve barlnak bulacağı Mithril Salonu'na geri dönmesini söyle."

Regis, kadın daha sözlerini tamamlamadan başını onaylarcasına sallamaya başlamıştı; söylediği şeyler onun

düşündükleriyle birebir uyuşuyordu.

“Belki de onunla birlikte Nesme’ye gidecek yedek savaşçılar bulmalıyız”, dedi buçukluk. Bir an için sustuktan sonra homurdandı. “Burada oturmuş bir ziyaretçiden akıl alıyorum. Ne harika bir vekilim!”

Shoudra cevap vermeye yeltendi ama Nanfoodle araya girip onun sözünü kesti; “En iyi liderler çok konuşanlar değil, diğerlerini dinleyenlerdir.”

Bu hem Shoudra’yı hem de Regis’i gülünısetmiş ama cüce yine de “Bu bilgelik mi yoksa korku göstergesi mi?” diye sormaktan kendini alamamıştı.

“Davranışları diğerlerini etkileyecek olanlar için ikisi de aynı şey,” diye üzerine basa basa söyledi Nanfoodle. Regis bunu uzun uzun düşündü ve bir parça rahatlamış hissetti. Yine de Regis, tanıdığı en iyi liderin Bruenor Battlehammer’dan başkası olmadığını ve onun, emin olmadığı bir karar alsa bile, bunu asla göstermediğini biliyordu.

GÖZÜ KARA

İki kıvrak ve küçük adam düz bir çıkıntını üzerine yatmış, Drizzt Do’Urden’in dönüşünü izlerken, Tarathiel, Innovindil’e “Kesinlikle kendini öldürtecek,” diye fısıldadı. Drow topallıyor ve sağ kalçasını tutuyordu.

“Bu azim onu aptallaştırıyor,” diye cevapladı Innovindil. Kadın, dönüp arkadaşına baktı. Gözleri hemen hemen aynı renkti -parlak mavi-ama kendilerine has yüzlerinde kesinlikle çok farklı

duruyorlardı; Innovindil'in altın sarısı, Tarathiel'in ise bir kuzgun kanadı kadar siyah saçları vardı. "Hiç bu kadar… Kızgın birini görmedim."

Bu iki elf, Shallows'un yağmalandığı günden beri Drizzt'i izliyordu. O savaşta, Drizzt, vadi boyunca devlerin dikkatini dağıtırken Tarathiel ve Innovindil onun yardımına koşmuştu. Kanatlı atları, Gündoğumu ve Günbatımı'nın üzerinde ona doğru uçarken, her ne kadar Drizzt sonradan onları bulmaya çalışmadıysa da, kendilerini gördüğünü düşünmüşlerdi. Elfler için aynı şey söz konusu değildi. İkisi de usta izcilerdi ve Tarathiel, o kader savaşından sonra, çoğunlukla drowun arkasında bıraktığı ork cesetlerini takip ederek, Drizzt'i bulmuştu. Shallows'un düşüşünden sonraki yirmi gün içerisinde, Drizzt, neredeyse her gün, ork kamplarına ve muhafızlarına saldırmıştı. Son saldırısını Shallows'a yeni gelen büyük bir kabileye yapmış ve günden güne daha cesur -ve tehlikeli- olduğunu göstermişti.

Hâlâ kazanıyordu ve Tarathiel ile Innovindil bunu hayranlık uyandırıcı buluyordu.

"Shallows'ta arkadaşlarını kaybetti," diye hatırlattı Tarathiel, "Orklar, Bruenor Battlehammer'ın orada düştüğünü iddia ediyor."

Innovindil savaşçı drowa baktı. Soyunmuş, üst üste yığılmış kayalardan oluşan uyduruk sığmağının yanındaki bir derede son yaralarından birini temizliyordu.

"Düşmanım olmasını istemezdim," diye fısıldadı kadın.

Tarathiel, kadının sözlerini ve içinde saklı anlamı düşünürken dönüp ona baktı. Bruenor Battlehammer'ın Mithril Salonu'na, yanında DrizztTe beraber dönüyor olduğunu duyduklarında, ikisi de Drizzt ile tanışma şansı elde etmek istemişlerdi. Kendi halklarından bir kişi; zavallı kayıp Ellifain, kendisi daha çocukken olan bir kara elf baskınının intikamını almak için drowun peşine düşmüştü. Akıncılardan birinin Drizzt olduğu bu korkunç baskında, Ellifain'in bütün ailesi katledilmişti.

Ama Drizzt katliamı yapanlardan biri değildi; elfler bunu biliyordu. Hatta Ellifain'i annesinin kanma bulayıp onun cesedinin altına saklayarak kurtaran da o olmuştu. Tarathiel, Innovindil ve diğer tüm Aykorusu elflerine göre Drizzt bir barbar değil kahramandı ama zavallı Ellifain acısını asla yenememiş, bu soylu akıncı drowu yalandan öte bir şey olarak görememişti.

Ellifain, kendisini eğitmek ve sakinleştirmek için harcadıkları tüm çabalara rağmen, intikam almak üzere Aykorusu'ndan birkaç yıl önce ayrılmıştı. Tarathiel ve Innovindil, onu durdurmaya kararlı bir şekilde, kadının peşine düşmüş ama Gümüşay'da izini kaybetmişlerdi.

Drizzt yeniden bu topraklardaydı ve öncekinden çok daha canlı duruyordu. Bu Ellifain için ne anlama gelirdi ki?

Innovindil, aşağı inip DrizztTe, özellikle de onun yerini ilk saptadıklarında olanlarla ilgili, konuşmayı düşündü ama Tarathiel, drowu kısa bir süre gözlemledikten sonra, bu fikre karşı çıktı.

Taratheil, Drizzt Do'Urden'in tamamen meçhul bir varlık, vahşi ve kapalı bir kutu, sadece öfke ve hayatta kalma dürtüsüyle yaşayan bir yaratık olduğunu düşünüyordu.

Her gün, asla affetmeyen taşlı zeminde yürürken bile bot giymiyordu. Ayrıca Tarathiel, iki kez onu savaşırken görmüş ve drowun bilinçli ve dikkatli bir savaşçıdan çok daha öte birşey olduğunu düşünmüştü. Tarathiel, Drizzt'in, hiç sakınmadan aldığı darbeleri ve düşmanlarının kafasını en ufak bir şüphe ya da pişmanlık duymadan kesişini görmüştü. Drow, pek çok yönüyle ona yakın zamanda kaybettiği Aykorusu'ndan olan arkadaşını hatırlatıyordu; bu genç kız o kadar öfkeliydi ki, gözleri dünyadaki her şeye kapalıydı.

“Vahşice katledilmeden önce onunla konuşmalıyız,” dedi Tarathiel aniden.

Gerçeklere dayanarak söylenmiş olan katı sözleri Innovindil'in şaşkınca ona bakmasını sağladı.

Tarathiel'in ses tonundan, Drizzt'in kesinlikle öldürüleceğini düşündüğü anlaşılıyordu. Tarathiel kadının bakışındaki yoğunluğu hissetmiş ama onun kaygısına omuz silkmek dışında birşey yapmamıştı.

"Onun bu arayışı bir cinayet mi yoksa intihar mı?" diye sordu Tarathiel, "Belki de her ikisi…" "O halde, belki de, onu bu işten vazgeçirmeliyiz."

Tarathiel güldü ve o zamana kadar yıkanıp esnek ve dengeli hareketler, yavaş ve emin adımlarla, yarasına odaklanmış bir şekilde ilerleyip uzaklaşan Drizzt'e baktı; yaralı bacağını alabildiğine uzatıyordu.

Innovindil, "Ellifain hakkında bir şey biliyor olabilir," diyerek konuşmasını sürdürdü. "Peki, Ellifain'le karşılaşıp onu yendiyse, ona yaklaştığımızda bize neler yapar?"

"Drizzt Do'Urden'i tanımıyor sayılmazsın," diye karşı çıktı Innovindil. "Yıllar önce Aykorusu'na geldiğinde ne kadar iyi biri olduğunu sana kanıtlayamadı mı? Tanrıça Mielikki senin gözünün önünde boynuzlu atına binip onu ziyarete gitmedi mi?"

Bunların hepsi doğruydu ama yine de önünde egzersiz yapan bu öfkeli yaratığa bakarken Tarathiel bunun bir zamanlar tanışmış olduğu Drizzt Do'Urden olduğuna inanamıyordu.

Sol ayağının üzerinde dengesini kusursuzca sağlıyor; tek bir kası bile titremiyor, hiçbir şekilde kaymıyordu. Drizzt, yavaşça, yatay uzatılmış sağ bacağını tam olarak hareket ettirmeye başladı; önden arkaya, arkadan öne… Diz arkasındaki kirişleri esneterek bacağını dümdüz yukarı kaldırdı ve bu sıkılaştırma hareketi sırasında bütün kasları da esnemiş oldu.

O son savaşta bu kadar büyük bir darbe almış olması onu gerçekten şaşırtmıştı; üstelik bir kemiğini kırmış olmaktan korkuyordu.

Bedenini hareket ettirip esnettikçe korkuları yavaş yavaş azaldı; acıdan başka hareketini engelleyen hiçbir şey yoktu, üstelik bu çok

keskin bir acı da değildi.

Drizzt, neyse ki, başka bir çatışmadan daha sağlam çıkmayı başarmıştı. O büyük kamp alanına geri dönme düşüncesi aklına geldiği an, orayı nasıl bıraktığını gözünün önüne getirmiş ve bütün düşünceleri dağılıp gitmişti. Orklara kolay unutamayacakları bir felaket yaşatmıştı.

Yine de bu yeterli değildi; Avcı bunu biliyordu. Yapmak istediklerinin yakınından bile geçmiyordu.

Drizzt öğleni karşılamak üzere olan gökyüzüne baktı ve Guenhwyvar'ı yanına ne zaman geri çağırabileceğini hesapladı. Panter, Astral Boyut'ta dinlenmek zorunda kalmıştı ama Drizzt onun yakında yeniden avlanabileceğini biliyordu ve bu kara derili yüzüne zalim bir gülümseme yaymıştı.

Orklar onu bulmaya çalışıyor olabilirdi ve eğer öyleyse o ve Guenhwyvar katledecekleri yeni inatçı yaratıklar bulacak demekti.

Drizzt, bu huzurlu düşünceden çabucak sıyrılmış ve kayanın üzerinden kendisini izleyen iki elfın varlığına odaklanmıştı.

Evet, Avcı varlıklarından haberdardı; Drizzt iyice gizlenmiş bu iki figürü bile gözden kaçıramayacak kadar çevresiyle uyum içindeydi. Kim olduklarını bilmiyordu fakat bir yüzey elfıyle son karşılaşmasında yaşadığı trajediden sonra onları görmek hoşuna gitmemişti.

"Drowdu," diye itiraz etti ork, cesaret edebildiği en yüksek sesle "Ben gördüm drowu!"

Arganth Snarrl ısrarcı orkun önüne atlamıştı; şamanın büyük, dişten yapılma kolyesi vahşice sallanıyor, hatta yüzüne çarpıyordu.

"Drowu gördün?" diye sordu şaman.

"Az önce söyledim ya!" diye karşı çıktı ork.

Arganth onun bu cevabını duymamazlıktan geldi ve Achtel'in cesedinin etrafında toplanan diğer samanları selamlamak için döndü.

“Bunu Ad’non Kareese mi yaptı?” diye sordu samanlardan biri; zalim yüzü öfke doluydu.

Arganth, bu cinayetin yarattığı dramı azaltmak istemediğinden bir cevap arayışındaydı ve bu durum şamanın kendi çıkarı için kullanmak istediği bir gizemdi. Ne de olsa Achtel, Arganth, ‘Kral Obould ile Gruumsh bir görülmelidir’ dediğinde ona karşı çıkan tek samandı. Güçlü kabilesinin bağımsızlığından vazgeçmek istemeyen Achtel, Arganth’ın bu birleştirme arzusu karşısında diğer samanların ne düşündüğünü gizlice öğrenmeye çalışmıştı.

Achtel yalnızca ölmekle kalmamış aynı zamanda da dışlanmıştı. Arganth için her şey ortadaydı; Achtel’in küstahlığı Gruumsh Tek Göz’ü kızdırmıştı ve tanrılarının intikamı çabuk ve sert olmuştu.

Arganth, diğer samanların, Obould’un drow arkadaşlarının Achtel’in cinayetiyle bir bağlantısı olduğunu anlarlarsa hain bir organizasyondan -şiddet yoluyla ikna edilmeye çalışıldıklarından- şüpheleneceklerini bilecek kadar zekiydi; ne de olsa orklar işlerini böyle hallederdi. “Ad’non değil,” diye araya girme cüretinde bulundu ork, “O’ydu…”

Sesinin boğuk tonundan diğerleri onun kimden bahsediyor olduğunu hemen anlamıştı. Ölü Kral Bruenor’un müttefiği yalnız bir drowun, arkalarından ölümcül işler çevirdiğini anlatan cümle, dağlarındaki deliklerinden çıkmış olan ork ve dev sürülerinin arasında yankılanıyordu.

“Drizzitt?” dedi Arganth boğuk ve tehditkar bir tonla, “Gruumsh düşmanımıza karşı düşmanımızı kullandı.”

“Achtel düşmanımız mıydı?”

“Achtel ruhunu Kral Obould’un bedeniyle birleştirmeyi kabul etmedi” diye açıkladı Arganth, “Bu gayet açık. Bunu inkar edemeyiz.”

Politik amaçlarını ört bas etmek için soruşturmayı genişlettiğinde çevresinde homurtular yükseldi; fakat bu homurdanan orkların çoğu aynı zamanda da onu onayladıklarını bildirircesine başlarını sallıyordu.

“Obould Gruumsh’tur!” diye açıklama cesaretini gösterdi Arganth. Ona karşı çıkan tek bir kişi bile olmadı.

Drizzt Do’Urden’i sığmağına bakan dağların olduğu çalılığın arka tarafında gören Innovindil, “Pek vakit kaybetmiyor,” dedi Tarathiel’e.

“Yoksa yola çıktı mı?” diye sordu Tarathiel ve gökyüzüne baktı, gün batışına hâlâ birkaç saat vardı. “Kalçasmdaki yara yüzünden dinlenmeye ihtiyacı olduğunu sanıyordum.”

“Panteri çağırdı” diye açıkladı Innovindil.

Tarathiel onu başını sallayarak onayladı ve tekrar gökyüzüne baktı; mavi gözleri ışıkta parlıyordu.

“Korkarım yanlış yapıyor” dedi elf, “Kalçası zannettiğinden çok daha kötü durumda; eğer yara dengesini bozmaya başlarsa…”

Innovindil ince bıçağını çıkardı ve omuz silkti; onları kara elf’e götürecek olan patikaya yöneldi.

“Belki de yalnız gitmeliyim,” diye önerdi Tarathiel, “Gündoğumu’na binmeli ve avcı kediyi tepeden izlemeliyim.” Innovindil sert gözlerle ona baktı.

“Günbatımı henüz seni taşıyacak durumda değil,” diye açıkladı Tarathiel, “Yakında düzelir ama henüz değil.” Innovindil’in böyle bir durum karşısında söyleyecek bir şeyi yoktu. Shallows’un kuzeyinde, devlerle savaşırken atı kanatlarından yaralanmış, hayvanın üzerinde ciddi bir çürük ve kesik oluşmuştu. Pegasuslar güçlü ve çabuk iyileşen yaratıklar olduğundan, Günbatımı iyi gözüküyordu ama Tarathiel’in söylediğinin doğru olduğunu biliyordu; özellikle de kendisi fazladan bir yük oluştururken atın sırtına binip gökyüzüne tırmanmayı bekleyemezdi. Yine de dışlanmaya niyeti yoktu.

“Gökyüzü akşamüzerine bürünmüşken ne kadar da harika bir hedef olursun,” dedi, “Ya da gün ağardığında, güneş senin savaş atını körleştirirken sıradağların üzerinde süzülürsün.”

“Sadece Drizzt’in yanında dolaşan panterle karşılaşmaktan korkuyorum,” diye açıkladı Tarathiel, “O yaratıkla savaşmayı

gerçekten istemiyorum!”

“Dikkatli olursak olaylar bu noktaya gelmez,” diye ısrar etti Innovindil.

Patikaya doğru yöneldi. Tarathiel bir dakika içinde yanına gelmiş ve ikisi de hızla ilerlemeye başlamıştı; adımları sessiz, hisleri tetikteydi. Kısa bir süre sonra Drizzt ve Guenhwyvar’ın izini bulmuşlardı.

Orklar bu bölgeye fazlasıyla hakim olduğundan Drizzt ve Guenhwyvar, güneş batıda parıldarken, bir çeteye rastlamışlardı.

“Gerti diyor ki,” diye yakındı yaratıklardan biri, bir kovayı hızla akan dağ kaynağına daldırırken.

“Gerti öyle diyor!” “Gerti’nin ne dediğini nereden biliyoruz? Gerti’nin ne dediğini söyleyen devlerin doğruyu söylediğini nereden biliyoruz?” diye kızdı birisi ve o da kovasını suya daldırdı.

“Gerti çok konuşuyor,” diye araya girdi bir üçüncüsü. Guenhwyvar’a “Gerti,” diye fısıldadı Drizzt, “bir dev mi?”

Her lafı anlıyor gibi gözüken zeki panter kendisine söylenilenleri duymak için kulaklarını indirdi.

Grubun gücünü anlamanın akıllıca olduğunu düşünen Drizzt, Guenhwyvar’ın sağa doğru kaymasını sağladıktan sonra oradan ayrıldı. Drow, bir kaç dakika içinde, yüzünü öğleden sonra güneşine dönmüş, nehir taşlarının üzerinde kıvrılmış yatan, bir buz deviyle karşılaştı. Ağır botlarından biri yukarı bakarken diğeri yana yatık, nehir kenarında duruyor; iri bedeni de orada dinleniyordu.

Dünyadan kendini tamamen soyutlamış; çıplak ayaklarını buz gibi soğuk suya sokuyordu.

Drizzt nehrin karşısından Guenhwyvar’ı görmüş ve onun, rahat bir halde uzanmış dişi deve yönelmesini sağlamıştı.

Avcı hâlâ çalışan bir avuç orku görebilmek için kayalara geri döndü; geniş ve sığ bir çukuru dolduruyorlardı. Çevresine kayalar

yığılı bir ateş yanmaktaydı. Arada sırada bir ork o ısınmış taşlardan birini tekmeleyerek suya atıyordu.

“Banyo kovası mı?” diye fısıldadı Drizzt, nefesinin arasından.

Drow bu önemsiz fikri kafasından atıp önündeki işe odaklandı. Çevreyi inceleyip, kendisinden çok orkların yararlanabileceği olası kaçış noktalarını belirlerken ve yakınlarda başka bir ork çetesinin olup olamayacağını araştırırken, bilinçsizce, kalçasındaki yarayı ovaladı.

Bir hırıltı ve onu takip eden şaşkınlıktan atılmış bir çığlık bu araştırmasını sonlandınnasına neden oldu ve Avcı’nın taşların üzerinden hızlı adımlarla sıçrayarak orklara doğru yönelmesini sağladı. Domuz suratlı yaratıklardan biri kovaları yana atarken inliyordu.

İçlerinden biri, nehir boyunca, sağa doğru tüm gücüyle koşmaya başladı ama Drizzt, ayak bileklerindeki büyülü halhallarla daha da hızlanarak onu çabucak yakaladı ve parçalara ayırdı.

Hızla döndü -ve kalçasına saplanan keskin bir acıyla neredeyse tökezledive asıl gruba doğru yöneldi.

En yakınındaki çift, mızraklarını kaldırmış onu durdurmaya çalışıyordu ama Drizzt, dizlerinin üzerinde kayarak önlerinden geçti ve onlar silahlarının açısını ayarlamaya çalışırken çabucak ayağa kalktı. İki hızlı adım Drizzt’i sola taşıdı ve ona doğru gelen birkaç mızraktan kurtulmasını sağladı.

Avcı hemen sağa kayıp anında eğildi; böylece, orklar hareketlerini kontrol etmeye çalışırken, iki mızrak da yere düşmüştü.

Drizzt, sağa ve sola tekmeler savururken ileri doğru zıpladı; orklardan birini yüzünden, diğerini de mızrağını bırakmış gardım almaya çalışırken kolundan vurmuştu. Avcı tek ayağının üzerinde yavaşça yere indi ve tekrar kalçasında bir sızı duydu. Palalarını etrafa savururken hızlıca döndü.

İki ork da, üzerlerinde parlak kırmızı çizgiler oluşurken, yere düştü. Avcı hızla diğer ork grubuna doğru koştu. Bir kıvrılıp bükülme,

bir dönme, vuracak gibi yapıp vurmama… Birkaç saniye sonra ork, drow yanından hızla geçip giderken onu yakalamak için didinip duruyordu. Bileğini çevirip kolunun tersiyle sapladığı bıçak şaşkına dönmüş olan orku yakalamıştı. Drizzt, arkasından korkunç bir kükreme yükselip etrafa sular sıçratarak koşan devler peşine düştüğünde, hızını hiç azaltmadan oradan ayrıldı.

Kadın, büyük ve kaygan taşlan aşıp, tesadüfen, nehir kıvrımına geldi; elleri yüz hizasındaydı, inatçı panteri kımıldatmaya çalışıyordu.

Avcı, iki süngü darbesiyle önce yaratığın arkaya doğru sıçramasına sebep olmuş, sonra da kaçınılmaz bir şekilde dengesini kaybedip öne doğru sendelemesini sağlamış ve böylece bir orku daha öldürmüştü. Drow, birbiri ardına gelen, bir çift derin yarık açarak işine devam etmiş; yaratığın boynunu ve yüzünü kesmişti. Ölen ork daha yere bile düşmeden, Avcı dönmüş ve deve odaklanmıştı.

Drizzt, devin yaratığın parçalanmış yüzünden sonunda Guenhwyvar'ın iyi olduğunu anlamış, sonra sendeleyen dişi devin başının üzerinden sıçrayıp uçarak uzaklaşışını görmüştü. Hüzün dolu, yaralı kükremeyi duymuş ve bir an için panterin acısını hissetmişti.

O artık Drizzt değil Avcı'ydı; bu yüzden, yaralı kediyi huzur bulması için Astral Boyut'a göndermek üzere hemen hareket etmemişti. Onun yerine palalarını havaya kaldırıp, korkunç bir şekilde yaralanmış ve tamamen körleşmiş olan dişi devin yanına gitti; karnına ve sırtına kuvvetli darbelerle bıçaklarını sapladı ve onun başını döndürmek için etrafında dolanıp durdu. Devin her zaman bir adım ilerisinde duran Avcı, palalarını tekrar tekrar ona batırdı ve sonunda inatçı dişi dev nehrin içinde dizlerinin üzerine çöktü. O zaman Avcı daha da şiddetli bir şekilde saldırdı; her hamlesi kadının boğazına isabet ediyordu.

Etraf kan gölüne dönmüştü ama bu Avcı'yı sadece daha da öfkelendirmişti. Dişi dev yüzüstü suya düştüğünde bile onu kesip biçmeye coşkuyla devam etti. Çevre hiç umurunda değildi. Palanın ucunda Ellfain'in düşüşünü, Bruenor'un yanan kuleyle yere

yuvarlanışını görmüştü. Tüm kalbi ve ruhuyla bu imgelerle savaşmıştı; dişi devin kalın kafatasma birbiri ardına sapladığı bıçaklarla onlardan kurtulmaya çalışıyordu. Kadın öfkenin odak merkezi olmuştu; büyük bir yoğunluk içinde geçen o birkaç dakika boyunca Drizzt Do'Urden içindeki karmaşadan kurtulmuştu. Yaralı Guenhwyvar'ın feryadı onu bu çılgınlık halinden çıkarmış ve derin bir pişmanlık kalbine bir bıçak gibi saplanmıştı. Panter, nehrin uzak kıyısında yatıyor; güçsüz arka ayaklan suyun kuvvetiyle bükülüyor ve sürüklenmeyi önlemek için ön patilerini sallıyordu; dişi dev leğen kemiğini paramparça etmişti.

Arkasından, mızraklarını kaldırmış ilerleyen, bir başka ork grubu geldi. Hatta bazıları mızraklarını pantere fırlatmaya başlamıştı.

Kemerindeki oniks figürüne uzanan Drizzt "Eve git, Guen," dedi uysalca. Onun Astral Boyut'ta iyileşeceğini, Guenhwyvar'ın aldığı hiçbir yaranın ona gerçekten zarar veremeyeceğini biliyordu.

Yine de acı çekiyordu; kederli feryadı Drizzt'in kalbine işliyordu. Fırlatılan bir mızrak ona doğru ilerliyordu; iyi bir atıştı.

Fakat panter, arkasında gri bir sis dalgası bırakıp ortadan yok olduğundan mızrak ona isabet etmemişti.

Orklar yön değiştirmiş, nehrin ortasında duran drowa doğru hızla ilerliyordu. Hâlâ Guenhwyvar'ın çığlıklarını duyduğundan ve onun acısının ağırlığını hissettiğinden, başta onlann farkına varamamıştı.

Kendisine yaklaşan orklara baktı ve acısını öfkeye dönüştürmeye; içindeki Avcı'yı serbest bırakmaya çalıştı. Orkların kalabalıklaş-tığının farkındaydı.

Çevreye göz atarken palalarını kaldırdı ve orkların sayıca üstün olduğunu anladı; çok fazla ork vardı. Avcı sadece gülümsedi…

…Ve palalarını çekerek üzerine yağmur gibi yağan mızrakların içine daldı. Yana sıçrayıp döndü; duyuları o kadar açıktı ki mızrakların geldiği yöne bile bakmadan varlıklarını hissedebiliyordu; kusursuz bir dengeyle dönerek arkasından gelen ve ona isabet etmek üzere olan bir mızraktan bile kurtulmuştu.

Beş kaygan taşa basarak nehirden çıktı; çıplak ayakları, attığı sağlam adımlar sayesinde hiç kaymamıştı. Taşlı ve kumlu bir kıvrıma geldi, birden yuvarlanıp kendini yana attı sonra doğrulup bir kez daha kıyıya doğru koşmaya başladı.

Ork grubu boyunca, palalarıyla yolunu açarak ilerledi. Baş parmakları öne kıvrılıyor, dönüyor, her adımı hızlı ve kendinden emin atıyor, çıplak ayaklarının üzerindeki bedeni hiçbir çaba harcamadan hareket ediyor; ayakları ileri ve yana kaydıkça elleri bir sis dalgası içinde kımıldanıyordu.

Sonunda hızı azalmaya başladığında uzun, çok uzun bir süre daha aynı şekilde hareket etmeye devam etti. Fakat ne zaman arkasını dönse orklar oradaydı; onu sıkıştırıyor, sopalarını ve kılıçlarını üzerine savuruyor, mızraklar batınyordu. Parıltı ve Buzölüm, tahta ve metale çarparak sürekli çınlıyor, karşılarındaki bıçakları aşağı indirip yukarı kaldırıyor ya da Drizzt'in geçebileceği bir alan yaratmak için onları uzaklara itiyordu.

Ama bu orklar ne aptal ne de korkak yaratıklardı. Dövüşün zararlarına katlanıyor ama düzenlerini de koruyorlardı; drowun bütün olası kaçış yollarını kapamak için hep birlikte çalışıyorlardı.

Yorgun düşmüş olan drow, sonunda kendini küçük bir vadinin kumsalında; nehirden yirmi adım uzaklıktaki kumluğun üzerinde buldu. Çevresi orklar tarafından sarılmıştı ama hiçbiri çok yakınında değildi. Savunma pozisyonunu aldı; palaları kendisine gelebilecek her türlü saldırıya engel olmaya hazırdı.

Orklardan biri ona bir emir savurdu; bunun “Teslim ol!” anlamına gelen bir kelime olduğunu düşündü.

Avcı ilk önce onu öldürmeye karar verdi. Duruşunu değiştirdi. Orklar ona saldıracak ya da üzerine bir şey fırlatacak gibi yaptılar ama bir arada durmaya devam ettiler.

Avcı, kendisine bir açılış sunulmasını; ilk hareketi onların yapmasını istiyordu. Yapmayacaklardı.

Avcı hızla yana, ork hattına doğru koştu; silahlar kıvılcımlar saçarak çarpışıyordu. Yine de orklar oldukları yerde duruyordu; savunmaları sağlam ve düzenliydi.

Bir kez daha onlara doğru ilerledi ve geri püskürtüldü.

Kendilerine güveni artıyordu; bunu ağızlan kulaklanna varıncaya kadar gülmelerinden anlamıştı; üstelik bu güvenin sağlam bir temele dayandığını da biliyordu. Çok fazla ork vardı. Öfkesi onu baş edemeyeceği bir yere taşımıştı.

Bu halkayı bir kırabilse!

Yan tarafta oluşan bir kargaşa onu döndürmüş; silahlar yolunu kesmeye başlamıştı. Gerçi orklar onun tarafına gelmiyordu; hatta pek çoğu artık onun olduğu yöne bile bakmıyordu. Arka sıralardaki orklar devrilip düşmeye başlayınca o da olanları en az onlar kadar şaşkınlıkla izliyordu; birbirlerini çılgınca itiyorlardı.

Bu dalgalanma, kalabalığı yarmış ve vadide iki narin yaratık belirmişti. Beyaz tunik ve taba rengi pantolon giymişlerdi; ağaç yeşili pelerinleri arkalarında uçuşuyordu. İkisi adeta birleşmişti; bir kılıç dansı hortumunda ilerlerken kol kola girmiş birbirlerinden destek alarak denge sağlıyorlardı.

Siyah ve sarı, uzun ve gür saçları adım attıkça dalgalanıyordu; minimum irtibatı koruyor, ikisi de birbirinden bağımsız olarak hamlelerinin açısını değiştiriyor, yine de birbirlerinin hareket seçimlerinde kusursuz bir denge sağlıyorlardı.

Bir tanesi çevreyi dolaşıp aşağı doğru ilerledi; ona en yakın yerde bulunan orklar da aynı şekilde karşılık verdi. Ama öncü elf, -Drizzt onların yüzey elfleri olduğunu fark etmişti-partneri uçarak savunma hattının üzerine gelirken, onların yanından geçip gitmişti. Orklar çığlık atıp yere düşüyordu; daha fazlası ise onları sıkıştırmaya çalışıyordu. Onlar da düştü.

Avcı, kendini bu harika gösteriden, daha önce tanık olduğu herhangi bir şeyden daha zarif olan bu danstan soyutlamaya zorladı. Dikkatinin dağılmasını istemediğinden, dönen çifte özellikle arkasını

döndü ve birden, anlaşılır bir şekilde kaçma arzusuyla dolan en yakındaki orklara doğru saldırıya geçti.

Bir kaçını yakalayıp kılıçtan geçirdi; geriye kalanları havadan gelen saldırıyla inliyordu. Tehlike geçmiş, savaş kazanılmıştı. Drow, yüzünü tanımadığı müttefiklerine döndü ve palalarından biriyle onları selamladı.

İçlerinden erkek olanı sürekli nefes alıp veriyor ama sakince gülümsüyordu; o da selama, kanlı kılıcıyla, aynı şekilde karşılık vermişti.

Ve basit bir lafla neredeyse drowun yere kapaklanmasını sağlamıştı: “Yeniden merhaba Drizzt Do’Urden.”

ZAMANIN SINIRLARININ ÖTESİNDE

“Kalenizden bahsedildiğini duymuştum,” dedi Nanfoodle, Nikwillig’e.

Cüce, Battlehammer kalesini ziyarete gelip Bekçi Vadisi’nde bir taşın üzerinde oturan, sevgili dostuyla karşılaştığında

Mithril Salonu’nun batı kapısının dışında dolanıyordu.

“Benim arkadaşım Tred şu anda orada,” diye belirtti Nikwillig. “Onun için endişeleniyorsun,” diye açıkladı cüce.

Kahkahalar arasında “Tred için mi?” diye bir cevap geldi, “Yok canım, alakası yok, ben Nikwillig, küçük adam, sen kimsin?”

“Nanfoodle Busvvilligan sizin hizmetinizdedir sevgili cüce,” diye cevapladı gnom nazik bir selamlamayla, “Tıpkı senin gibi bir Mithril Salonu ziyaretçisiyim.”

“Gümüşay’dan mı geliyorsun?”

“Mirabar’dan,” diye yanıtladı Nanfoodle, “Marki Elastul’un baş simyacısıyım.”

“Simyacı mı?” diye tekrarladı Nikwillig; ses tonundan bu sanata pek de değer vermediği anlaşılıyordu, “Peki, bu uzak diyarlarda bir simyacının ne işi var?”

Bu soru Nanfoodle’ın kafasında tehlike çanları çaldı ve belki de bu kadar açık sözlü davranmaması, asıl mesleğini açıklamaması gerektiğini düşündü. Torgar ve Mirabar Tı diğer cüceler onun konumunu biliyordu ama bu bilgiyi herkese vermesi gerekir miydi?

“Marki’niz bir savaş danışmanı gönderse daha iyi olurdu diye düşünüyorum,” diye ekledi cüce.

“Evet ama Mithril Salonu’nun savaşta olduğunu bilmiyorduk,” diye cevapladı Nanfoodle ve tesadüfen, tam da o anda, başka bir cücenin heyecan verici tezahüratlarının eşlik ettiği borular ötmeye başladı. “Buraya, Mirabar cücelerinin göçünü takip ederek, Asa Taşıyıcısı ile birlikte geldim.”

“Bunu duydum,” dedi Nikwillig. Arkasındaki uçuruma dönüp başını salladı, “Bildiğim kadarıyla Torgar ve arkadaşları orada; yukarıda.”

“Artık Mirabar’a ait olmasalar da Mirabar’ın kendileriyle gurur duymasını sağlıyorlar.” “Onları geri dönmeye ikna etmek için geldin, öyle değil mi?” Nanfoodle başını salladı.

“Onları kontrol etmeye,” diye cevapladı cüce, “Yolculuklarının iyi geçtiğini ve doğru düzgün ağırlandıklarını görmeye geldim. Yeniden kurulması gereken köprüler var; bu düşmanlığın ne Mirabar’a ne de Mithril Salonu’na faydası dokunur.”

Nanfoodle ağzından çıkan bu sözlere inanmayı ne kadar da çok isterdi!

“Öyle mi?” diye mırıldandı Nikwillig, “O zaman endişelenecek hiçbir şey yok. Dünyada Kral Bruneor ve halkından daha iyi bir ev sahibi yoktur; tabii Felbarr Kalesi’ne ve Kral Emerus Warcrown’un sarayına gidilmediği sürece…” “Sana ve arkadaşına iyi davrandılar mı?”

“Kral Bruenor’un nasıl yaralandığını sanıyorsun aptal?” diye sordu Nikwillig. “Bana ve Tred’e saldıran ork ve dev çetesiyle savaşıyordu. Onlara bunu ödettik; gerçekten… Gerçi sonradan ork sayısı çok arttı. Hey, Bruenor Battlehammer’dan daha iyi bir arkadaş yoktur.”

“Kralınız bu saldırıya nasıl bir karşılık verecek?” diye sordu Nanfoodle; onun cevabını gerçekten merak ediyordu. Cüce, kendi ırkının arasındaki bağın her zaman bilincinde olmuştu, üstelik Marki Elastul ve danışmanlarını Torgar Hammerstriker’a yanlış davranabiliyor oldukları konusunda da uyaran yine oydu. Bu Felbarr Kalesi cücesinin, kendilerine rakip olduğu aşikar olan, Mithral Salonu kalesinin en yakınındaki bu yaratığın Kral Bruenor ve halkı hakkında böylesi övgü dolu konuşması Nanfoodle’ı etkilemişti.

Cüce, Tred’in orada savaşıyor ve kendine ait bile olmayan bir krallık için hayatını tehlikeye atıyor olduğunu düşünerek, gözlerini uçuruma dikti. Torgar ve Shingles McRuff da oradaydı; sahip olabilecekleri tüm öfkeyle Mirabar’ı savunmak için savaşıyorlardı.

Nanfoodle başka bir soru sormaya yeltendi ama cüce birden neşelenmiş, onun varlığını bile unutmuştu. Nikwillig aşağı atlamış ve uzun bir elbise giyen bir cüceyi durdurmak için harekete geçmişti.

“Kral Bruenor’dan ne haber?” diye sordu Nikwillig, “Onun yanındaydm öyle değil mi?”

Yaşça genç ama bitkin ve tükenmiş gözüken cüce omuzlarını dikleştirdi, giysisini düzeltti ve kahverengi sakalını beline soktu.

“Yeniden merhaba Felbarr Kalesi’nden Nikwillig,” dedi.

Gnomu ileri iterek “Bu yeni arkadaş Nanfoodle,” diye onları tanıştırdı Nikwillig.

“Mirabar’dan, evet,” diye cevapladı cüce ve Nanfoodle’ın küçük elini tüm gücüyle kavrayıp sıktı; “Cordio Muffinhead hizmetinizdedir.”

“Moradin rahibi,” diye açıkladı gnom ve Cordio içten bir selam verdi.

“Ve evet; Kral Bruenor’un yanından geliyorum. Başka pek çok cüceyle birlikte büyülü enerjimizi ona harcadık.” “Kazanmak için mi?” diye sordu Nikwillig.

“Öyle sanıyorduk,” diye açıkladı umutsuz rahip, “Kral Bruenor bugün bazı sözcükler mırıldanmıştı ve yardımımızla bize geri döneceğini umuyorduk. Fakat o, babasını ve babasının babasını çağırıyor; onları gölgeye karşı uyarıyordu.” “Gölge mi?” diye sordu Nanfoodle.

“Gölge ejderhası, sanırım,” diye ekledi Cordio.

“Kral Bruenor onu eskiden görürdü,” diye açıkladı Nikwillig, “Çok eskiden; Battlehammer Klanı, Mithril Salonu’ndan kovulup Buzyeli Vadisi’ne yerleşmeden…”

“Benim doğduğum yer,” dedi Cordio, “Kral Bruenor, Mithril Salonu’nu geri alıncaya kadar onun varlığından bile haberdar değildim. Ne savaştı ama! Savaş boyu oradaydım; tüm klandaki en iyi genç savaşçı olan Dagnabbit’in tam yanında yer alıyordum.”

“Dagnabbit, Shallows’ta düştü,” diye açıkladı Nikwillig, Nanfoodle’a ve gnom Cordio’yu saygıyla selamladı.

“O acı günde iyi bir arkadaşı kaybettim,” diye itiraf etti Cordio, “Ama orklarla savaşırken öldü; hiçbir cüce daha iyi bir ölme şekli hayal edemez.”

Cordio dönüp üzerinde bulundukları düz taştan ayrıldı.

Bölgede, hem ip merdivenlerin tepesindeki Banak Brawnanvil ve ekibine hem de Bekçi Vadisi’ni savunmak için kazılar yapan batıdaki bir birliğe, malzeme sağlayan başka pek çok cüce vardı.

“Bu toprakların uzun ve kanlı bir tarihi var,” diye belirtti Cordio; “Çok fazla cüce öldü.”

“Onlardan daha çok ork öldü,” diye hatırlattı Nanfoodle, “ve de goblin…”

Bu bitkin rahibin gülümsemesine neden olmuş ve Nikwillig tüm içtenliğiyle Cordio’nun omzunu sıvazlamıştı. “Mithril Salonu en çok cüceyi tam da senin oturduğun yerde kaybetti,” diye açıkladı Cordio, Nanfoodle’a. “Drowa karşı yapılan savaşta mı?” diye sordu Nikwillig.

“Yok canım,” diye cevapladı rahip, “Ondan çok daha önce; benim babamın babasının babasının yaşadığı dönemden de önce; Gandalug henüz küçük bir çocukken…”

Bu sözler Cordio’nun her iki dinleyicisinin de gözlerinin fal taşı gibi açılmasına neden olmuştu.

Gandalug Battlehammer, Mirabar, Felbarr Kalesi ve kuzeydeki tüm topraklarda bir efsane olmuştu.

Bundan yüzyıllar önce Mithril Salonu’nun gururlu ve saygıdeğer Kralı o idi ama Mezoberranzan’ın Baş Matronu Baenre’nin yaptığı büyüyle yaralanıp hapse atılmıştı. On yıl önce, drow, Mithril Salonu’na karşı geldiğinde, Bruenor, Baenre’yi öldürmüş ve

Gandalug’u serbest bırakmıştı. Sonra da, Mithril Salonu’nu geri dönen atalarına bırakarak, yüzyıllardır yaşadığı yer olan

Buzyeli Vadisi’ne geri dönmüştü.

“Gandalug bana o zamanlardan o kadar çok bahsetti ki,” diye devam etti Cordio Muffmhead; gri gözleri uzayın ve zamanın ötesine bakıyor gibiydi. “Benimle burada; Bekçi Vadisi’nde yürürdü.

Burası onun çocukluğunda bir vadi değildi; bütün bölge…” Sustu ve kısa kollarıyla vadideki kayaları gösterdi: “Burası Mithril Salonu’nun ana girişiydi; o zamanlar bir tiyatroyu andırırdı!

Harika kuleleri vardı…” Güldü ve Bekçi Vadisi’ndeki dikili taşları işaret etti. “Her biri oymalarla süslenmişti; bilirsiniz ya! Muhteşem oymalar… Eski zamanların Mithril Salonu’na bile uzanan savaşları…

Artık onları göremezsiniz; rüzgarlar onları alıp götürdü ve zamanın da ötesine dağıttı.

“Ölüler gibi, biliyor musun? Biz onları artık hatırlamaya başlamadığımızda dağılıp yok oluyorlar,”

Cordio elinde olmadan kıkırdadı ve “Gandalug ya da Dagnabbit’in de başına aynı şeyin gelmesine izin veremem.”

Nanfoodle sessizce oturdu; sözlerinin Nikwillig üzerinde yarattığı etkiyi düşünerek dünyanın en sıra dışı cücesine bakıyordu. Aralarındaki bağ cüceyi derinden etkilemişti. Bir cücenin el sıkışı kadar kuvvetli ya da cücelerin kutsal saydığı bal likörü kadar değerliydi.

Nikwillig, Bekçi Vadisi kadar büyük bir yerin nasıl tamamen yıkılabilmiş olduğunu araştırıyordu ve etrafa bakarken

Nanfoodle’in en çok dikkatini çeken moloz ve taşların eksikliği olmuştu.

“Uçan ejderhalar mı?” diye sordu Nikwillig ve Nanfoodle, Cordio daha ağzını bile açamadan “Hayır,” diye cevapladı. “Buranın aşağısında tünelleri var,” diye açıkladı Nanfoodle, “Madenleri… Üstelik sıcak havaya maruz kalıyorlar.” Yıllardır tünellerde çalışan cücelere ‘sıcak hava’ ve sıkışan gazın yaratacağı tehlikeleri veya olası felaketleri açıklaması gerekmiyordu. Her cüce tünellerde veya Karanlıkaltı’nm derinliklerinde oluşabilecek tehlikeler; goblinler, canavarlar, drowlar ve gölge ejderhaları hakkında saatlerce konuşabilirdi. Gerçi çekiç veya baltayla alt edemeyecekleri bir katil olduğundan, pek azı ‘sıcak ha-va’dan bahsederdi.

Nanfoodle, Bekçi Vadisi’nde olan felaketin boyutunu sadece hayal edebilirdi. O kadar kısa bir zamanda oraya ulaşabildiğine ve ancak iş işten geçtikten sonra varlığının farkına varılabildiğine göre oldukça kuvvetli bir sıcak hava dalgası olmalıydı. Cüce o son anlarda yaşanan çılgınlığı gözünün önüne getirebiliyordu. Belki de cüceler görünmez düşmanın varlığını son anda tespit etmişti. Ani bir esinti şeklinde turuncu bir ateş gibi olan patlama, taşları paramparça

etmişti; Bekçi Vadisi'nin tüm çevresi kaya döküntüleriyle doluydu. Onların nasıl oluştuğu konusunda Nanfoodle'ın daha iyi bir fikri vardı.

"Şu anda Bekçi Vadisi'nin aşağısında tek bir maden bile yok," diye belirtti Cordio Muffınhead, "Yüzyıllar önce onları kapattık. Güzelce mühürledik!"

Nanfoodle başını sallayarak onayladı. Oraya gitmeden önce Mithril Salonun'daki, demir ocaklarıyla dolu olan ve maden ocaklarından çıkarılan cevherleri taşıyan arabalar için yüzlerce girişi bulunan Altşehrin etrafında dolaşmıştı. Aşağısı eski ve yeni dehlizlerle doluydu ve Nanfoodle onları gözünün önüne getirirken Mithril Salonu'nun, batı kapısının hem aşağının hem yukarının en batıda bulunan noktası olduğunu fark etti.

Kuzeydeki uçurumdan yükselen yeni çığlıklar ve savaş sesleriyle düşünceleri dağılmıştı. Cordio Muffınhead oraya bakıp derin bir iç geçirmişti.

"Gidip dinlenmeliyim," diye belirtti, "Korkarım yakında güçlerime ihtiyacımız olacak." "Lanet olası orklar!" diye mırıldandı Nikwillig.

Nanfoodle, Felbarr cücesini bir süre süzdükten sonra kapıya doğru yönelip Mithril Salonu'na girdi.

Akşehir'e ve dehlizlere doğru ilerliyor, Cordio'nun anlattığı hikâyelerin ışığında onları tekrar görmek istiyordu.

Regis, Torgar Hammerstriker'ın kendisini bekliyor olduğunu görünce şaşırmıştı. "Merhaba Vekil," dedi Mirabar'h cüce ve hafifçe eğilerek onu selamladı.

"Savaş iyi gidiyor mu?"

Torgar omuz silkip cevapladı; "Orklar pek de yolumuza çıkmıyor. Daha çok savunmalarımızı devirip, daha derinleri kazmamızı engellemek istiyorlar; yani ben böyle düşünüyorum."

"Bir yandan da müttefiklerini getiriyorlar," diye ekledi Regis ve Torgar başıyla onayladı. "Dev gruplarının bu tarafa ilerlediği gözlemlendi."

“Böyle bir durumda aşağı inmiş olmana şaşırdım.”

“Sadece bir süreliğine,” dedi Torgar; “Sadece seninle yalnız konuşabilmek için. Karanlık çöktüğünde benim Mirabar cücelerini Banak’ın sol taarruzuna götüreceğim. Sıradağın altındaki tünelleri koruyacağız.”

“Arka tarafı, Bekçi Vadisi’nin batı ucunu, elimizden geldiğince koruduk,” diye açıkladı Regis.

“Mithril Salonu’ndaki işçiler dışındaki bütün cüceler sınırlarda duruyor ama hepsini dışarıya göndere-bilmem mümkün değil. Nesme’de sorun olduğunu öğrendik; güney batımıza pek de uzak değil, üstelik orada bu madenlerle birleşen tüneller var.”

“Ne pahasına olursa olsun Salon’u koru,” dedi Torgar, “Gerekirse dışarıda olanlar da yeniden içeri girecektir.” Regis, onun bu sözlerine içten bir gülümsemeyle karşılık verdi; kararlarının onaylanması onu gerçekten memnun etmişti. Bruenor’un yokluğunda Mithril Salonu’nun gerçek liderlerinin gözü kara Battlehammer cüceleri olduğunu ve onların onaylamadığı hiçbir şeyi yapamayacağını bilse de bu vekillik işi onun üzerinde baskı oluşturmuştu.

“Ve senin Salon’unun nasıl korunacağı hakkında konuşmak üzere buraya; senin yanma geldim,” diyerek sözlerine devam etti Torgar, “Bana, Mirabar’dan gelen başka ziyaretçilerin olduğu söylendi.”

“Asa Taşıyıcısı ve yoldaşı bir gnom,” diye doğruladı Regis.

“O halkın çoğu iyidir,” dedi Torgar, “Fakat Mirabar’ın çok zor durumda olduğunu ve benimle beraber halkımın çoğunun orayı terk ettiğini aklından çıkarma. Nanfoodle akıllıdır ve Shoudra’nın güçlü büyüleri vardır.”

“Onların burayı kontrol etmek amacıyla mı gönderildiğini söylüyorsun?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti Torgar. “Ama Catti-brie’den buraya geldiklerini öğrendiğim zaman, ilk aklıma gelen ikisinin de izlenmesi gerektiği oldu.”

“Uzaktan,” diye onayladı Regis ve Torgar bir kez daha başını salladı.

“Her ne düşünüyorsan en iyisi odur Vekil Regis,” dedi ve buçukluk kendisine yönelen bu sıfat karşısında ürperdi. “Doğrudan sana gelmenin ve düşündüklerimi anlatmanın en iyisi olduğunu düşündüm.”

Regis, “Bunu takdir ediyorum Torgar,” diye çabucak yanıtladı. “Tahmininden de çok. Sen ve Mirabar Tı ekibin kendinizi zaten Salon’a kanıtladınız ve Bruenor’un, uyandığı zaman, size söyleyecek çok şeyi olduğunu düşünüyorum. Ne de olsa klanının yeni üyeleriyle birebir tanışmak isteyecektir.”

Regis, Torgar’ın kıllı yüzündeki gülümsemeyi gördüğü zaman güzel bir konuşma yapmış olduğunu anlamıştı. Cüce başını- salladı ve eğilip onu selamladıktan sonra, Regis’i ona yaptığı uyarıyı düşünürken bırakıp oradan ayrıldı. Shoudra ve Nanfoodle konusunda ne yapılmalıydı? Regis onlarla yaptığı toplantı sırasında içtenlik ve sevgiyle karşılanmıştı ve kesinlikle makul tiplere benziyorlardı. Fakat Mithril Salonu Vekili onlardan bir zarar gelebileceği ihtimalini yok sayamazdı; özellikle de bu zarar Battlehammer Klam’nın sonu olabilecekken…

Shoudra Stargleam, Altşehrin odalarında ilerleyen Nanfoodle’a yetiştiğinde “Buraya tek başına gelmediğini unutmamalısın,” dedi.

Çekiç sesleri çevrelerinde yankılanıyor ve dayanılmayacak kadar sıcak olan hava etrafı kaplıyordu; bütün ocaklar yanıyor; bütün örsler kullanılıyordu. Yanlarındaki bileği taşlan durmaksızın dönüyor; silahlar birbiri ardına yapılıyor ve orklarla savaşan birliklere gönderilebilmek için uçları iyice bileniyordu.

“Tamamen kendi hallerindeler,” dedi gnom; tünel boyunca attığı her adımı takip eden iki cüceden bahsediyordu. Nanfoodle yüzündeki teri sildi ve üzerindeki kırmızı cüppeyi çıkarıp koluna dolamaya başladı. Elbisesindeki is lekesini fark eden gnom yüzünü buruşturdu; giysiyi temizledi ve onu ters yüz edip kahverengi tarafını çevirdi. “Başka ne bekliyorduk ki?”

“Haklısın,” dedi Shoudra, “Kesinlikle bize olan davranışlarından şikayetçi değilim. Vekil Regis iyi bir ev sahibi. Fakat planlarımız doğrultusunda ilerleyeceksek biraz büyüye ihtiyacımız olabilir.

Oldukça kolay olacak.”

Nanfoodle’in asık suratını gören Asa Taşıyıcısı gözlerini kıstı.

Omuz silken cüce yoluna devam etti; Shoudra da onun arkasından ilerliyordu.

“Neden burası?” diye sordu kadın, “Ayrılmış cevherlerin teslimatı için kullanılan aşağıdaki transfer odaları işimize daha çok yaramaz mıydı?”

Nanfoodle’in yüzü hâlâ asıktı ve adımlarını hızlandırmıştı.

“Belki de buraya; Mithril Salonu’na neden geldiğimizi unuttun?” diye apaçık sordu Shoudra. “Hiçbir şeyi unutmadım,” diye lafı yapıştırdı Nanfoodle.

“O halde her şeyi yeniden düşünüyorsun?”

“Mithril Salonu halkının Torgar ve diğerlerine nasıl davrandığını gördün mü?”

“Regis’in savaşçılara ihtiyacı var,” diye cevapladı Shoudra, “Torgar bu iş için uygun birisi.”

Nanfoodle durup kadına sert bir bakış attı.

Asa Taşıyıcısı çaresizce gülümsedi. Gnomun haklı olduğunu elbette biliyordu. Torgar ve diğer Mirabar cüceleri davayı haklı çıkarıyordu; son derece hayati rol oynuyorlardı ve bu hayati rol Nanfoodle’in sözlerinin doğruluğunu kanıtlıyordu. Bruenor Klanı, Mirabar’lı cüceleri sorgusuz sualsiz kendi aralarına almıştı. Özellikle de böylesi tehlikeli zamanlarda bu hiç de azımsanacak bir şey değildi.

Nanfoodle yeniden yürümeye başladığında “Mithril Salonu’na yaptığın ziyaret sırasında bir arkadaş edindiğini duydum,” diye belirtti kadın.

“Felbarr Kalesi ‘nden Nikwillig. Orası, hiç şüphesiz, Mithril Salonu’na olduğu kadar Mirabar’a da düşman olan bir yer,” diye açıkladı gnom, “Onun hikâyesini dinledin mi?”

“Bruenor onların intikamını alırken düştü diyeceksin, öyle değil mi?” diye tahminde bulundu Shoudra; aslında hikâyeyi biliyordu.

Önünde içi parşömen kağıtlarıyla dolu bir güvercin evinin olduğu taş ve tahtadan yapılmış büyük masanın yanma gelmişlerdi. Nanfoodle eğildi, talimatları okudu ve bir harita çıkarıp eğimli masanın üzerine yaydı. Haritayı çabucak inceledi, hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç geçirdi ve eğilip başka bir harita aldı.

“Hiç kimse onlardan daha iyi balta yapamaz ama bu cüceler haritaları tasnif etmekten aciz!” diye şikayet etti. Shoudra elini onun omzuna koydu ve kendisiyle ilgilenmesini sağladı.

“Gözlendiğimizin farkındasın değil mi?” dedi kadın. “Tabii ki.” “O halde ne yaptığını sanıyorsun?”

Nanfoodle ikinci haritayı birincinin üzerine yaydı.

“Battlehammer Klanı’yla ilgili sorunumuzda nasıl bir yardımım dokunabileceğini anlamaya çalışıyorum,” dedi gnom. Shoudra elini onun omzundan çekip haritanın tam ortasına koydu.

“Bruenor, Felbarr cüceleri için savaştı” diye cevapladı gnom, “Bruenor’un ta kendisi! İntikam için savaşıyordu. Marki Elastul böyle bir şeyi düşünebilir mi?” “Bizim görevimiz yargılamak mı?” “Değil mi?”

Shoudra küçük arkadaşına baktı ya da bakmaya çalıştı; işin aslı, görevlerini savunmak zordu.

Nanfoodle’in simya iksirlerini kullanarak Battlehammer Klanı’nın kullandığı Mithril Salonu cevherlerinin büyük bir kısmını yok etmeye gelmişlerdi. Mithril Salonu’nun kuzeyli tüccarlar üzerindeki saygınlığını azaltacak ve böylece Mirabar ticaret savaşında öne geçmiş olacaktı.

“İkimiz ne kadar aşağılık insanlarız Shoudra?” diye sordu Nanfoodle, “Marki bana iyi para ödüyor, bu doğru; fakat hissettiklerimi nasıl görmezlikten gelebilirim ki? Bu cüceler, en başından beri, adil davranıyor. Torgar’ı ve hep kafasının dikine giden Felbarr Tıları tüm içtenlikleriyle bağırlarına bastılar.” “Cüceye karşı cüce,” diye şüpheli bir ses tonuyla cevapladı.

“Ve cüceye karşı gnom ve Asa Taşıyıcısı,” diye karşı çıktı Nanfoodle. “Elastul’un Kral Bruenor’u nasıl karşıladığını düşün ve bizimkiyle karşılaştır.”

“Torgar Hammerstriker gibi konuşmaya başladın,” dedi uzun boylu, güzel kadın. “TorgarTa aranda bir fikir ayrılığı yoktu.”

“Kral Bruenor’u karşılama şekliyle ilgili hiçbir sorunum yoktu, doğru,” diye onayladı Shoudra, “Ama ya Mirabar’ı terk edişi? İşte o konuda uyuşmuyoruz Nanfoodle. Bizi ağırlama şekillerinden çok memnunum, buna şüphen olmasın ve

Bruenor’a ya da klanına kötü niyet beslemiyorum ama ben her şeyden önce Mirabar’ın Asa Taşıyıcısı’yım ve ona sadık kalmalıyım.”

“Benden onların metallerini zehirlememi isteme,” diye yalvardı Nanfoodle, “Şimdi olmaz… Sana yalvarıyorum…” Shoudra ona birkaç dakika bakıp elini haritadan çekerek arkasını döndü.

“Hayır, tabii ki hayır,” diye onayladı kadın ve Nanfoodle rahatlayarak derin bir iç çekti. “Bizim yapacaklarımız onlara ticari alanda zarar vermekten öte bir şey olmayacak ama o iğrenç orklarla dövüşüyor olan pek çoğunun hayatına mal olabilir. Şüphesiz Elastul görevi iptal etme kararımızı onaylayacaktır, en azından şimdilik…”

Nanfoodle başını sallayıp gülümsedi ama Shoudra, yüzündeki ifadeden onun da, kendisi gibi bu son söylenenlere inanmıyor olduğunu anlamıştı. Shoudra, Marki Elastul’un madenlere saldırma konusunda ısrarcı davranacağını; özellikle de bunun Mithril Salonu için daha büyük bir felaket yaratabileceğini düşünürse bunu daha da çok isteyeceğini biliyor ve bunu bilmek canını yakıyordu.

“O halde bana ne aradığını ve planının ne olduğunu söyle,” dedi gnoma ve omzunun üzerinden haritaya doğru baktı; bir bakışla onun Mithril Salonu’nun batı kesimini; Bekçi Vadisi’nin kapısını ve tünelleri gösterdiğini anlamıştı.

“Henüz bilmiyorum,” diye itiraf etti Nanfoodle, “Fakat ne yapabileceksem yapacağım ve uzmanlığımı bu uğurda kullanmamı sağlayacak bir yol bulmaya çalışacağım.”

“Kral Bruenor’dan daha iyi bir teklif mi bekliyorsun?” diye sordu Shoudra çarpık bir gülümsemeyle.

Nanfoodle onun surat ifadesini fark edinceye kadar itiraz etmeye yeltenmişti.

“Sadece birkaç gündür buradayım ve şimdiden, benim evim Mirabar değil de Mithril Salonu’ymuş gibi hissediyorum,” diye itiraf etti.

Shoudra karşı çıkmamıştı. Gerçi kadın buraya o kadar da vurulmamıştı; bütün topraklar yer altındaydı ama gnomun hislerini kesinlikle anlıyordu.

“Bu işte bana yardımcı olmalısın,” dedi Nanfoodle, yeniden haritaya bakarken. “Büyüyle birleşecek olan yeteneklerinin, bu karanlık zamanlarında, Battlehammer Klanı’na çok faydası dokunabilir.”

Shoudra, kendine rağmen, yine karşı gelmemişti.

Tükenmiş ve bedeninde ilgilenilmesi gereken yeni yaralar oluşmuş olan Catti-brie, o gece, babasının yanına koşturan rahiplerin gürültüsünü duyduğunda Mithril Salonu’na daha yeni dönmüştü. Kadın, pelerinini, yayını ve hatta kılıcının takılı olduğu kemeri koridorun ortasına bırakıp babasının, etrafı rahipler ve Pikel Bouldershoulder tarafından kuşatılmış, yatağına koşmuştu. Hepsi anlaşılmaz bir şeyler söylüyor ve ellerini sırayla Bruenor’un göğsüne koyup iyileştirici büyüler yapıyordu.

Tüm bunlar olurken Bruenor az da olsa kıpırdanmış, hatta öksürmüş ama çabucak komadaki haline geri dönmüştü. En yüksek

kademedeki iki rahip, Cordio Muffınhead ve Stumpet Rakingclaw, Bruenor’u incelemiş sonra etraflarına bakıp gururla başlarını sallamıştı. Başka bir olası felaketi engellemiş, Bruenor’u bir kez daha ölümün kıyısından döndürmüşlerdi.

Catti-brie yataktaki babasından çok onun çevresindeki rahiplere bakıyordu. Tükenmişlikleri yüzlerinden açıkça okunan rahiplerin bir kısmı Bruenor’un yatağının ucuna eğilmişti; başka bir büyü daha yapmış olmalarına rağmen hiçbiri, daima mutlu gözüken Pikel bile, memnun gözükmüyordu. Sonra hepsi dışarı çıkmaya başladı; çoğu Catti-brie’nin yanından geçerken kadının omzunu okşuyordu.

Catti-brie ile odada yalnız kaldıklarında “Her gün onu görmeye geliyoruz,” diye belirtti Cordio Muffinhead.

Catti-brie babasının yanına gidip yatağın yanında diz çöktü. Elini sıkıca tutup göğsüne bastırdı.

Ne kadar da soğuktu; sanki bütün enerjisi ve yaşamı hiçliğe dönüşmüş gibiydi. Bir yığın mumla ve insanın içini ısıtan mobilyalarla dolu odaya gelişigüzel bir bakış attı ve buranın Shallows’taki yıkık VVithergoo kulesinin kalıntıları altındaki dar, karanlık ve nemli tünellerden ne kadar farklı olduğunu kendine hatırlatmaya çalıştı. Daha rahat ve havadar olduğu, daha iyi aydınlatıldığı kesindi ama Catti-brie’ye ikisi arasında çok bir fark varmış gibi gelmiyordu. Genç kadın ne mobilyayla ne de ışıkla ilgileniyordu; aklı hep odanın ortasında kımıltısız yatan figürdeydi.

Ona bakarken Catti-brie ölüm döşeğinde yatan başka bir arkadaşını anımsamıştı. Batıda; Kılıç Sahili’nde, içlerinde kendisinin de olduğu bir grup, Drizzt’i, aynen bu şekilde, odanın bir ucunda, yatarken bulmuştu; LeTorinel -elflerin en trajik olanı Ellifain-ile ölümcül yaralar almış, birbirlerinin üstünde uzanmışlardı. Drizzt ona kendisi yerine Ellifain’i kurtarması için yalvarmıştı; ellerindeki tek büyülü iksiri kendi yaralarım değil elfınkileri iyileştirmek için kullanmalıydılar.

Bu karara karşı çıkan Bruenor olmuştu ve böylece Drizzt kurtulmuştu. Yine de, Catti-brie ve diğerleri karar aşamasında zorlanmış, kişisel ihtiyaçlarını ve en hayırlı olanı düşünerek hareket

etmişlerdi. Neyse ki ikisi de doğru kararı vermişti. Peki, ama şimdi ne olacaktı? Kişisel, hatta bencil kararları ve arzuları herkes için en iyi olanı yapmalarını engellerse ne olacaktı?

Rahiplerin kahramanca davranışları Bruenor'un yaşamasını sağlıyordu; tabii buna yaşamak denilebilirse… Her gün, en az bir kez, onu ölümün kıyısından döndürebilmek için odasına dalıp en iyi tedavi büyülerini yapmaları gerekiyordu. "Gitmene izin mi vermeliyiz?" diye sordu kadın Bruenor'a sessizce.

"Sen ne dedin?" diye sordu Cordio, telaşla kadının yanına gelirken.

Catti-brie cüceye bakıp endişeli ifadesini inceledi; güldü ve "Hiçbir şey Cordio. Sadece babama sesleniyordum," dedi. Babasının grileşmiş yüzüne tekrar bakıp "Ama o beni duymuyor," diye ekledi.

"Senin burada olduğunu biliyor," diye fısıldadı cüce ve ellerini kadının omzuna koydu; gücünü ona sunuyordu. "Duyuyor mu? Ben öyle düşünmüyorum," diye cevapladı Catti-brie. "Belki de sorun buradadır. Tüm inancını ve umudunu kayıp mı ettin?" diye sordu Bruenor'a, "Benim, Wulfgar'ın, Regis'in ve Drizzt'in öldüğünü; hepimizin öldüğünü mü düşünüyorsun? Orkların Shallows'ta zafer kazandığını sanıyorsun, öyle değil mi?"

Bir süre daha Bruenor'a baktıktan sonra bakışlarını Cordio'ya çevirdi; adam ihtiyacı olan bütün güveni ona sunuyordu. "O iyi mi?" diye bir ses yükseldi kapıdan. İkisi de başını çevirdi; Regis odaya giriyor, "Wulfgar arkasından kapıyı kapatıyordu.

Cordio onlara Bruenor'un iyi olduğunu söyledi, sonra da odadan ayrılmak üzere harekete geçti ama önce eğilip Catti-brie'yi selamlamış ve kadının yanağına bir öpücük kondurmuştu.

"Onunla konuşmaya devam et," diye fısıldadı cüce.

Catti-brie, Bruenor'un elini bütün gücüyle sıktı ve tamamen adamın eline odaklandı; adamın karşılık vermesini, kendisinin varlığını hissettiğini gösteren en ufak bir işaret sunmasını istiyordu.

Hiçbir hareket yoktu. Sadece soğuk, ruhsuz bir beden…

Kadın derin bir nefes aldı, adamın elini tekrar sıktı ve kendini ayağa kalkmaya zorlayıp arkadaşlarını selamlamak üzere döndü.

“Yapmamız gereken bazı seçimler var,” dedi kadın; sesinin kararlı ve kendinden emin çıkması için çaba harcıyordu. Wulfgar meraklı gözlerle ona bakarken, Salon’da olup bitenlerden haberdar olan Regis sadece iç çekti.

“Rahipler gitgide daha da umutsuzluğa kapılıyor,” dedi adam.

Kendi sözleri canını yaksa da “Üstelik onlara başka yerlerde de, en az buradaki kadar ihtiyaç duyuluyor,” diye itiraf etti

Catti-brie. Zavallı Bruenor’a bir bakış daha attı; o kadar nadiren nefes alıyordu ki adamın göğsünün şişip indiğini bile göremiyordu. “İyileştirebilecek yaralılarımız var.”

“Krallarını bırakacaklarını mı sanıyorsun?” diye sordu Wulfgar; sesi bir parça öfke barındırıyordu.

“Bruenor, Mithril Salonu demek. Klanını buraya getirdi ve onların hayatta kalmasını sağladı. Ona sahip oldukları bütün kuvveti ve çok daha fazlasını borçlular.”

Catti-brie ağzını bile açamadan “Sence Bruenor bunu ister miydi?” diye sordu Regis. “Bütün rahipler, içinde bir damla can kalmışken onu hayatta tutmaya çalıştığından diğerlerinin acı çektiğini, hatta ölmek üzere olduğunu bilseydi bu onu pek de memnun etmezdi.”

“Bunları nasıl söylersin?” diye bağırdı Wulfgar. “Bruenor’un yaptığı onca şey…”

“Hiçbirimiz onu senden daha az seviyor değiliz,” diye araya girdi Catti-brie. Wulfgar’ın yanına gidip onları suçlarcasına üzerlerine yöneltilmiş olan parmaklarım itti ve kollarını ona dolayıp adamı kendisine çekmeden önce bir süre mücadele etti. “Ne ben, ne de Gümbürgöbek.”

Konuşmasını Wulfgar’a daha da sıkı sarılarak tamamladı; adam ona karşı koymamıştı.

“Hiçbirimiz onun yerini tutamayız,” diye belirtti Regis. “Ben Mithril Salonu’nun vekiliyim ama bunun tek sebebi

Bruenor adına konuşuyor olmamdır. Bruenor olmadan konuşamam… en azından Battlehammer Klanı’yla…”

“Bunu ne ben yapabilirim, ne de “Wulfgar ve Drizzt yapabilir,” diye onayladı Catti-brie; sonunda kollarının arasındaki vahşiyi bırakıp geri çekilmişti. “Mithril Salonu’nun kralı olarak yalnızca bir cüce hizmet edebilir; fakat Bruenor’un ailesi ve arkadaşları olan biz üçümüz onun halefinin kim olacağını söyleyebiliriz. İyi bir seçim yapmalıyız; bunu Bruenor’a borçluyuz.”

“Dagnabbit olabilirdi,” dedi Regis.

“Ya babası?” diye sordu Catti-brie; ne kadar bunu o başlatmış olsa da böyle korkunç bir tartışma yapıyor olduklarına inanamıyordu.

Regis başını salayıp cevapladı; “Dagna bu görevi üstlenmez; ne de olsa vekilharçlığını reddetmişti.

Onunla konuşabiliriz tabii ama pek ilgileneceğini sanmıyorum.”

“Kim o zaman?” diye sordu Wulfgar.

“Cordio Muffınhead Salon’daki cüceler için inanılmaz bir lider oldu,” diye belirtti Regis.

“Yalnızca aşağıdaki tünelleri kusursuzca savunmakla kalmadı aynı zamanda rahipleri de yaralılarla ve Bruenor’la ilgilenmeleri için bir düzene soktu.”

“Ama Cordio bir Battlehammer değil,” diye hatırlattı Catti-brie, “ve şimdiye kadar Mithril Salonu’na hiçbir rahip öncülük etmedi.”

“Brawnanviller en yakın kuzenleri,” dedi Wulfgar, “Üstelik hiç kimse Salon’un dışındaki savaşta Banak kadar başarılı değildi.”

Diğerleri bir süre düşünüp başlarını onaylarcasına salladı.

“O halde Banak,” dedi Regis, “Eğer orklarla yaptığı savaştan sağ çıkmayı başarırsa…”

“Ve eğer…” diye ekleyecek oldu Catti-brie fakat sözcükler boğazında düğümlenmişti; dönüp tekrar Bruenor’a baktı. Banak’ı Mithril Salonu’nun yeni kralı olarak önermişlerdi ama bu sadece babası; onu evlat edinip asalet ve umutla yetiştiren bu sevgili yaşlı cüce, etten ve kemikten oluşan dünyayı terk ederse gerçekleşecekti.

Yanlış yapacağımı biliyordum ve yaptım. Öfkemden arınıp mantıklı olabildiğim zamanlarda hareketlerimin dikkatsizlik ve umarsızlıktan başka bir şey içermediğini ve hayatımın bu dağ yamaçlarında son bulacağının bilincine varabiliyordum.

Shallows ‘un düşüşünden bu yana istediğim bu muydu yoksa? Bir mızrağın ucunda acımın sona ermesini mi diliyordum?

O iki inatçı ve yaralı Felbarr cücesiyle karşılaştığımızda bu ork saldırısının ardında bizim sandığımızdan çok daha fazla şey saklı olduğunu anlamıştık. Orklar birlik ve beraberlik içindeydi; en azından sivri kılıçlarını ortak bir düşmana doğrultmuşlardı. Tüm kuzey toprakları, özellikle de Mithril Salonu tehlike altındaydı ve cücelerin kendilerini çoktan karanlık dehlizlerine atıp kapılarını sayıca onları aşan ork sürüsüne kapadığını öğrenmek beni şaşırtmazdı.

Beni onlara karşı direnmeye zorlayan belki de bu sürülerin uzun zamandır evim olarak adlandırdığım bir yere saldırıyor olması fikriydi. Belki de davranışlarım istilacıları huzursuz edip cücelere destek sağlıyordu.

Yoksa sadece kendimi haklı çıkarabilmek için mi böyle düşünüyorum? Bunu hiç değilse kendime itiraf edebilir miyim?

Çünkü Shallows ‘un düşüşünden sonra, orklar kendi deliklerine geri çekilse bile Mithril Salonu ‘na dönmeyeceğimi biliyordum. Yanıma Guenhwyvar’ı alıp palalarımı hazır ve nazır tutarak, nereye giderlerse gitsinler, orkları izleyeceğimi biliyordum. Tıpkı şimdi yaptığım gibi, onlarla sıkı bir mücadeleye girecek, hayatımdan bana kalan tek zevk olan ork kam dökmenin sıcaklığını tadacaktım.

Onlardan nasıl da nefret ediyorum… Yoksa bunun onlarla alakası bile yok mu?

Hepsi kafamı çok karıştırıyor. Canım çıkana kadar dövüşüyorum ve yanan kulenin tepesinden ölümüne yuvarlanan Bruenor 'u görüyorum.

Canım çıkana kadar dövüşüyorum ve Ellifain 'in yaralı bir şekilde odanın ortasına düşüp ölüme doğru kaydığını görüyorum.

Canım çıkana kadar dövüşüyorum ve şanlıysam -anın bulanıklığı dışında-hiçbir şey görmüyorum.

İçgüdülerim mantığımla buluştuğunda huzur buluyorum.

Üstelik orkların kaçışı ve ölümüyle bu acil ihtiyaçlar ortadan kaldırıldığında hiç niyet etmediğim ve istemediğim sonuçlarla karşılaşıyorum.

Son zamanlarda Guenhwyvar'a ne kadar da çok acı çektirdim! Panter onu çağırdığım zaman hemen yanıma gelip benim talimatlarım ve kendi içgüdüleri doğrultusunda dövüşmeye başlıyor. Onu korkunç düşmanlara gönderiyorum ve tek bir şikayette bile bulunmuyor. Bir devin dişlerinin arasında yaralı bir şekilde yattığını ve ağladığını duyuyorum ama o feryatların içinden bana tek bir suçlama bile yöneltmiyor. Ve Astral Boyut'ta dinlendikten sonra, onu yeniden çağırıyorum; yine yanıma geliyor; yargılamadan, şikayet etmeden…

Tıpkı Menzoberranzan'dan ayrılıp Karanlıkaltı'na gittiğim günlerde olduğu gibi, içimdeki insanlığı koruyabildiğim tek yer o panter; kalbime ve ruhuma açılan tek pencere… Bu çetin sınavdan geçebileceğime dair en ufak bir umudum bile olmadığından onu özgür bırakmam ve kendimden daha değerli birine teslim etmem gerektiğini biliyorum. Guenhwyvar 'a emir vermek ve onun astral ruhunu bir orkun pençeleriyle birleştimek nasıl da canımı yakıyor…

Yine de Mithril Salonu 'na gidip panteri cücelere teslim edemeyeceğimi biliyorum. Bu dönüşü olmayan yolda onsuz ilerleyemeye-ceğimi biliyorum.

Belki de zayıf biriyim ya da aptalın tekiyim. Tine de başladığım bu savaşı bitirmeye hazır değilim; henüz etrafa yayılan ork kanının

sıcaklığını duyumsamaktan vazgeçemem. Bu acıyı bana o canavarlar yaşattı ve palalarım zayıf pençelerimden düşüp bir taşın üzerinde ölünceye kadar mücadele edecek, onlara bunun binlerce katını ödeteceğim. Sadece Guenhwyvar 'ın, sihirli heykelciğin baskısından kurtulup özgür iradesiyle hareket edebileceğini umuyorum. Öyle olacağına da inanıyorum; eğer bir ork ölü bedenimdeki heykelciği bulur ve bir şekilde onu kullanmayı başarırsa ölümü yanına çağırmış olacaktır.

En azından ben böyle olacağını umuyorum.

Belki de bu da başka bir yalan, kendimi haklı çıkarmanın başka bir yoludur. Belki de farkına bile varamayacağım kadar çokyalandan oluşan bir ağın içinde kayboldum.

Sadece hafızanın yarattığı acının ve avlanmanın getirdiği zevkin bilincine varabiliyorum. Bu zevki sonuna kadar yaşayacağım.

- Drizzt Do 'Urden

VAZİYET

Drizzt biraz önce adını söylemiş olan elfe sert bir bakış attı. Onu tanıdığına dair ufacık bir belirti vardı ama elle tutulabilir, somut ya da işe yarar bir şey değildi.

"Yaralarına iyi gelebilecek merhemlerimiz var," dedi elf.

O ileri doğru bir adım atarken Drizzt aynı şekilde geri çekildi. Elf yaklaşmaktan vazgeçip onun ellerini tuttu.

“Aradan yıllar geçti,” dedi elf, “İyi olduğunu görmek beni memnun etti.”

Drizzt onun bu sözlerindeki ironiden duyduğu huzursuzluğu tamamen bastırabilmiş değildi; ne de olsa şu anki durumu için ‘iyi’ hariç her türlü tanım yapılabilirdi. Gerçi elfı daha önce görmüş olduğu düşüncesi bunu bastırmıştı; onu hatırlamaya çalışıyordu. Karanlıkaltı günlerinde birkaç yüzey elfiyle tanışmıştı. On-Kasaba’da çok fazla yüzey elfı yoktu; gerçi Drizzt onlarla pek de yakın sayılmazdı; zamanının çoğunu, tundrada, cücelerle birlikte geçirmeyi tercih ediyordu.

Yine de dünyanın ve kendi hayatının sonuna kadar onu izlemiş olan zavallı elf Ellifain’i düşündüğü zaman bağlantı kurabilmişti.

“Aykorusu’ndansın,” dedi.

Elf yanındaki kadına baktı, eğilip drowu selamladı ve “Tarathiel hizmetinizdedir,” dedi.

Bunun üzerine Drizzt her şeyi hatırladı. Yıllar önce, Karanlıkaltı’na yaptığı yolculuk sırasında Aykorusu’ndan geçmiş ve Ellifain’in klamy-la tanışmıştı. Bu elf; Tarathiel ona yol göstermiş hatta elf klanının güzel atlarından birine binmesine izin bile vermişti. Birlikte çok vakit geçilememişler ama karşılıklı bir saygı ve bir parça güven duymuşlardı. “Zayıf hafızamın kusuruna bakmayın,” diye yanıtladı Drizzt.

Tarathiel’e geçmişte gösterdiği cömertlik ve şimdiki savaşta yardımına geldikleri için teşekkürlerini sunmak istemişti ama birden durdu. Drizzt sadece böyle bir konuşma başlatmak istemediğinin farkına varmıştı. Bu iki elf Ellifain’in kendisini izleyip üzerine saldırdığını biliyor muydu? Onlara Ellifain’in kaderini; Drizzt’in o zaman bile yanında tutuyor olduğu palaların ucunda öldüğünü söyleyebilir miydi?

“Yeniden merhaba Tarathiel,” dedi Drizzt kısaca.

“Ve Innovindil,” diye belirtti Tarathiel, güzeller güzeli, ölümcül partnerini göstererek. Drizzt onu soğuk bir şekilde selamladı.

“Orklar hızla dönüyor,” diye belirtti Innovindil; onlar konuşurken etrafı izlemiş, onları görmüştü, “Geçmişten ve bu bölgeyi saran bugünkü tehlikelerden konuşabileceğimiz bir yere gidelim.”

İki elf harekete geçip Drizzt’e acele etmesini söylediler ama drow kımıldamadı. “Düşmanlarımıza tek bir hedef sunamayız,” dedi Drizzt, “Belki bir gün yollarımız yine kesişir.”

Yeniden eğilip onları selamladı, palalarını yerleştirdi ve onların tam tersi yönüne doğru aceleyle yola koyuldu.

Tarathiel, Drizzt’in arkasından gidip ona seslenmeye başladı ama Innovindil kolundan tutup onu durdurdu. “Bırak gitsin,” diye fısıldadı, “Henüz bizimle konuşmaya hazır değil.”

“Ellifain’in başına gelenleri bilmek istiyorum,” diye karşı çıktı Tarathiel. “Artık bizden haberi var,” diye açıkladı Innovindil, “Hazır olduğunda bizi bulacaktır.”

“Hiç değilse Ellifain hakkında onu uyarmalıyız.” Innovindil bunun bir önemi yokmuşçasına omuz silkti.

“Buralarda bir yerlerde mi?” diye sordu kadın. “Öyleyse bile onun Drizzt Do’Urden’i takibi her şeyi geçersiz mi kılacak? Bölge daha mühim düşmanlarla dolu.”

Tarathiel onlardan ayrılan drowun arkasından bakmaya ve o yöne doğru gitmeye devam etti ama kendini Innovindil’in kolundan kurtarmaya çalışmadı.

“Yakında bizi bulacaktır,” diye söz verdi Innovindil. “Onu tanıyor gibi konuşuyorsun,” dedi Tarathiel.

Arkadaşına döndü ve kadının da ayrılan drowu izliyor olduğunu fark etti. Innovindil hafifçe başını salladı.

“Belki de…” diye cevapladı.

Urglen Üçyurnruk, baskın birliklerinin son dalgalanışım izledi; çoğu goblinlerden oluşan bölük, eğimli kayalara yükleniyor, kendilerini cüce savunmasının üzerlerine bırakıyordu. Ork lideri savaş çığlıklarının acı dolu feryatlara dönüşmesini umursamadı ve bütün dikkatini bu toprakların koruyucularına yöneltti.

Cüceler son derece dikkatli davranıyordu ama ork lideri, bacakları güçsüzleştiği için savunma hattının gevşediğine inanıyordu. Urglen’in dudakları kıvrıldı ve uzun dişli ağzına korkunç bir gülümseme yayıldı. Dinlenmelerine izin vermeyeceği için önünde sonunda yorulacaklardı. Gündüzleri onlara orklarla saldıracak, gece olunca goblinderden oluşan baskın birliklerini harekete geçirecekti. O geri çekilme ve yeniden yapılanma anlarında bile savunma hatları yerli yerinde olmayan cüceler dinlenemeyecekti.

Cüce hattının sağından, Urglen’in solundan gelen kıvılcımlar uzun ork liderinin dikkatini çekmişti.

Cüceler, neredeyse bir dev kadar büyük olan bir adam ve sihirli yayıyla Urlgen'in sol kanattaki bütün birliklerini harap eden okçu bir kadından oluşan savaşçı bir çiftle, savunma hatlarını yeniden sağlamlaştırmıştı. Urglen onların Shallows kazazedeleri olduğunu biliyordu; o gümüş ölüm çubuklarını -parlayan sihirli okları- ve o lanetli köyde kendi ordusuna terör saçan bu vahşiyi hatırlıyordu. Bu büyük savaşçı Shallows duvarının ortasında durup tüm saldırganları dağıtmıştı. Yumrukları demir silahlar kadar ağır ve kuvvetliydi; elindeki çekiçle tek seferde iki ya da üç orku katlediyordu.

Urglen, goblinlerinin pek azmin o yöne gitmek istediğini fark etti; birlikleri mekanın ortasında ve sağında sıkışıp kalmıştı.

Yine de o sihirli yay durmaksızın ok fırlatıyordu ve o vahşi savaşçının katledecek yeni birilerini bulacağından Urglen'in hiç şüphesi yoktu.

Kısa bir süre içinde saldırı hızını kaybetmiş, birliklerin bütünlüğü bozulmuş ve sayıca fazla goblinler kayalık yamaca doğru koşarak geri dönmüştü. Belki de gitgide artan yorgunluklarının bir belirtisi olarak, cüceler önceden olduğu gibi onların peşine düşememiş-ti; Urglen bu kez onları alt edebilmeyi umuyordu.

Bu fikir uzun boylu ork liderinin dönüp geniş kuzey topraklarına bakmasına neden olmuştu. Ork kabilelerinin bir araya toplanıp büyük bir birlik oluşturduğu haberi gelmişti. Babasının ordusu bü-yüyordu. Peki ama neredeydiler?

Urglen bu soruyla dağılmıştı. Bir taraftan cüceleri yerlerinden etmeye yetecek kadar askeri olmadığını biliyor, bu yüzden de ork sürülerinin gelip bu çirkin yaratıkları uçurumdan aşağı yuvarlamaya ve Mithril Salonu'ndaki iğrenç deliklerine tıkmaya yardım etmesini istiyordu ama öbür taraftan ukala babası tarafından kurtarılma fikri hoşuna gitmiyordu. Gerti Orelsdottr'un dev ordusunun büyük kısmıyla gelip cüceleri gözünün önünde katletmesi fıkriyse onu hiç memnun etmiyordu.

Belki de her şeyin olduğu gibi devam etmesi daha iyi olurdu; ne de olsa her geçen gün Urlgen'in ordusuna daha çok kişi katılıyordu.

Dağ yamacında ölen orklara ve goblinlere rağmen Urlgen'in ordusu cücelerle ilk karşılaştığı andan daha kalabalıktı.

Doğruca cücelerin üstüne gitmeyi göze alamazdı. Ama zayiat onun lehineydi.

Kadın yayını kurmaya başlamıştı ama yaratık çok yakınındaydı. Her zaman anında hareket etmeye hazırlıklı olan Catti-brie tek bir hareketle silahı eline alıp doğrulttu ve burnunun dibinde duran sinir bozucu goblini vurdu.

Goblin geriye sendelemişti ama yere düşmemişti. Sonunda savunmalarında açık bir nokta bulan o ve onun arkadaşları haykırarak kadına doğru saldırıya geçmişti.

Fakat Catti-brie yayını indirmiş ve Khazid'hea'yı çağırmış, onu duyan keskin uçlu, hassas bıçak sabırsızlıkla kadının avucunun içine düşmüştü. Goblin saldırısına şiddetli bir kesikle karşılık vermiş, sonra da bıçağı ileri geri savurup hamlelerine devam etmişti. Takma adı Kesici olan Khazid'hea adına yaraşır bir şekilde, goblinlerin karşısına çıkardığı her şeyi; mızrakları, zayıf tahta kalkanları ve kolları, keserek ilerliyordu.

Goblin saldırısı devam etmiş, savaşçıyı yere serme arzulan artmış ama Catti-brie geri çekilmemişti.

Saldırgan silah daha da yakın-laşamadan bir hamleyle mızrağın ucunu ikiye ayırdı; bir dönüşle sendeleyen yaratığın gerilemesini sağlamış ama ani bir tersine döndürüş hareketiyle Khazid'hea havaya doğrulmuş ve goblinin yüzünü ortadan ikiye kesmişti.

'Bravo' dedi kılıç telepatik olarak.

"Hizmetinizde olmaktan memnunluk duyuyorum," diye mırıldandı Catti-brie.

Kılıcı karşıya uzatmış sonra kendisine yaklaşan birinin varlığını hissederek yana kaydırmıştı.

Wulfgar kusursuz bir zamanlamayla kadına yetişip onun yanından geçmiş ve en önde yer alan goblinlere paldır küldür

dalmıştı. Hızını hiç azaltmadan ilk iki sırayı tekmeleyerek ezip geçmiş ve önünde tuttuğu kudretli Aegis-fang ile bir başka grubu silip süpürmüştü. Durma sırası ondaydı; o da öyle yapmış, Catti-brie'nin Kesici'yi düşmanlarına saplayarak kollarının arasından geçebilmesi için çekicini havaya kaldırmıştı.

Birkaç dakika içinde goblinler içinde oldukları laneti anlamış ve bu güçlü çifte en yakın olanlar kaçışmaya çalışırken birbirlerinin ve arkalarındakilerin üzerlerine düşmüştü.

Ondan sonra bütün goblinler cüce hattının bir ucundan öbürüne doğru koşup kaçmaya başlamıştı.

Wulfgar onları izliyordu; bir canavarı ensesinden tutarak yakalamıştı. Barbar adam inleyerek yaratığı havaya kaldırmış, yaratık direnip adama sopasıyla vurmaya çalışmış, Wulfgar onu tüm gücüyle sarsmış yaratığın dudakları titremiş, vücudu vahşice silkelenmiş ve sopası uçup gitmişti.

Sonra Wulfgar goblini havaya fırlatmış ve yaratık cüce hattının arkasındaki dar ve derin vadiye uçup gitmişti.

Vahşi adam, Taulmaril'i düzene sokmaya çalışan Catti-brie'ye dönmüş ve üzerine gelmeye devam eden goblinlere saldırmaya başlamış olan kadına yardım etmek üzere ona doğru yürümüştü.

"Lanet kılıcım yakınıyor," dedi Catti-brie ona, "Dışarıda olmak, savaşmak ve öldürmek istiyor."

Kıkırdamıştı. "Düşmanları ve onlara benzer ne varsa öldürmek; Kesici'nin umursadığı tek şey bu!"

"Korkarım istediğinden de fazlasını elde edecek," diye cevapladı Wulfgar.

"Onları kesip biçiyor olmamız alçak heriflerin umurunda bile değil," dedi Catti-brie, "Buraya sadece bizi yormak için geliyorlar ve biz onları birbiri ardına öldürüyoruz."

"Ve sonunda bu dağ sırtını ele geçirecekler," diye belirtti Wulfgar.

Kendi gözlerini kadınınkilerle birleştirirken bir elini onun omzuna koydu.

Cüceler yaralıların yaralarını sarmaya, onları ip merdivenlere bağlı sedyelere yerleştirmeye ve palangalar yardımıyla uçurumun aşağısına göndermeye çoktan başlamışlardı. Tabii ki, sadece ağır yaralı cüceleri gönderiyorlardı, ne de olsa güçlü savaşçıları dışarı göndermek gibi bir şey söz konusu bile olamazdı ama yine de birkaç cüce uçurumdan inip Bekçi Vadisi'nin kollarına koşmuştu.

Savaş alanını terk edecek olan diğer cüceler bir kenarda toplanmışlardı ama rahipler onlara yardım ediyor olduğundan gönderilmeleri için acele etmeye gerek yoktu.

"Tılsımlı oklarımla Yürekavcısı'nı gece gündüz kullanabilirim," diye açıkladı Catti-brie. "Banak'ın çok zayıf olan hattının aksine benim oklarım tükenmez. Aşağıdakiler dehlizleri, tünelleri, batı kapısını ve Bekçi Vadisi'ni korumaya çalışıyor olduğundan onlardan yardım alamayacağız."

"Seninki gibi bir ok kılıfına sahip olsaydı iyi olurdu," dedi Wulfgar, "ama sihirli ok değil savaşçı cüce üreten birine…" Catti-brie bu espriye zor zar güldü ve Wulfgar'a bakarken onun zaten şaka yapmaya çalışmadığını fark etti.

İnatçı cüceler işlerine dönmüş, savunma stratejileri oluşturmaya ve duvarlar örmeye başlamıştı ama Catti-brie'ye çekiçler daha ağır hareket ediyor gibi gelmişti.

Orklar ve goblinler onları yıpratıyordu. Ölmek canavarların umurlarında bile değildi.

Çıplak ayak, dengeli ve hafif adımlarla, sessizce büyük bir kayanın ucuna geldi. Aşağıyı gözetleyebilmek için yüzüstü yattı ve önünde bir mağara ağzı belirdi.

Orada yatmış etrafı izlerken kanatlı atla birlikte ilerleyen dişi elfi gördü. Görkemli küheylanın bir kanadı sargılar içinde bedenine tutturulmuştu ama Drizzt topallayan bu kanatlı atı yürütmek için hiçbir

çabaya gerek olmadığını biliyordu; askı yeterliydi. Yine de yaratık pek rahatsızlık çekiyor gibi durmuyordu.

Drizzt, onları izlemeye devam ederken güneş, arkasındaki ufuk çizgisine doğru kaydı; dişi elf atın parlak beyaz kanatlarını fırçalamaya ve hafif bir şarkı mırıldanmaya başladı; tatlı sesi Drizzt'in kulaklarına doluyordu.

Her şey çok normal gözüküyordu; içten ve sessiz…

Sonra diğer kanatlı at da Drizzt'in görüş alanına girdi ve Drizzt, Tarathiel atı, partnerinin yanında aşağı doğru uçururken biraz gerileyip hafifçe çömeldi. Atın ayakları yere değince Tarathiel zarif bir hareketle, ayaklarını tam önündeki semerin üzerinden geçirip geriye doğru takla atarak attan indi. Dengesini sağlarken hiç zorluk çekmedi ve atını fırçalayabilmesi için kendisine bir fırça fırlatan arkadaşına eşlik etmek üzere harekete geçti.

Drizzt acı ve umut kanşımı duygularla bir süre daha çifti izledi. Onlarda Ellifain'in verdiği sözü, kadının olabileceği ve olmuş olması gerektiği kişiyi görüyordu. Yaşanan adaletsizlik drowun yumruğunu ve dişlerini sıkmasına, buradan hızla uzaklaşıp öldürecek başka düşmanlar bulmak istemesine sebep oluyordu. Güneş batmış, alacakaranlık etrafa yayılmıştı. Yan yana yürüyen iki elf, kanatlı atlarını mağaraya doğru sürmüştü. Drizzt gecenin ilk yıldızlarının parıldayışına tanıklık ederek sırtının üzerinde yuvarlandı. Ellerini yüzüne götürdü; tekrar Ellifain'i ve Bruenor'u düşünmüştü.

Bir kez daha bütün bunların ardında yatanın ne olduğunu, yapılan bunca fedakarlığa değip değmediğini, ahlaka bağlığının bir değeri olup olmadığını merak etti. Doğruca Mithril Salonu'na gidip, Shallows'ta yaşanan ork zaferinin ardından arkadaşlarının hangilerinin hayatta kaldığını öğrenmesi gerektiğini biliyordu.

Ama bunu yapamazdı. En azından şimdilik…

Üzerinde olduğu kayadan ayrılıp o iki elfle; Ellifain'in halkıyla konuşmaya gitmesi, onlara kadının başına gelenleri ve kendi üzüntüsü anlatması gerektiğini biliyordu.

Ama Tarathiel'e böylesi acı birşeyi anlatacak olma fikri olduğu yerde donup kalmasına sebep oldu.

Yeniden düşen kuleyi ve sevgili arkadaşının ölümünü gördü.

Drizzt'in hayatının en kötü günü elindeki tüm kozları oynamış ve onu umutsuzluğun karanlığına sürüklemişti. Kayanın üzerinde doğruldu ve karanlığın içine doğru aceleyle yola koyuldu; yaklaşık bir mil koştuktan sonra sığınağı olan küçük mağaraya geldi ve harabelerin arasından çıkardığı tek boynuzlu miğferi elinde tutarak uzun bir süre öylece oturdu.

Elindeki miğferi hareket ettirdikçe hüznü artıyordu. Çevresinde yükselen ve onu sıkıca saran karanlığı hissetti; onun kendisini yiyip bitireceğini biliyordu.

Drizzt bu umutsuzluk karşısında sahip olduğu tek silahı kullandı. Guenhwyvar'ı çağırmak istedi ama panter, devin üzerinde açtığı yaralardan sonra yeterince dinlenemediğinden Drizzt bunu da yapamadı.

Böylece, Avcı, düşman öldürmek amacıyla gecenin karanlığına doğru tek başına yola çıktı.

GRUUMSH'UN GÖZLERİ ÜZERLERİNDE

Kral Obould geniş kamp alanından Shallows yıkıntılarına doğru ilerlerken çevresine güçlü korumalardan oluşan bir duvar örmüştü. Achtel'in cinayeti güncelliğini koruduğundan yüce ork lideri o gün kararsızdı; Obould, her şeyin geri tepip kabileleri kendisine karşı kışkırtıp kışkırtmayacağını merak ediyordu. En azından çevreyi

koruyan orkların davranışları umut vaat ediyordu; bir kısmı Obould’un önünde diz çöküp sürünüyordu, ki bu her zaman istenen bir şeydi, diğerleriyse yerlere kadar eğilip onu selamlıyor ve muhteşem ork kralının sorularına cevap verirken gözlerini yere dikiyordu. Nöbetçiler birlik olmuş ve Obould’u Arganth Snarrl’ı aramaya göndermişti.

Görkemli şamanı bulmak zor değildi. Vahşi giysisi, tüylü başlığı, ölü Achtel’den aldığı pelerinle ve etrafta sürekli dönüp durma-sıyla bütün dikkatleri üzerine çekiyordu. Obould’un Arganth hakkında duyduğu tüm endişeler karizmatik şamanı görünce dağılmıştı. Şaman, Obould’u görür görmez sanki dev bir kayanın altında ezilmişcesine yere eğilmişti. “Obould Bol-Ok!” diye haykırdı Arganth; adamın mutluluktan ağlıyor olduğu açıktı; “Obould! Obould! Obould!” Arganth’ın çevresindeki diğer orklar da Obould’un ayaklarına kapanıp onun haykırışlarına katılmıştı.

Obould meraklı bakışlarını yanındaki korumalarına çevirmiş, onların umursamazca omuz silkmesine kendini beğenmiş bir bakış ve üstünlük taslayan bir tavırla karşılık vermişti. Evet, bundan zevk alıyordu! Belki de çevresindekilerden daha çok talepte bulunmalıydı…

“Sen Snarrl mısın? Arganth Snarrl?” diye sordu kral, hâlâ baş aşağı duran şamanın yanındaki kaleye doğru ilerlerken. “Obould benimle konuşuyor!” diye haykırdı Arganth. “Gruumsh beni kutsuyor!”

“Ayağa kalk!” diye emretti Kral Obould.

Arganth tereddüt edince eğildi, şamanı ensesinden yakalayıp yukarı çekti. “Gelişinizi bekledik, yüce efendi,” dedi Arganth ve gözlerini ondan kaçırdı.

Obould bu kadar abartılı bir sadakatin suikast dışında başka hiçbir şeye yol açamayacağını fark ederek sendeledi, şamanı çenesinden tutup kendisine bakmaya zorladı.

“Konuşmamız gerek,” diye açıkladı.

Bu sözcükleri duyan Arganth sonunda sakinleşti. Kırmızı damarlı gözleri eğilmiş duran diğer orklara baktıktan sonra

Obould'un görkemli gözleriyle buluştu.

“Benim çadırımda olur mu yüce efendim?” diye umutla sordu.

Obould onu bırakıp kendisine yolu göstermesini işaret etti. Aynı zamanda korumalarına da tetikte olmalarını bildirmişti.

Diğer orkların yanından ayrıldıktan sonra Arganth tamamen başka bir yaratığa dönüşmüştü.

“Gelmen iyi oldu Obould Bol-Ok,” dedi şaman, hâlâ saygılı bir ses tonuyla konuşuyordu ama dışarıdakine oranla sesi çok daha güvenli ve güçlü çıkıyordu. “Kabileler kaygılı ve öldürmeye hazır durumda.”

“Bir sorunun vardı…” diye belirtti Obould.

“Achtel inanmamıştı ve dolayısıyla öldürüldü” diye cesurca açıkladı Arganth.

Bu cümle kralın yeniden ayaklarının üzerine sağlam basmasını sağlamıştı. Koyu renkli gözlerini kısıp kalın kaşlarını çattı.

“Bunun doğru olduğunu gördüm,” diye açıkladı Arganth, “Kral Obould muhteşem, Kral Obould her zaman muhteşemdi. Kral Obould şimdi daha da muhteşem olacak çünkü Tek-Göz artık onun yanında.”

Obould kuşkularından arınabilmiş değildi.

“Cüceler kutsal varlığımıza nasıl da büyük bir saygısızlık etti!” diye haykırdı Arganth, “O putu kullanmak…” Obould onu anlamaya başlamıştı, onaylarcasına başını salladı.

“Gruumsh'u kirletip ona hakaret ettiler ve Tek-Göz bundan memnun olmadı!” diye iddia etti Arganth; sesi yükseliyor ve tizleşmeye başlıyordu. “Tek-Göz onlardan bütün bunların intikamını alacak!

Onları ayağının altına alıp ezecek! Muhteşem kılıcıyla ortadan ikiye ayıracak! Boğazlarını kemirip son nefeslerini almak üzere onları pisliğin içine fırlatıp atacak!”

Obould ona bakmaya devam ediyordu; hatta gitgide coşan şamanı sakinleştirmek üzere elini kaldırmıştı. Obould’un ayaklarını göstererek “Çizmeleri” diye açıkladı Arganth, “Muhteşem kılıcı” diyerek devam etti şaman; Obould’un sırtına bağlı ağır silahını işaret ediyordu. “Obould Gruumsh’un aracı. Obould Gruumsh’un, Gruumsh Obould’un ta kendisi! Ben bunu gördüm!”

Obould’un büyük ve çirkin başı şamana dikkatle bakarken yana doğru eğildi; Arganth’ın kendisiyle alay ediyor olduğuna dair en ufak bir ipucu arıyordu.

“Achtel bu gerçeği kabul etmedi” diye devam etti Arganth, “Gruumsh o kızgın drow geldiğinde onu korumadı. Geriye kalan herkes kabul etmişti; hepsi Obould’un Gruumsh olduğunu biliyordu; bunu sizin için yaptım kralım, Tanrım…” Yüce ork kralının kuşku dolu bakışları yerini kocaman ve hain bir sırıtışa bıraktı.

“Peki, Arganth bu hizmetinin karşılığı olarak ne istiyor?”

Hiç tereddüt etmeden “Cüce kafaları!” diye bağırdı şaman, “Ölmeliler! Hepsi ölmeli! Bunu Kral Obould yapacak!” “Evet,” dedi derin düşüncelere dalan Obould, “Evet.”

“Arganth’ın ve diğer samanların ellerinden sana ulaşacak olan Gruumsh’un kutsamasını kabul edecek misin?” diye sordu ork rahibi; Obould’a soru sorma cüretinde bulunduğu için ufalmış gibi görünüyordu ve gözlerini yere dikmişti. “Ne kutsaması?” Obould’un ses tonunda açık bir suçlama belirtisi olmasa da “Sen muhteşemsin Obould!” diye dehşet içinde haykırdı Arganth.

“Evet, Obould harikadır,” diye cevapladı Obould, “Ne kutsaması?”

Arganth’m kan çanağına dönmüş gözleri “Obould’a bir boğanın gücünü ve bir kedinin hızım vereceğiz.

Obould'a muhteşem bir kuvvet vereceğiz. Gruumsh bunu onaylayacaktır. Ben hepsini gördüm," derken panldadı.

"Bunlar alışılmadık büyüler değil," diye sertçe cevapladı Obould, "Daha azını talep edemem…"

Arganth "Büyü değil!" diyerek onun sözünü kesti ve bunu yaptığını fark ettiği zaman neredeyse bayılıyordu. Yüce orkun kendisini ezmeyeceğini umarak uzun bir süre sessiz kaldı. Obould'un çirkin yüzü asılmaya başladığında "Bir büyü evet ama sonsuza kadar sürecek. Obould Gruumsh'dur. Obould güçlü olacak; çok daha güçlü!" diye çabucak ve coşkuyla ekledi. Tanrı Gruumsh'un lütfü nadir bulunan, güzel bir hediyedir," diye açıkladı Arganth; "Yaklaşık yüz yıldır bahşedilmiyordu ama bu durum senin için değişecek yüce Obould. Ben bunu gördüm. Kabul edecek ve törende bize eşlik edecek misiniz?"

Obould şamana uzun ve sert bir bakış attı; neden bahsettiğine dair en ufak bir fikri bile yoktu.

Daha önce "Tanrı Gruumsh'un lütfü" gibi bir söz duymamıştı. Ama Arganth'ın korktuğundan ve saygısının içten olduğundan emindi. Rahip, Obould'a her zaman yardımcı olmuştu. Kendini zorunlu olarak Tek-Göz'e adayıp bunca fetih yaptıktan sonra kendisine yardım etmelerine neden izin vermeyecekti ki?

"Obould kabul edecek," dedi Arganth'a ve şaman heyecandan neredeyse yere çakılacaktı.

Obould, onu boynundan tutup yerden kaldırarak çabucak kendine gelmesini sağladıktan sonra kendisine doğru çekti; adam kralın nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu.

"Beni hayal kırıklığına uğratırsan Arganth, seni duvara kazıkla çakar ve parmaklarından başlayıp koluna doğru ilerleyerek seni yerim."

Arganth tekrar korkudan bayılacak gibi oldu; Obould'un bunları başka orklara yaptığı söylenirdi.

"Beni hayal kırıklığına uğratma."

Şamanın cevabı 'evet' ya da 'hayır' olabilirdi ama adamın dudaklarının arasından çıkan tek ses basit ve acınası bir ciyaklama olduğundan bu cevabın bir önemi yoktu; ork kralı bilmesi gerekeni öğrenmişti.

"Onları şereflendiriyor muyum?" diye sordu Drizzt, Guenhwyvar'a.

Yeni evinin yarısını oluşturan iri kayanın üzerine oturmuş, narin parmaklarıyla Bruenor'un tek boynuzlu miğferini yuvarlıyordu.

Guenhwyvar onun yanında yatıyor, dağlık alanlara bakıyordu. Rüzgar sertçe yüzlerine esmiş ürpermelerini sağlamıştı. "Savaşta olduğumuzda acılarımdan sıyrıldığımı biliyorum," diyerek konuşmasını sürdürdü drow.

Bakışları miğferden ayrılıp uzaktaki dağlara yönelmişti. Sanki kedi, bilinciyle arasında oluşan bir köprü görevi görüyormuş gibi hayvanla değil daha çok kendi kendine konuşan bir hali vardı.

Aslında bu hep böyleydi; kedi gerçekten de ikisi arasında bir aracıydı.

"Elimdeki işe odaklandığımda kaybı unutuyorum; bir özgürlük anı oluyor. Buradaki işimizin Mithril Salonu cüceleri için önemli olduğunu biliyorum. Orkları devirip dağdaki deliklerinden çıkmaya korkmalarını sağlarsak arkadaşlarımız üzerindeki baskı azalacaktır."

Tabii ki hepsi doğru ve mantıklıydı ama Drizzt yine de sözlerinin sığ olduğunu düşünmüş ve bahane bulmaya çalışmaktan başka bir şey yapmadığı kanısındaydı. Ne de olsa, burada kalmaması ve Shallows'tan doğruca Mithril Salonu'na gitmiş olması gerektiğini yüreğinin derinliklerinde hissediyordu. Kendi duyarlılığını takip etmeli ve bu katliamdan sağ çıkan sevgili bir arkadaşı olup olmadığını öğrenmeye gitmeliydi. Bunu Battlehammer Klanı'mn sağ kalan cücelerinin hatırı adına yapmalıydı; krallarının düşüşüne tanıklık etmeli ve kendi hareketlerini onların savunma birlikleriyle birleştirmeliydi.

Drow derin bir iç çekerek hissettiği suçluluk duygusunu kovaladı. Tıpkı demir ve taşlarla kendilerini muhteşem kapılarının ardına kapatan cüceler gibiydi. Hiç şüphesiz orklar kuzeyde, özellikle bölgede bulunan sayısız küçük köyde, büyük bir karışıklık yaratacaktı; ama Drizzt bu yaratıkların, Kral Bruenor'un yokluğunda bile, Mithril Salonu için gerçek bir tehlike oluşturacağına pek inanmıyordu. Ne de olsa daha çok kaynağa ve Karanlıkaltı'nın tünellerine daha fazla erişime sahip olan Menzoberranzan'ın kara elfleri böyle bir savaşa kalkışmış ve perişan olmuşlardı. Bruenor'un birlikleri sağlam ve düzenliydi.

"Onları özlüyorum Guenhwyvar," diye fısıldadı drow; panter onun konuşmasına kaldığı yerden devam etmesiyle canlanmış, büyük ve şefkatli gözlerini arkadaşına çevirmişti. "Elbette bunun böyle olacağını biliyordum; hepimiz biliyorduk. Hatta bunu bekliyordum da. Çok fazla dar geçit ve çatlak vardı. Sona ermeliydi; böyle bir düşüşle son bulmalıydı. Ama hep son değil, ilk düşenin ben olacağımı ve onların benim ölümüme tanıklık edeceğini sanıyordum; benim onlarınkine değil.

Gözlerini kapadı ve Bruenor'un düşüşünü yeniden gördü; o korkunç görüntü hiç silinmiyordu. Ve Ellifain'in düşüşünü yeniden gördü; artık geçmişte kalan o savaş onu çok daha derinden yaralamıştı.

Bruenor'un düşüşü özellikle canını yakıyor, Drizzt'in hayatı boyunca ona eşlik eden prensiplerle birleşiyor onu fazlasıyla etkiliyordu. Bir arkadaş ya da toplum uğruna ölmenin çok da kötü bir şey olmadığını düşünüyordu; Shallows'ta yaşanan felaket kalbini dağlıyordu ama Kılıç Sahili'nde; Sheila Kree'nin ininde olanlar onu çok daha fazla yaralıyor; inançlarının temelini zedeliyordu.

Ellifain düşüşüne ait her hatıra onu gençliğindeki o korkunç güne; yüzeye çıkıp bir grup masum yüzey elfıne saldıran ve onlan katleden bir saldırı birliğine katılmaya cüret ettiği ana götürüyordu. O ilk gerçek deneyimiydi; Drizzt Do'Urden'in yüzleştiği ilk yaşam ve ölüm denemesiydi.

Bundan yıllar önce yaşanan o kaçınılmaz gece, yıldızlar altındaki ilk gecesi, Drizzt'in algılarını geri dönüşü olmayan bir şekilde değiştirmişti. O karşı koyulmaz gece aslında Menzoberranzan'da varlığının sona ermesinin başlangıcıydı; Drizzt, halkının içindeki ıslah edilmez, tahammül edilmez ve onun uğruna savaşmayı umduğu herşeyin ötesinde bir kötülük olduğunu görmüştü.

Drizzt'in kimseyi öldürmediğini ve hatta elf çocuğunun yaşamasına izin vererek yoldaşlarını ve Örümcek Kraliçe'yi aldattığını öğrenen Zaknafein akın sonrasında onu neredeyse öldürüyordu.

Yıllar önce Ellifain ve halkına ne olduğunu öğrenmek için Aykorusu'na gittiğinde büyüyen elf çocuğunun öfkeyle aklını kaçırdığını ve tamamen raydan çıktığını görmek Drizzt'i nasıl da üzmüştü…

Ve Kılıç Sahili'ndeki savaşta kazayla onu öldürmek!

Ellifain'in ölümü Drizzt'in uğruna yaşadığı herşeyle alay etmiş, hayatının belki bir yalan değil ama tamamen amaçsız olduğunu görmesini sağlamıştı.

Drow yüzünü ovaladıktan sonra ellerinden birini, başını bacağının üzerine koymuş yatan ve ağır ağır, düzenli nefes alıp veren Guenhwyvar'ın sırtına dayadı. Drizzt, Guenhwyvar ile yaşadığı bu anlardan, savaşmak zorunda olmayıp dinlenmekten, sadece manzaranın ve dağ havasının tadını çıkarmaktan zevk alıyordu. Avcının içgüdüleri ona kediyi göndermesi, Astral evde dinlenmesine izin vermesi gerektiğini söylüyordu. Ne de olsa orklar ve devler geldiğinde ona çok daha fazla ihtiyacı olacaktı.

Fakat bu denli acı çeken ve iç dünyasında kendisiyle savaşan Drizzt şu an Avcı değildi ve bu ukala kişiliğini dinleyemezdi.

Gözlerini kapadı ve düşüşlerini değil arkadaşlarını düşündü. Maer Dualdon'un kıyısında oltasını önündeki karanlık suya atmış balık tutan sakin Regis'i düşündü. Oltaya yem takmadığını ve bunun rahatlama bahanesinden başka bir şey olmadığını biliyordu.

Kelvin's Cair'in çevresindeki mağaraların etrafında homurdanarak, emirler yağdırarak ve yumruğunu sıkarak dolanan; ama bir yandan da bu hırçınlığın sadece bir rol olduğunu göstermek için Drizzt'e göz kırpan Bruenor'u gördü. Drizzt'in ve Bruenor'un koruması altında büyüyen genç çocuk Wulfgar'ı gördü.

Onunla beraber güçlü düşmanlara saldırdıkları Verbeeg İni'ndeki savaşı hatırladı. Buz mağarasındaki Buzölüm'le birlikte yaptıkları savaşı, akıllı ve şanslı Wulfgar'ın ejderhayı yenmek için buzdan oluşan çatıyı indirişini hatırladı. Kendisini ilk defa Kelvin Anıtı'nın yamaçlarında selamlayan genç kız Catti-brie'yi gördü. Ona uzak güney çöllerinde hayatın gerçeğini öğreten, tüm şüphe ve korkuları, tüm hata ve zaferleri boyunca yanında olan genç kadın yeniden gözlerinin önündeydi. Arkadaşlarını geçmişin engellerinden kurtarma umuduyla aptalca bir şekilde Menzorberranzan'a geri döndüğünde Catti-brie, drowu Karanlıkaltı'ndan ve kendisinden kurtarmak için cesaretlendirmişti. Her zaman onun bilinci olmuş ve yanlış yaptığını düşündüğü her an onu uyarmıştı ama bunun da ötesinde onun arkadaşıydı ve kendisini hiç yargılamamıştı. Nazik bir dokunuşla tüm korku ve şüphelerini dağıtabilirdi. O büyüleyici mavi gözleriyle ruhunun içine bakıp, yüzüne taktığı herhangi bir maskeyi dağıtarak, gerçek duygularını görebilirdi.

Yanağına kondurduğu bir öpücükle arkadaşlarının, daima ve sonsuza kadar, yanında olduğunu ve o arkadaşların ışığında hiçbir şeyin onu yaralayamayacağını hatırlatırdı.

O arkadaşların ışığında…

Bu düşünceyle Drizzt'in başı ellerinin arasına düşmüş, nefesi kesikleşmiş ve boğuklaşmış, omuzları hıçkırıklarla sarsılmaya başlamıştı. Şimdiye kadar yaşadığı tüm acılardan daha derin bir kedere sürüklendiğini hissetti; hiç kimseden yardım alamayacağı karanlık ve boş bir çukura düştüğünü duyumsadı.

Daima ve sonsuza kadar? Ellifain? Bunlar Drizzt Do'Urden'in hayatının yalanlan mıydı? Zaknafein'in aside düştüğünü gördü. Toza ve ateşe dönüşen heybetli Withegroo Kulesi'ni gördü. Daha da derinlere düştü ve bu boşluktan çıkmak için bildiği tek bir yol vardı.

“Gel Guenhwyvar,” dedi Avcı ve panteri çağırdı.

Güçlü bacaklarının üzerinde doğruldu ve güçlü ellerini kullanarak palalarını çıkardı. Avcı’nm gözleri, parıldayan yıldızların aşağısında dolanarak karanlığı taradı; kamp ateşinin kıvılcımları kendi içindeki acıyla birleşti ve bir savaş sözü verdi.

İntikam sözü; Orklara karşı… Yalanlara karşı… Acıya karşı…

Karanlık bir gecede binlerce ork Gruumsh’un yıkık heykeli etrafında toplanmış, saygıdeğer ruh liderlerinin talimatlarını dinliyordu. Aralarında fısıldaşıp tanıklık edebilecekleri mucizevi olay için yer kavgası yaptılar. Bu itiş kakışlar mümkün olan ilk fırsatta sona erdi çünkü şamanlar dikkatlerini dağıtanların Gruumsh’a kurban edileceğini söylemişlerdi. Bu tehditlerinin boş laftan ibaret olmadığını kanıtlamak isteyen şamanlar, savaş alanında işledikleri suçları bahane ederek bir düzineden fazla talihsiz orku öldürmek üzere hazır bulunduruyordu.

O gece, yüzden fazla ayaz deviyle beraber, Gerti Orelsdottr da oradaydı. Orkları böylesi bir çılgınlığa sürükleyen mucizeyi görmek istiyor ama varlığını göstererek bu mucizeye gereğinden fazla inandığının düşünülmesini istemiyordu; bu yüzden mıntıkasını heykelden uzakta tutuyordu.

Kadın, “Tarafsız eğlence,” diye açıkladı halkına; “Meraklı ve tarafsız bir şekilde izleyin.”

Bu olaya tanıklık eden iki çift göz daha vardı. Kaer’lic Suun Wett ve Tos’un Armgo önce Gerti’nin grubunun yakınlarında durmuş - hatta ayaz deviyle akşamın erken saatlerinde karşılaşmış- ama özellikle de rahip drow her şeyi daha iyi görebilmek istediğinden, sonra kalabalığa yaklaşmışlardı.

Heykelin yanındaki şamanlar herkesi sessizliğe davet etmiş ve bu emre itaat etmeyen orklar, Obould’un kalabalığın içine dağılan askerleri tarafından bir mızrağın ucuyla; acı veren bir dürtmeyle çabucak uyarılmıştı.

Çok şaman var, dedi Tos'un Kaer'lic'e el hareketlerinden oluşan sessiz drow dilini kullanarak.

Harika bir toplu büyü, diye açıkladı Kaer'lic, Drow'lar arasında pek de yaygın bir şey değil ama daha alt ırkların nadiren böyle taktikler uyguladığını duymuştum. Belki de bu seremoni orkların söylediği kadar önemlidir.

O kadar da güçlü değiller! diye karşı çıktı Tos'un; bu açıklamanın sonunda baş parmağını sıkıca kavramıştı.

Tek başlarına değiller, haklısın, dedi Kaer'lic, ama birleşen samanların gücünü hafife alma. Ork Tanrısı 'nınkini de öyle. Belki de Gruumsh çağrılarını duydu.

Kaer'lic elleri kalçasındaki kılıfta duran silahlarına kayan Tos'un'un huzursuzca kıpırdandığını görünce güldü. Kaer'lic o kadar endişeli ve meraklı değildi. Obuld'un amacını biliyordu ve bu amacın kendininkilerden, arkadaşlannınkilerden ya da Gerti'ninkilerden çok da farklı olmadığını düşünüyordu. Bu ork-ları müttefiklerine karşı kışkırtacak bir seremoni olmayacaktı; bundan emindi.

Harap olmuş ork tanrısının heykelinin yanında bir figür belirince düşünceleri yarıda kesildi. Ölü Achtel'in kırmızı elbisesini ve seremoni başlığını giyen Arganth Snarrl, kırık heykelin en yüksek noktasına çıkmış, her iki elinde yanan meşaleler, gece rüzgarında dans eden alevler tutan kollarını havaya kaldırmıştı. Yüzü kırmızı ve beyaza boyanmıştı ve iki kolunda da düzinelerce diş bileziği sallanıyordu.

Ani, tiz bir çığlık atmış ve kollarını daha da kaldırmıştı; heykelin etrafındaki bir çemberde iki düzine meşale daha yanmıştı.

Kaer'lic gözlerini bu meşaleleri tutanlara çevirmişti; hepsi orklara göre fazla süslü ve boyalı olan samanlardı. Drow daha önce bu kadar çok ork samanını bir arada görmemişti ve bu zalim ırkın aptallığı göz önünde bulundurulacak olursa böyle bir sorumluluk üstlenecek kadar akıllı ork oluşuna şaşırmıştı.

Arganth heykelin üstünde yavaşça dönmeye başladı. Bunun karşılığında yerdeki şamanlar da heykelin çevresinde; her biri dışarıdaki büyük daireyle uyumlu küçük daireler oluşturarak, yavaşça hareket etmeye başladı. Arganth yavaş yavaş adımlarının hızını arttırmış ve aşağıdakiler de aynısını yapıp hem kendi dairelerini hem de dış çemberi hızlandırmıştı. Bu yürüyüş atılan her adımla daha da canlanmış daha çok bir dansı andırır olmuştu. Meşaleler kımıldamış ve hafif hafif sallanmıştı.

Bu dakikalarca devam etmişti ama şamanlar hiç yorulmuşa benzemiyordu; bu bile Kaer'lic'in ortada bir büyü olduğunu düşünmesine yetmişti. Drow rahibesi gözlerini kısıp daha da dikkatli bakmaya başladı.

Sonunda Arganth birden durmuş, aşağıdakiler de onunla tam olarak aynı anda oldukları yerde donup kalmıştı. Kaer'lic nefesini tutmuştu; sadece üst sınıf bir topluluk böylesine uyumlu hareket edebilirdi. Uzman bir dans ekibinin senkronizas-yonuyla -ki onlar ne bir dans ekibiydi ne de aynı kabiledendi, hatta çoğu birbirini sadece birkaç gündür tanıyordu-grup sallandı, yön değiştirdi ve sonunda dümdüz durdu; meşalelerin alevi de aynı şekilde yükselip düzleşmişti.

Ve Obould belirdi. İçine Kaer'lic, drow arkadaşı, Gerti ve yüzlerce devin de dahil olduğu kalabalık hep birlikte nefeslerini tuttu.

Ork kralı çıplaktı; kaslı vücudu parlak renklerle; kırmızı, beyaz ve sarıyla boyanmıştı. Gözlerine beyaz çizgiler çekilmiş böylece onların iyice ortaya çıkması ve Obould'a bakan herkesin onun kendisini inceliyor olduğunu düşünmesi sağlanmıştı; kalabalık, refleks olarak, ürküp geri çekilmişti.

Aklını başını topladığında Kaer'lic bu seremoninin aslında ne kadar da sıra dışı ve muhteşem olduğunu anlamıştı; Obould büyüleyici zırhını giymiyordu. Ork kralı, hiç de aciz gözükmemesine rağmen kendini yaralanabilir kılmıştı. Gövdesi her adımla dalgalanıyor uzuvları sanki sıkılaştırılmış kaslar gibi görünüyor; adaleleri gergin ve dümdüz duruyordu. Güçlü ork sanki bütün silahlarını ve zırhını kuşanmış gibi görünüyordu. Ağzını genişçe açıp

tehditkar bir homurtu savurduğunda, yoğunluğu son raddeye ulaşmış ve bu ölümlü dünya onunla baş edememiş gibi yüzü kıvrılmıştı.

Yukarıda duran Arganth bir meşaleyi ufka doğru bıraktıktan sonra onu kendi önüne çekti. İlk ork mahkumu korumalar tarafından Obould'un önüne sürüklenip dizlerinin üzerine çökmeye zorlandı.

Yaratık sızlanıp merhamet dilendi ama tanrılarının adını haykıran samanların sesi onun yakarışlarını bastırdı. Bu övgü dolu bağırışlar ön sıralardan arka taraflara uzanarak etrafa yayıldı ve sonunda binlerce ork sesi Gruumsh'u çağırmaya başladı. Bu o kadar hipnotize ediciydi ki Kaer'lic kendini orklarla aynı şekilde bağırırken buldu. Drow, Tos'un'un yaptığı şeyi görmemiş olmasını umarak endişeyle etrafa bakındı; sonra onun da aynı şekilde ork tanrısının adını fısıldıyor olduğunu görünce gülümsedi. Adama kim olduğunu hatırlatmak için sağlam bir dirsek attı.

Arganth bağırıp iki meşaleyi de önünde çapraz birleştirirken Kaer'lic yeniden gösteriyi izlemeye başladı; kalabalık birden sessizliğe gömülmüştü. Bakışlarını Obould'a çeviren Kaer'lic onun bir yerlerden büyük bir pala çıkardığını görmüştü. Palayı yavaşça başının üzerine kaldırdı ve bir çığlık atarak dizlerinin üzerinde çömelmiş duran orkun başını kesti.

Kalabalık gürlemeye başladı.

İkinci ork mahkumu da içeri sürüklendi ve birincinin cesedinin yanma diz çöktürüldü.

Ve bağırış çağırışların eşlik ettiği bu işlem on mahkum boyunca devam etti; her idam Gruumsh'un zaferi için daha büyük bir çığlık kopmasına neden oldu.

Ve her ölüm Obould'un daha uzun ve güçlü gözükmesini, sıkı cildinin ardındaki güçlü göğsünün daha da şişmesini sağladı.

Öldürme işi sona erdiğinde şamanlar dairesel danslarına yeniden başladı ve herkes yüce Tek-Göz için şarkı söyledi. Sonra başka bir yaratık; bacakları kalın tellerle bağlı olduğu için topallayan

bir boğa getirildi. Ork askerleri mızraklarıyla dürttükleri yaratığın etrafını sarmış onu yüce krallarına götürüyorlardı.

Obould bir süre boğaya baktı; ikisi sanki karşılıklı bir trans halinde gibiydi. Ork kralı boğayı boynuzlarından yakaladı ve ikisi sadece birbirlerine bakarak hareketsiz durdular.

Arganth aşağı indi; bütün şamanlar onun etrafında hareket edip boğanın çevresini sardılar. Hepsi birden büyü yapmaya başladı; her cümlede Gruumsh'un adını anıyor, tanrılarının nimetlerini arıyorlardı.

Kaer'lic, sözcükleri büyünün ne olduğunu anlayacak kadar tanımıştı; bu, alıcının gücünü geçici olarak arttırmak için yapılan bir duaydı. Gerçi drow bunda bir fark olduğunu anlamıştı; o kadar yoğundu ki kadın o mesafeden bile büyünün varlığını hissedebiliyordu.

Tuhaf, rengarenk, yeşil, sarı ve pembe ışıklar Obould'un ve boğanın etrafında süzülmeye başladı.

Boğadan sürekli ışıklar yükselmeye devam ediyordu. Bu ışıklar bir girdap oluşturarak ilerliyor ve ork kralın içine doluyorlardı. Her biri hayvanın gücünün bir parçasını daha alıp Obould'a veriyor gibiydi; sonunda hayvan titreyen bacaklarının üzerinde kalakalmıştı, Obould ise dimdik duruyordu.

Sonunda bitmişti ve o zaman Kaer'lic bu işlem sırasında hayvanın zincirlerinin koptuğunu ve onu tutan tek şeyin

Obould'un boğanın boynuzlarını kavrayan elleri olduğunu fark etmişti.

Her yer sessizliğe gömülmüş, umut dolu bir bekleyiş kalabalığı susturmuştu.

Dakikalar aktıkça Obould ve yaratık birbirlerine bakmıştı. Ani bir güç ve hızla ork kralı boğanın başını aşağı doğru bükmeye başlamıştı. Sıkıca kavradığı başı döndürmeye devam eden ork kralı turu tamamlamış ve zavallı hayvanın başını üç yüz altmış derece çevirmişti.

Obould gözlerini boğadan ayırmadan bir süre böyle durmuştu. Sonunda onu bırakmış hayvan da yere düşmüştü. Obould kollarını gökyüzüne doğru kaldırdı ve “Gruumsh!” diye bağırdı.

Sersemlemiş ve sessizleşmiş kalabalığa bir enerji dalgası yayıldı.

Bir dakika sonra Kaer’lic dizlerinin üzerine çökmüş olduğunu ve çevresindeki herkesin aynı şeyi yaptığını fark etti. Arkasını dönüp ayaz devlerine baktı; hepsi aynı şekilde dizlerinin üzerindeydi ve hiç biri, özellikle de Gerti, bu durumdan memnun durmuyordu.

Şamanlar yıkık heykelin etrafındaki danslarına yeniden başladı ama hiç biri doğrulmaya cesaret edemedi; yine de hep beraber şarkı söylüyorlardı.

Yine aniden durdular.

Başka bir yaratık getirildi; bu, boynunun etrafındaki sopaların ucuna sabitleştirilmiş iplerle zapt edilen büyük bir dağ kedisiydi. Yaratık Obould’a yaklaşınca hırladı ama ork ondan korkmadı hatta öne doğru ilerledi ve emekler vaziyette durup kedinin gözlerinin içine baktı.

Onu getirenler hayvanın ilmiklerini gevşetip sopalarını çıkarttı ve canavarı serbest bıraktı.

Meraklı ve umut dolu sessizlikle birlikte bakışma da devam etti. Kedi pençelerini çıkarıp, dişlerini gösterip kükreyerek ileri atıldı ve Obould onu elleriyle yakaladı.

Görkemli kedinin pençeleri Obould’un derisine batmadı. Görkemli kedinin dişleri saplanacak bir yer bulamadı.

Obould dimdik ayağa kalktı ve kıvranıp dövünen kediyi hiç zorlanmadan başının üzerine doğru kaldırdı.

Ork kralı uzun bir süre bu şekilde durdu, sonra tekrar Gruumsh’a seslendi ve hareket etmeye başladı; attığı her adımla ayaklarının hızı artıyor; her hamleyle dengesi kusursuzlaşıyordu. Bu çılgınca hareketleri yaparken birden durdu; ani ve muhteşem bir şekilde

döndü. Kedi çığlık attı sonra da sessizleşip öylece kaldı. Obould hayvanın cansız bedenini yerde yatan ölü boğanın yanma fırlattı.

Kalabalık bağırmaya, şamanlar dans edip şarkı söylemeye başladı; oluşturdukları daireyi Ork kralına, ölü mahkum ve hayvanlara doğru taşıyorlardı.

Arganth halkanın içine girdi ve sonra dansın zirveye ulaşmasını emretti. Öncü şaman ritmik hareketlerle sallanmaya ve

Kaer'lic'in duyamadığı sihirli sözler mınldanmaya haşladı.

Başı kesilen on ork ayağa kalkıp Obould'un arkasında iki sıra oluşturmak üzere sessizce yürüdü.

Arganth büyüye devam etti ve birden hem boğa hem de dağ kedisi, öncekinden çok daha canlı bir şekilde doğruldu. Öncekinden çok daha canlı bir şekilde!

Kafaları karışan ve korkan yaratıklar gecenin içine doğru koştular. Orklar tezahürat edip alkışladı ve Obould sakinliğini koruyarak olduğu yerde durdu.

Kaer'lic güçlükle nefes aldı. Cesetlerin yeniden canlanışı o kadar da korkunç ve muhteşem bir şey değildi -aslında bir ork samanından bu kadarını beklemezdi ama öyle çok da harika bir büyü değildi-ama hayvanların yeniden doğuşu! Bir ork bunu nasıl yapabilirdi ki?

Kaer'lic cevabı biliyor ve her şeyi anlıyordu. Gruumsh seremoniye katılmıştı; en azından ruhu oradaydı. Orkların tanrılarına yakarışı cevapsız kalmamış ve Tek-Göz'ün kutsallığı Obould'a geçmişti.

Kaer'lic bunu sakin orku dikkatle incelerken görmüştü. Onun kuvvetini uzaktan bile hissedebiliyor, ona eklenen doğaüstü gücün ve hızın farkına varabiliyordu.

Kadm, cücelerin fena halde yanıldığını biliyordu. Gruumsh'un imgesini kullanarak onun kölelerini aldatma kurnazlıkları, Kral Obould Bol-Ok'a bürünen, ork tanrısının öfkesinin üzerlerine yönelmesine sebep olmuştu. Birden Kaer'lic Sun Wett çok korktu.

Birden cücelerle yapılacak olan savaştaki dengenin değiştiğini anladı. Ve bu değişim onların lehine değildi.

AKIL HOCASI ADIMINI ATIYOR

“Etkileyiciydi,” diye endişeli bir şekilde kabul etti Kaer’lic Sun Wett.

Yanındaki Tos’un onunla alay etti ama karşısındaki Donnia ve Ad’non ağızları hayretten açık, oldukça üzgün duruyorlardı.

“Sadece orklar,” dedi Barrison DePArmgo’nun Evi’nden kovulan. “Hepsi sadece bir yanılsama, sadece duygu.” Yüzü gergin, kasları sıkı duran Kaer’lic, bir an için Tos’un’a uzanıp ona vuracakmış gibi göründü.

“Tabii ki,” diye onayladı Donnia zorla gülümseyerek. “Ruh hali, kalabalık; seremoni yoğunlukla genişlemişti…” “Susun!” diye emretti Kaer’lic; bunu öyle sert bir şekilde söylemişti ki hem Donnia’nın hem de Ad’non’un elleri silahlarına yönelmişti. “Obould’u şimdi küçümsersek bu felaketle sonuçlanabilir. Bu şaman; Snarrl kabilesinden

Arganth oldukça ilhamlıydı… İlahi bir ilham…”

“Bu oldukça ciddi bir iddia,” diye sessizce belirtti Ad’non.

“Bu daha önce de tanık olduğum bir şey; pek çok YochloPun belirdiği bir seremonide hepsini görmüştüm,” diye açıkladı Kaer’lic. “Bu yüzden ne olduğunu biliyorum; İlahi bir ilham,” Tos’un’a döndü;

“Normalde o kadar mı kandırılıyorsun da şimdi gördüğün bir şeyi görmediğine kendini ikna edebiliyorsun?”

“Ruh halinin yarattığı hileyi anlıyorum,” diye tereddüt ederek cevapladı Tos’un.

“Boğanın kafası döndürülmüştü,” diye onu azarladı Kaer’lic ve diğerlerinden destek aldı. “Yaratık ölüydü, sonra canlandı ve bu tarz bir yeniden diriltme ork samanlarının gücünün ötesindedir.”

“Normalde evet,” dedi Ad’non. “Belki de asıl küçümsememe-miz gereken Arganth’tır.”

Onun her sözüyle başını sallayan Kaer’lic “Arganth kendi so-yuyla karşılaştırıldığında değerli biri.

Kendini Gruumsh’a tamamen adadı ve Achtel’in tesadüfi ölümünün üstesinden oldukça zeki bir şekilde geldi. Ama iki ölü hayvanı diriltecek kadar rahip gücüne sahipse Achtel’in ve onun şüphelerinin üstesinden, kadının zamansız ölümünden çok önce gelmiştir. O bunu yapmadı… yapmaya kalkışmadı bile,” dedi.

“Achtel’in ölümünün talihli bir rastlantı olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Donnia.

“Drizzt Do’Urden tarafından öldürüldü,” diye cevapladı Kaer’lic. “Buna hiç şüphe yok. Onu palalarına kadar tarif eden görgü tanıkları var. Onu öldürüp kampın içine daldı ve sonra da geceye karıştı.

Gruumsh’un bir oyuncağı olmasından şüphe duyarım ama Arganth hem kendi itibarı hem de başarısı için aptal orklara bunu böyle gösterdi.”

“Ve şimdi Drizzt’in yüzey elfleriyle müttefik olduğunu biliyoruz,” diye belirtti Tos’un. Nehirdeki savaşa rağmen pek de ikna olmayan Donnia “Ne dereceye kadar?” diye sordu.

“Bu ikinci sırada yer alıyor,” diye hatırlattı Kaer’lic, “Drizzt Do’Urden bizim sorunumuz değil!”

“Bunu söyleyip duruyorsun,” diye araya girdi Ad’non.

“Çünkü bir türlü anlamıyorsun,” diye cevapladı rahibe. “Drizzt bizim sorunumuz değil, biz de onun sorunu değiliz; tabii varlığımızı öğrenirse durum değişir. O Obould’un sorunu, Gerti’nin sorunu ve onların bu sorunlarını çözmelerine izin verirsek çok iyi olur. Özellikle de şimdi; Obould, Gruumsh tarafından ödüllendirildikten sonra.”

Bu sözlere Kaer’lic’in karşısında duran ve hâlâ şüphe duyan ikilinin çıkardığı birkaç homurtu eşlik etmişti.

Bu dudak bükmelere “İstediğiniz gibi küçümseyin; günahı boynunuza,” diye cevap verdi Kaer’lic. “O artık daha güçlü - en azından öyle gözüküyor-ve çok daha hızlı. Kandırıldığını düşünen Tos’un bile bunları inkar edemez. Obould’u yenmek artık çok daha zor.”

Tos’un isteksizce onayladı.

“Obould’u yenmek hep zordu,” diye cevapladı Ad’non. “Bu seremoniden önce bile onunla birebir savaşa girmek istemezdim. Ayrıca eminim hiçbirimiz Gerti Orelsdottr ile savaşmak da istemez. Ama bu şamanlar ork kralını daha iyi ve daha akıllı mı yaptı? Ben pek de öyle olduğunu düşünmüyorum!”

“Fakat hepsini bir kenara bıraksak bile, ona halkını yönetmesi için bir güven verdiler; tanrısının onunla olduğunu hissetmesini sağladılar,” diye belirtti Kaer’lic. “Bu ikisinin ne demek olduğunu unutmayın. Obould artık güvensiz değil ve kendi yararımıza kullanacabileceğimiz içsel şüpheleri artık yok. Güven, güç ve şüphesizlikle ilerliyor. İçgüdüleriyle uyuşmayan her cümlemizi ve daha önceden verdiği kararlarla örtüşmeyen her önerimizi artık çok daha dikkatli bir şekilde izleyecek.

Artık çok daha güçlü ve hızlı; amacımız uğruna onu caydırmak şimdi çok daha zor olacak.”

Şüpheyle budalaca gülümseyen suratların yerini dargın bakışlar aldı.

“Ama nehrin akışını değiştirdiğimize inanıyorum,” diye devam etti Kaer’lic, “İstediğimiz savaşı gerçekleştirmeye kararlı olduğundan

artık Obould'u kontrol etmeye çalışmamız gerekmiyor; üstelik artık gerçekten de savaşabilecek durumda."

"İzlemekten kendini alamayan, memnun seyircilere mi dönüştük?" diye sordu Tos'un. Kaer'lic omuz silkip "Bu o kadar da kötü birşey değil" diye cevap verdi.

Karşılarında duran Donnia ve Ad'non birbirlerine şüpheyle baktı; Ad'non başını salladı.

"Gerti bir sorun teşkil etmeye devam ediyor" diye açıkladı, "Üstelik Obould'un bu seremonisi dişi devin daha da ihtiyatlı olmasını sağlayacak. Obould'un büyümesini görmek ork kabilelerini birleştirebilir ama Gerti'nin içine ciddi bir şüphe düşürdü. Ork kralının kazandığını düşündüğün bu güce rağmen cüceleri deliklerine kapamak ve bölgeyi yağmalamak için Gerti'nin devlerine ihtiyacı olacak."

"O zaman Gerti'nin Obould'u izlemeye devam etmesini sağlamalıyız," dedi Tos'un.

Diğer üçü asık suratlarla birbirlerine baktı; anlayışsızlığı için onu sessizce azarlıyorlardı. O bu ifadeleri alçakgönüllülükle karşıladı. Ne de olsa gruptaki en genç ve bu gibi konularda içlerinde en deneyimsiz olan oydu. "Hayır, izlemek değil," diye düzeltti Donnia, "Onun yanında yer almaya devam etmesini ve Obould'un da aynısını hissetmesini, Gerti'ye liderlik ettiğini değil onunla beraber çalıştığını düşünmesini sağlamalıyız."

Diğerleri, onaylayarak, başlarını salladı; arada küçük ama çok önemli bir fark vardı.

Güneş doğar doğmaz Ad'non ve Donnia yollarına devam etti; Shallows harabelerinin doğusundan çok da uzakta bulunmayan, geçici barınakları olan, derin mağaradan çıkmışlardı. İki kara elf yüzeye çıktığında tepelerinde parıldayan ayın ışığı onları rahatsız ettiğinden sürekli gözlerini kırpmışlardı.

Donnia yıldızların yaydığı ışık huzmelerinin hızla akan dansında Surbrin'in kuzeye doğru ilerleyişini görebilmek için doğuya; dik

yamaçların ve uçurumların ilerisine bakmıştı. Donnia onların ilerisinde içinde başka elfler yaşayan

Aykorusu'nun karanlığı olduğunu biliyordu. Bu dört drowun bildiği kadarıyla Obould'a sadece bir çift katılmış ve ork kralı henüz üyelik yarışında Surbrin'i geçememişti.

"Belki de orman evlerinden çıkıp gelirler", dedi Ad'non Donnia'ya; onun aklından geçenleri okuyordu. Erkek drow haince sırıttı ve hafif bir kahkaha attı.

Donnia ikisinin de elf birliklerinin ileri çıkmasını umduğunu biliyordu. Obould küçük bir klanın üstesinden rahatlıkla gelebilirdi; ork ayaklarının dibinde ölü yatan periler görmek ne kadar da güzel olurdu! Hatta -bunu umnıaya cüret edebilir miydi?- mahkûm edilen periler olması ve onların Donnia ve ekibine sunulması çok daha iyi olurdu.

"Kaer'lic'in Drizzt'ten hâlâ korkuyor olması rahatsız edici", diye belirtti Ad'non. "Tos'un bunun aşılması zor bir şey olduğunu söylüyor."

"Doğru. Aslında Menzoberranzanlı arkadaşımızdan şüphe etmiyorum," dedi Ad'non, "Yine de…"

"Kaer'lic son zamanlarda her şeyden korkar oldu," diye ona katıldı Donnia, "Obould'dan bahsederken gerçekten titriyordu. O yalnızca bir ork!"

"Belki de insanlarımızdan çok uzak kaldı. Tos'un içeri girişimizi kolaylaştırabilirse belki de Karanlıkaltı'nı yeniden ziyaret etmeli; Ched Nasad'a, hatta Menzoberranzan'a gitmeli."

"Orası bir yönetici ana ya da başka biri köle sadakati karşılığında bize bir barınak vermediği sürece evsiz yaratıklar olacağımız bir yer," dedi Donnia acıyla ve Ad'non bu ihtimal karşısında omuz silkmekten başka bir şey yapamadı. "Kaer'lic niyetimizi bilseydi memnun olmazdı," diye belirtti Donnia bir dakika sonra.

Ad'non bir kez daha omuz silkti ve "Ben Kaer'lic Suun Wett'e hizmet etmiyorum," dedi. "Öne sürdüğü sebepler geçerli olsa bile

mi?”

Ad’non durup uzun bir süre bu sözleri düşündü.

“Ama biz zaten Drizzt Do’Urden’i aramıyoruz,” dedi sonunda.

Sadece teknik olarak da olsa bu doğruydu. Çift, Obould’un artçı askerlerinin son zamanlarda yaşadığı sorunları araştırmaya gelmişti. Bu sorunların merkezinin Drizzt Do’Urden olduğunu elbette biliyorlardı ama bu iki drowu karanlık deliklerinden çıkaran o değildi; bunun sebebi hem Kaer’lic’in açıklamaları hem de Tos’un uyarılarıydı; ayrıca Donnia ve Ad’non’un bildiği kadarıyla ortada daha iyi bir av vardı.

Gerti’nin devleri kanatlı atlar süren bir çift yüzey elfi görmüştü; bu harika bir av olmaz mıydı?

Bir saat içinde çift, dağların arasındaki küçük nehrin yanına; son saldin mekânına gelmişti. Kimse onları gömmeye zahmet etmediğinden yerde hâlâ ork cesetleri vardı.

Katliamın oluşturduğu izleri takip eden ikili çok geçmeden Drizzt’in rotasını bulmuş ve yüzey elflerinin ona ne zaman katıldığını gösteren bir yığın ork cesediyle karşılaşmıştı.

Donnia, sessizliğini korumaya çalışarak, Yalnızca üç bıçak kullanılmasına rağmen yirmiden çok ölü var, diye el işaretleriyle açıkladı.

Şüphesiz çoğu, diğer iki elf daha ona katılmadan, Drizzt tarafından öldürülmüş, diye cevapladı Ad’non.

Yaralara ve ölüm şekillerine bakarak dövüşme yöntemleri ve savaş hakkında mümkün olduğu kadar çok şey öğrenmek istediklerinden orada uzun bir süre oyalandılar. Donnia kılıç kullanımına olan hayranlığını Ad’non’a işaretler yardımıyla defalarca anlattı; Ad’non da aynı şekilde, onaylayarak karşılık verdi. Gece çökmek üzereyken çift çevreyi araştırmaya ve izler aramaya devam ederek savaş alanını terk etti.

Şaşırtıcı ve mutluluk verici bir şekilde üç düşmanın en az ikisine ait ayak izlerine rastladılar.

Yüzey elfleri, diye işaret etti Ad'non, İzlerini yok etmelerini beklerdim.

Tabii bu izi orklar için yapmıyorlarsa, diye açıkladı Donnia, Bu güç algılanan izleri sadece birkaç orkun takip edebileceğini düşünüyorum; yalnızca bizim usta gözlerimize bu kadar açık görünüyorlar.

Bizim eğitimli gözlerimize ve belki de Drizzt Do 'Urden'inkilere? diye parmaklarıyla sordu Ad'non.

Donnia sınttı ve bir çalılığı incelemek üzere eğildi. Her şey ona son derece anlamlı geliyordu. Bu izler uzman gözler ve eğitimli kara elfler için oldukça aşikardı ama orklann bulup takip edebileceği gibi de değildi. Yüzey elfleriyle olan deneyimlerini göz önünde bulunduran Donnia bunun beceriksiz ve acemice yapılan bir geçiş izlenimi yaratmak için bırakıldığını anladı. İze baktıkça ve Ad'non'un söylediklerini düşündükçe onun Drizzt için yapıldığından emin oldu. Elfler düşmanlann orklar, goblinler ve devler olduğunu düşünüyor ve bir kara elfın müttefikleri arasında yer aldığına inanıyordu. Katliama tanık olan orklar yüzey elfleriyle kara elfin savaş bitiminden hemen sonra ayrıldığını fark etmişti; belki de yüzey elfleri Drizzt Do'Urden'in ihtiyacı olduğunda kendilerini bulabilmesini istemişti.

Gidip mutluluğumuzu yakalayalım mı? diye kıpırdandı Ad'non'un parmakları.

Donnia, bir vurgu ve ünlem işareti ifadesi olarak ellerini önüne getirdi ve başparmaklarının dışını birbirine vurdu: Çok iyi olur!

Kaer'lic ve Tos'un, Obould'un görkemli çadırına girdiğinde gergin bir ortam vardı. Bir çift sırıtan gardiyanın arasında bacak bacak üstüne atmış oturan (yine de başı tavana değiyordu) dişi dev Gerti'ye bir bakış atmalarıyla iki drow toplantının pek de iyi gitmediğini anlamışlardı.

Yeni gelenler Obould’un yanında, onun karşısında olan yerlerini aldığında “Nesme güneyden istila edildi,” diye özetledi

Gerti. “Proffıt ve sefil trolleri kısa bir sürede bizden çok daha fazla gelişme gösterdi.”

“Düşmanları bizimkiler kadar güçlü değil,” diye belirtti Obould, “Biz derin deliklerindeki cüceleri yerlerinden etmeye çalışırken onlar açık arazide insanlarla savaştılar.”

“Derin delikler mi?” diye kükredi Gerti, “Henüz Mithril Salonu’na yaklaşmadık bile. Sen ve senin değersiz ekibinin karşılaştığı tek şey küçük bir yerleşim alanı ve bir avuç cüceydi! Üstelik Urlgen bu kadar küçük bir birliği bile uçuruma ve sonra da Mithril Salonu’na göndermeyi başaramadı. Bu bir zafer değil, duraklamadır; üstelik bu sırada aşağılık Proffıt, Trollmoors’dan uzaklaşıyor!”

Proffıt? diye işaret etti Tos’un, Kaer’lic’e; yabancısı olduğu bu ismi fonetik olarak telaffuz etmişti.

Troll’ların lideri, diye cevapladı Kaer’lic; gerçekte güney topraklarında neler olup bittiğine dair pek bir fikri olmadığından bu sadece bir varsayımdı tabii.

Dişi dev konuşmaya başladığında Kaer’lic bütün ilgisini ona ve ork liderine yöneltmişti; Obould’un yüzündeki ifadeden tehlike çanlarının çaldığını hissedebiliyordu.

“Kral Obould’un ekibi Bruenor Battlehammer’ın başını zafer ganimeti olarak istiyor” dedi dişi drow birdenbire; konuyu dağıtmaya çalışıyordu.

Kaer’lic, ork kralındaki değişimin derinliğini yeni anlamaya başlıyordu; bu yeni güveni ve yiğitliğiyle Obould’un

Gerti’ye meydan okuyabileceğini ve askerlerini onun ve ekibinin üzerine gönderebileceğini düşündü.

“Ben ortada Battlehammer kafası falan görmedim,” diye ters bir şekilde cevapladı Gerti.

“Düşüşüne pek çok kişi tanık oldu,” diye bastırdı Kaer’lic; “Kule yıkıldığı zaman…” “Devlerimin bu yıkımda payı azımsanamaz.”

“Doğru,” diye Obould patlayıp ters bir şey yapmadan -ki kesinlikle yapacak gibi duruyordu- önce cevapladı Kaer’lic. “O zaman zaferlerimiz bu trollunkilere eşit… Proffit miydi?

“Proffıt,” diye onayladı Obould. “Trolleri toplayıp bataklıkları hükmü altına alan o. Şimdiye kadar hiç olmadığı kadarına Trollmoors’dan beri öncülük eden o.”

“Mithril Salonu’nu güneyden mi sıkıştıracak?” diye sordu Kaer’lic. Obould öne eğildi, elini çenesine koyup uzun uzun düşündü.

“Tünellerden daha iyi olur,” dedi Tos’un ve diğer üç liderin bakışları ona yöneldi.

“Bırakalım da Proffıt cücelere baskı uygulasın,” diye devam etti drow. “Biz onları Mithril Salonu’na hapsettikten sonra bırakalım o ve adamları cücelerle tünellerde savaşsın. Bölgeyi temelinden sarsar, sınırlarımızı belirler ve kuşatma altındaki cücelerle ilgilenmeye başlarız.”

Kaer’lic’in yüz ifadesi değişmedi ama Tos’un’a bu zekice çıkışı için minnet duyduğunu belirten bir işaret yaptı. “Nesme’nin düşüşü ve trollerin varlığı GümüşayT kışkırtıp harekete geçirir,” diye ekledi Kaer’lic, “Bunun olmasını istemeyiz. Barrison Del’Armgo’nun oğlunun önerdiği gibi bırakalım yeraltına inip Mithril Salonu ile savaşsınlar. Belki o zaman düşmanlarımız Proffıt’in ve aşağılık yaratıklarının, Leydi Alustriel’in bile gitmek istemeyeceği, Trollmoors’a geri çekildiğini düşünürler.”

Obould onaylarcasına başını sallıyordu ama Kaer’lic’in asıl dikkatini çeken Gerti’nin asılan yüzü ve Kral Obould’un üzerinden hiç ayrılmayan mavi gözleri olmuştu. Kaer’lic bunun Mithril Salonu’na ilerlemeye karar vermekten olmadığını, altta yatan çok derin sebepler bulunduğunu biliyordu. Her şeyden önce Obould’un değişimi Gerti’yi çıldırtıyordu. Kıskançlık mıydı? Yoksa korku mu?

Bu fikir, bir an için, Kaer’lic’in korkmasını sağladı. Bu kadar kritik bir anda devler ve orklar arasında yaşanacak bir anlaşmazlık cücelerin yeniden birleşmesini ve her şeyi silip süpürmesini sağlayabilirdi.

Ama bu uçucu bir düşünceydi; Kaer’lic’in aklına devlerin ve orkların birbiriyle savaşmasını izlemenin en az birlikte cücelere karşı savaşmasını izlemek kadar zevkli olabileceği gelmişti.

“Bu fikir merakımı uyandırıyor,” dedi Obould, Tos’un’a. “Bu konu hakkında konuşmaya devam edeceğiz.

Proffıt’e doğuya, Surbrin’e ve oradan da cüceleri deliklerine sokup buluşacağımız yer olan kuzeye, Mithril Salonu’na doğu kapısına gelmesini söylemek için bir adam gönderdim.”

“Doğruca güneye gitmeli ve senin aptal oğlunun elinden kontrolü almalıyız,” diye talep etti Gerti.

“Urlgen’in kuvvetleri katlediliyor, ork ve goblinlerin lime lime edildiğini görmek beni rahatsız etmese de, korkarım zarar büyük.”

Obould’un yüzüne bir küçümseme ifadesi yayıldı ve ork kralı, Gerti’nin üzerine atılırken Tos’unTa beraber kaçabilmek için Kaer’lic anında bir ört bas etme büyüsü yapmaya hazırlandı.

Ama Obould deve sert bakışlar atarak arkasına yaslanmıştı.

“Shallows’un düşüşünden bu yana ordularımın sayısı üç katına çıktı,” diye hatırlattı ork kralı.

“Cüceler oğlunun ordularını katlediyor,” diye cevapladı Gerti.

“Ve cüceler bu süreçte pek çok kayıp veriyor,” dedi ork kralı, “Ayrıca yorgun düşüyorlar ve onların yerini alacak pek adamları yok ama Urlgen’in birliklerine her gün yenileri katılıyor. Savaşa daha çok dev katılırsa cücelerin kaybı da artar.”

“Savaşçılarımı bu uğurda kurban etmeyeceğim.”

Obould kendi kendine hafifçe güldü ve “Bu askeri seferde devler ölecek Bayan Orelsdottr,” dedi.

Sesindeki güç onun her hareketini görebilmek için Kaer'lic'in başını hafif öne eğmesine neden oldu.

Seremoninin Obould'u etkilediği ortadaydı; rahip, drowun hiç ummadığı bir şekilde ona Gerti'yle mücadele etme gücü ve özgüven vermişti.

"Seçim senin," diye devam etti Obould, "Kaybetmekten korkuyorsan Dünyânın Omurgası'na ve Parlak Beyaz'ın güvenli yerlerine geri dön. Ödül istiyorsan bastır. Battlehammerlar deliklerine geri sokulacak ve Omurga bizim olacak. Bunu bir kez sağladıktan sonra cüceleri deliklerinden de atacağız ve Mithril Salonu, Bol-Ok Kalesi olarak bilinecek." Bu haberler ork olmayanların şaşırmasına neden olmuştu. Kaer'lic, ObouldTa tanıştığı günden beri onun tek bir isteği olduğunu biliyordu; Felbarr Kalesi'ni geri almak. Ama bütün bunlardan Mithril Salonu'nun en yakınında bulunan cüce yerleşimi hatırına vaz mı geçmişti?

"Peki, Kral Emerus Warcrown buna nasıl bir tepki verecek?" diye sordu Gerti şeytanca; aynı noktaya parmak basmış ve

Obould'a diğer amaçlarını pek de nazik olmayan bir şekilde hatırlatmıştı.

"Surbrin'i geçemeyiz," dedi Obould hiç tereddütsüz. "Kuzeyin en büyük kuvvetlerinin bize karşı birleşmelerine izin veremem; şimdi olmaz. Tabii ki Felbarr Kalesi, Battlehammer Klanı'na yardım ve asker gönderecek ama Mithril Salonu'nu kaybettikleri zaman, Kral Bruenor'da ölmüşken, doğudaki cüceler Mithril Salonu'ndan gelen mültecileri kendi derin deliklerine kabul etmeye can atacaklardır. İşte o zaman, tünellerin de güvenliği sağlandığında zaferimiz kesinleşecek ve Trollmoors'un güneyindeki dağlardan Surbrin'e kadar uzanan bütün topraklar bizim olacak."

Daha küçük bir lokma, diye işaret etti Tos'un, Kaer'lic'e.

Daha akıllıca bir yol, diye karşılık verdi Kaer'lic. Obould artık intikam ve savaştan çok daha fazlasını; zafer istiyor. Hassas parmaklarıyla Tos'un'a bunu söylerken bu fikir karşısında şaşkınlığa uğramıştı. Kendi kabilesinde değerli de olsa Obould, Kaer'lic'e hiç bu

kadar zarif gelmemişti. Onunla tanıştığı ilk günden beri ork kralı sürekli Felbarr Kalesi'ni geri almaktan bahsetmişti; Mithril Salonu'nun konumundan dolayı ve cüce gruplarının üç lideri; Mithril Salonu, Felbarr Kalesi ve Adbar Kalesi mutabakatını sağlamlaştırdığından bu neredeyse imkansız gözüküyordu. Bu mutabakatı ve seferberliği desteklerken bile entrikacı dört kara elf Obould'un bu amacına erişeceğini ve felaket yaratacağını düşünmüştü. Kaer'lic ve ortaklan hiç gerçek ve uzun süreli bir zafer ihtimali üzerinde durmamıştı; sadece onların eğlenip kâr sağlayacağı bir kargaşa olacağını düşünmüşlerdi.

Arganth'ın seremonisi ork kralına daha iyi bir kavrama gücü mü vermişti? Cücelerin Gruumsh heykeline yaptığı saygısızlık Obould'a ve yardakçılarına gerçek ve uzun süreli bir zafer olanağı mı sunmuştu?

Kaer'lic bu düşüncelerin kontrolden çıkmasına izin vermemeye gayret etti ve kendisine onların, sayıları kaç olursa olsun, sadece basit birer ork olduğunu hatırlattı. Obould'un planlarının her an bozulup paramparça olabileceğini anlaması için tek yapması gereken Gerti'ye bakıp gözlerindeki gitgide büyüyen nefreti görmekti.

"Kış başlangıcında bölgeyi kapatıp kendi hükmümüz altına alacağız," diye açıkladı Obould, "Cüceleri deliklerine tıkıp dağ yamacından başlayarak bütün bölgenin güvenliğini sağlayın. Kış boyunca Mithril Salonu tünellerine saldıracağız."

"Cüceler yeraltındaki dehlizlerinde daha güçlü olacaktır," dedi Kaer'lic.

"Orada ne kadar savaşabilirler ki?" diye sordu Obould, "Kral Bruenor öldü; kaçmaya çalışmadıklan sürece hiçbir şey yapamazlar."

Kaer'lic onun söylediklerinin çok mantıklı olduğunu kabul etmek zorundaydı, üstelik bu fikir hem olumlu hem de korkutucuydu. Belki de Obould fazla mantıklı davranıyordu. Drow rahibesi kuşku beslemediği tüm bu açıklamalarda hem sonsuz bir yükselme hem de sonsuz bir düşüş ihtimali olduğunu düşünüyordu.

En kötü kısmı ise Kral Obould’un kara elflerin amaçlan doğrultusunda artık pek de kolay kandın lamayacak oluşuydu. Bu onu tehlikeli biri haline getirebilirdi.

Kaer’lic, Gerti’ye baktı ve dişi devin de hemen hemen aynı şeyleri düşünüyor olduğunu fark etti.

ZİNCİRLERİ KIRMAK

Nadir bulunan dinlenme anlarından birinde yorgunluktan tükenmiş olan Wulfgar iri bir kayaya yaslandı ve Bekçi

Vadisi’ne baktı; gözleri Mithril Salonu’un batı kapısına kayıyordu. “Bruenor’u düşünüyorsun,” diye belirtti Catti-brie ona katılırken.

“Evet,” diye fısıldadı iri adam. Kadına baktı ve neredeyse kahkaha attı; manzarayı komik bulmuş ve kendisine karşı koyamayarak kıkırdamıştı. Catti-brie kan içindeydi; san saçları keçe gibi olmuş, elbisesi lekelenmiş ve botları pislik içinde kalmıştı. “Korkarım kılıcın fazla derin yaralar açıyor,” dedi.

Catti-brie elini yapış yapış olan saçına götürdü ve çaresizce iç çekti.

“Ork ve goblin öldürmekten bıkacağımı hiç düşünmemiştim,” dedi. “Üstelik ne kadar öldürürsek öldürelim onların yerini alan düzinelerce yeni yaratık çıkıyor.”

Wulfgar onu sadece başıyla onayladı ve bakışlarını yeniden vadiye çevirdi.

“Regis bütün rahiplere artık Bruenor ile ilgilenmemelerini emretti,” diye hatırlattı Catti-brie.

“Öldüğü zaman orada olmalı mıyız?” diye sordu Wulfgar; başka tek bir kelime bile daha etse sesi titreyecekti. Kadının kendisine yaklaştığını hissetti ama gözlerine bakarsa hıçkırıklara boğulacağını düşündüğünden yüzünü ona dönmedi. Bunu yapamazdı; hiçbiri bunu kaldıramazdı. “Hayır,” dedi Catti-brie ve WulfgarTn geniş omzuna rahatlatıcı ve sıcak elini koydu.

Sonra da başını göğsüne bastırabilmek için ona iyice yaklaştı. “Onu çoktan kaybettik,” diye fısıldadı kadın. “Shallows’taki düşüşüne tanık olduk. Bizim Bruenor’umuz, bedeni son nefesini verirken değil, o zaman öldü. Rahipler, Bruenor’un hatırına değil, bizim hatırımıza onun nefes almasını sağlıyordu. Bruenor gideli çok oluyor; Gandalug ve Dagnabbit ile bir masanın etrafına oturmuş bizden ve ağlaşıp durmamızdan yakınıyor.”

Wulfgar kocaman elini Catti-brie’ninkinin üzerine koydu ve ona döndü; rahatlatıcı sözcükleri için sessizce teşekkür ediyordu. Hâlâ emin değildi; öbür dünyaya giderken yanında olmadığı için Bruenor’a ihanet ediyor gibi hissediyordu. Onu güçlendirmek için ikisi de ellerinden geleni yaparken Banak ve diğerleri, Catti-brie ve kendisinden nasıl ayrılabilirdi ki?

Üstelik Bruenor böyle bir şeyden haberdar olsa onun kafasına vurmaz mıydı? “Ona elveda diyemem,” diye itiraf etti Wulfgar.

“Yochlol seni aldığında; öldüğünü sandığımızda Bruenor yaklaşık yirmi gün boyunca kaygı ve üzüntü duydu,” diye açıkladı Catti-brie. “Kalbi daha önce hiç olmadığı bir şekilde göğsünden sökülüp alınmıştı.” Döndü, ellerini WulfgarTn yüzüne koydu ve uzun uzun ona baktı. “Ama devam etti; hayatta kaldı. İlk günlerde, kara elf cinayetleri hâlâ can yakarken, öfkesinin ona liderlik etmesine izin verdi. Kimsenin onu duyamayacağını düşündüğü anlarda ‘Yas tutacak vakit yok’ diye mırıldanıp durdu.”

“Biz de o kadar güçlü olmalıyız,” diye onayladı Wulfgar.

Aynı sözcükleri aynı kararlılıkla söyleyerek tüm bunları daha önce defalarca yaşamışlardı. Wulfgar kendisinin ve Catti-brie'nin bu konuşmaları yineleme ihtiyacının derinlerde saklı korku ve şüphelerden, birden kontrolü kaybedebilecekleri bir durumda olmaktan kaynaklandığını biliyordu.

"Bruenor Battlehammer, Mithril Salonu'nun güvende olduğunu, ailesi ve arkadaşlarının onun adına, onun için savaştığını bilirse," diye devam etti, "atalarının yanında huzur içinde yatar."

Catti-brie onu alnından öptü ve ona sımsıkı sarıldı; Wulfgar derin bir nefes aldı ve -bir süreliğine de olsa-acısından sıyrıldı. Onun için tüm dünya değişmişti ve Kral Bruenor'u atalarının yanına gömdüklerinde tekrar değişecekti; ama bu iyi bir değişim olmayacaktı. Catti-brie'nin söyledikleri mantıklıydı ve Wulfgar, Bruenor'un, bir cücenin ölmesi gerektiği gibi, ölmeyi seçeceği gibi, Shallows'taki savaşta görkemli ve onurlu bir şekilde öldüğünü anlamıştı.

Bunu anlamak durumu biraz daha kolaylaştırmıştı. Sadece biraz…

"Peki ya sen?" diye sordu Wulfgar kadına, "Başkalarının ne hissedebiliyor olacağıyla o kadar ilgileniyorsun ki… Yine de mavi gözlerinde derin bir acı görüyorum dostum."

"Beni kendi çocuğu gibi yetiştiren bir cüceyi kaybetmek canımı acıtmazsa ne tür bir yaratık olabilirim söyler misin?" diye cevapladı Catti-brie.

Wulfgar uzanıp kadının kolunu sıkıca tuttu. "Drizzt'ten bahsediyorum," dedi sessizce.

"Öldüğünü düşünmüyorum," diye kesin bir cevap verdi. Wulfgar başını salladı; ona tüm kalbiyle katılıyordu.

"Orklar ve devler?" diye sordu adam, "Hayır, Drizzt hâlâ hayatta ve iyi. Ayrıca bizim bütün ordumuzun burada öldürdüğü kadar çok düşman öldürüyor."

Catti-brie'nin başını sallarken takındığı ifade gülümsemeden çok dişlerini gıcırdatmaya benziyordu.

“Ama kast ettiğim bu değildi,” diye devam etti Wulfgar. “İçinde olduğun ikilemi biliyorum; seni tanıyan ve seven herkes biliyor.”

“Saçmalıyorsun,” diye cevapladı Catti-brie ve kendini geri çekmeye çalıştı. Wulfgar onu sımsıkı tutuyordu.

“Onu seviyor musun?” diye sordu.

“Wulfgar için de aynısını sorup aynı cevabı alırım, eminim.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun,” diye ısrar etti Wulfgar. “Drizzt'i tabii ki bir arkadaşın olarak seviyorsun; benim gibi, Regis ve Bruenor gibi. Siz dördünüze döndüğüm zaman içki ve acının dışında yolumu bulacağımı biliyordum dostlarım. Siz benim gerçek dostlarım ve ailem-siniz. Ama sen neden bahsettiğimi biliyorsun. Onu seviyor musun?”

Catti-brie'nin uzaklaşmasına izin verdi ve kız geri çekildi; yine de gözlerini adamın kristal mavisi bakışlarından kaçırmamış hatta göz bile kırpmamıştı.

“Sen gittiğin zaman…” diye konuşmaya başladı.

Wulfgar onun kendi duygularını incitmemek için harcadığı çabaya güldü.

“Bunun benimle hiçbir ilgisi yok!” diye ısrar etti. “Tabii senin arkadaşın olmam, sana gerçekten değer vermem dışında… Lütfen, kendin için, bundan kaçma. Onu seviyor musun?”

Catti-brie derin bir iç çekti ve başını öne eğdi.

“Drizzt,” dedi, “benim için diğer grup elemanlarının olmadığı kadar özel.” “Peki sevgili misiniz?”

Bu pervasız ve özel soru kadının yeniden vahşi adama bakmasını sağlamıştı. Gözlerinde merhametten başka bir şey yoktu bu yüzden Catti-brie ona saldırmaya ya da kabalık etmeye kalkmadı.

“Yıllarımızı birlikte geçirdik,” dedi sessizce, “Sen düştüğün ve kaybolduğun zaman, Deudermont’un üzerinde yolculuk ederken DrizztTe yıllarımızı paylaştık.”

Wulfgar gülümsedi ve kadının elini tuttu; cevabını aldığını nazik bir şekilde anlatıyordu; kadının ne demek istediğini biliyordu.

“Sana o yollar ve yıllar boyunca rehberlik eden arkadaşlık mıydı, aşk mı?” diye sordu Wulfgar.

Catti-brie uzaklara bakarak bir süre düşündü.

“Arkadaşlık hep vardı,” dedi, “bunun bozulmasına asla izin vermedik. O yollarda Drizzt ve beni besleyen, her şeyden öte arkadaşlık ve yoldaşlıktı.”

“Ve şimdi aslında senin için arkadaşlıktan öte olduğunu anlıyor ve acı çekiyorsun,” dedi Wulfgar.

“Ve o orkların arasında öldüğünü düşündüğün zaman canın çok daha fazla yandı çünkü kaybedecek çok şeyin vardı.”

Catti-brie cevap vermeden sadece ona baktı.

“Söyle bana dostum, o yola teslim olmaya hazır mısın?” diye sordu Wulfgar. “Maceradan vazgeçmeye hazır mısın?”

“Bruenor’dan daha çok hazır değilim!” diye hiç tereddütsüz cevap verdi Catti-brie.

WulfgarTn yüzüne büyük bir gülümseme yayıldı; her şey aydınlanmaya başlamıştı ve kadının ona ihtiyacı olursa arkadaşına yardım edebileceğini biliyordu.

“Çocuk sahibi olmak istiyor musun?” diye sordu. Catti-brie ona şüpheyle baktı.

“Nasıl bir soru bu böyle?”

“Bir arkadaşın soracağı türden bir soru,” dedi Wulfgar ve soruyu tekrarladı.

Catti-brie'nin sert bakışları dağıldı; Wulfgar kadının aynı soruyu kendine belki de ilk kez soruyor olduğunu, cevabı kendi içinde aradığını anlamıştı.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Catti-brie, "Hep bunun kolay bir seçim olacağına inanmıştım ve elbette çocuğum olsun isterim. Ama kendimden emin değilim ve karar vermek için vaktimin azaldığını biliyorum."

"Drizzt'in çocuklarını mı doğurmak istiyorsun?"

Kadının yüzünü telaşlı bir ifade kapladı; gözleri korkuyla açılmış ama çabucak yumuşamıştı.

İncinmişti; Wulfgar bunu görebiliyor ve böyle olacağını biliyordu. İlişkilerindeki en önemli, en kritik nokta buydu. Drizzt bir drowdu ve Catti-brie gerçekten de bu yola girebilir miydi? Gerçekten de yarı drow çocuklar doğurabilir miydi? Bu sorunun kesinlikle iki yönlü bir cevabı vardı; kalbi evet, mantığı hayır diyordu; her ikisinde de ciddiydi.

Wulfgar sırıtmaya başladı.

"Benimle dalga geçiyorsun," dedi Catti-brie. Wulfgar kadının rahatsız olduğunu anlamıştı; daha çok bir cüce gibi davranıyordu.

"Hayır, hayır," diye teminat verdi Wulfgar ve kendini korumak için ellerini kaldırdı. "Yalnızca hepsinin içindeki ironiyi düşünüyordum ve senin benim tavsiyelerimi dinlemen beni eğlendiriyor. Ben en olmayacak yerden bir kadını karım olarak aldım ve ne bana ne de karıma benzeyen birini çocuğum olarak yetiştiriyorum."

Bu sözlerle birlikte Catti-brie'nin yüzüne de kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Üstelik bizler de cüce bir babanın kendi çocuğu gibi yetiştirdiği iki insanız," diye cevapladı kadın. "Drizzt Do'UrdenTe ilgili ironi listeme başlayayım mı?" diye sordu Wulfgar.

Catti-brie'nin vücudu attığı kahkaha ile sallanıyordu.

“O halde Regis’in içimizdeki en normal tip olduğunu söyleyebilir miyiz?” dedi kadın.

“İşte bundan korkulur!” diye cevapladı Wulfgar ve Catti-brie daha da coşkulu bir kahkaha attı.

“Belki de sürekli girdiğimiz bu yola bizi sokan bu ironilerdir.”

Bu sözün üzerine Catti-brie ciddileşmiş, gülmeyi bırakmış, yüzüne yeniden sert bir ifade yayılmıştı. Wulfgar, başladıkları yere geri döndüklerini; Bruenor Battlehammer’ın durumundan bahsettikleri ana yeniden geçiş yaptıklarını anladı.

“Belki de,” diye onayladı kadın. “En azından şimdiye kadar, Bruenor’un ve Drizzt’in yokluğunda böyleydi.” “Hayır!” diye ısrar etti Wulfgar ve kayadan inip kadının tam önüne dikildi. “Hâlâ öyle!”

Catti-brie iç geçirdi ve cevap yermeye yeltendi ama Wulfgar onun sözünü kesti.

“Mithril Salonu’ndaki karımı ve çocuğumu düşünüyorum,” dedi savaşçı. “O yola ne zaman çıksam Delly ve Colson’u bir daha göremeyebileceğimi düşünüyorum. Yine de gidiyorum çünkü yol beni çağırıyor.

Tıpkı senin de az önce itiraf ettiğin gibi; seni çağırdığı gibi… Bruenor öldü, bunu kabullenmeliyiz ve Drizzt… Onun şimdi nerede olduğunu kim bilebilir ki? Kalbine saplanan bir ork mızrağının onu sonsuza kadar susturmadığını kim bilebilir ki? İyi olması ve çabucak aramıza katılması için dua etsek de bunu ne ben bilebilirim ne de sen bilebilirsin. Ama dönmese ve Regis kalıcı bir vekil ya da temsilci olsa, hatta Banak Brawnanvil kral seçilse bile ben bu yoldan vazgeçmeyeceğim. Yüzüme vuran rüzgarın ve gökyüzündeki yıldızların eşlik ettiği bu yol benim hayatım. Halkımın iyi insanlarını tehdit eden tüm herkesle; orklarla ve devlerle savaşmak benim kaderim. Bu kaderi kucaklıyor ve onun peşine düşüyorum ve dağlarda iz süremeyecek kadar yaşlanıncaya ya da bir düşman bıçağı beni yere serinceye kadar da bu böyle olacak. Delly bunu biliyor. Karım Mithril Salonu’nda, onun yanında az vakit geçirmemi kabulleniyor.” Vahşi adam söylediklerine karşı çıkarcasına kendi

kendine gülümsedi ve "Ona gerçekten karım ve Colson'a oğlum diyebilir miyim?" diye sordu. "İyi bir koca ve iyi bir babasın."

Wulfgar kadına bu sözleri için teşekkür edercesine başını salladı.

"Ama yine de yoldan vazgeçmeyeceğim," dedi, "ve Delly Curtie de beni yoldan vazgeçilmeyecek. Onun en sevdiğim yanı bu. Bu yüzden yokluğumda, eğer ölürsem, Colson'u en iyi şekilde yetiştireceğini ve olması gerektiği kişi olmasını sağlayacağını biliyorum."

"Bu onun doğasında mı var?"

"Esas olan bağımsızlık," diye açıkladı Wulfgar, "ve başkalarının bize oluşturduklarındansa içimizdeki engellerden kurtulup bağımsız olmak çok daha zor bir şey."

Bu basit sözler Catti-brie'yi neredeyse yere seriyordu. "Ben de bir zamanlar ortak bir arkadaşımıza aynısını söylemiştim," dedi.

"Drizzt mi?" Kadın onayladı.

"O zaman kendi sözlerine kulak ver," diye tavsiyede bulundu Wulfgar. "Onu da yolu da seviyorsun.

Başka ne isteyebilirsin ki?"

"Kendi çocuklarım olmasını istersem…"

"Bunu anlarsın ve yolunu ona göre çizersin," dedi Wulfgar. "Ya da onca çabaya rağmen araya kader girer ve istediğinden emin bile olmadığın bir şeye sahip olursun."

Catti-brie nefesini tuttu.

"Peki, bu o kadar kötü mü olur?" diye sordu Wulfgar. "Drizzt Do'Urden'in çocuğuna sahip olmak?

Bebek onun yeteneklerinin yarısına ve kalbinin on katına sahip olursa kuzey topraklarındaki en harika yaratıklardan biri olur." Catti-brie yeniden iç çekti ve gözlerini silmek için elini yüzüne götürdü.

“Bruenor bizler kadar haylaz yumurcaklardan böyle insanlar yetiştirebildiyse…” diye budalaca bir gülümsemeyle ekledi

Wulfgar ve kadının bunu düşünmesini sağladı.

Catti-brie kahkaha attı ve adama minnet duyarak içtenlikle gülümsedi.

“Bulduğun aşkın ve mutluluğun tadını çıkar,” diye önerdi Wulfgar. “Gelecek için çok fazla endişelenme yoksa bugünü kaçırırsın. Drizzt’in yanında mutlusun. Bundan başka bir şey bilmen gerekiyor mu?”

“Tıpkı onun gibi konuşuyorsun,” diye cevapladı Catti-brie. “Ama o bana değil kendine tavsiyede bulunurken böyle konuşurdu. Drizzt’in olduğu yere gitmemi aynı zevki tatmamı ve gerisini umursamamamı söylüyorsun.”

“Drizzt orayı bulduğu zaman şüphe etmeye başladın,” dedi Wulfgar çekingen bir gülümsemeyle. “Tüm engellerin ortadan kaldırıldığı, huzurlu olduğu ve kabul gördüğü bir yer bulduğu zaman, her şeyi dengede tutmak için, oraya kendi korkularını yerleştirmeye başladın.”

Catti-brie başını sallıyordu ama Wulfgar onun kendisiyle hem fikir olmadığını anlayabiliyordu.

“Kalbini izle,” dedi iri adam sessizce. “Dakika dakika, gün ve gün. Hiç farkına bile varmayacağın korkularla kendini bağlayacağına bırak nehir olağan akışını izlesin.”

Catti-brie ona baktı; onu onaylamaya başlamıştı. Arkadaşını rahatlatacak tavsiyelerde bulunduğuna sevinen Wulfgar eğilip kadını alnından öptü.

Bu hareketi Catti-brie’nin yüzüne kocaman ve içten bir gülümseme yayılmasını sağlamıştı ve uzun zamandır ilk defa kadın huzurlu gözüküyordu. Duygularını gün ışığına çıkarmasını sağladığını ve onu korkularından arındırdığını biliyordu. Bazı belirsiz gelecek dilekleri yüzünden -bu vahşi yoldan, arkadaşlarının

yoldaşlığından, Drizzt'in aşkından-gündelik mutluluklarından neden vazgeçmeliydi ki?

Kadının rahatlamasını, gülümsemesinin git gide daha samimi ve devamlı bir hal alışını izledi.

Duygusal engellerin ortadan kalktığını görebiliyordu.

“Ne zaman bu kadar zeki oldun?” diye sordu kadın.

“Cehennemin içinde ve dışındayken,” diye cevapladı Wulfgar. “Errtu'nun ve WulfgarTn oluşturduğu bir cehennemde.”

Catti-brie başını yana eğip gözlerini ona dikti.

“Peki özgür müsün?” diye sordu, “Gerçekten özgür müsün?”

WulfgarTn gülümsemesi kadınınkiyle eşleşti; hatta öylesi sıcak, içten, ve evet, özgür erkeksi bir sırıtışla onunkini bile geçti.

“Gidip biraz ork öldürelim,” dedi adam; sözcükleri Catti-brie'nin kulağına bir şarkı gibi geliyordu.

HİLE

Shallows ve Bekçi Vadisi'nin kuzeyindeki dağların arasında sanki bir toprak hortumu, karanlık bir fırtınaymışcasına hızla ilerliyordu. Gruumsh olan Obould'un öncülük ettiği, yüzyıllardır görülen en büyük ayaz devi sürüsüyle beraber ilerleyen ork kalabalığı çalıları ezip geçiyor, içlerinde bulunan büyük küçük bütün hayvanların kaçmasına neden oluyordu.

Kral Obould Bol-Ok, cücelerin siper kazdığı savaş alanının kuzeyindeki korunaklı vadide, on gün sonra ilk defa oğlu

Urlgen'le buluşmuştu.

Urlgen toplantıya öfke dolu, cüceleri uçurumdan aşağı gönderip deliklerine tıkabilmek için daha çok asker istemeye hazır bir şekilde gelmişti. Obould ve Gerti'nin kesin bir zafer kazanamadığı için kendisini suçlayacağından korkan Urlgen kendini savunmaya hazırdı; cüceleri yerlerinden etmesini sağlayacak kadar askere sahip olmadığı için babasını suçlayacaktı.

Ama genç orkun kabadayılığı babasının çadırına girdiği an yerini şaşkınlığa bıraktı. Ona tek bir bakış atmasıyla karşısında oturan zalim liderin bunca yıldır tanıdığı babası değil, onun çok daha fazlası olduğunu anlamıştı. Çok daha yüce birisiydi.

Obould'un yanında tüylü başlık takan ve kırmızı cübbe giyen, Urlgen'in tanımadığı bir şaman oturuyordu. Kenarda, çadırın sol köşesinde Gerti Orelsdottr yer alıyordu; genç ork onun pek de memnun gözükmediğini düşündü.

Urglen, Obould'a odaklanmıştı; yüzsüz genç ork gözlerini babasından alamıyor, orkun güçlü kollarından dışarı fışkıran kaslara ve Obould'un her an patlamaya hazırmış gibi duran sert yüzüne bakıyordu. Gerçi bu Obould için çok da sıra dışı bir şey değildi ama Urglen, bir şekilde, onun öncekinden daha tehlikeli olduğunu biliyordu.

“Onları Mithril Salonu'na geri püskürtmedin,” diye belirtti Obould.

Urlgen bunun ezbere söylenen bir laf mı yoksa liderliğindeki iddiayı kanıtlayan bir bildiri mi olduğunu anlayamamıştı. “Zorlu bir düşman,” diye kabul etti Urlgen. “Biz onları yakala-yamadan yükseğe çıktılar ve hemen savunmaya geçtiler.”

“Ve o savunma birlikleri bölgeye iyice yerleşti, öyle değil mi?”

“Hayır!” dedi Urlgen kendinden emin bir şekilde. “Onlara sık sık saldırıyoruz. Çalışmaya devam ediyorlar ama savaşmaktan da yorgun düşüyorlar.”

“O zaman onlara tekrar tekrar saldır,” diye emretti ani ve güçlü bir şekilde ileri çıkan Obould, “Bir ork mızrağının ucunda ölmüyorlarsa o zaman yorgunluktan ölmelerini sağla. O kadar yorgun düşsünler ki o karanlık deliklerine geri çekilsinler!”

“Daha çok savaşçıya ihtiyacım var.”

“Hiçbir şeye ihtiyacın yok!” diye bağırdı Obould ve oturduğu yerden kalkarak oğlunun karşısına dikildi. “Onlarla savaş ve onları öldür! Onları paramparça et!”

Urglen gözlerini babasının bakışlarından kaçırmamak için çok çaba harcadı ama bir faydası olmadı; genç orkun üzerinde hissettiği öfkeden öte bir şeydi. Obould öncekinin on katı bir güç ve yanında bir dev sürüsüyle gelmişti. Onun düzenleyeceği tek bir saldın cücelerin tamamının geri çekilip Mithril Salonu’na dönmesini sağlardı.

“Doğu’ya gideceğim,” diye açıkladı Obould. “Cüceleri Surbrin kapısında yakalayacak ve yeraltına tıkacağım. Sonra orada, Nesme’yi kuşatan trol ProffitTe buluşacağım, düşmanlarımızın üzerine baskı uygulamasını sağlayacağım.”

“Önce batı kapısını kapamamıza izin ver,” diye önerdi Urlgen ama babası hırlayıp o daha sözünü bile tamamlayamadan “Hayır!” diye bağırdı.

“Hayır,” diye tekrarladı Obould. “Bu kokuşmuş cücelerin Mithril Salonu’na geri dönmesini sağlamak yeterli olmayacak. Artık değil. Bize karşı gelmeyi seçtiler. Onları tutup hırpalamalısın. Oldukları yerde kalmalarını ama yorgun düşmelerini sağla. Yakında döneceğim ve o zaman onlara bir son vereceğiz.”

“Yüzlerce adam kaybettim,” diye karşı çıktı Urlgen.

“Ve yüz tanesini daha kaybedeceksin,” diye sakince yanıtladı Obould.

“Savaşçılarım rütbelerini bırakıp kaçar,” diye ısrar etti Urlgen. “Üzerlerine kendi kanları sıçrıyor ve cücelere erişebilmek için ork bedenlerini çiğniyorlar.”

Obould uzun uzun homurdandı. Uzanıp Urlgen'in giysisine yapıştı. Urlgen, Obould'un ellerini sıkıca tuttu ve kendini kurtarmaya çalıştı ama bileğinin bir hamlesiyle Obould şaşkına dönmüş oğlunu odanın öbür ucuna, çadırın bayrağının altına fırlattı.

"Kaçmaya cesaret edemeyecekler," diye ısrar etti Obould. Konuşurken kırmızı elbiseli şamana dönmüştü. "Obould'un zaferine tanık olacaklar."

"Obould Gruumsh'tur," diye ısrar etti Arganth Snarrl.

Urlgen hayretler içinde babasını izliyordu; Obould'un gücü ve san gözlerindeki alevlerle sersemlemişti. Gerti'ye bir bakış atmasıyla kadının da kendisi kadar korktuğunu ve hayal kırıklığına uğradığını anlamıştı. Hepsinden çok hayal kırıklığı tanıdık gelmişti ve ancak o zaman Gerti'nin tek bir laf bile etmediğinin farkına varmıştı.

Orklar arasında her zaman en çok söz sahibi olan, muhteşem Jarl Greyhand'in kızı Gerti Oresldottr tek bir laf bile etmemişti.

Kral Obould'un ork grubu akıp giden görkemli bir dere gibi doğuya doğru hareket etmeye başlamıştı.

Korkan ve canı yanan Urlgen Üçyumruk, kuvvetlerinin arkasındaki yüksek bir yamaçtan onların ilerleyişini izliyordu. Babası ona bir takviye birliği sağlamıştı ama yeterli değildi.

Direnebilirlerdi, cüceleri baskı altında tutabilirlerdi ama onları yerlerinden edemezlerdi.

Çünkü birden Kral Obould onları yerlerinden etmek istemez olmuştu. Yaptığı açıklama mantıklıydı -cüceleri savaş halinde ve birbirinden ayrı tutup Mithril Salonu'nun batı kapıları kapanmadan öldürebilecekleri kadarını öldüreceklerdi-ama Urlgen bu erteleme taktiğinin zaferi kendi elinden alıp Obould'a taşıdığını düşünmekten kendini alıkoyamıyordu. Arkasından ve aşağıdan gelen bir ses Urlgen'in bu düşüncelerini dağıttı.

"Gelmeyeceğinden korkmuştum," dedi ork yanına tırmanan Gerti'ye; boyları birbirine eşitti; yüz yüze gelmişlerdi. "Bu sefer seni buraya çağıran ben değil miydim?" diye yanıtladı dişi dev.

Urlgen nefret ettiği Gerti'yi konuşmaya değer bulmadığından sert bir karşılık verdi. “Babamı korkutmaya geldin,” dedi ork.

“Sen farklı bir durumda mısın?” diye sordu Gerti. “Büyümüş,” diye itiraf etti Urlgen.

“Obould hükmetmek istiyor.”

“Kral Obould,” diye düzeltti Urlgen, “Devlerin, orkların yükselişini önlemesine yardım etmemi mi isteyeceksin?” “Orkların değil,” diye açıkladı Gerti. “Senden, benim değil kendi hatırın için, Kral Obould'un yükselişini kontrol etmeni isteyeceğim. Urlgen, Obould'un hızla büründüğü bu tanrı görünümünün neresinde yer alacak?”

Bu sorunun ağırlığı altında Urlgen, Gerti'nin babasına hitabındaki kusuru umursamadı.

“Urlgen bundan kâr ya da kazanç sağlayabilecek mi?” diye sordu Gerti, “Yoksa ilk felaket belirtisinde günah keçisi mi olacak?”

Urlgen'in dudakları büküldü, Gerti'yi tepelemek istiyordu -tabii ki böyle bir şey yapmaya cesaret edemezdi-ama öfkesi kadının kendisine hakaret etmesinden değil Gerti'nin sözlerinin doğruluğundan kaynaklanıyordu. Obould onun büyük bir zafer kazanmasını engelliyordu ama en ufak bir yenilgide Urlgen karşısında babasının katı yargısını bulacağından hiç kuşku duymuyordu. “Benden ne istiyorsun?” diye soran Gerti onu şaşırtmıştı.

Urlgen önce ilerleyen binlerce askere sonra tekrar Gerti'ye baktı; onu dikkatle süzüyor, kelimelerinin ardında yatan gerçeği anlamaya çalışıyordu.

“Cüceleri katledeceğiniz zaman orkların Urlgen'i övmesini sağla,” dedi Gerti, “Bunu yapman için sana yardım edeceğim.”

Urlgen gözlerini kısıp kadına baktı; içindeki kötümserliğe rağmen onaylarcasına başını sallıyordu.

“Ve Gerti'yi,” diye belirtti adam.

“Obould’un zaferini paylaşırsak bütün suçu bizim üzerimize yıkmalarını engellemiş oluruz.”

Elbette tüm bunlar çok mantıklıydı ama hepsi Urlgen’e gerçek üstü geliyordu. Gerti’ye hiçbir zaman yakın olmamıştı. Üstelik devleri müttefik olarak belirleyen babasıyla sık sık tartışırdı. Ayrıca Gerti’nin Obould ve diğer orklardan nefret ettiğinden çok daha fazla bir şekilde kendisini hor gördüğünü biliyordu. Urlgen, Gerti için acınası bir yaratıktan başka bir şey değildi.

Yine de orada durmuş, Obould’un arkasından kuyu kazıyorlardı.

Urlgen, Gerti’nin güneye; dik bir şekilde yükselen toprağa ve uzaktaki cüce kampına yönelen bakışlarına öncülük etti. “Devlere ihtiyacım var,” dedi. “Hattımı güçlendirmek ve büyük kayalar yuvarlayabilmek için!”

“Bu yüksek zemin cücelere mıntaka üstünlüğü sağlıyor,” diye cevapladı Gerti, “Benim ırkımla kaplanan ork cesetleri görmek istemiyorum.”

“Peki önerin nedir?” diye sordu Urlgen; git gide daha da hayal kırıklığına uğruyordu. Hem Gerti hem de Urlgen bölgeye bir göz attı.

“Orada,” dedi dev, batıya uzak olan yüksek bir dağ silsilesini gösteriyordu. “Orada halkım, cüce mıntıkasından uzakta ve düşmanlarımız kadar yüksek bir zeminde olacaktır. Halkım sana kuşatma ve havadan saldırı birliği olarak hizmet edecektir.”

“Bir dev için bile uzun bir atış mesafesi.” “Devasa bir katapult için değil.”

“Dağın altında tüneller var,” diye açıkladı Urlgen. “Cüceler onları ele geçirip güvenliğini sağladı. Zor olacaktır…” “Baban sana başarısız olduğunu söylerken ona bunu sebeplerini açıklamak kadar zor mu?”

Bu Urglen’i kendine getirmiş, düşüncelerini toparlamasını sağlamıştı.

“Dağı al, güvenliği sağlaman için gerekli savaşçıları vereceğim; ikimizin zaferi için cücelerle savaş,” dedi Gerti. “Kolay bir iş değil.”

Gerti, Urlgen’in gözlerinin kendininkileri takip etmesini sağlayarak, bakışlarını yamaca, sabah güneşinde çürüyen küme küme ork cesedine yöneltti; onun olası sonuçları görmesini istiyordu.

Yaşlı cüce Shingles McRuff “Pöh! Yeniden savaşıyorlar ve biz burada sıkışıp kalmış onları izliyoruz!” diye homurdandı Torgar Hammerstriker’ a.

Torgar dağın doğu kapısına açılan ve günlerdir savaş alanı olarak kullanılan dağ yamacına bakan ağzına doğru ilerledi.

Mücadelenin bütün şiddetiyle yeniden başladığı doğruydu; orklar ve goblinler attıkları her adımda bağırıp çağırıyor ve dik yükseltiye koşuyordu. Cüce, güneye bir bakış atmasıyla, halkının bu saldırıya hazır olduğunu anlamıştı; şimdiden pozisyonlarını almışlardı ve Catti-brie’nin yıkıcı yayı üzerlerine gelen sürüye dizi dizi yanan oklar gönderiyordu. Ara sıra orkların ön saflarından bir patlama yükseliyordu ve Torgar, Ivan BouldershoulderTn arbalet kullandığını anlayarak gülümsüyordu.

Torgar, Banak ve diğerlerinin bu saldırıyı çökerteceğine inansa da kendisinin ve Mirabar cücelerinin yarısının onların yanında yer alamıyor oluşunun yarattığı hayal kırıklığıyla üst dudaklarını emmeye başlamıştı.

“Burada bize ihtiyaçları vardı,” diye hatırlattı Shingles, Torgar’a ve elini Torgar’ın güçlü omzuna sertçe koydu, “Kral

Bruenor’a oldukça iyi hizmet ediyoruz.”

“Saldırıya uğramayan tünellerde,” diye homurdandı Torgar.

Onun ve Shingles’in arkasında, kuzeyde yer alan daha derin tünellerden yükselen çığlıklar yankılandığında sözcükler ağzından daha yeni çıkmıştı.

“Orklar!” diye haykırıyordu ses, “Orklar tünelde!”

Shingles ve Torgar fal taşı gibi açılmış gözlerle birbirlerine bakıp anında öfkeli savaşçılara dönüşmüştü. “Orklar,” diye mırıldandı ikisi birden.

Yakınındaki ve özellikle de uzaktaki güney girişindeki bütün cücelerin sesini duyabilmesi için “Orklar!” diye haykırdı

Shingles. “Baltalarınızı kuşanın çocuklar. Öldürülmesi gereken orklar var!”

Enerji, coşku ve hatta sevinçle Mirabar cüceleri kuzeydekileri desteklemek üzere önceden belirlenmiş yerlerini aldılar ve çelik sesleri, öfke ve acı dolu haykırışlarla savaşın çoktan başlamış olduğunu anladılar.

Torgar attığı her adımda diğerlerine emirler yağdırıyor ama her seferinde disiplinli askerlerinin buna ihtiyacı olmadığını anlıyordu. Mirabar cüceleri günlerdir tünelde olduklarından bölgeyi iyi tanıyor, her koridordaki geçidi ve her dehlizde savunma birliklerinin daha önceden nereye kurulduğunu ve şimdi nereye kurulacağını biliyorlardu. Yine de Torgar onlara her şeyi haykırarak hatırlatıyor ve Bruenor Battlehammer, Mithril Salonu, yeni kralları ve yeni evlerinin şanı için savaşmalarını haykırıyordu.

Torgar savunmayı özellikle böyle kurmuş, kendisinin ve Shingles’in savaş dışında kalmamasına özen göstermişti. Çift bir koridordan aşağı koşmuş ve oval şeklindeki bir odaya bakan bir kayanın yanına gelmişti; altlarında bir düzineden fazla Mirabar cücesiyle çatışan ilk orklarını bulmuşlardı.

Torgar, hızını neredeyse hiç kesmeden, kayadan aşağı sarkmış ve ork sürüsünün üzerine, bir kısmını yere devirerek, atlamıştı. Hemen doğrulmuş baltasını -kontrollü bir şekilde-ileri geri savurmaya başlamıştı. O sırada Shingles, kendilerini izleyen birkaç orkla beraber havadaydı.

Ön sıradaki cüceler takviye birliklerin gelmesiyle baskılarını arttırmış Torgar ve diğerlerine katılmaya çalışırken yolda karşılarına çıkan orkları yarıp geçiyorlardı. Savaş, neredeyse anında cücelerin lehine dönmüştü. Orklar düşüp kaçmaya çalışmış ama tünelden

çıkıp kavgaya karışmaya çabalayan inatçı soydaşları onlara engel olmuştu.

“Yeterince ork öldürürseniz kaçacaklardır!” diye kükredi Torgar; tabii ki bu orklarla yapılan savaşlarda her zaman umdukları bir şeydi.

Aradan dakikalar geçmiş, zemin ork kanıyla kaplanmış, cüceler istilacıları geri püskürtüp tünel ağzına ulaşmıştı. Cüceler, onlara yaklaşacak olan orkları çabucak ve her yönden vurabilmek için ortalarında yer alan TorgarTa dar ağzın etrafında bir yay oluşturmuşlardı. Şaşırtıcı bir şekilde orklar birbiri ardına gelmeye devam ediyor, hızla devrilen soydaşlarının bedenlerini ezip geçiyorlardı. Hiç durmadan geliyorlardı; bir cüceye beş ork düşüyor, onlar da orkları yaralayıp geri dönmeye zorluyordu.

“Lanet olası inatçı yaratıklar!” diye haykırdı Torgar’ın yanındaki Shingles.

Bu haykırışını baltasını savurarak güçlendirmiş, bu sırada da başka bir vahşiyi yere sermişti. “Çok inatçılar,” diye cevapladı Torgar dişlerinin arasından sessizce.

Diğerlerinin bunu duymasını istememişti. Torgar orkların hâlâ tünele girmeye çalıştığına inanamıyordu. Odanın içindeki orklar bir adım bile atamadan katlediliyor ama yine de yerlerine yenileri gelmeye devam ediyordu. Yanlarından yükselen çığlıklar Torgar’a ekibinin zor durumda kaldığını anlatıyordu ama bu sadece bu savaşa özel bir durum değildi.

Dakikalar geçmeye devam etmiş; odaya daha çok ork dolmuş ve öldürülmüştü. Torgar bir cücenin üzerinde bekliyor olduğu yamaca doğru baktı.

“Pozisyon iki!” diye bağırmış ve genç asker onun sözlerini tekrarlayarak koşmuştu. “Onu duydunuz!” diye haykırdı Shingles odadaki diğer cücelere; “Onu daraltın!”

Shingles lafını tamamladıktan sonra tünel ağzına yerleştirilmiş olan büyük bir kayanın etrafında döndü ve sırtını taşa yasladı.

“Nöbet yerindeyim!” diye bağırdı Shingles.

Torgar en yakınındaki orka saldırdı ve tünelden çıkmaya çalışan diğer yaratığa müdahale edebilmek için çabucak yerini değiştirdi. Arkasındaki ekibi, kendinden geçmiş, odadakilerin işini bitiriyordu.

Kapının, bir süreliğine bile olsa, iyice kapandığından emin olduktan sonra Torgar “Şimdi!” diye bağırdı. Shingles’in onu tüm gücüyle fırlatmasıyla kaya kapının önüne düştü ve Torgar’ın ezilmemek için aceleyle kaçması gerekti.

“Yürü! Yürü, yürü!” diye haykırdı Shingles.

Cüceler yaralı ve ölülerini bir araya toplayıp odanın öbür ucuna; güneye doğru hızlıca harekete geçtiler.

Onlar diğer kapıya ulaşmadan önce orklar çoktan cücelerin geçici olarak kurduğu barikatı aşıp saldırıya geçmiş ve attıkları mızraklardan biri zavallı Shingles’a isabet etmişti.

Sağ kalçasından çıkan mızrak sapını kavrayarak “Ah benim popo!” diye bağırdı.

Torgar, omzuna yaslanmış başka bir baygın cüce olmasına rağmen sevgili arkadaşını kolunun altına alıp onu odadan, gerekli bir durumda takibi yavaşlatmak amacıyla taş dikitlerin kurulu olduğu güney tünellerine doğru taşımıştı. Dağın batı sırtının altındaki tüneller boyunca cüceler geri çekilmeye mecbur bırakılmıştı ama uygun bir savunma hazırlayacak kadar da bölgede kalmışlardı.

Torgar kısa bir süre içinde savaşa geri dönmüştü; hatta topallayan Shingles da onun yanındaki yerini almış coşkuyla baltasını sallıyordu. Onlar ve bir avuç başka cüce arkalarındaki güney yamacıyla birleşen dikitlerle dolu odada savaşa göğüs germişlerdi. Bu geniş odaya adım atan her orka bunun bedelini ödetmenin yollarını arayan cüceler gözü dönmüş bir şekilde savaşmış, yeniden ork kanı akmaya ve yerde ork bedenleri birikmeye başlamıştı.

Yine de inatçı yaratıklar gelmeye devam ediyordu. “Lanet olası aptallar!” diye yeniden haykırdı Shingles.

Torgar arkadaşının bu, üstü kapalı ya da belirgin, mesajına karşılık verme zahmetine girmemişti.

Orkların ne pahasına olursa olsun tünelleri ele geçirmek istediklerini anlamaya başlamışlardı. Bu can sıkıcı düşünce, sadece birkaç dakika sonra, bazı cücelerin hiç ummadıkları bir şekilde batı koridorundan gelen yaratıklar tarafından ezilmesiyle daha bir geçerlilik kazanmıştı. Torgar, daha ağzını açıp neden odayı hep beraber geçmelerini sağlayacak önceden belirlenmiş pozisyonlarını terk ettiklerini sora-madan “Devler!” diye haykırmışlardı; “Devler tünelde!”

Shingles’in “Devler mi?” diye soran sesi yankılandı; “Burası devler için fazla alçak!”

Cüceler karşıya hücum edip çarpışmanın içine atılmış, kendileri ve Torgar’ın ekibi arasında yer alan orkları öldürmeye başlamıştı.

“Devler!” diye üstüne basa basa söylemişti liderin karşısına gelen bir cüce.

Torgar, onun arkasındaki devin, daha doğrusu bir dişi devin çö-melip, hatta emekleyip, batı koridorunun ağzına gelmeye çalıştığını görmüş, sözlerinin doğruluğunu anlamış ve bu yüzden cüceye bir şey sormamıştı.

Bu büyük ikramiyede hak talep etmeye can atan Torgar “Yakalayın onu!” diye emretti.

Ekibi onun ve tünele yeni girmiş olanların yanından hızla geçmiş, arkadaşlarının uyarılarına kulak asmayarak silahlarına sarılmıştı.

Düzinelerce çekiç havada uçuşuyordu ve silahlar solgun, mavimsi derili yaratıklara yaklaştıklarında birden yön değiştirinceye kadar tüm atışlar isabetli görünüyordu.

“Büyü mü?” diye sordu Torgar.

Dişi dev sanki onu duymuş da onunla alay ediyormuş gibi şeytanca gülümsemiş ve parmaklarını oynatmıştı. Torgar’ın ekibi

hücuma geçmişti.

Sonra birden tökezlemeye, kaymaya ve ani bir sulu sepken odaya boşanınca körleşip yere yapışmaya başlamışlardı. “Mesafeyi azaltın!” diye bağırdı Torgar büyülü fırtınanın arasından.

Birden odanın tavanından aşağı kadar uzanan ve Torgar’ın emrini yerine getirmeye çalışan üç cüceyi öldüren parlak bir ateş belirdi. “Kaçın!” diye bağırdı Shingles.

“Hayır” diye mırıldandı Torgar; gözleri neredeyse dişi devin büyülü ateşi kadar güçlü bir öfkeyle parlayan Mirabar mültecisi; sulu sepkenin içinden geçerek dizlerinin üstünde duran iri yaratığa doğru ilerledi.

Kadın öfke saçan gözleriyle ona bakıp yeni bir büyü yapmaya başladı.

Torgar adımlarını hızlandırdı, baltasını kaldırıp koşmaya başladı. Kükreyen sesi fırtınayı, korkusunu ve tüm büyüleri inkar ederek kasırganın gürültüsünü bile aştı.

İki adım daha atıp kendisini öne fırlattı.

Havadayken ani ve açıklanamaz büyüyle kalbine saplanan sonsuz bir acıyla sarsıldı. Kollarını öne uzatıp baltasını kullanmak istedi ama vücudu ona tepki vermiyordu. Şiddetli acıdan kendini kurta-ramıyordu.

Torgar dişi deve çarptı; kadın bir inç bile kımıldamamış o ise geri sekmişti. Bir an için dengede durmayı denedi ama bacakları da kolları kadar işe yaramazdı. Torgar birkaç kez tökezledi. Merak ve kuşkuyla deve baktı.

Ve yere düştü.

Arkasında odaya yığılmış olan cüceler liderlerinin adını haykırıyor, sulu sepkenin altında eğilip büzülüyor ve en güçlü büyülerini yapıp onları zekice geri püskürten Gerti -çatışmaya giren kişi Gerti’ydi-bir ork sürüsünü savaşın ortasına atarak oradan ayrılmaya hazırlanıyordu.

Kalçasındaki acıyı, bacağının arkasından akan kanı ve yeni yaralarını umursamayan Shingles, Torgar'ın yanına ilerledi. Onu sertçe tokatlayıp uyanmasını sağlamak için bağırdı.

Nefesi kesilen Torgar gözlerini aralayıp arkadaşına güçlükle baktı. "Acıyor," diye fısıldadı.

"Moradin aşkına, kadın kalbimi ezdi!"

"Pöh! Senin kalbin taştandır," diye homurdandı Shingles. "Bu yüzden bırak sızlanmayı!"

Sonra Shingles, TorgarT omzundan tutup yukarı kaldırdı ve buzlu yamaçta sevgili arkadaşıyla tam ters yöne doğru, bir ayağını öbürünün önüne dikkatle ve kararlılıkla koyarak ilerledi.

O odadan ve onun gibi pek çoğundan çıktılar. Çatışma tüm şiddetiyle devam ederken Mirabar cüceleri bu toprakların her karışı için canla başla savaştılar.

Ama orklar gerçekten inatçı ve düşmanları karşısında ona bir kaybetmeye hevesliydi. Sadece sayı üstünlükleriyle her koridorda ve her odada siper kazandılar.

Tünelin güney ucunun yakınlarında Shingles son ve en etkili dikitleri kullanmalarım gönülsüzce emretti.

Tüm ekibine, hatta yaralılara bile "Kazın ve Mithril Salonu'nun şerefi için ölmeye hazır olun. Bizi kardeşleri gibi gördüler ve Battlehammer'ları şimdi ortada bırakamayız," dedi.

Etrafında bir tezahürat yükseldi ama o bu çığlıkların yüzeysellİğinden başka bir şey duymuyordu.

Dört yüz kişilik ekiplerinin neredeyse üç yüzü alaşağı edilmişti, üstelik bunlara kalpleri ve ruhları olan Torgar da dahildi.

Yine de cüceler hiç şikâyet etmeden Shingles'in emrini yerine getirdiler. Tünellerin sonuncusu, ilk girdikleri yer, en iyi hazırlanmış bölgeydi ve orklar onları Bekçi Vadisi'ne bakan uçuruma doğru püskürtürse yüz kişiyi daha kaybedeceklerdi.

Cüceler siper kazdı ve beklemeye başladı.

Yaralanmış bacaklarım bu çukurlara dayayıp onları sağlamlaştırdılar, daha hafif silahlar aldılar ve beklemeye başladılar.

Ağır yaralarını hiç sızlanmadan sardılar. Hatta bazıları kırık ellerine silah bağladı ve beklemeye başladılar. Birbirleriyle vedalaştılar ve beklemeye başladılar.

Ama dağ sırtının dörtte birini fetheden orklar gelmedi.

Sonunda orklar ve goblinler dönüp yamacın aşağısına çekilince "Şimdiye kadar hiç böylesine inat etmemişlerdi," dedi Banak. Bir saatten uzun zamandır ilerliyor ve kendilerini çatışmaya atıyorlardı; son savaşta, kanla kayganlaşan yamaca önceki savaşların toplamından daha çok ork ve goblin cesedi yığılmıştı. Üstelik tüm çatışma boyunca cüceler pozisyonlarını korumuş ve orklar hiçbir zaman zafere yaklaşmış gibi gözükmemişti.

Yine de gelmeye devam etmişlerdi. "İnatçı mı yoksa aptal mı?" diye sordu Tred McKnuckles. "Aptal," diye karar verdi

Ivan Bouldershoulder. Kardeşi ekled; "Hee hee h…"

Tam o anda Torgar'ın ekibinin batıdaki durumunu, ölüleri taşıyan yaralı cücelerin tünellerden sel gibi aktığını gördüklerinden Pikel'in kahkahası yarıda kesildi ve Banak onu cevaplayamadı.

"Moradin aşkına!" diye soluk soluğa mırıldandı Banak; geniş yamaçlardaki savaşın Torgar'ın ordusuna takviye birlik gelmemesi için çevrilen bir dalavereden başka bir şey olmadığını anlamıştı.

Banak topallayan yaralıların ve taşınan ölülerin güney girişine akıp gidişlerine yüzünü buruşturup gözlerini kısarak baktı. Bu cüceler Mithril Salonu'na yeni katılmıştı, üstelik çoğu, daha onların Mirabar'daki güvenli evlerinden çıkmasına sebep olan bölgeyi bile görmemişti.

"Geri çekilme oldukça düzenli yapılıyor", diye açıkladı Ivan Bouldershoulder, "Bozguna uğratmadılar, sadece geri püskürttüler, sanırım…"

“Git Torgar T bul,” diye talimat verdi Banak, “Ya da görevde kim varsa onu. Yardımımıza ihtiyacı olup olmadığını öğren.”

Pikel “Oooo,” derken BouldershoulderTar hızla oradan ayrıldı. Tred, Banak’ı başıyla selamlayıp onun arkasından koştu.

Tam o anda cüce liderinin yanına iki kişi daha geldi; yüzlerinde sert bir ifade vardı ve ork kanıyla kaplanmışlardı.

“Ne anlamı var ki?” diye sordu askerleri izleyen Catti-brie, “Tünelleri almak için bir yığın adam öldü ama bu tünellerin onlara ne faydası var ki? Hiçbirinin Mithril Salonu’yla bir bağlantısı yok; hatta yakınından bile geçmiyorlar.”

“Ama onlar bunu bilmiyor,” dedi Banak.

Catti-brie bunu kabul etmedi. Ortada dönen başka bir şey olduğuna inanıyordu ve Wulfgar’a baktığı zaman onun da aynı kendisi gibi düşündüğünü görebiliyordu.

“Gidelim,” diye önerdi Wulfgar.

“BouldershoulderTan ve Tred’i Torgar’ın yanına gönderdim,” dedi Banak.

Wulfgar başını salladı. “Torgar’a gitmiyorlar,” diye düzeltti, “O tünellerde düşmanlarımızın istediği hiçbir şey yok,” diye ekledi dağ yamacındaki katliamı göstermek için kolunu kaldırarak.

Banak başını sallayarak onu onayladı ama asıl korkusunu dile getirmedi. O ve diğerleri orkların neden tünellere böylesine saldırdığını anlamaya başlıyordu.

Devler…

“Wulfgar ve Catti-brie hızla ilerliyordu; TorgarT bulmak üzere hareket eden üç cüceyi yakalamış, geçmek üzereydiler. “Yukarı gidiyoruz,” diye açıklamıştı Catti-brie.

“O zaman beni de alın kardeşlerim,” diye seslendi Ivan, “Kapı dışında içeride olduğundan çok daha fazla yardımım dokunur.”

“Ben kardeeeş!” diye bağırdı Pikel ve yanındaki iki cüceyi geçip onlara doğru yöneldi.

Cücelerin “yaaap buunu” sözcüklerini hafife almamayı ve ona minnet duymayı çok önce öğrenmiş olan Catti-brie ve Wulfgar, hiç şikayet etmeden yollarına devam etti. Dağ sırtının güney ucuna gelmişler, yaraların olduğu tünel girişinin yanından yukarı doğru tırmanmaya başlamışlardı.

“Dayanıyoruz!” diye gururla bağırmıştı ağır yaralı olan ama yine de yürümekten vazgeçmeyen bir cüce. “Bundan hiç şüphemiz olmamıştı” diye geri bağırdı Catti-brie, sesinin cüce aksanıyla yükselip alçalmasına izin vermişti. Buna cevap olarak cüce, yumruğunu sıkıp havaya kaldırdı. Göstermemeye çalışsa da bu hareket acıyla yüzünü buruşturmasına neden olmuştu.

Wulfgar kayalık yokuşa çıkarlarken diğerlerine öncülük ediyor, güçlü ve uzun bacaklarıyla yıkık duvara kolayca tırmanıyordu. Her zorlu noktada durup diğerlerine bakıyor, Catti-brie’yi tutup yukarı; yanına çekiyordu. Kısa Pikel için bu iş çok daha zordu ve Wulfgar taşın üzerine yüzükoyun yatsa bile o kadar alçağa uzanamıyordu.

Pikel sadece gülümseyip ona el sallamış, dairesel hareketler yapıp bir şeyler söylemiş sonra durmuş ve bir yandan kıkırdarken, gözlerini taşa dikmişti. Yeşil sakallı cüce öne uzanmış, birden yumuşayan taşa tutunmuştu. Attığı her küçük adımda onu yeniden şekillendiriyordu. Kıkırdamaya devam eden cüce iki insanın yanına kolaylıkla yürüyüp onlara yola devam etmelerini söylemişti.

Dağ sırtının tepesi kayalık ve engebeliydi ama soldan sağa, üçlünün üzerine doğru esen rüzgara rağmen kesinlikle harekete elverişliydi. Batı yamacına doğru rüzgar yönünde harekete geçmişler ve düşmanı daha görmeden onun kokusunu almışlardı.

Yüksek bir çıkıntının arkasına geçip ilk ayaz devinin yukarı tırmanışını izlediler.

Catti-brie, Taulmarü’i havaya kaldırdı ve öldürmek üzere nişan aldı ama Pikel yayı kavrayıp, kıllı başını salladı ve boşta kalan elinin parmaklarını oynatıp kuzeyi gösterdi.

Oradan daha çok dev geliyordu.

“Tek bir atış,” diye fısıldadı Wulfgar ve Aegis-fangT sıkıca kavradı. “Silahlarımız uçarken koşun.”

“Hazırım,” dedi Catti-brie ve Pikel’e yayını bırakması için işaret verdi.

Domuz gibi bir ses çıkaran Pikel saklandıkları yerden çıkıp güneye doğru hızla koşmaya başladı. Ona en yakın yerde olan dev uludu ve onu kovalamaya başladı.

Ama hızla ilerleyen bir ok iri yaratığı göğsünden vurup onun geriye doğru sendelemesine neden oldu, derken havada döne döne onun üzerine ilerleyen bir savaş baltası devi neredeyse aynı yerden vurdu.

Dev bir kez daha sendeledi ve yamacın batı ucundan yuvarlandı.

Wulfgar ve Catti-brie kükreyişini duymuş ama tüm güçleriyle koşmaya başladıklarından onu görmemişlerdi. Yokuşun güney ucunda Pikel’e yetişmişlerdi; Wulfgar tek kelime etmeden cüceyi kucaklayıp taştan taşa atlayarak hızla aşağı doğru ilerlemeye başladı. Yere indiklerinden kısa bir süre sonra etraflarına iri kayalar yuvarlanmaya başladı ve üçlü grup hâlâ orada olan cücelerin tünele sığınmasını sağlamak için çok çaba harcadı

Aradan çok geçmeden Ivan’a, Tred’e, Shingles McRuff ve ağır yaralı Torgar Hammerstriker’a yetiştiler. “Büyücüler,” diye açıkladı Shingles, “Cadı dev gelip arkadaşımın kalbini ezdi!”

Konuşmasını bitirince nazikçe Torgar’ın omzunu sıvazladı. “Acıyor,” diye belirtti Torgar, sesi zor çıkıyordu, “Çok acıyor.”

“Pöh! Sen basit bir cadı numarasıyla yıkılamayacak kadar güçlüsün,” diye moral verdi Shingles ve yeniden Torgar’ın omzuna vurmak için bir hamle yaptı ama Torgar elini kaldırıp onu durdurdu.

“Yukarıda devler var,” diye açıkladı Wulfgar cücelere, “buraya gelme ihtimallerine karşı daha derine ilerlemeliyiz.” “Güneye

gitmezler," diye açıkladı Catti-brie, "yüksek zemini istiyorlardı ve onu aldılar."

"Artık orklar da gelmiyor," diye belirtti Shingles. "Çatıyı üstlerine yıktık ama yine de isteselerdi çoktan bizi yakalarlardı."

"İstediklerini elde ettiler," diye cevapladı Catti-brie.

Güney çıkışına baktı; sakin görünüyordu; taş yağmuru sona ermişti. Yine de, Wulfgar ve diğerleri tünelden çıkmak için biraz daha beklemeyi tercih ettiler. Onları, bölgeyi kaplayan rahatsız edici bir sessizlikle birlikte alacakaranlığın uzun gölgeleri karşıladı.

Catti-brie doğudaki esas cüce birliğine doğru baktı.

"Devler için fazla uzak," dedi ve bakışlarını yeniden dağa çevirdi.

Wulfgar hemen harekete geçti ve kadın da onu izledi. Dağın tepesinde, gitgide koyulaşan karanlığa rağmen, nasıl bir saldırı içinde olduklarını anlamışlardı. Kuzeydeki devler batıya iri kütükler taşıyor ve diğerleri bunları dev savaş aletlerine dönüştürüyordu. Catti-brie huzursuzca cüce birliklerine doğru baktı. Aslında devlerin erişemeyeceği kadar uzaktaydılar. Peki ama dev bir mancınığın erişemeyeceği kadar da uzakta mıydılar?

Tam o anda kadın aslında ne kadar da büyük bir tehlike içinde olduklarını anladı. Sadece basit bir avantaj sağlamak için hem orklar hem de kendileri yüzlerce adamının katledilmesine göz yumuyordu; bu, aşağılık, domuz suratlı yaratıkların şimdiye kadar hiç göstermediği bir bağlılık ve kurnazlık örneğiydi.

"Bruenor, orkların ve goblinlerin şimdiye kadar kuzeyi ele geçirmemesinin tek sebebinin birlikte savaşamayacak kadar aptal olmaları olduğunu söylerdi," diye fısıldadı kadın, Wulfgar'a.

"Bruenor öldü ya da yakında ölecek," diye cevapladı Wulfgar.

Sert ses tonundan Catti-brie, onun da, kendisi gibi, durumu fark etmiş olduğunu anlamıştı. Başları beladaydı.

SINIRI BELİRLEMEK

“Tanrı aşkına yaşlı VVilliam, gece uykuna hazırlanmak için bütün günü uyuyarak geçirebilir misin?” dedi Banak’ın, Mithril Salonu’nun öbür yakasında, batıdaki dağlarda inanılmaz bir ün kazanan savaş lideri, kuzeni Brusco Brawnanvil.

“Evet,” diye cevapladı yaşlı William -arkadaşları ona Bili derdi- HuskenNugget ve cüce kalesinin batı girişindeki küçük kulenin taş duvarına yeniden başını dayayıp dinlenmeye devam etti. Surbrin akşam ışığında parlayarak yanlarından hızla geçti.

Mithril Salonu’na canavarların dağ sırtından ilerleyerek kuzeye doğru harekete geçtiği haberinin gelmesinden kısa bir süre sonra, şu anki yerlerinin kuzeyine sağlam bir kamp daha kurulmuştu. Ama Shallows’taki umutsuz geri çekiliş ve batıda patlak veren savaşla kamp, geride sadece birkaç gözcü bırakılarak tamamen terk edilmişti. Cücelerin boşa harcayacak adamı yoktu ve orklar Bekçi Vadisi’nin kuzeyindeki dağlarda onlara yüklenmeye devam ediyordu. Nesme’den gelen haberler Battlehammer Klanı’nın bir yeraltı saldırısı olmasından korkup tünellerdeki savunmalarını da arttırmasına neden olmuştu.

Doğuda uzun sıkıcı saatlerden ve Surbrin’in dansından başka bir şey yoktu ve bu, halklarının batıda savaşıp ölüyor olduğunu bilen kıdemli cüceler için durumu daha da zorlaştırıyordu.

Böylece, Brusco, Bili ve diğerleri doğuda gözlerini kapamış, başlarını yaslamış savaş bitmeden öldürebilecekleri orklar olmasını umarak dinlenirken, Banak, Pwent -ve Mirabar cüceleriyle birlikte oluşturdukları kuvvetleri-onları izleyen sürüler karşısında kahramanca bir direniş gösteriyordu.

“Filbedo’yu birkaç gündür görmüyorum,” diye belirtti Brusco.

Bili uykulu gözlerini araladı ve “Duyduğum kadarıyla batıya, Bekçi Vadisi’nin dışına gitti,” dedi.

“Evet, öyle yaptı,” dedi kulenin tepesindeki yukarı açılan kapağın yanında, sırtını beli yükselikliğindeki duvara dayamış oturan Kingred Doughbeard. “On beş ya da daha fazla fark etmez; her iki durumda da pek rahat sayılmayız. Dehlizlerin bu tarafında sadece yirmi beş kişi kaldık, bu yüzden bazılarımız iki kez nöbet tutuyor olacak.”

“Pöh!” diye homurdandı Brusco, “Keşke isteseler. Batıya giderdim!”

“Hepimiz öyle,” diye cevapladı Kingred ve o da homurdandı. “Bili hariç; onu burada bırakırdık. Bili sadece uyumak istiyor.”

“Evet,” diye onayladı Bili, “Ayrıca iki kez nöbet tutarım, hatta isterseniz üç. Dokuz cehennem, bütün gün ve bütün gece burada dururum.”

“Bir yandan da horlarsın,” dedi Kingred. “Evet,” dedi Bili.

“Madem uyuyacaksın o zaman Kingred’le nöbet değiştir,” diye talep etti Brusco. “En azından bana kemik sallayabileceğim birilerini bırak.”

“Tamam,” dedi Bili.

Esnedi, yana kıvrılıp her nasıl olduysa doğruldu ve canından bezmiş bir şekilde yukarı tırmanmaya başladı. Altından gelen Kingred’in, Brusco’nun ve kumara katılmaları için yalvar yakar tatlı sözlerle kandırıp tünelden çağırdıkları bir çiftin sesi daima yorgun olan cüceyi pek de engellemedi; kısa bir süre sonra mutlu mutlu horluyordu.

Kulenin dış duvarının çevresindeki yolun ortasında, kule ağzının dağla birleştiği yerdeki karanlık bir gediğe saklanmış olan Tos’un Armgo bütün konuşmaları duymuştu. Drow uygun bir yerde durmuş bekliyor ve Donnia ile Ad’non’a geciktikleri için sessizce lanet okuyordu; üstelik bu ilk defa da olmuyordu! Ne de olsa Tos’un basit bir savaşçıyken onlar grubun sinsileriydi. En azından Donnia ve Ad’non kendisine böyle söylüyordu.

Kaer’lic, Obould’un keşif kolu olduğu için Tos’un’a birkaç büyü yapıp ona yardım etmişti ama yine de o bu denli korunmasız olmaktan ve cücelerin yuvasında tek başına kalmaktan pek de memnun değildi.

‘Obould uzakta değil,’ dedi kendi kendine. ‘Ayrıca o ve yardakçıları kuzeydeki bu kampın zayıf korumalarını anında ezip geçebilir.’

Bu düşünceler drowun derin bir nefes almasını ve arkasına dönüp silahlarını almasını sağladı.

Neyse ki gökyüzündeki lanetli ateş topu dağların arkasına ilerlemiş ve doğu yamacını gölgelendirmişti. Yine de, Tos’un’a göre bölge rahatsız edici bir şekilde aydınlıktı.

Ama gitgide kararıyordu. Drowun zamanı geliyordu.

Brusco kapattığı avuçlarını üfledi ve onları kuvvetli bir şekilde sallayıp sert parmakları ve nasırlı avuçlarındaki bardağın içindeki kemikleri yuvarladı. Sonra tekrar üfledi ve dağın altındaki sırlar tanrısı Dumathoin’e çabuk ve kısa bir dua mırıldandı.

Kumar mekanının çevresindeki cüceler yakınıp, bir tanesi onun kafasına vuruncaya kadar bütün bu işlemleri tekrarladı. “Şu lanet şeyleri atacak mısın artık?”

Cücenin yakınmasında hemen hemen bütün gümüşlerin Brusco’nun önünde yığılı olmasının payı tabii ki büyüktü; gün doğumundan birkaç saat öncesinden bu yana kazanıyordu.

“Yaşlı eski dostum Dum’un neyin ne olduğunu söylemesi için beklemek zorundayım,” diye cevapladı Brusco. “At şu lanet şeyleri!” diye aynı anda bağırdı birkaç kişi.

“Pöh!” diye homurdandı Brusco ve kemikleri yuvarlamak üzere bir hareket yaptı.

Bir boru ısrarla ve yüksek sesle öttü; cüceler donup kalmıştı. “Güney mi?” diye sordu içlerinden biri. Boru tekrar öttü. Sese kulak vermişler ve güneyden geldiğini anlamışlardı.

“Ne görüyorsun Bili?” diye sordu Kingred.

Diğerleri kuleye tırmanmaya başlamış; güneydeki merkezlerinden gelen bir uyarı ateşi olup olmadığını görebilmek için yüksek yerlere çıkıyorlardı.

“Bili?” diye yeniden seslendi Kingred, “Uyan mankafa! Bili!” Cevap yoktu.

Ayrıca Kingred bir horlama sesi de gelmediğini fark etmişti; uzun zamandır gelmiyordu. “Bili?” diye tekrar sordu; bu kez daha sessiz ve daha endişeli.

“Ne oldu?” diye sordu içeri koşturan Brusco.

Kingred gözlerini yukarı doğrulttu; bakışları yeterince şey açıklıyordu. “Bili?” diye bağırdı Brusco.

Merdivene koşup hızla yukarı tırmanmaya başladı. “Güneyde troller var!” diye bir çığlık yükseldi uzaktan, “Güneyde troller var!”

Brusco merdivende durdu ve ‘Troller mi? Lanet olası Trollerin burada ne işi var?’ diye düşündü. Bu kez kuzeyden gelen başka bir boru öttü.

“Sığınaklara geçin!” diye bağırdı Brusco aşağıdaki Kingred’e. “Hepsini sığınaklara götür ve sıkıca kapanın!”

Kingred çabucak hareket etti ve Brusco merdivenin yukarısına doğru baktı. Bill’in açık kapaktan sarkan ayaklarından birini görebiliyordu.

“Bili?” diye yeniden seslendi. Ayak hiç hareket etmedi.

Brusco’yu mide bulandırıcı bir düşünce kapladı ve kendini yavaş yavaş yukarı tırmanmaya zorladı.

Kapağın ağzının altında durup yukarı uzandı ve Bill’in ayağını tutup kuvvetlice çekti.

“Bili?”

Ne bir hareket, ne bir cevap ne de horlama sesi vardı.

Birden Brusco körleşmişti; her yer zifiri karanlıktı. İçgüdüsel olarak kıvrıldı ve kendini bıraktı; taş zemine düşüp yuvarlandı. Karanlığın dışına çıktığında kıdemli cüce kılıcını eline almıştı ve kör olmadığına seviniyordu; büyü çevresini karartmış ama gözlerine zarar vermemişti.

“Buraya gelin!” dedi arkadaşlarına, “Büyü! Ve Bill’e bir şey olmuş!” Kingred’in öncülük ettiği diğer cüceler kuleye girdiler.

“Yakalama battaniyesi kurun!” diye emretti Brusco.

Merdivene doğru koşup bu kez çok daha hızlı hareket ederek tırmanmaya başladı. Diğer cüceler ellerine birkaç battaniye almış onları ikiye katlıyorlardı. Her biri bir köşeye geçerek battaniyeyi kapağın altma doğru açtılar. Yukarıdan gelen bir gürültü, Brusco’nun Bill’e seslenişini ve sonra da bir hırıltı duydular.

Bir cüce düşmüş battaniyenin kenarlarına çarpıp büyük bir gürültüyle sert zemine yuvarlanmıştı.

Dördü birden battaniyeyi bırakıp boğazından parlak kan akan yoldaşlarına doğru koşarak “Bili!” diye bağırıyorlardı. “Onu rahibe götürün,” diye haykırdı içlerinden biri ve Bill’i sürüklemeye başladı.

Cüceler kapıya doğru koşuşturdu ve sonra başka bir gürültü duyup oldukları yerde durup Brusco’ya seslendiler.

Brusco karanlıktan aşağı; sert zemine düşmüştü. Ayakta durmaya çalışmış, yana doğru sendelemişti ve Kingred koşup onu tutma-saydı düşecekti.

“Lanet olası şey beni soktu!” dedi soluk soluğa.

Arkaya doğru uzandı ve kanlanan elini öne getirdi. O anda bütün gücünü yitirdi ve Kingred onu ayakta tutabilmek için çok çaba harcamak zorunda kaldı.

“Yardım edin!” diye bağırdı ve bir cüce yaralı Brusco’ya doğru koştu.

“Sığınaklara,” diye hatırlatmayı başardı Brusco; her kelimesinin arasında ağzından kan geliyordu.

İkisi Bill'i taşıyıp, diğer ikisi de Brusco'ya destek olurken küçük kuleden çıktıkları zaman güneydeki yoldaşlarını gördüler ve kuzey-dekilerin çığlıklarını duydular.

Güneyden "Troller!" diye bağırıyorlardı. Kuzeyden "Orklar!" çığlıkları yükseliyordu.

Kingred, Brusco'yu diğer cüceye teslim etti ve ileri doğru hareket etti; Mithril Salonu'nun büyük demir kapısına yaklaştığında belindeki çekici çıkardı. Çekicini kaldırıp doğruca içeri daldı.

Çekicini bir kez savurdu, iki kez savurdu, durdu ve üçüncü kez savurdu. Birkaç dakika bekledi ve parolayı tekrar tekrar yineledi; kapının arkasındaki sürgünün kaldırılıyor olduğunu düşündüğü zaman aynı hareketi daha güçlü bir şekilde yapmaya devam etti.

İstediği tek şey bu dayanıklı kapıların açılmasıydı!

Ana girişten bir gıcırtı sesi geldi ve karanlık dar bir tünele açılan küçük bir kaya yana kaydı.

Kingred tünelin başında dunnuş onlara acele etmelerini söylerken cüceler sırayla içeri girdi.

Kuzeyden ve güneyden cüceler geliyor, her biri kendilerini takip eden -güneyde troll, kuzeyde ork-kuvvetleri güç bela geride bırakabiliyordu. Kingred gerçeğin farkına varmıştı; ikinci bir sığınak açılsa bile bütün cücelerin canavarlardan önce içeri girmesi mümkün değildi. Neredeyse arkadaşlarına seslenip ana kapıyı açmalarını isteyecekti ama korkusunu dizginleyip bunu yapmayı ertelemişti. O ve başka birkaç kişi dışarıda kalmalı ve saldırganlara acı bir son yaşatmalıydı.

Kingred kılıcını ve kalkanını kuşanıp diğerlerine bir an önce sığınağa girmelerini emretti.

"Yürü! Yürü! Yürü!" diye seslendi diğerlerine. "Kıçınızı yere yapıştırıp oynatmaya başlayın!"

İlk gelen canavarlar trollerdi; onları karşılamaya hazırlanan Kingred'in burnuna iğrenç kokuları geliyordu. Güçlü kollan yorulmak

bilmeden hareket ediyor, canavarları kesip onları geri püskürtüyordu. Bir pençe omzunu kavrayıp derin bir yarık açtı ama cüce ondan kurtulmayı başarıp saldırgana döndü. Kingred sırayla hepsini geri gönderiyordu. Çılgıncasına, sahip olduğu her şeyi yitirdiğini bilen bir cüce gibi savaşan Kingred gürledi ve bastırdı.

Kingred'in şimdiye kadar gördüğü bütün yaratıklardan daha çirkin, varolabilecek bütün kabuslardan daha korkunç iki başlı bir trol diğerlerini yolundan çekip onun önüne dikildi. Korkusunu bastıran Kingred kükreyip canavara doğru hücuma geçti ama kocaman dikenli bir sopa onun önünü kesip cüceyi uzaklara savurdu.

Tam o sırada kuzeyden sel gibi akan, bağırıp çağıran ve taşlar fırlatıp öfkeyle hücum eden orklar belirdi.

"Dışarıda bir düzine adamımız kaldı!" diye bağırdı iç kapı muhafızlarından biri olan Bayie Rockhunter, "Açın şu lanet kapıları!"

Birden cüce ağır, sivri bir kazma alıp kapıya yüklendi ve diğerleri de onun arkasına geçti. "Bu yapılmamalı!" diye bağırdı yaralı Brusco, "Yerinizi biliyorsunuz!"

Bu hatırlatıcı sözler büyük kapılara yapılan baskıyı yavaşlattı; bu kapılar batıdaki klan liderlerinin izni olmadan kesinlikle açılamazdı. Doğu kapısındaki cüceler bir ordu değil sadece dehlizi ne pahasına olursa olsun koruyan gözcü ve nöbetçilerdi. Bu kapıları açmak güçlü bir ordunun dehlize girmesine sebep olmak anlamına gelirdi.

Fakat açmamak halklarının dışarıda ölürken çıkardığı sesleri dinlemek demekti.

"Onları bırakamayız!" diye bağırdı Bayie.

"O zaman ölmelerinin hiçbir anlamı kalmaz; onlardan bu değeri çalmış olursun," diye sessizce cevapladı Brusco. Bu ses tonu ve sözler genç cücenin bütün öfkesini alıp götürmüştü.

"Tünellerin ağzını tutabildiğiniz kadar açık tutun," diye belirtti başka bir cüce.

O akşam, düzinelercesi Kingred'le beraber tünellerin ve büyük, süngülü kapıların önünde dururken iki cüce Mithril Salonu'nun güvenli dehlizine girdi. Sonunda içeridekiler halkını ve kaderlerini dışarıya mühürleyen tünellerin ağzına taşların kaymasını sağlayan ağırlıklan düşüren kaldıraçların kollarını çekmeyi kendi rızalarıyla kabul etmişlerdi. Brusco ve diğerleri, Kingred ve yamndakilerin asla unutulmayacağı, uğurlarına şarkılar yazılıp bütün tavernalarda söyleneceği sözünü vererek, büyük bir üzüntüyle tünellerin ağzını kapamıştı.

Kral Obould, Gerti Orelsdottr ve trol Proffıt kalenin ve kapıların önünde durmuş, devlerin, trollerin ve orkların Mithril Salonu'nun doğu girişinin ağzına taşlar yığmasını izliyordu. İçeriden gelen sesler cücelerin de aynısını yapıyor olduğunu gösteriyordu ama Obould riske girmek istemiyordu. Amacı doğu kapısını mühürlemekti ve o da aynen öyle yapıyordu.

Sevgili liderlerine "Surbrin'e kadar olan bütün bölge bizimdir," diye haykırdı ork. Karanlığın içine saklanan Kaer'lic ve Tos'un onu dikkatle dinledi.

Oğlunun cüceleri henüz içeri kapamadığını unutuyor, dedi Kaer'lic el işaretleriyle.

Tos'un onun alayını takdir etmiş ama Obould'un yaptıkları onu daha çok etkilemişti. Urlgen'in, Battlehammer Klanı'na batıdan uyguladığı baskı düşünülecek olursa zafer çok kolay kazanılmışa benziyordu. Birkaç ork, birkaç cüce ölmüş ve Obould Surbrin'in batı yakasını; Dünyanın Omurgası'ndan Mithril Salonu'nun güneyindeki dağların sonuna kadar olan bölgeyi kontrolü altına almıştı. Şu an bulundukları yerin kuzeyindeki nehir boyunca kurulmuş olan savunma mevzileri göz önünde bulundurulunca bu hiç de azımsanacak bir şey değildi.

"Cüceler başka bir çıkış yolu bulacaktır," diye belirtti Gerti ve Tos'un, tıpkı Kaer'lic gibi, onun da muhteşem ork kralının havasını biraz da olsa söndürmek istediğini anlamıştı.

Obould, dişi deve sert bir bakış attı ama sonra ilgisini iki başlı trol Proffıt'e yöneltti. "İyi bir iş çıkardın," diyerek onu tebrik etti.

“Yürüyüşün etkileyiciydi.”

“Trol yok…” dedi soldaki baş. “…Yorulmak,” diye ekledi sağ baş.

“Buradaki işimiz bittiğinde doğruca güneye gideceksin,” dedi Obould ve her iki baş da onu onayladı.

“Hatlımızı Surbrin’e kadar uzatacağız,” diye açıkladı Obould, Gerti’ye. “Kazançlarımızı onları inkar edecek olanlara karşı kullan. Ayrıca ana kuvvetimiz batıya ve kuzeye geri dönecek.”

“Ve Proffıt, Trollmoors’a geri mi dönüyor?” diye sordu Gerti. Leş gibi kokan trolla olan nefreti açıktı.

“Güneydeki tünellere,” diye cevapladı Obould. “Mithril Salonu’na bağlı olan tünellere. Proffıt ve adamları içerideki cüce kalesi için savaşacak. Cüceleri yenecek ve yeni krallığımızı ilan edeceğiz.”

Öngörüsü yüksek, diye işaret etti Kaer’lic.

Arkadaşının Obould’dan git gide daha da tedirgin olduğunu fark eden Tos’un gizlice gülümsedi.

Onları dolduruşa getirenler bu dört akıllı drowdu ama hiçbiri Obould’un bu kadar kesin ve kazanılabilir bir şey yönetebileceğine inanmamıştı. Tos’un, ork kralı, Trollmoors ve Dünyanın Omurgası arasındaki Surbrin’den Fell Pass’a kadar uzanan kuzeyi ele geçirmeyi başarırsa ne olacağını merak etti (ve arkadaşlarının da aynı merak içinde olduğunu biliyordu.) Obould böylesi bir krallık elde edip sonunda cüceleri Mithril Salonu’nda bozguna uğratırsa ne olacaktı? Gümüşay o zaman ne yapardı? Ya da Mirabar? Veya Adbar Kalesi ya da Felbarr Kalesi?

Ne yaparlardı? Söylenenlere göre dağlardan akın akın orklar geliyordu. Tos’un ve arkadaşları yanlışlıkla Obould’u kontrol edemeyecek kadar yükseltmiş miydi?

Pek çok insan, cüce ve elf kalesinin içinde orklar barınıyordu. Diğer kabileler Obould’un zaferine katılmak için toplanır mıydı? Obould antlaşma ya da diğer şehirlerle ticaret yapmaya çalışır mıydı?

Bunların hepsi Tos'un'a saçma hatta gülünç gelmişti. Gerti'nin, ork kralıyla hemfıkirmiş gibi dursa da, korkunç olan yüz ifadesi kara elfe pek çok gizli tehlike olduğunu hatırlattı.

Tos'un, Kaer'lic'in üç lidere doğru ilerlediğini ve Obould'un kendisine de sesleniyor olduğunu ancak o zaman fark etmişti. Lolth'un rahibesinin yanından geçip öne çıktı.

"Sen Proffıt'le git," diye talimat verdi Obould, Barrison DerArmgo'nun savaşçısına.

"Ben mi?" diye inanmazca sordu Tos'un; bu düşünce iştahını kabartmaktan çok midesini bulandırmıştı.

"Proffıt cücelerle savaşmak üzere Karanlıkaltı'nın yukarısına doğru hareket edecek," diye açıkladı Obould, "Senin şehrinin yaptığından fazlası."

Tos'un şaşkınlık içinde Kaer'lic'e baktı; ork kralının bu bilgiyi nasıl elde ettiğini merak ediyordu.

En iyisi için, diye gizlice işaret etti Kaer'lic; bilginin kaynağı konusundaki şüphelerini yatıştırıyordu. "Mithril Salonu'na giden tünelleri biliyorsun," diye açıkladı Obould, Tos'un'a; "Daha önce orada bulundun." "Az biliyorum," diye karşı çıktı drow.

"Diğerlerinden çok daha fazla," dedi Obould, "Yüzey güvenlik altına alınınca çok geçmeden dehliz içindeki saldırıya başlamalıyız. Bu av sırasında Proffit'e öncülük edeceksin."

Obould'un ses tonu tartışma şansı bırakmıyordu ama Tos'un yine de itiraz etmeye yeltendiğinde Kaer'lic ısrarla Böylesi daha iyi diye işaret etti.

"Ben de onunla gideceğim," diye açıkladı Kaer'lic. "Bazı tünelleri biliyorum ve kuvvetlerine iki kara elfin öncülük etmesi Proffıt için daha iyi olur."

Obould başını sallayıp onayladı ve başka meselelerle, özellikle de görkemli kapıların mühürlenmesiyle ilgilenmeye başladı.

Çift diğerlerinden uzaklaşınca Bunu neden yaptın? diye sordu Tos'un'un parmakları Kaerlic'e. Uzakta olmalıyız cevabı geldi.

Peki ya Ad'non ve Donnia?

Kaer'lic omuz silkip cevapladı: Kendilerini korurlar. Bunu hep yapıyorlar. Şimdilik en iyisi güneye gitmemiz. Neden? Çünkü Drizzt Do 'Urden kuzeyde.

Tos'un şaşırtıcı arkadaşına meraklı gözlerle baktı. Kaer'lic, Drizzt yüzünden çok endişelendiğini belirtmişti ama kaçak drow bölgede olduğundan oradan uzaklaşıp uzağa gidecek kadar mı korkuyordu? Bu çok anlamsızdı.

Gerçi Kaer'lic'in şüphelerini bilemezdi. Tos'un kaçaklara katıldığından beri Menzoberranzan'ın Mithril Salonu felaketiyle ilgili hikâyeler anlatmış ve Kaer'lic Suun Wett, Drizzt Do'Urden'in Menzoberranzanh bir drowdan çok daha fazlası olduğundan korkmuştu.

Dövüşme yeteneğinin yanı sıra o kaçak drowla ilgili özel bir şey vardı; tanrı vergisi bir özellik… Kaer'lic her zaman akıllı biri olmuştu ama drow rahibesi kendini şüphelerinin içine mahkum eden kurnazlığından neredeyse nefret ediyordu. Aydınlamanın bedeli bu olamaz mıydı?

Arkadaşlarının aksine Lolth rahibesi sinir bozucu ve korkunç bir şeye inanıyordu; Drizzt Do'Urden'de Lolth'un lütfü vardı…

ELF SİNEKLERİ

Silahlar uçuşuyor, ayaklar çırpınıyordu; iki orkun, kanatlı atının üstündeki ölümcül elf savaşçısıyla dövüşmeye devam etmeye hiç niyeti yoktu; şimdiden kendi ırklarından üç kişinin öldüğünü görmek korkak yürekleri için gereğinden de ağır olmuştu, bu yüzden silahlarını atıp kayalık patika boyunca koşmaya ve yardım çığlıkları atmaya başlamışlardı. Elf, güzel beyaz atının üzerinde onları havadan takip ediyor, atın görkemli kanatları üzerlerinde salınıyordu. Orklar ne kaçabilir ne de saklanabilirlerdi, tabii yerin altına girerlerse o başka…

Bunu yapmayacaklarını elf biliyordu.

Gündoğumu'nu sola doğru sürdü; iki ork dar, ana patikada ilerliyordu.

Pegasus ve elf dışında hiçbir şeyi umursamayan orklar yön değiştirmiş ve tüm güçleriyle koşmaya başlamışlardı. Biri önden diğeri arkada ilerlerken bir dönemece gelip başka bir iri kayayı çevreleyen yokuşu çıkmaya başlamışlardı.

En azından kayanın etrafını dolaşmaya çalışmışlardı.

İkinci elf belirmişti; ölümcül olduğu kadar güzeldi. Soldan; kayanın arkasından dönerek gelmişti.

Öndeki ork bir çığlık attı ve olduğu yerde kalakaldı; kollarını öne uzatıp kendini korumaya çalıştı ama elf ona çarpmadı. Onun etrafında dolanıp orku koşan partnerinin karşısında bir engel olarak kullandı. Diğer ork arkadaşının beklenmedik bir şekilde olduğu yerde kaldığını fark edip çabucak durdu; iş işten geçinceye kadar arkadaşının sağından kendisine doğru gelen esnek yaratığı fark etmemişti bile. Bir kılıç, orku göğsünden şişledi.

İlk ork tekrar gözlerini açtı; saldırıdan kurtulduğunu, dişi elfın bir şekilde yanından geçip gittiğini sandı. Olduğu yerde durup ne kadar şanslı olduğunu düşünmenin bir anlamı olmadığından yeniden koşmaya başladı.

Böbreğine bir kılıç saplandığında neredeyse bir adım ilerlemek üzereydi. İkinci bir bıçak sapladığında ise bir adım daha atmaya

yeltenmişti. Ensesinin arkasından öldürücü bir darbe aldığında üçüncü adıma geçmek üzereydi.

“Drizzt Do’Urden’in bunu neden sevdiğini anlamaya başlıyorum,” diye belirtti Innovindil’in yanma atını süren Tarathiel.

“Sevdiğini sanmıyorum,” diye cevapladı Innovindil. Kayalara bakıp ıslık çaldı. Dört nala gelen Günbatımı belirdi. “O, öfkeyle hareket ediyor ve bu eğlencenin ötesinde bir şeydir. Bunu ona yardıma gittiğimiz zaman gördük. Cömertliğimizi bile kabul edecek durumda değildi.”

Tarathiel kanlı kılıcını yerdeki orklardan birinin rüküş ceketiyle temizledi. Partnerinin haklı olduğunu biliyordu. Nehirde DrizztTe karşılaştıkları zaman kara elfle bir ilişki kurmayı ummuştu.

Tarathiel onunla Ellifain hakkında konuşmayı, ona ne olduğunu öğrenmeyi ya da kadının mantık dışı hareket ettiğini ve onun peşine düştüğünü söyleyerek Drizzt’i uyarmayı ummuştu.

Ama o günkü konuşmaları bunların yanına bile yaklaşmamıştı ve bunun nedeni tam da Innnovindil’in açıkladığı şeydi. “İçinde bir yerlerde bu iğrenç yaratıkları öldürmekten zevk alıyor olmalı,” diye cevapladı Tarathiel. “Bu davranışının dünyanın iyiliği için olduğunun farkına varmalı.”

“Öyle umalım,” dedi Innovindil; ses tonu hiç de inandırıcı değildi. Konuşurken sanki Drizzt’i arıyormuş gibi etrafa bakındı.

İkili, öldürdükleri beş orkun çığlıklarını duyan diğer orkların bölgeye geliyor olduğunu bildiğinden çabucak harekete geçti. Çoğunlukla atlarını yerde dört nala sürerek ilerlediler ama takip edilmemek için vadileri ve kayaları aşarken kanatları kullandılar. Orkların onları yakalayamayacaklarından oldukça emindiler.

Yine de o gece elfler doğrudan mağaralarına dönmedi; avlanma umuduyla bölgeyi iyice taramayı tercih ettiler.

Drizzt öfkeyle hareket ediyor olabilirdi ama Tarathiel ve Innovindil için bu bir başarı hatta zevk sayılırdı. Ve avlanacak ork sayısı hiç de az değildi.

Şeytani gülüşü her şeyi özetlediğinden, Donnia, sıcaklığın parıltısı onları gübre yığınına taşıdığında Ad'non'a memnuniyetini belirtecek bir şey söylemek zorunda bile değildi.

Ad'non'un ifadesi onun da aynı şekilde memnun olduğunu gösteriyordu. Drow ısının azaldığım fark etmiş ve böylece gübrenin oraya ne zaman bırakıldığını anlayabileceklerini düşünmüştü. Kara elflere gübredeki ısı kaybı tespiti küçük yaşlarda öğretilmişti ve buradaki gübre yığını yapı ve boyut olarak onların yeraltı şehirlerindeki rothe sığınınınkiyle aynıydı.

Çift birbiriyle işaretlerle konuşmuş ve dağ yamacındaki dolambaçlı patikaya doğru yola koyulmuştu.

Kayadan kayaya, taştan taşa, ağaçtan ağaca ilerleyen çift etrafı inceliyordu. Başka bir gübre yığını sırıtmalarını sağlamıştı.

Sonra, yassı bir taşın altında daha fazlasını görmüşlerdi.

Mağara, dedi Ad'non parmaklarıyla; Donnia'nın sağında yüzükoyun taşa uzanmıştı.

İki elf bunu bilmese de Drizzt'in Tarathiel ve Innovindil'in mağarasını izlediği taşın üzerindeydi.

Donnia, Ad'non'a bir işaret serisiyle karşılık verdi sonra o da aynı şekilde yüzüstü taşa uzandı.

Önce etrafa sonra da arbaletini hazırda tuttuğundan emin olmak için Ad'non'a bakıp, kenarlara sıkıca tutanarak taşın sağına kıvrıldı ve on ayak aşağılarındaki mağara ağzına uzanan zemine atladı. Karanlık girişin önünde kılıcını çekip arbaletini hazırladı. Taşın üstündeki Ad'non da aynı hareketleri yapıp çabuk hareketlerle Donnia'nın olduğu girişin karşısındaki diğer ağza indi.

İçeride sıcak küller var, dedi Donnia parmaklarıyla; bu mağaranın bir kamp alanı olarak kullanıldığının kesin bir işaretiydi.

Ad'non eğilip uzun uzun etrafa baktı.

Boş, dedi arkadaşına sessizce. Ama terk edilmiş değil.

Bir tuzak kurmaları gerektiğini birbirlerine söylemek zorunda değillerdi.

Pusuya yatmak için uygun bir yer arayan drowlar mağaranın dışında dolandı. Tehlikeli düşmanlarına saygı göstererek ne içeri girdiler ne de mağara ağzının çok yakınında durdular. Kısa bir süre sonra Donnia daha çok umut vaat eden ikinci bir mağara buldu.

Bu daha derin, dedi işaret diliyle.

Ad'non küçük tünelin ağzına geldi. Mağaranın alçaklığını ve koridorların açısını inceledi ve ikisi birden yüzey

elflerinin bir üs olarak kullandığı mağarayla arasındaki mesafeyi ölçtü. Donnia'ya geri çekilmesini söyleyip yüzükoyun yattı ve dikkatle mağaranın içine kayarken başını çevirdi; hassas ve işinin ehli parmakları hain bir tuzak arayışıyla kenarlarda dolanıyordu. Ad'non'un kolu, her karışı hissederek, yavaş yavaş daha da derine ilerledi.

Donnia'ya bir bakış atan erkek drow küçük deliğin içine kaydı ve gözden kayboldu.

Donnia mağaranın ağzına gitti ve Ad'non'un ayağının koridorda kıvrılışını gördü. Etrafa bir göz attıktan sonra kulağını taşa dayadı. Önceden belirledikleri şifreyi dinlemek onu harekete geçirdi ve yüzükoyun yatıp içeri kaydı. İçerisi dardı ve ilk kıvrıma geldiğinde daha da darlaşıyordu.

Sonunda sadece körlemesine önce başını sokarak ilerleyebileceği bir deliğe geldi. Böylesi bir engeli aklı olan az yaratık aşardı ama peteğimsi Karanlıkaltı'nın benzer koridorlarında yıllarını geçirmiş olan kara elfler için burası o kadar da korkutucu değildi.

Deliğin altındaki koridor biraz daha genişti ama tavan emekleyen Donnia'nın ayakta duramayacağı kadar alçaktı. İçerisi daha da genişliyor ve bir odaya açılıyordu; kadın orada bir taşın üzerinde oturan arkadaşını bulmuştu.

Daha aşağı inmeliyiz, diye açıkladı Ad'non işaret diliyle ve önlerindeki seçenekleri anlattı: Odanın dışına açılan bir çift koridor,

yığılı taşlardan oluşan bir duvara uzanan dik bir yokuşun tepesinde daha geniş bir bölge ve aşağı inen yıkık duvarlı, kayalık bir delik vardı.

Donnia, izci drowun bu tarz tünellerde yön bulma yeteneğini bildiğinden Ad'non Ta tartışmayı gereksiz bulmuştu. Bu tarz işlerde keskin bir içgüdüsü vardı; sanki en karmaşık mağaraların bile yapısını hissedebiliyor, en küçük bölgelerde bile istediği her an geri çekilip bütün bölgeyi tarayabiliyor gibiydi. Belki hava akımından veya ısı derecesinden ya da ışıktandı; yine de her nasıl yapıyorsa, Ad'non bu tünel labirentinde her zaman en iyi yolu izliyor gibiydi.

Kayalık kuyuya sıkışıp sarkık taşların altında sürünüp başka bir dolambaçlı tüneli de geçtikten sonra kara elfler küçük bir odaya geldiler. Uzaktaki duvarın oradan hafif bir rüzgar esti. Öyle büyük bir rüzgar değildi ama drowların keskin kulakları için oldukça etkiliydi.

Çıkmaz sokak mı? diye işaret diliyle sordu Donnia.

Ad'non ona sabırlı olmasını işaret ettikten sonra uzaktaki duvara doğru ilerleyip taşların arasında yönünü belirledi. Arkasını dönüp zalimce gülümsedi ve Donnia aceleyle onun yanma gittiğinde durumu anladı.

Yüzey elflerinin kamp yeri olarak kullandığı mağaranın bitişiğindeki odadaydılar ve ikisi arasında bir geçiş olmasa da kara elfler taşlarla oynayıp diğer odayı görebilecekleri bir delik açmayı başarmışlardı.

Taşlan dikkatlice yerleştinniş ve geceye karışmışlardı.

Drizzt tek dizinin üzerine çöküp gün doğumundaki manzarayı izledi. Dağların arasından bir sis yayılıyor, tepelerin ve kayalann sertliğini yumuşatıyor, sabah ışığına gerçek üstü bir hava veriyor, turuncu sarı ince bir duman yayıyordu. Sis sesleri de donuklaştırmıştı. Kuşların sesini, gevşek taşların gümbürdemesini, akan suyun çağlamasını…

Orkların çığlıklarını…

Drizzt bu çığlıkları vadi ve karşısındaki bir dağ sırtı boyunca takip etti ve kanatlanan bir pegasusun havada süzülüşünü; sürücüsü uzun yayıyla oklar fırlatırken dalışa geçişini gördü.

‘Bu Tarathiel olmalı’ diye düşündü Drizzt; orkları Innovindil’in tuzaklarına düşüren genelde o olurdu.

Drizzt başını salladı ve okların yarattığı etkiye gülümsedi; çift bir önceki gün doğumundan beri avlanıyordu ve şafağın ilk ışıklarıyla yeniden dışarı çıkmıştı. Bir süre daha kovalamacayı izledi, sonra yakındaki, önceden bildiği, tenha bir yere doğru ilerledi. Oraya vardıktan sonra çimenliği fark edilmeden izleyebileceği sessiz bir yer bulup bekledi. Yalnızca yarım saat sonra çayırda bir çift pegasus görüldü; iki elf yanlarında yürüyor ve sakince konuşuyordu. Atların dinlenmeye, yemek yemeye ve temizlenmeye ihtiyacı vardı; beyaz postları terle parlıyordu.

Drizzt onların geleceğini bildiğinden elf çiftini beklemişti. Onların yanma gitme fikri bir kez daha içini kemirmeye başladı. Onlara Ellifain’i ve batıda yaşanan trajediyi anlatmak kendi görevi değil miydi?

Ve yine, aradan dakikalar geçince, Tarathiel ve Innovindil atlarının yüklerini boşaltırken, drow yerinden oynamadı. Yakınlardaki bir ırmakta muhteşem atlarını uysalca yıkarlarken onların hareketlerini izledi. Tarathiel’in atların önüne sırayla kova koyusunu ve onlar su içerken nazikçe başlarını okşayışını izledi. Innovindil’in bir kök getirişini izledi. Kökü ağzına alıp atın önünde duruşunu ve pegasusun uzanıp, sanki kadını öpüyormuşçasına, onu ağzından alışını gördü. Sonra aygır şaha kalktı -ama korkutucu bir şekilde değil-Innovindil buna sadece gülüp muhteşem at ön toynaklarını havada sallarken yerinden kıpırdamadı bile.

Bu samimi ilişkiyi gören Drizzt’in eli belindeki keseye ve oniks figürüne gitti; Tarathiel ve Innovindil’in atlarıyla olan ilişkisi efendi köle ilişkisinden çok daha derindi; aralarında bir arkadaşlık vardı. Drizzt bu ilişkiyi anlayabiliyordu. Drow bir kez daha onların yanına gitme, onlarla konuşma ve gerçeği anlatma arzusu duydu. Durdu ve

aşağı baktı, sonra gözlerini kapadı ve Ellifain'in de karıştığı o vahim savaşı yeniden yaşadı.

Dakikalar boyunca sessizce orada oturup mücadeleyi ve EllifainTe Aykorusu'nda, Tarathiel'in yanında, ilk karşılaşmasını düşündü. Ellifain'in kaderini öğrendiğinde Tarathiel'in hissedebileceği acıyı tahmin edebiliyordu; onun dişi elfe gösterdiği şefkati görmüştü. Onlara bu acıyı vermek istemiyordu.

Ama bilmeye haklan vardı ve o da bu sorumluluğu üstlenmeliydi. Evet, onlara anlatmalıydı.

Ama gözlerini kaldırıp baktığında elfler çoktan gitmişti. Drizzt saklandığı yer olan diğer ağaçların arasından uzanan alçak, kıvrık dalın üzerinden ayrıldı.

Bölgeyi tarayarak çayırın ucuna gitti ve pegasusu gökyüzünün öbür ucunda havada gördü.

Drizzt onların avlanmaya gitmediğini biliyordu. Hem elfler hem de atlar fazla yorgundu. Onların hareketlerini izleyip rotalarını tahmin etti.

Mağaraya geri dönüyorlardı.

Drizzt onların yanına gidip gerçeği anlatacak gücü olup olmadığını merak etti.

"Aykorusu'na dönüp klanı toplamalıyız," dedi Tarathiel arkadaşına; iki elf sığındıkları mağaranın küçük odasının önüne atı yerleştirdi.

"Ellifain'e ne olduğunu öğrenmeden Drizzt Do'Urden'den ayrılmaya hazır mısın?" diye sordu Innovindil. "Yakında," diye cevapladı Tarathiel.

Kanlanmış giysisini çıkarmaya başladı ve dürülü yatağının yanındaki doğal bir kancaya kılıçlı kemerini dikkatlice astıktan sonra gömleğini çıkardı. Omzunda bir yara olduğunu fark edip yeniden kemerine ve bir kavanoz merhem hazırlamak için kemere bağlı bir keseye uzandı.

Onun karşısındaki Innovindil de aynı şekilde soyunuyor ve kirli giysilerini dikkatlice yere seriyordu. “Biri seni vurdu,” diye belirtti kadın; Tarathiel’in omzundan koluna uzanan uzun sıyrığı görmüştü.

“Bir dal, sanırım,” diye düzeltti Tarathiel ve arındırıcı merhemi yaraya sürerken yüzünü buruşturdu. “Gündoğumu’nun dalışı sırasında oldu.”

Merhem kavanozunun kapağını kapatıp onu dürülü yatağının altına yerleştirdi. Sonra pantolonunu çıkartıp battaniyeleri sermek için çömeldi.

“Çok derin değil mi?” diye sordu Innovindil.

“Hiç de değil,” diye teminat verdi Tarathiel ama konuşması birdenbire kesildi ve Innovindil ona döndüğünde adamın yatağın üzerine kıvrılmış olduğunu gördü.

“O kadar çok mu yorgunsun?” diye kadın sordu nazik ve sevecen bir tavırla; aklına kötü bir şey gelmemişti. Aradan birkaç saniye geçti.

“Tarathiel?” diye sordu; cevap gelmemiş elf kıpırtısız yatmaya devam etmişti. Innovindil onun yanına gidip eğildi; “Tarathiel?”

Duyduğu hafif bir ses başını arka duvara çevirmesine neden oldu; taşların arasında bir delik ve oraya yerleştirilmiş küçük bir alet; bir arbalet gördü.

Yayın serbest kalmasıyla çıkan bir tıkırtı kadını soru sormaktan alıkoydu ve küçük okun atış mesafesini izledi. Yana kaçmaya çalıştı ama çok yakındı. Ona engel olmak için içgüdüsel olarak elini kaldırdı ama ok çoktan ilerlemişti; havada sallanan elini çoktan geçip gitmiş ve kadının köprücük kemiğinin tam üstüne, boynuna saplanmıştı.

Innovindil geriye doğru sendeledi, eli hâlâ önündeydi. Ona baktığı zaman elinin şiddetli bir şekilde titrediğini fark etti. O andan sonra drow zehri damarlarına karıştı, el ve ayaklarını hissizleştirdi ve düşüncelerini köreltti. Hiç niyeti olmadığı halde oturuyor olduğunu fark etti.

Sonra sırtüstü uzanıyor, mağaranın tavanına bakıyordu. Bağırmaya çalıştı ama dudaklarına söz geçiremiyordu. Başını arkadaşına doğru çevirmek istedi ama yapamadı.

Duvarın arkasında, Ad'non ve Donnia sırıtıp çabucak harekete geçti. Birkaç dakika içinde arkadaki tünelden çıkıp mağaranın girişindeki tepeye doğru ilerlediler.

İkisi de içlerindeki büyüye uzanıp girişin etrafında dönüp duran kanatlı atların üzerine karanlık birer küre çağırdılar. At kişneyip büyüye engel olmak istercesine toprağı tepeledi; kara elfler onların yanından çabucak geçti.

Ad'non felç olmuş iki yüzey elfine doğru ilerledi. Innovindil önünde sırtüstü yatıyor, Tarathiel onun arkasında cenin pozisyonunda kıvrılmış duruyordu.

Dişi elfe şehvetle bakarken "Güzel, çıplak ve korunmasız," dedi Ad'non.

Kocaman sırıtıp Donnia'ya çabuk bir bakış attıktan sonra drow eğilip elf'in çıplak omzunu okşamaya başladı. Innovindil ürperdi, aniden, düzensizce saldırdı; kıvrılıp bu dokunuşu engellemeye çalıştığı belliydi.

Bu Ad'non'un ve gösteriden hoşnut onları izleyen Donnia'nın kıkırdamasını sağladı.

"Güzel, çıplak ve korunmasız," diye yineledi Ad'non ve yeniden arkadaşı drowa baktı. "Tam da perilerimin olmasını istediğim gibi."

BÖLÜM 3

CESARET VE KORKAKLIK

O gün nehirde o iki elfın yardımıma gelişine tanık olmak benim için ne kadar da değişik bir duyguydu. Ne kadar da huzursuz ve rahatsız hissettim. Avcı çiftin bölgede olduğunu tabii ki biliyordum ama onlarla bu şartlar altında karşılaşmak beni gitmeye cesaret etmediğim yerlere götürdü.

Kanlı bıçağımın ucunda arkadaşları Ellifain 'in ölü yattığı batıdaki mağaraya götürdü. O onaylanma anında her şey nasıl da kolaydı; ne de olsa bizi takip etmelerini önlemek için yollarımızı ayırmamız gerektiğini söylerken bunda bir doğruluk payı vardı. Geçerli sebeplerim vardı.

Ama bu kalbimdeki gerçeği saklayamıyor. Başka bir patikaya saptım çünkü korkuyordum; çünkü savaştaki cesaretle kişisel ve duygusal meselelerdeki cesaret farklı özelliklerdir ve bir tanesinin varlığı diğerinin de varolacağı anlamına gelmez.

Düşmanlarımdan pek korkmam. Arkadaşlarımdan daha çok korkarım. Hayatımın çelişkisi budur.

Palalarımı çeker ve bir dev, şeytan ya da ejderhayla coşkuyla yüzleşirim; ama Catti-brie'ye olan duygularımı kabul etmek, korkularımdan arınıp ilişkimizin hayatımın en olumlu yanı olduğunu fark etmek yıllarımı almıştır.

Şimdi bile bıçaklarımı çıkarıp dudaklarımda bir savaş ezgisiyle, hiç düşünmeden, kendimi bir ork çetesinin önüne atabilirim ama Tarathiel ve Innovindil bana kendilerini tanıttıkları zaman tamamen çıplak ve çaresiz hissettim. Yeniden annesinden ve kötü kalpli kız kardeşlerinden saklanan Menzoberranzanlı o çocuğa dönüştüm. O ikisinin bana zarar vermek istediğini düşünmedim; bana beni

öldürme zevkini kendileri tatmak istedikleri için yardım etmediler. Kim olduğumu bilerek, tüm açıklıklarıyla geldiler.

Ama zavallı Ellifain 7e olan karşılaşmamı bilmediklerinden kesinlikle eminim.

Onlara söylemeliydim. Hepsini itiraf etmeliydim. Acımı ve pişmanlığımı açıklamalı, keder ve alçak gönüllükle önlerinde eğilmeli ve zavallı Ellifain ‘in ruhunun huzuru için onlarla birlikte dua etmeliydim.

Onlara güvenmeliydim. Tarathiel beni tanıyor ve bir gün bana Aykorusu’nun en değerli atını verecek kadar da güveniyordu.

Tarathiel gerçeği görmüştü ve uzun zaman önce akıncı drowlar Ellifain ‘in klanını katletmek üzere Karanlıkaltı ‘ndan yola çıktığında benim mertçe davrandığımı düşünmüştü. Ellifain ‘le olan karşılaşmamı anlardı. Elimden bir şey gelmediğini, kalbimi ve ruhumu kaplayan acının dürüstlüğünü görürdü.

Eski dostunun kaderini bilmeli. Ne olursa olsun o ve Innovindil, Ellifain ‘in ölümünü ve nasıl düştüğünü bilmeyi hak ediyorlar. Hatta belki o zaman neden düştüğünü beraber anlardık. Ama onlara söyleyemedim. Orada olmazdı. O zaman olmazdı. Üzerime yayılan panik dalgası tahmin bile edemeyeceğim kadar çoktu. Tek düşünebildiğim oradan nasıl ayrılacağım, o iki müttefikten; ölü Ellifain ‘in iki arkadaşından nasıl uzaklaşacağımdı.

Ve böylece kaçtım.

Palalarımla hiçbir savaştan kaçmayan Cesur Drizzt’im. Wulfgar ve Guenhwyvar ‘la Verbeeg İni‘ne giren Drizzt‘in; nitelik ve nicelik olarak bizden üstün olduklarını biliyor ama hiç korkmu-yorduk! Varlığıma ışık tuttuğunu düşündüğüm prensiplerle uzlaş-maktansa kaderimi ve kaçınılmaz ölümümü kabul ederek (en azından öyle sanıyordum) Karanlıkaltı ‘nda on yıl boyunca tek başına hayatta kalmayı başarmış olan Drizzt ‘im.

Ama aynı zamanda Korkak Drizzt’im; hiçbir fiziksel savaştan korkmasam da Catti-brie ‘nin kollarına atılıp duygusal bir ilişki

yaşamaktan acizim.

İtiraf edemediğim için Tarathiel'den kaçan Korkak Drizzt'im. Shallows 'un düşüşünden sonra Mithril Salonu 'na dönmeyen Drizzt'im çünkü doğru olduğunu bildiğim şeyin; arkadaşlarımın ölümünün onaylandığını görmeden bu katliamdan en azından bazılarının kaçabildiği umudunu taşıyorum. Yakut kolyesini kullanıp orkların onu Battlehammer'in kollarına taşımasını sağlayan Regis belki… Hassasiyetin ötesinde bir öfkesi olan, Abbys'deki günlerine dönen ve kontrol edemeyeceği bir acı ve kızgınlıkla orkları, geri kalanlar ondan kaçıp, takip etmekten vazgeçinceye kadar, dağıtan Wulfgar belki…

Ve belki de onunla birlikte olan Catti-brie… Tüm bunların delilik olduğunu biliyorum.

Orkları duydum. Gerçeği biliyorum.

Bıçaklarımın ardına ne kadar çok şey sakladığıma şaşıyorum. Düşmanımın elinde ölmekten ne kadar az ve Tarathiel'e Ellifain 'le ilgili gerçeği anlatmaktan ne kadar çok korktuğuma şaşıyorum.

Yine de bunun benim sorumluluğum olduğunu ve yapılması gerektiğini biliyorum. Bunu biliyorum.

Kalple ilgili konularda kendime gerçeği söyleyinceye ve bunu kabul edinceye kadar cesaretin korkaklığı yenemeyeceğini biliyorum.

O gün nehir kenarında o iki elften kaçmak için haklı sebeplerim vardı ve bu onların merakını başka yere çekmeye yaradı. Ama bu sebepler aynı zamanda birer yalandı çünkü birine yeniden değer vermeye henüz cüret edemem. Bunu biliyorum.

- Drizzt Do 'Urden

TAKTİKSEL DEZAVANTAJ

Catti-brie, arkasından gelen ve yere çarpıp Bekçi Vadisi'ni düşürmek üzere geri fırlayan kayadan kaçarak sırtını yassı bir taşa dayadı. Ona saldıran üçlüden geriye kalan bir çift ork zaten üzerine yükleniyor olduğundan bu saldırıyı izlemeye dayanamazdı.

Taulmaril'le birini devirmiş ama sonra batı yamacındaki devlerden bir baraj ateşi salvosu gelmeye başlamıştı. İri kayalarla cücelere erişemiyorlar bu yüzden killi kayağantaşı kullanıyorlar; ince keskin kayalar kıvılcımlar saçarak ilerliyor ve askerleri yakalıyordu. Çoğu kayağantaşı çılgınca dönerek uzaklara gidiyor, bir uca ya da öbürüne savruluyor ama bir kısmı görmezden gelinemeyecek kadar yakına düşüyordu.

Yayın ucundan bir ok daha fırladı ve öncü ork sopasını kaldırıp dişlerini gıcırdatarak taşın yanına geldiğinde Catti-brie geri çekildi.

Okunu göğsüne saplayıp onu yerden kaldırıp taşın onlarca ayak arkasına göndererek yaratığı geri püskürttü.

Kadın içgüdüsel olarak yayım indirdi ve ikinci orkun saldırısını önlemek üzere onu bir bıçak gibi kullandı. Yayın eğimi orkun çenesinin altına gelmiş ve Catti-brie dönerken yayının baskısını azaltmamış, tutuş şeklini değiştirip bastırmaya devam etmişti. Böylece orku parmak ucuna kaldırmış ve yaratık yayı sıkıca kavrayıp bir kenara itmişti.

Ama Catti-brie çabuk hareket edip dönmüş ve yaydan kurtulup sırtını taşa sıkıca dayamıştı. Dönüp geri sıçramış ve böylece ork geri çekilmek zorunda kalmıştı.

Ne yazık ki ork Bekçi Vadisi'nin ucunda duruyordu. Düşmeye başladığında Catti-brie'ye bıraktırdığı yayı yakalamayı başarmıştı. Taulmaril'in uçurumdan aşağı gittiğini gören kadın yüzünü buruşturdu.

Kaybın üzerinde durmamış, onun yerine çabucak Khazid'hea'yı çekip tehlikeye karşı koymak üzere fırlamıştı.

Onu taşa doğru eğilmiş pis pis gülümseyen çirkin bir ork yüzü karşıladı. Yaratık sağa kaydı ve kadın kılıcını ona doğru uzattı. Ork

çabucak sola geçti ve Catti-brie de aynı şekilde onu izledi.

Ork hızla ortaya doğru hareket edip taşa tırrnanacakmış gibi yaptı.

Ama Catti-brie oyundan sıkılıp öne doğru bir hamle yaptı; muhteşem kılıcı taşı ve orkun göğsünü deldi.

Yaratığın kan çanağına dönmüş gözleri parçalanmış taşın üzerinden kadına kuşkuyla baktı. “Neredeyse beni kandırıyordun,” dedi Catti-brie göz kırparak.

Uzaktan sessizce ve aniden gelen başka bir ork kadına doğru sıçradı.

Sallanan yaratık vadiden aşağı doğru süzülünce kadın onun sıçramadığını fark etti. Catti-brie elinde çekiçle WulfgarT görünce her şeyi anladı.

“Yayını hazırla,” diye tavsiyede bulundu Wulfgar, “bir kez daha saldırıyoruz!”

Catti-brie çaresizce elini kaldırıp uçurumu gösterdi ama çoktan savaşa dönmüş olan “WulfgarTn kendisini izlemediğini fark edip omuz silkti. Öne doğru sıçrayıp taşa tırmandı ve vahşi arkadaşını izlemek üzere hızla hareket etti.

Yan yana gidip en yakındaki ork grubuna doğru ilerlediler; Aegis-fang öne arkaya hareket ediyor ve düşmanları dağıtıyordu.

Catti-brie kendisini kalkanla korumaya alan bir orka doğru atıldı. Khazid’hea için zayıf bir savunmaydı. Bıçak tahtayı ve ona bağlı kolu kesip orkun göğsüne saplandı.

Catti-brie kendisine yönelen ikinci yaratığın önünü kesti ve adını hak eden bıçak Kesici ilk kurbanından kurtulmak için kemiği, etini ve tahtayı kesti. Onu aşağı indirerek Catti-brie ikinci orkun mızrağının ucunu yakalayıp onu yere düşürdü. İki çabuk hamleyle orkun göğsünde iki kusursuz delik açtı. Yaratık geriye sendeleyip toparlanmaya çalıştı ama kuvvetli bir darbe savuran Aegis-fang onu arkadan yakalayıp yeniden Catti-brie’ye doğru gönderdi. Kesici’yi

tekrar yaratığa sapladı. Bu akşam ne kadar da iyi bir yemek yiyeceğim, diye düşündü.

Kelimeler ağzından çıkmadı ama kana susamışlık hissi kesinlikle varlığını hissettirdi. Kadın daha talimat bile vermeden, henüz hiçbir şeyin farkına bile varmadan sezgili kılıç uyanıp kadının bilincine yerleşmiş ve böylece kadın WulfgarT geçip öfkeyle ork kalabalığına doğru atılmıştı.

Gaddarlık ustalığın yerine geçti ve Kesici önüne geçen her şeyi zalimce kesip biçti. Kadının göğsünden güç alıp dışarıdan sola doğru bir hamle yaptı ve bir kalkanla kola saplandı. Çabuk bir geri çekilmeyle bıçak kadının önünü yardı ve orada duran iki orkun tökezlemesine sebep olup, sağındaki bir üçüncüsünün mızrağının ucunu aldı. Catti-brie ayaklarını döndürdü, kalçasını salladı sonra aniden sağa atıldı ve kıvrılıp haykıran orkun üzerinde delik üstüne delik açtı.

Korunmasızlığım fark eden kadın kalan iki orkla yüzleşmek üzere döndü ve bir şey uçup giderken yana doğru pike yaptı.

İki orktan birinin kaybolduğunu görünce bunun Aegis-fang olduğunu anladı.

Yemeğimize ortak oluyor! diye itiraz etti Khazid’hea ve kadını kalan orka saldırmaya zorladı.

Korkan yaratık kılıcını kadına atıp arkasını döndü ve kaçtı; orkun attığı silah kadına çarpsa da onun hızını kesemedi. Arkadaşlarına katılan orku yakaladı ve yavaşlamadan, öfkeyle ilerleyerek, kesip biçti. Bir darbe aldı ama her vuruşa karşılık verme; ork silahına karşı muhteşem Khazid’hea’yı kullanma arzusuyla acıyı umursamadı.

Üçünü devirdi ve Catti-brie devam etti. “Bekle!” diye bir çığlık yükseldi arkasından.

Bağıran Wulfgar’dı ama sesi uzaktan geliyordu ve pek de ısrarlı değildi. Düşüncelerindeki açlık kadar ısrarlı değildi. Damarlarındaki ateş kadar ısrarlı değildi.

Bir başka ork daha önüne devrildi. Onun arkasındaki yaratığı bıçaklamayı düşünerek başka birini daha vurdu. Ama darbesi fazla güçlüydü ve keskin bıçak orkun kolunun üst bölümünü kesip uzuvlarını ikiye ayırmış ve sonra yaratığın yanına derince saplanıp gövdesini yarıya kadar kesmişti. Bıçak orada durup sıkışmış kesme hareketi fazla hevesli olan Catti-brie tarafından engellenmiş, kadının ağırlığı hamlenin önüne geçmişti. Ölmek üzere olan ork çırpınınca kadın neredeyse bıçağın hakimiyetini kaybetmişti. Kadın döndü ve şiddetli bir şekilde bıçağı geri çekti; bir sonraki yaratığın bir adım uzağında olduğunu görmüştü ve bıçağı oradan kurtarması gerektiğini biliyordu.

“Pöh! Bütün eğlenceyi mahvediyorsun!” diye seslendi ona yaratık.

Catti-brie ancak o zaman sıkışmış kılıçla uğraşmayı bıraktı. Cüce hattının sonuna geldiğini ancak o zaman anladı. Cüceye mahcup bir şekilde gülümsedi; bıçağı yanlışlıkla orka takılı kalmış olmasaydı o cücenin de Khazid’hea’nın açlığına yenileneceği düşüncesini kendine sakladı.

Bu düşünceyle sarsılan kadın kendini duyan kılıca sessizce küfür etti. Bir ayağını ölü orkun üzerine koyarak

Khazid’hea’yı yeniden çıkarmayı denedi ama omzunu kavrayan büyük bir el tarafından durduruldu.

“Sakin,” dedi Wulfgar kadına, “birlikte; yan yana savaşıyoruz.” Catti-brie bıçağı bırakıp geri çekildi, sonra da uzun, düzenli bir derin nefes aldı.

“Kılıç aç,” diye açıkladı.

Wulfgar gülümsedi, başını salladı ve “Bu açlığı sağduyuyla yatıştır,” dedi.

Catti-brie kendi yarattığı katliama, kesilmiş ve parçalanmış orklara ve baştan aşağı ork kanıyla kaplanan bedenine baktı.

Hayır, hepsi ork kanı değildi; bunu o an fark etmiş ve derin acı duymuştu. Fırlatılan kılıç sol kolunda derin bir yara açmıştı, sağ

kalçasında başka bir yara ve bir mızrak ucu saplanan sağ ayağında da bir başkası vardı.

“Bir rahibe ihtiyacın var,” dedi Wulfgar.

Acıdan çenesini sıkan Catti-brie ayak direyerek öne çıktı ve Khazid’hea’nın sapını kavradı. Onu sertçe çekip kurtardı ve bir kez daha ork kanıyla yıkandı.

“Ve bir banyoya,” diye belirtti Wulfgar biraz hüzünlü biraz neşeli.

Banak Brawnanvil iki kalın parmağını ağzına götürüp kulak tırmalayıcı bir ıslık çaldı. Orklar yeniden geri çekiliyor ve cüceler pozisyonlarını hiç bozmadan onları takip ediyordu. Ama uçurum kenarından onları izleyen Banak orkların yön değiştirdiğini fark etti. Yokuş aşağı koşarlarken batıya yanaşıyorlardı.

Banak tekrar tekrar ıslık çalıp yakındaki komutanlara cüceleri döndürmelerini söyledi.

Bu emir henüz orkları izleyen cücelere ulaşmadan tüm komutanlar ve takipçi cüceler onun ne demek istediğini ve durumun aciliye-tini kavramıştı. Kana susamış ilerleyen cüceler kuzeyden ve batıdan çok uzaklaşmış; yüksek dağa ve kendilerini bekleyen devlere çok yaklaşmıştı. Hepsi birden durup devler üzerlerine yağmur gibi yağmaya başladığında diğer yöne dönmüştü.

Bu dönüş tam bir geri çekilme olmuş ve orklar da onlarla birlikte dönüp; avcıyı av yapmışlardı.

“Lanet olası akıllı domuzlar,” diye homurdandı Banak.

“Dağ sırtında bekleyen devlerle taktik üstünlükleri var,” diye onayladı Banak’ın yanında duran Torgar.

Bu üstünlük korkunç bir felakete öncülük ediyordu. Onları takip eden ve mancınıkçı devlerin desteğine sahip olan orklar cüce hattını delip geçmek üzereydi.

İki cüce komutanı, maceraperest halklarının devlerin etkili birliklerinden kurtulup orklara karşı kendilerini savunabilmeleri için dua ederek, nefeslerini tuttu. Banak ve Torgar destek gruplarına

emirler verip kalan bütün cüceleri kaçan halklarına yetişmek ve destek olmak için yönlendirerek zemini dikkatlice inceledi.

Gerçi kaçan cücelerden bir grubun ana birlikten ayrılıp tüm öfkeleriyle orklara dönmesiyle planları aniden değişmişti.

“Bu Pwent olmalı,” diye mırıldandı Banak. Torgar, cesur Karındeşen Taburu’na duyduğu hayranlıkla kaskı-nı yana yatırdı.

Pwent ve adamları ork hattına coşkuyla saldırdı ve o hat neredeyse anında dağıldı.

Devler ilgilerini o bölgeye yöneltti. Birlikler sel gibi aktı ama cüceden çok ork vardı -bir cüceye beş ork düşüyordu-ve bu oran atılan devasa taşlarla bağlantılıydı.

Takip sonra erdi ve asıl cüce birliği savunma pozisyonlarını aldı. Tüm gözler yeniden savaş alanına döndü; bir grup Karındeşen, şimdi cesurca dönüp saldıranların yarısı kadarlardı, güçlükle ilerliyor, zigzaglar çizip taşlı yokuşa ilerliyordu.

Banak’ın kuvvetleri onlara tezahürat ediyor, onları cesaretlendiriyor ve “Koş!” “Eğil!” “Devam et!” diye bağırıyordu.

Ama kayalar bu zigzaglar çizen grubu eziyor ve ne zaman Pwent’in ekibinden biri devrilse tezahürat eden cüceler hep beraber inliyordu.

İzleyenlerin dikkatini özellikle çeken biri vardı. O Pwent’in ta kendisiydi; omuzlarında bir değil, bir çift yaralı cüceyle beraber yamaca doğru koşuyordu.

Tezahürat arttı; “Pwent, Pwent, Pwent!”

Geride kaldı ve böylece devlerin de odak merkezi oldu. Tüm çevresine taşlar fırlatıldı. Yine de, her adımda kükreyerek, yaralı adamlarını oraya ulaştırmaya kararlı bir şekilde yoluna devam etti.

Bir kaya tam arkasına düştü ve onun sırtına şiddetli bir şekilde çarpıp cüceyi ileri uçurarak öne doğru sekti. Yaralı cüceler iki yana savruldu ve üçü de sertçe zemine çarptı.

Yukarıdaki haykırışlar şaşkın bir sessizliğe dönüştü. Pwent ayağa kalkmaya çabaladı.

Bir başka kaya hızla ona çarptı ve onu yüzüstü yere yatırdı.

Cüce birliklerinden iki kişi fırlayıp, uzun adımlarla ve tüm güçleriyle, yokuş aşağı, düşen üçlüye doğru koştu. Şaşırtıcı bir şekilde Pwent doğrulmak için kendini zorladı ve yüzünü devlere döndü.

Bir kolunu sallayıp diğer eliyle dirseğini avuç-ladı ve böylece havayı yumrukladı; yapabileceği en kaba hareket buydu.

Başka bir iri kaya onun önündeki taşı vurdu sonra cücenin üzerinden zıpladı ve onun arkasına düştü.

Pwent olduğu yerde duruyor ve devlere hareket çekiyordu.

Catti-brie yayının yanında olmasını diledi. Belki o zaman bu intiharla eş anlamlı saldırıyı ört bas edebilirdi. Wulfgar onu geride bırakmıştı; Aegis-fang'ı cücelere bıraktığından elleri boştu.

“Pwent'e git!” diye haykırdı vahşi adam ve iki ağır yaralı savaşçıdan birine doğru yöneldi.

Catti-brie öfkeden kuduran inatçı savaşçıya uzandı ve onu hâlâ hareket çeken kolundan yakaladı.

“Haydi ama seni budala!” diye bağırdı, “Seni ezip geçecekler!”

“Pöh! Uzun oldukları kadar aptallar!” diye haykırdı Pwent.

Kolunu Catti-brie'den kurtardı birer parmağını kıvırıp ağzının kenarlarına götürdü, dudağını aşağı doğru çekip uzaktaki dev yaratıklara dil çıkardı.

Birden kendine geldi ama bunun sebebi Catti-brie'nin yalvarmaları değil omzunda baygın bir cüce taşıyan Wulfgar'ın önünden geçen görüntüsüydü. Pwent, WulfgarTn diğer Karındeşen'e ilerleyişini iri elleriyle cüceyi ensesinden tutup nazikçe yukarı kaldırışını izledi.

Catti-brie onu tekrar çekiştirdiğinde Pwent ona karşı koymadı ve kadın onu yamaca doğru götürdü.

Kaya yağmuru tüm gücüyle yeniden başladı ama şans üçlüden ve baygın yüklerinden yanaydı ve Wulfgar taşıdığı iki yaralı cüceyle bile hızını kesmiyordu. Aradan çok geçmeden kaya yağmurundan kurtuldular. Hayal kırıklığına uğrayan devler yeniden killi yaprak taşlarına döndüler ve havayı keskin uçlu taşlarla kapladılar.

Beş kişilik grup onlara yaklaştığında cüceler neşeyle haykırdı. Hepsi bir olmuş ve yüzlercesi hareket çekip vızıldayan taşlara meydan okurcasına oldukları yerde durmuştu.

“Sargıları hazırla!” diye bağırdı Banak yanında heyecanla zıplayıp duran Pikel Bouldershoulder’a.

“Oooo!” diye geri bağırdı cüce ve dönüp kolunu kaldırarak Banak’ı selamladı.

Kayağantaşı Pikel’in havaya kaldırdığı kolunu dirseğinden kopararak uçtu. Yeşil sakallı cüce şaşkın bir ifadeyle sendeledi ve sonra ne olduğunu anlamamışcasına omuz silkti.

İkiye ayrılan uzvunu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı; -onun ikiye ayrılmış uzvu!- yanında yatıyordu.

Kardeşi Ivan hızla onun yanına gidip kanlar fışkıran kesik koluna bir pelerin sardı, yakınlarındaki diğer cüceler de bağırıp yardıma koştu.

Kardeşi, Pikel’i oturtmuştu. “Oooo,” dedi.

AVCIYI BENİMSEMEK

Ad’non Kareese’nin ince uzun, narin parmakları Innovindil’in yumuşak çenesinden aşağı; ay ellinin kuş gibi ensesine ve boğazına doğru kaydı.

“Beni hissedebiliyor musun?” diye alay etti drow, tabii ki felç olmuş yüzey elfının kendi dilini anlamadığını düşünüyordu.

“Yaratıkla ne yapacaksan yap ve kadınla işini bitir,” dedi arkasında duran Donnia.

Ad’non gülümsedi; onun açıkça seçilen şaşkınlığından aldığı hazzı anlamaması için başını arkadaşına çevirmiyordu. Kadın, onun niyetinin gerçek bir duygusallık değil de elfin değerini düşürmek olduğunu anlıyor ve o da bir drow olduğundan felçli oyuncaklarıy-la eğlenmeyi planlıyordu ama yine de sesinde belli bir endişe vardı.

Bu gülünçtü.

“Seni yumuşak ve sıcak bulursam belki bir süre daha canlı kalmana izin veririm,” dedi Ad’non, Innovindil’e.

Konuşurken yüzey elfının gözlerini izliyor ve onların sesine tepki verdiğini ve dokunuşunu hissettiğini görebiliyordu. Hayır, vücudunu hareket ettiremezdi -drow zehri işini iyi yapmıştı ama ne olduğunu anlayabilir, adamın kendine ne yapmak üzere olduğunu ve bundan kurtulamayacağını bilebilirdi.

Bu her şeyi daha da güzelleştiriyordu.

Ad’non elini aşağı; dişinin küçük göğüslerine ve karnına doğru kaydırdı. Sonra doğrulup geri çekildi. Sonra kollarını göğsünde birleştirmiş duran Donnia’ya baktı.

“Onları başka bir mağaraya sürüklemeliyiz,” dedi kadına. “Onları mahkumlarımız olarak tutalım.”

“Kadını belki,” diye cevapladı Donnia, Innovindil’i işaret ederek, “Diğeri için sadece ölüm olacak.” Bu Ad’non için yeterliydi, yeniden dişi elfe bakıp sırıttı.

Ama onu göremedi; siyah bir küre onu ve arkadaşını kaplamıştı.

Hiçbir zaman tamamen hazırlıksız yakalanmayan iki kara elf etrafta dolandı; Ad’non kılıcını kınından çıkarıyor, Donnia bıçağını ve arbaletini çekiyordu. Arkalarındaki, mağara ağzındaki figür kolay seçiliyordu. Sakince duran ve palalanyla hazırda bekleyen bir drowdu.

“Hain!” diye hırladı Donnia ve arbaletini kaldırıp ateş etti.

Drizzt mağaraya girip iki elfın öylece yattığını ve iki drowun onların başında dikildiğini gördüğünde öfkeyle titremişti. Daha içeri girmeden önce bir sorun olduğunu biliyordu; dışarıdaki pegasusun sesi ve toynaklarını yere vuruşu onu alarma geçirmişti. Korucu drow tekrar düşünmeden koşup üzerine yatıp bölgeyi izlediği yassı kayadan aşağı sıçramış ve karanlık küreler dağılırken kanatlı atların arasından ileri atılmıştı.

Drizzt o denli paniğe kapılmıştı ki Guenhwyvar’ı çağırmak için bile durmamıştı. Ve böylece iki drowla karşı karşıya geldi.

Hareketi görmedi ama o farklı klik sesini duymuş ve onun ne olduğunu hatırlamıştı. Korucu pelerinini üzerine çekerek döndü.

Çabuk müdafaasıyla ok pelerine saplanmıştı ama orada takılı kalmışken ikinci bir klik sesi duydu.

Drizzt tekrar döndü ama ikinci ok uçuşan pelerini geçip kalçasına saplandı.

Drizzt, neredeyse anında, drow zehrinin uyuşturucu serinliğini hissetti.

Çıkışa doğru sendeledi ve GuenhwyvarT çağınnayı düşündü. Belindeki keseye uzanamadı; silahlarını tutabilmek için yapabileceği tek şey buydu.

“Bize katılman ne kadar da güzel Drizzt Do’Urden,” dedi onu vuran dişi drow.

Kadının sözcükleri ana dilindeydi ve onu yıllar öncesine, Menzoberranzan’a, ailesine; Do’Urden Evi’ne ve Zaknafein’e, ısıyla parlayan Narbondel’e, drow saraylarının muhteşem yapılarına,

büyük balkonlar ve peri ateşinin renkleriyle süslü sarkıt ve dikit saraylara götürdü.

Hepsini -kız kardeşlerinin yanındaki anları ve drow savaşçılarının okulu Melee Magthere'de eğtimenleriyle çalıştığı zamanları-oldukça net gördü.

Taştan gelen metal tıngırtısı onu kendine getirdi ve duvara dayandığını, bıçaklarından birini düşürdüğünü ancak o zaman fark etti.

"Ah, Drizzt Do'Urden, bundan daha iyi savaşacağını umuyordum," dedi erkek drow. Sesinden düşmanının adım adım yaklaşıyor olduğunu fark etti. "Senin kahramanlığın üzerine o kadar çok şey duydum ki!"

Drizzt gözlerini açamıyordu. Her yerinin hissizleştiğini duyum-suyor bu yüzden ayağının altındaki toprağı bile hissedemiyordu. Düşüncelerinin yarattığı sis dalgası içinde hâlâ ayakta olabilmesinin tek sebebinin duvara olan açısı olduğunu anladı.

Zehir içeri süzülüyordu; kılıçlı drow da öyle…

Drizzt hissizlikle savaşmayı denedi, yönünü bulmak ve kendini bu bulanıklıktan çıkarabilmek için çok çabaladı. Yapamadı.

"Belki de şimdi gerçek bir oyuncak bulduk Ad'non," dediğini duydu dişi elfın uzaktan, çok uzaktan bir yerden. "Bu fazla tehlikeli bir oyuncak sevgili Donnia'm," diye karşı çıktı erkek, "Çabuk ölür."

"Nasıl istersen…"

Kadının sesi geriden geliyordu; Drizzt çok uzaklara, kaçışı olmayan karanlık bir çukura düştüğünü hissetti. Wulfgar taşta yatıyor, aşağı bakıp TaulmariPin tehlikeli bir şekilde dengede durduğu çıkıntıya yaklaşmak için en iyi açıyı bulmaya çalışıyordu. Arkasında duran Catti-brie beline bir ip bağlamış ve sicimin uzunluğunu ölçmüştü.

Wulfgar yüzünü ona dönüp oturduğunda "Şeytani kılıç beni neredeyse büyülemişti," diye itiraf etti kadın. "Aylardır bu kadar ısrarlı

çağırmamıştı.”

“Çünkü yoruldun,” diye cevapladı Wulfgar, “hepimiz yorulduk. Düşmanlarımız bize kaç kez saldırdı?

On iki? Dinlenmemize izin vermediler.”

“Sadece şu lanet şeyi bir taşla ezin, yere yuvarlayın ve gidip onu alın,” dedi Shingles McRuff’la beraber onlara doğru ilerleyen Torgar.

İkisi de topallıyordu ve Shingles bir kolunu, onu korurcasına, bedenine yapışık tutuyordu.

“Denedik,” diye cevapladı Wulfgar.

“Pikel nasıl?” diye sordu Catti-brie. “Ya Pwent?” “Pwent çılgına döndü,” diye cevapladı Shingles.

“Bu yeni bir şey değil,” diye belirtti kadın.

“Ve Pikel kolunu kaybettiğinden beri ‘ooo’dan başka tek laf etmedi,” diye ekledi Shingles, “alışmasının biraz zaman alacağını düşünüyorum. Banak ona daha iyi bakılması için onu Mithril Salonu’na gönderdi.”

“Yine de yaşayacak ve bu hiç de azımsanacak bir şey değil,” diye ekledi Torgar.

“Yayını almak için elini çabuk tut,” dedi Shingles, “yakında hepimiz dehlize girebiliriz.” Uzaktaki dağ sırtına ve devlere baktı. “Düşüncesiz davranıp lanet orkları vahşi hayvanlar gibi kovalayacak kadar aptal olmadığımız sürece dayanabiliriz ama iri kütükler getiriyor ve devasa mancınıklar yapıyorlar. Saldırıya başladıklarında buradan çabucak uzaklaşsak iyi olur.”

Wulfgar ve Catti-brie birbirlerine endişeyle baktı; ikisinin de verilecek bir cevabı yoktu.

“Banak geri çekilmeyi çoktan başlattı,” dedi Torgar, “ama şimdi Bekçi Vadisi’nin batısında duran bir kuvvet var ve o topraktan feragat ederse, dehlizlere geri çekilmek için devlerin ateş hattının altından

geçmeleri gerekiyor. Bu da şeytanı kapılara getirmek anlamına geliyor.”

İnsanlar birbirlerine bir kez daha endişeyle baktı. Düşmanları, cüceleri bölgeden atıp Mithril Salonu’na geri gönderebilecek kadar büyük bir avantaj elde etmişti; bu kesindi.

Bu yakındaki diğer köyler için ne anlama geliyordu?

Bu ticaret yapma şansı olmayan ve bölgeyi geri almak için yeterli sayıda adama sahip olmayan Mithril Salonu için ne anlama geliyordu?

Wulfgar ve Catti-brie için bir sorun daha vardı. Yeraltına geri dönmeye zorlanırlarsa bu Drizzt Do’Urden için ne anlama gelecekti? Bir daha onlara ulaşabilecek miydi?

Zaknafein’in asit çukuruna düşüşünü gördü. Ellifain’in düşüp duvara çarpışını gördü. Bruenor’un kuleden aşağı yuvarlanışını gördü.

Her kaybın keskin acısını hissetti; öfkeden ve hüzünden kurtulmaya çalışmadı. Aksine Drizzt onları kabul etti, kucakladı, varlıklarının tadını çıkardı ve onları çoğalttı.

Regis’in orklar tarafından katledilen görüntüsünü canlandırdı.

Wulfgar’ın düşman mızraklarından oluşan bir denizin içinde yarıya kadar kaybolduğunu hayal etti.

Catti-brie’yi üzerindeki yüzlerce yara kanarken düşman tarafından sarılmış, çaresiz bir halde düşledi.

Hayal kurdu ve aklında canlanan bu imgeler hayatı boyunca tattığı tüm gerçek ve acı dolu imgelerle, hüzün ve umutsuzluk anlarıy-la, onu duygusal karanlığa iten sahnelerle iç içe geçti.

İçinde yükselen Avcı’yı hissetti. Bütün görüntüler birbirine karıştı; derin bir acı, hüsran, keder, pişmanlık ve hepsinden çok saf bir öfke…

Drizzt'in sol tarafına bir kılıç darbesi geldi ama metalin metale değerken çıkardığı ses kendisine saldıran iki kişiye zehirleriyle Avcı'yı yenemeyeceklerini anlatan bir uyarı gibiydi. Ters vuruşla savurduğu pala, şaşkın drowun gözlerinde parıldayarak kendisine yönelen kılıcı yakalamak ve etkisiz kılmak için hızla hareket ediyordu.

Onu ikinci bir kılıç darbesi izledi; diğerinden daha aşağı savruluyordu ama üzerine gelen darbenin açısını önceden tahmin etse de savunmacının birinci palasını aşağı çekecek ya da yerde duran ikinci palayı alacak şansı yoktu.

Ama o Avcı'ydı. İlk palası kendisine yönelen kılıca karşılık verip onu etkisizleştirip sağa savurmakla kalmamış aynı zamanda Avcı bu savunma hareketiyle çömelmiş ve yerdeki Parıltı'ya doğru uzanmıştı. Hızla doğrulurken bıçaklar kusursuz bir uyum içinde hareket ediyor, tekrar ele geçirdiği pala kılıca karşılık veriyor ve onu atlatıyordu.

İlk pala tersine çevrildi, yukarı kaldırıldı ve kendisine saldıran ilk kılıca hızla vurdu.

Böylece saldırgan, Ad'non, kılıçları iki yana düşmüş, palalar içine girmiş bir şekilde çaresiz kalakaldı.

Ani ve zalim bir sondu, en azından arkadaşı Avcı'nın arkasından gelmeseydi Ad'non için böyle olacaktı. Şiddetli ve ani bir silkinme hareketi Ad'non'un bıçaklarını biraz daha ittirdi ve adam kendini savunabilmek için geri adım atmak zorunda kaldı. Ama o sırada Avcı, soldan sağa dönüp bıçaklarını savurup kendini koruyarak ondan uzaklaştığı için aslında kendini savunmaya ihtiyacı yoktu.

Donnia kılıcının şaşırtıcı bir şekilde savuşturulmasıyla çığlık atmıştı ama becerekli dişi savaşçı palaları izlemiş ve hançerini kullanabilmek için çabucak geriye çekilmişti.

Avcı'nın kalçası onu ulaşılmaz kılarak salınıyordu.

Böylece Drizzt tekrar döndü ve palalarını yukarı kaldırıp çapraz kullanarak Ad'non'un ikili vuruşunu alt etti; palalar hızla, defalarca

kılıca saldırıyor, fıldır fıldır dönen bıçaklar kamayı geri çekilmeye zorluyor ve sonra yeniden Donnia’nm kılıcına yöneliyordu.

Avcı dönmeye devam etti, bıçakları bir o yana bir bu yana darbeler savuruyor ve sanki kendisine yapılacak hamleleri önceden kestiriyor, daha başlamadan görüyormuş gibi hepsini kusursuzca savuşturuyordu. Ama kendisine saldıranlar acemi birer çaylak değildi; daha önce pek çok kez beraber dövüşmüşlerdi. Birbirlerine zıt yönlerde duruyor ve düzenli bir şekilde saldırıyorlardı; ayrıca kendini savunan ve dönüp duran drowdan çok daha az enerji harcıyorlardı.

Yine de her vuruşları; yukarıdan, aşağıdan, sağdan, soldan gelen her darbe kusursuzca yerleştirilmiş bir palayla karşılanıyordu.

Sonra birden bu dönme işine bir son verdiler ve saldırıya geçtiler ama Avcı öbür tarafa hareket etmişti. Yeniden metal metale değdi; iki pala kendisine yönelen üç kılıca sertçe karşılık veriyordu.

Bu dönüş hareketi de neredeyse anında sona erdi ve Avcı iki yanında duran saldırganlarla kaldı.

Yukarı doğru yaptığı ikili bir hamleyle önce Ad’non saldırdı.

Avcı eğildi ve erkek drowun dizini hedef aldı, sonra, Ad’non geri çekilirken, dümdüz yukarı sıçrayıp Donnia’nm kılıcının üzerinden atladı. Drizzt, palalarını Ad’non’un yatay duran bıçaklarının arasına çaprazlama uzatarak, Ad’non’a doğru hızlı bir hamle yaptı; sonra kılıç kabzası bıçağı yakalayıncaya kadar onları yukarı kaldırdı, tekrar ileri savurdu ve neredeyse kılıçları onları sıkıca kavrayan Ad’non’un ellerinden söküp aldı.

Ad’non kendini geriye attı ama Drizzt de aynısını yaptı ve Donnia’nm kendisine yönelen kılıcının üzerinden geriye doğru bir takla attı. Geri adımlar atmaya devam ederek yere yumuşak bir iniş yaptı.

Kadının hamlesini savuşurup karşıya geçerken becerikli Donnia kamasını çevirdi ve onun göğsüne savurdu.

Ama kendini savunan drow sağ elindeki palasını onun hamlesini bloke etmek için yukarı kaldırdı ve çevrilmiş duran kama, sekmeden, sola doğru bir hamle yapmadan, bir an önce bıçağa bastırarak sol elindeki palayla onu kilitledi ve hızlı bir hareketle onu düşmanına doğru çevirdi. Ad’non çaresizce geri çekilmeye çalıştı ama yere yuvarlanırken yanağından yaralandı.

Donnia kemerinden bir kamçı çıkarırken kılıcını öne doğru savurarak saldırıya devam etti.

Avcı sağa dönüp kendisine uzanan sol eldeki kılıcı yukarı kaldırıp tekrar savuşturup bir kez daha yukarı ittiğinden bu kılıç hamlesi etkili olmadı. Sağ elindeki pala da bu savuşturmaya katılmış ve onu daha da yukarı kaldırmıştı.

Donnia savuşturulan hamlelerinin ardından kaçmaya çalışmamış diğer eliyle kusursuzca dövüşmeye devam etmiş, kamçıyı öne doğru kaydırıp aniden Avcı’nın yüzünü kırbaçlamıştı.

Bir pala kamçıyı yakalamış ama büyülü ipi kesmeyi başaramamıştı. Üstelik aynı büyü Donnia’nm çağrısına kulak vermiş ve canlı kamçı bıçağı da sarmalamıştı.

Kadın palayı hızla çekip alırken gözleri zaferle parlıyordu. Palayı güçlü drowdan bu kadar kolay alabilmesine şaşırmıştı; dönüp pelerinini boynuna sararken palayı bırakanın Drizzt olduğunu ancak o zaman anlamıştı.

Ad’non yandan hızla ona doğru ilerledi ama Avcı çabuk adımlarla ileri; onun tam ters yönüne atılmış ve Donnia’yı siper olarak kullanarak kadının etrafında dönmeye başlamıştı. Hareket ederken pelerini yüzüne çekmiş ve dolayısıyla Donnia kırbacını kullandığında pelerinin altında kalmıştı.

Kadın, adamın omzuna sertçe inen kırbacı hissetmiş ve uçuşan pelerin altındaki başını sardığını anlamıştı; bu umduğundan iyi bir hamleydi.

Boynunda keskin bir acı hissedinceye kadar küçük okunun pelerinde asılı olduğunu ve sinsi savaşçının okun zehirli ucunu

kadına gelecek şekilde ayarladığını fark etmemişti.

Kadın bir çığlık atarak arkaya düşmüş ve giysiyi yana atmıştı.

İki kılıca karşı bir palayla mücadele eden Avcı darbelere kusursuzca karşılık vermeyi sürdürüyor, Ad’non’un amacına ulaşmasına asla izin vermiyordu. Darbeleri savuştururken geri çekildi ve kaybettiği palasına doğru mükemmel bir dengeyle ilerledi.

Bu hareketi izleyen Ad’non baskıyı arttırdı, hatta ani ve öfkeli bir atağa geçti.

Avcı yana, Ad’non’un soluna sıçradı; yetenekli katil anında sol elindeki bıçağa yöneldi ve yana itildiğinde sağ bıçağıyla hamlesini devam ettirdi.

Bu da geri püskürtülmüştü; Avcı sırtını Ad’non’a dönerek ikisini de geri çevirmişti. Kolunu ileri geri hızla hareket ettirip palasını öne ve arkaya doğru iki kez savurmuş ve kılıcını Ad’non’un yüzüne iki kez sertçe vurmuştu.

Sendeleyen drow geriye doğru yalpalamış bıçaklarını öfkeyle savurup çaresizce kendini savunmaya çalışmıştı. Bu bıçak darbeleri havada asılı kaldı ve drowun yüzünde umutsuz bir korku ifadesi belirdi.

Ama Avcı onu izlemedi. Arkasını döndü ve yerdeki palasına doğru hızla koştu.

Bıçağa ulaştığında onu karanlık bir küre kapladı; o da kadının durduğunu düşündüğü yere doğru kendi kürelerinden birini yollayarak karşılık verdi.

Palasını sıkıca kavrayıp öfkeyle harekete geçti; yuvarlandı ve doğruca kendi karanlık küresine doğru yöneldi, bıçaklarını savuruyor sürünerek ilerliyordu.

Dişi drowun, yüzünden sıcak kan akan erkeğe doğru koştuğunu gördü. Avcı korkusuzca onlara doğru süzüldü.

“Beraber kenarlara doğru hareket edeceğiz,” diyen erkek sesini duydu ve Ad’non sola doğru hareket etti. Kadın, yüzünde bir panik

ifadesiyle yana düştü.

Avcı onu zararsız peri ateşinin parlak mavi alevleriyle kapladı; kadını belirginleştirip kolay bir hedef haline getirdi. Ad’non saldırıya geçtiğinde kadın döndü ve koştu.

Bıçaklarını o kadar çabuk çıkarıp savurmuşlardı ki tek ve uzun bir ses çıkmıştı. Ad’non iki kılıcını birden kullanıyor; sağa ve sola hamleler yapıyor ama her hareketleri Avcı’nın iki palasıyla geri püskürtülüyordu.

Avcı eğilince bir bıçak havayı kesti. Ustaca dönünce bu hamle öylece salınıp gitti ve o bıçak Ad’non’un elinden kurtulup geriye savruldu.

“Donnia!” diye haykırdı.

Hırladı ve bıçaklarını muhteşem bir çapraz seri halinde kullandı; her iki palaya da karşılık veriyor kendisini yaralamasına engel oluyordu. Ama palalar çok hızlıydı ve Ad’non’a başka olası bir karşılık şansı bırakmadan onu geri çekilmeye zorluyorlardı.

Ama bıçak darbeleri yavaş yavaş azaldı ve ona kaçabileceği bir alan bıraktı.

Ad’non oradan sıvıştı ve aşağıdan yıkıcı bir ikili darbe savurdu.

Şaşırtıcı bir şekilde palalar tek olası savunma yolunu bulmuş ve onları berabere bırakmıştı; en azından Ad’non böyle düşünmüştü. Ad’non Kareese, Menzoberranzan’dan değildi ve düşmanı Drizzt Do’Urden’in bu rutin sona bir çözüm bulduğunu bilmiyordu.

İnanılmaz bir el çabukluğu ve dengeyle Avcı’nın ayağı birbirine çapraz duran palaların tam ortasından geçip Ad’non’un yüzünü tekmelemiş ve bir kez daha sendeleyerek geriye gitmesine sebep olmuştu.

Kendini savunmaya çalışmış ama palalar kılıcını yana iterek onu izlemişti; böylece adam sertçe duvara çarpmış ve kendisine gelen eğri bıçağı engelleyememişti.

Bıçak göğsüne isabet etti ve adam çığlık attı.

Avcı bunun savaşın sonu olduğunu düşünerek hırladı.

Ama pala adamın göğsüne ginnemişti! Ayrıca diğer pala da Ad’non’un bedeninde ölümcül bir yara açamamıştı. Evet, her iki pala

da savaşçı drowun canını yakmıştı ama ikisi de ölüme sebep olmamıştı.

Ve Avcı birden hazırlıksız yakalandı.

Karşıdan palalarını deviren bir kılıç geldi ve Avcı sağdan sola doğru döndü. Ama Ad'non onun sağına geçmiş, baskıyı arttırmış onu kaçmaya ya da şişlenmeye zorluyordu.

Ama orada bir duvar vardı ve Ad'non bunu biliyordu asi drowun kaçabilecek bir yeri olmadığının farkında varıp gülümsedi. Ad'non saldırıya geçti; her iki bıçağı da yalnızca öldürmek üzere hareket ediyordu.

Ama Avcı orada değildi.

Ad'non'un bıçakları taşa çarptı ve adam, gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde, aniden durdu.

Drizzt'in duvara doğru koşup kendi üzerinden geri takla atıp onun arkasına geçtiğini fark edince "Kurnaz Drizzt," dedi. Pala, Ad'non'un omuz hizasından gelip doğrudan başını kesti.

Drizzt felç olmuş iki elfe bakıp onlara doğru bir adım attı. Ama sonra, bir türlü doymak bilmeyen öfkesiyle mağaradan dışarı, gecenin içine doğru koştu. Durdu ve etrafa bakıp batıdaki bir yamaçta kendi parlak mavi peri ateşini gördü. Avcı, gözleri kararlı bir şekilde taşa yönelmişken oniks figürünü çıkartıp Guenhwyvar'ı çağırdı.

Görkemli panter yanına geldiğinde bile mavi ateş parıldamaya devam ediyordu ve Drizzt onu işaret etti. "Yakala onu Guen," diye talimat verdi. "Onu yakala ve benim için bir kenarda tut."

Panter hırlayıp, kuvvetli sıçrayışlarla ilerleyerek geceye karıştı.

VEKİLHARÇLIK VE CASUSLUK

Regis, Bruenor’un kolunu sıkıp, bunun cüce kralını son canlı görüşü olup olmayacağını merak ederek, arkadaşına baktı. Ona Bruenor git gide daha az soluk alıp veriyormuş gibi geliyordu; ayrıca yüzü, taştan yapılmış gibi, grileşmişti. Stumpet ve Cordio, Regis’e onun çok dayanamayacağını söylemişti ve o da bunu açıkça görüyordu.

“Bunu sana borçluyum,” diye fısıldadı cüce; boğazı düğümlenmiş sesi güçlükle çıkmıştı. “Hepimiz öyleyiz, yokluğunda Mithril Salonu’nun dimdik duracağını bilerek uyu. Buranın düşmesine izin vermeyeceğim.”

Cüce onun elini bir kez daha nazikçe sıktıktan sonra kralın elini göğsünün üzerine bırakmıştı. Bir an için Bruneor’un göğsünde hiçbir hareket görmedi ve onun kendisini duyup dayanmaktan vazgeçip vazgeçmediğini merak etti.

Ama sonra Bruenor nefes aldı. Henüz vazgeçmemişti.

Regis, cücenin eline hafifçe vurup canlı adımlarla odadan ayrıldı; duygusal olarak sarsılmıştı ve toparlanmak için çok çaba harcıyordu. NesmeTi Galen Firth ile olan toplantısına geç kaldığını bildiğinden tünellerden çabucak geçti. Bu kızgın savaşçının meselesini nasıl çözeceğini hâlâ bilmiyordu. Mithril Salonu bu denli zor bir durumdayken ona nasıl bir yardım sunabilirdi ki? Batı kapısı mühürlenmiş; hatta cüceler hiçbir düşman kendilerini izleyemesin diye o tünelleri bile kapamıştı; onlara ulaşmaya çalışacak olan herhangi biri yirmi ayak uzunluğunda bir taş yığınıyla karşılaşacaktı.

Kuzeyden gelen haberler pek de umut vaad edici değildi; Banak Brawnanvil ne kadar dayanabileceğini bilmediğini söylemişti. Devler batı dağlarında katapultlar kurmuştu ve Banak yakında ordusunun korkunç bir baskı altında kalacağından korkuyordu.

Regis’ten Bekçi Vadisi’nin batı ucundaki ordusunu, dağı batıdan dolaşabilmek için, kuzeye hareket ettirmesini istemişti ama bu rica bir uyarıyla birlikte yapılmıştı: Sadece mümkünse gerçekleştirilecekti. Gitgide daha çok umutsuzluğa kapılan Banak bile böyle bir rotanın ne kadar tehlikeli olacağını biliyordu. Bu yüzeyde kalan iki ordusundan birini olası bir yıkıma sürüklemekle kalmayacak, onları

Bekçi Vadisi’ndeki savunma pozisyonlarından çıkarmakla Regis, aynı zamanda Mithril Salonu’nun batı kapısına uzanan bir yol açmış olacaktı.

Ve Nesme korkunç bir baskı altındaydı -hatta istila edilmişti- dolayısıyla cüce batı kapısını güneyden gelecek olan düşmanlara karşı korumak zorundaydı.

Vekilharçlığı yapan buçukluğun aklını kurcalayan pek çok sorun vardı. Yüzleşilecek pek çok mesele vardı. Çoğunlukla nerede olduğunu bile bilmiyor ve işin aslı canı sadece bir iki iyi yemek yiyip, sıcak yatağına girip tek derdinin kahvaltıda ne yiyeceğine karar vermek olmasını istiyordu.

Regis küçük omuzlarına binen bunca yükle yola koyuldu. Ama durdu; Kral Bruenor’un yattığı mum ışığıyla aydınlatılmış odaya baktı ve ölmek üzere olan arkadaşına söylediği sözleri hatırladı.

Regis anında omuzlarını dikleştirdi ve görev duygusuyla cesaretlendi. O sözü laf olsun diye vermemişti ve Bruenor’a en azından bu kadarını, hatta bundan çok daha fazlasını, borçluydu.

“Herşey sırayla,” diye karar verdi Regis ve Galen FirthTe olan toplantısına yetişmek için daha hızlı ve kararlı bir şekilde ilerlemeye başladı. Adamı, önceden kararlaştırdıkları yerde; büyük odaya oranla daha küçük ve daha samimi bir havası olan resmi görüşme odasında buldu. Üzerinde Battlehammer Klanı’nm amblemi olan köpüklü bardak desenli, kalın bir yün halının çevresine yerleştirilen rahat iskemlelerle döşenmişti; geniş sırtları, pamukla doldurulmuş yastıkları ve kolçakları vardı. Kare şeklindeki bu oturma mekanını içinde küçük ve insanın içini ısıtan bir ateşin yandığı taştan bir kalp tamamlıyordu. Galen Firth bu rahat iskemlelere aldırış etmeden elleri arkasında, parmakları sürekli hareket elinde, gözleri yerde, hızlı adımlarla odayı arşınlıyordu. Regis bu adamın hep bu denli huzursuz ve telaşlı olup olmadığını merak etti.

“Yeniden merhaba Nesme’li Galen Firth,” dedi odaya giren cüce vekili. “Gecikmemi bağışla; ilgilenmem gereken çok fazla sorun var.”

“Sizin bugünkü gecikmeniz Mithril Salonu’nun Nesme’nin çaresiz yardım isteğine cevap vermeyi geciktirmesinden çok daha kabul edilebilir bir şey,” diye cevapladı huysuz adam sertçe.

Regis iç çekip Galen’in yanından yürüdü ve kendini iskemlelerden birine bıraktı. Savaşçı ona katılmak için hiçbir hamlede bulunmayınca, buçukluk, ateşin sağında, adamın solunda kalan önündeki iskemleyi işaret etti.

Gözlerini Regis’ten bir saniyeliğine bile ayırmayan Nesme sürücüsü iskemleye doğru ilerledi. “Ne yapmamı istiyorsun?” diye sordu Regis en sonunda oturmuş olan Galen’e.

“Nesme’nin yardımına bir cüce ordusu gönder, böylece trolleri tuzlu sularına geri gönderip köyümü kurtarabiliriz.” “Peki bu ordu güneye doğru harekete geçince onlardan daha büyük bir ork ve dev ordusu peşlerine düştüğünde ne yapmamızı istiyorsun?” diye sordu Regis ve Galen gözlerini kısıp ona baktı. “Çünkü aynen böyle olacak. Orklar kuzeyden saldırıyorlar ve Mithral Salonu’nun doğu kapısını mühürlediler… bu son savaşı duydun, öyle değil mi? Bekçi Vadisi’nin kuzey yamacında her gün orklarla savaşan bir ordum var ama doğudaki saldırının şiddetini anlatan haberler doğruya yakınsa savaşçılarım çok daha korkunç bir baskı altında kalıp bölgeyi bırakmak zorunda kalacaktır. Nasıl bir şeyin içinde olduğumuzu bir türlü anlamıyorsun, öyle değil mi?” diye sordu cüce.

Galen Firth yüzünü buruşturmuş, onu izliyordu.

“Nesme’nin tam şu anda saldırıya uğramış olması bir tesadüf değil,” diye açıkladı Regis, “bu düşman kuvvetleri, kuzeydeki ve güneydeki hareketlerini önceden belirledi.”

“Bu doğru olamaz!”

“Mithril Salonu’nun doğu kapısının düşüşüyle ilgili hiçbir ayrıntıyı bilmiyor musun?” “Biraz biliyorum ama pek de umrumda değil…”

“Oradaki ordular kuzeyden devler ve orklar, güneyden ise trol sürüleri tarafından kuşatıldı,” diyerek araya girdi Regis ve Galen’in kabadayılığı sona erdi; ağzı açık kalmıştı.

“Ortak düşmanlarımız Surbrin’den Nesme’ye, Trollmoors’dan Dünyanın Omurgası’na kadar olan bütün bölgeyi silip süpürüyor gibi gözüküyor,” diye devam etti Regis. “Geriye sadece bir avuç yerleşim yeri kalıyor; komşu köylerden yardım alamazsak onları durdurmak için sadece Mithril Salonu ve Nesine harekete geçebilir.”

“O zaman güçlerimizi birleştirmemiz gerektiğini kabul ediyorsun,” dedi Galen, “O halde Nesme’ye bir an önce bir ordu göndermen gerektiğinin de farkındasın.”

“Evet,” dedi Regis, “ve hayır. Birlik olmalıyız ve olacağız ama Nesme’yi tutma isteğini doğru bulmuyorum. Mithril

Salonu korunacaktır ama kapılarımızın dışında kalan her şey kaybedildi; ya da çok yakında kaybedilecek.” “Bu nasıl bir aptallıktır?” diye karşı çıktı iskemlesinden fırlayan, gözleri öfkeyle parlayan Galen Firth.

“Toprağımızın her karışı için savaşıyoruz,” diye devam etti Regis; sesinde en ufak bir tereddüt yoktu, iri yarı adamın söyledikleri onu ne germiş ne de ürkütmüştü. “Ve dayanamadığımız zaman Mithril Salonu’nun tünellerine çekileceğiz. Oradan Felbarr Kale-si’ne açılan hatlar kuracağız; onlar bizim dış dünyaya açılan gözlerimiz, kulaklarımız ve ağzımız olacak. Oradan güçlerini harekete geçirmeleri için Gümüşay’a ve Sundabar’a yalvarmaya devam edeceğiz. Gümüşay’ın Leydi Alustriel’ini ve SundabarTn liderlerini bulmaları için tünellere çoktan casuslar gönderdim bile. Oradan kalan tek büyük kaleyi canavar düşmanlarımızın şiddetli saldırısına karşı koruyacağız.” “Benim halkım ölürken mi?” diye ağız dalaşına girdi Galen Firth.

“Hayır,” dedi Regis, “biz onlara yardım edebilirsek hayır. Sen geldiğinden beri güneybatıyı izleyen ve yeraltından Nesme’ye ulaşılacak bir yol bulmaya çalışan gözcü cücelerim var. Oldukça gelişme kaydettiler ve halkına katılmak üzere köyünün yakınlarında bir yere çıkan bir yol bulacaklarını umuyorum.”

“O zaman bir ordu gönder ve trolleri geri göndermemize izin ver!”

“Gönderebildiğini kadarını göndereceğim ama yedekteki asker sayısının senin söylediğin görev için yeterli olacağını sanmıyorum,” dedi Regis.

“Peki, o zaman ne olacak?” savaşçının sesi aniden yumuşamıştı, hatta adam iskemleye geri oturmuştu.

Başını çevirip elini çenesine koydu ve alevleri izledi.

“Bırak halkını bulalım ve onlara elimizden geldiğince yardım edelim,” diye açıkladı Regis. “Eğer mümkünse onların yanında savaşacağız. Ve mümkün değilse ya da mümkün olmamaya başladığında senin halkım da aramıza alarak Karanlıkaltı’na ve Mithril Salonu’na geri çekileceğiz. Cücelerim düşmanları yer üstünde yenemeyecek bile olsa onları takip eden canavarlara karşı tünellerini savunamayacaklarını sanmıyorum.”

Galen Firth hiçbir şey söylemedi; sadece ateşe baktı.

“Keşke daha fazlasını önerebilseydim,” diye devam etti Regis. “Mithril Salonu’nu boşaltıp trolleri ezmek üzere güneye gidebilmek isterdim. Ama bunu yapamam, beni anlamak zorundasın.”

Galen uzun bir süre sessizce oturduktan sonra Regis’e döndü; yüz ifadesi yumuşamıştı. “Gerçekten orkların ve devlerin, Trollmoors trolleriyle beraber çalıştığını mı düşünüyorsun?” “Doğu kapısının düşüşü böyle olduğunu gösteriyor,” diye cevapladı cüce.

“Ayrıca benim halkımın da başının gerçekten belada olduğunu gösteriyor,” dedi Galen. “Troller uzak doğuya ve kuzeydeki Surbrin kapılarınıza bir ordu gönderebilecek kadar güçlüyse…”

“O zaman daha fazla oyalanma,” dedi Regis. Yeleğinin içinde dürülü bir parşömen çıkarıp adama uzattı. “Bunu Altşehre ve Taskman BellovvsTara götür. Keşif heyeti şimdi bile gerekli donanıma sahip ve bugün yola çıkabilecek durumda.”

Galen Firth yine durdu, önce parşömene sonra da Regis’e baktı ve bir kez daha yavaşça iskemleden kalktı. Başka tek bir laf bile etmedi ama başını sallayışından Regis, onun kendi söylediklerine katılmasa bile sebeplerini anladığını fark etmişti.

Adam hafifçe eğilip onu selamladı ve odadan ayrıldı; cüce vekili, uğraşması gereken sorunlardan birinin daha ortadan kalktığını düşünerek rahatlayıp derin bir iç çekti.

Regis ateşe dönüp geriye doğru yaslandı ama o rahatlamaya bile başlayamadan biri kapıya vurmuş ve cücenin bakışları yeniden o yöne çevrilmişti.

“Girin lütfen,” dedi; kapıyı çalanın Galen Firth olduğunu düşünüyordu.

Kapı açıldı ve içeriye is içinde bir cüce, Mithril Salonu’nun en iyi demircilerinden biri olan Miccarl Demirdöven girdi. Cüce o kadar kirliydi ki kırmızı olduğu söylenen geniş kısa sakalının rengi bile anlaşılmıyordu. Kalın deri bir önlük takıyor ve sol kolunu tamamen kapayan, ucuna ısıya dayanaklı bir eldiven dikili tek kollu siyah bir gömlek giyiyordu.

İsle kaplı çıplak sağ kolu sol kolunun neredeyse iki katıydı; yıllardır ağır çekiçler kaldırmaktan dolayı fazlasıyla kaslanmıştı.

“Yine mi gnom?” diye sordu Regis.

Miccarl son on gündür günde iki kez onun yanma gelip MirabarTı küçük ziyaretçilerinin Akşehir’de üstüne vazife olmayan her işe burnunu sokarak etrafı incelediğini bildiriyordu.

“Küçük adam yine haritaların oradaydı,” diye açıkladı Miccarl. “Aynı haritalar mı?”

“Batı tünelleri… çoğunlukla kullanılmayanlar.” “Şimdi nerede?” “En son gördüğümde aynı tünellerin içinde dolanıp duruyordu,” diye açıkladı Miccarl. “Orada bir şey bulduğunu düşündüğünü düşünüyorum.” “Peki, orada ne olabilir ki?”

“Benim ya da bir başkasının bildiği kadarıyla hiçbir şey. Onun tüneller birkaç yüüüz yıldır mühürlü, tabii ejderhayla birlikte dehlizi alan duergar onları açmadıysa; ve döndüğümüzden beri oraya inen hiç kimse hiçbir şey bulamadı.” “O halde? Bir çıkış yolu… Mirabar’dan gelen bir orduyu içeri sokabilecek bir yol mu?” diye sordu Regis, “Mirabar demirhanesi için çalınabilecek bir maden?”

“Orada hiçbir şey -iyi bir maden bile-yok,” diye cevapladı Miccarl. “Orada killi yaprak taşından ve demirhanelerde kullanılacak kömürden başka bir şey yok. Eğer küçük adam bunun için geldiyse o zaman tahmin ettiğinden bile aptal demektir, çünkü orada kayda değer bir şey yok ve Mirabar zaten ihtiyaç duyduğundan da fazlasına sahip.”

“Mirabar’a çıkan tüneller?”

Miccarl burnundan soludu ve “Yeterince şey biliyoruz. Bir gün içinde uzak batıya gidip yüzeye çıkabilir ve düşmanlarımızdan sıyrılıp Mirabar’a doğru yola koyulabiliriz. Küçük adam bunu biliyor olmalı.”

“O halde?” diye tekrar sordu Regis; ama bu kez daha çok kendi kendine soruyormuş gibi sessizce konuşmuştu. Nanfoodle ne yapıyor olabilirdi? Olasılıkları düşünürken cücenin eli istemsiz bir şekilde boynundaki zincire gitti. “Nanfoodle T bul ve bana katılmasını sağla,” diye talimat verdi Regis.

“Tamam.” diye onayladı Miccarl. “Benden onu bulup buraya sürüklememi ya da onu bayıltıp sana getirmemi istiyorsun?”

“Onu buna mecbur bırakmanı istiyorum,” diye cevapladı Regis, “Mirabar Ta ilgili haberlerim olduğunu ve onun tavsiyesine ihtiyaç duyduğumu söyle.”

“Bu o kadar da eğlenceli değil,” diye mırıldandı Miccarl ve oradan ayrıldı. Demirci oradan ayrıldıktan sonra doğudan, batıdan, dışarıdaki savaş ve tünellerin güvenliği hakkında bilgiler taşıyan birkaç ulak geldi. Regis hepsini içeri aldı; tümünü dikkatle dinlemiş, bütün ola-sıkları tartmış ve danışman cüceler için bir dizi soru hazırlamıştı. Cüceler onun hükümlerine güvenmeye başladıkça verdiği kararların daha da değer taşıdığını fark etseler de karar vermekten çok bilgi sentezleyicisi bir yapısı olduğunu anlamışlardı.

Bu onu hem korkutmuş hem de memnun etmişti.

Yemeği de ona aynı odada sunuldu; içeri başka bir haberci daha gelmiş ve ona elli cücelik bir keşif heyetinin Galen

Firth’le birlikte güneye doğru yola çıktığını söylemişti.

Regis cüceyi kendisine katılmaya davet etti, ya da en azından bunu yapmak üzereydi ama kapıda Miccarl Demirdöven belirdi.

“Daha çok iş,” diye açıkladı Regis ilk haberciye.

Cüce özür dilercesine omzunu silkti ve iskemleler arasındaki küçük masadaki yemek dolu tabaklan işaret etti. “Tamam,” diye cevapladı cüce, bir adım atıp bir tabağa et yığdı ve en büyük sürahilerden birini bal likörüyle ağzına kadar doldurdu.

Regis’i başıyla selamladı; bu sırada sürahinin ağzından biraz likör döküldü ve odadan ayrıldı.

İçeri Miccarl ve Nanfoodle girdi.

“Yapacak işlerim var,” dedi üstü başı is içinde olan demirci ve aynı şekilde et ve likörle donanıp Altşehre yapacağı uzun ve zorlu yolculuğa çıkmak üzere odadan ayrıldı.

“Otur, ye ve iç,” diye önerdi Regis gnoma.

“Çok bir şey bırakmadılar,” dedi Nanfoodle sırıtarak; ama o bu sözleri söylerken bile, içeri bir çift cüce girmiş tabak ve bardaklarını yeniden doldurmuştu.

Hem buçukluk hem de gnom, başka hiçbir cücenin kendilerine engel olmasına izin vermeyerek, uzun ve sağlam bir yemek yemeğe başladılar.

“Bana Mirabar’la ilgili ya da Mirabar için, haberlerin olduğu söylendi,” dedi Nanfoodle altın renkli sıvıyı yudumlarken. “Efendi Demirdöven ne olduğunu açıklamadı.”

“Mirabar’dan bir ricam var,” diye açıkladı Regis yemeğini dişlerken, “Şu anki durumumuzun yarattığı ağırlığı anladığını umuyorum.”

“Çok fazla canavar var evet,” diye cevapladı Nanfoodle ve etinden bir ısırık daha alıp bir yudum likör içti. “Tahmininden de çok,” diye karşılık verdi Regis, “Bütün bölgeye baskı uyguluyorlar. Hiç

şüphesiz Marki'n kuşatılmış hatta belki de istila edilmiş Nesme'den haberdardır. Yüzeyde ne kadar dayanabileceğimizi bilmiyorum bu yüzden Mirabar kuvvetlerini harekete geçirmeli."

"Mithril Salonu'nun iyiliği için mi?" diye sordu gnom.

O kadar şaşırmıştı ki konuşurken ağzındaki likör etrafa saçılmıştı. Peçetesiyle ağzını çabucak sildikten sonra bir büyük yudum daha aldı.

"Mirabar'ın iyiliği için," diye düzeltti Regis, "Bu canavarların duracağını varsayabilir miyiz?"

Ona gnom daha bir endişeleniyormuş gibi geldi ve bu kaygı anında Nanfoodle daha az yemek yiyor daha çok içiyordu. Regis bunun iyi olduğunu düşünmüştü; böylece konuşmayı bir süre daha uzatmış, doğu kapısının düşüşünü tüm detaylarıyla anlatmış, güney trollerinin kuzeydeki orklara ve devlere katılmış olabileceğinden ya da zaten birlikte çalıştıklarından duyduğu endişeyi dile getirmişti.

Hiçbir ayrıntıyı atlamamış, konuşmayı mümkün olduğu kadar uzatmış ve Nanfoodle'in daha çok likör içmesini sağlamıştı.

Bir süre sonra içeri daha çok yemek ve içki servisi yapıldı. Regis adamlardan birini çağırıp kulağına "İçkinin kalanını Karındeşen'le sulandır," diye fısıldadı. Cüce gnoma bakıp durumu anlamaya çalıştı. "Yirmiye bir likör," diye açıkladı hizmetliye; zavallı gnomu içkiyle sermemletip bayıltmak istemiyordu.

Bir saat sonra Regis hâlâ konuşuyor ve Nanfoodle hâlâ içiyordu.

"Fakat sen ve Asa Taşıyıcın buraya TorgarT kontrol etmeye ve kasabalarımız arasındaki bağları güçlendirmeye geldiğinizi söylediniz," dedi Regis aniden; sesini yükseltmişti. Bir süredir konuşmayı o yöne çekiyor; canavarlardan, savaştan ve Mirabar-Mithril Salonu arasındaki ilişkilerden uzaklaştırıyordu. "Bu doğru, öyle değil mi?"

Nanfoodle gözlerini faltaşı gibi -ya da en azından sarhoş bir gnomun açabildiği kadar açtı.

“Şeeey… evet,” diye kekeledi Nanfoodle, “buraya tam da bu yüzden geldik.”

“Öyle mi?” dedi Regis.

Öne doğru hareket etti ve Nanfoodle’a doğru yaklaştı. Yeleğinin altında kalan kolyesini öne çıkardı ve yakut kolyeyle oynayıp onu döndürmeye başladı.

“Tabii ki hepimiz bunu istiyoruz,” dedi buçukluk; Nanfoodle’in bakışlarını bir kolyeye bir tavana çevirdiğini fark etmişti. “Daha iyi ilişkiler demek istiyorum.”

“Evet, evet, tabii ki,” dedi gnom; bakışları büyülü yakut kolyenin dönüşüne odaklanmıştı.

Regis normal şartlar altında onu gnom üzerinde hiçbir zaman kullanmazdı. Nanfoodle iyi bir simyacıydı; Torgar ve Shingles McRuff böyle söylemişti, üstelik amatörce de olsa büyüyle uğraştığı da biliniyordu. Bu zekaya ek olarak gnomun bu yakutun saçabileceği tarzadan büyülere olan direnci göz önünde bulundurulsa kolye hiçbir şekilde etkili olamazdı.

Ama Nanfoodle sarhoştu.

Gözlerini bir daha kolyeden ayırmamıştı; parlaklığı ve sürekli dönüşüyle büyülendiği belliydi.

“Peki bu ilişkileri Mithril Salonu’nun batı tünellerinde mi arıyorsun?” diye üstünkörü sordu Regis.

“Ha?” diye sordu Nanfoodle.

“Oradaydın, öyle değil mi?” diye üsteledi Regis; ama şüphelerinin büyüyü bozmasını istemediğinden çok da sert çıkmıyordu. “Batı tünellerinde demek istiyorum. Duyduğum kadarıyla oraya çok sık gidiyorsun. Cüceler, orada hiçbir şey olmadığından, bunu tuhaf, hatta gülünç buluyor. Yoksa yanılıyorlar mı?”

“Mühürlü tüneller; savaş sonrası kapatılmış…” diye dalgınca cevapladı Nanfoodle.

“O zaman buraya geliş sebebinde ne gibi rol oynuyorlar?” diye sordu cüce. “Ne de olsa sen Torgar’a bakmaya geldin, öyle değil mi? Bir de Mirabar ve Mithril Salonu arasındaki ilişkileri düzeltmeye…”

Nanfoodle burnundan soludu ve başını salladı. “Keşke öyle olsaydı,” dedi gnom.

Regis olduğu yerde donakaldı; iskemleden düşmemek için çaba harcıyordu. Kolyesini bir kez daha çevirdi.

“Gerçekten, keşke öyle olsaydı!” diye coşkuyla onayladı, “O zaman söyle bana sevgili gnom, buraya neden geldin?” Bir cüce gelip arkadaşının Vekilharç RegisTe oturduğunu söylediğinde Shoudra Stargleam’m ensesindeki tüyler ürperdi; üstelik iki saatten uzun zamandır beraberlerdi. Asa Taşıyıcısı koridorlarda dolanıyordu; önce koşuyor sonra bir şeyleri çözümlemeye çalışırken yavaşlıyordu. Nanfoodle güvenilir bir arkadaşsa neden bu kadar rahatsız ve huzursuz olmuştu ki?

İçeride üç cücenin ellerinde vahşi mızraklarla sakince durduğu bir bekleme odasına geldi.

“Hoş geldiniz,” dedi içlerinden biri Shoudra’ya ve ona ziyaretçi odasının kapısına kadar eşlik etti.

Kapının yanında duran bir başka cüce kapıyı açtı ve Shoudra içeriden gelen kahkahaları duyup huzur veren ateşin ışığını gördü. Yine de rahatlamadı; içinde onu huzursuz eden bir his vardı. İçeri girip yastıklı iskemlede oturan ve aptal aptal gülen Nanfoodle’a ve yaralı kolu sargılar içinde onun karşısında yer alan sarhoş Regis’e baktı.

“Bize katılman ne büyük bir incelik Asa Taşıyıcısı Shoudra,” dedi cüce ve kadına boş iskemleye oturmasını işaret etti. Shoudra ona doğru bir adım attı ve kapının ardından kapanmasıyla sıçrayıp olduğu yerde kaldı.

“Nanfoodle ve ben saygıdeğer toplumlarımızın ilişkilerini tartışıyorduk,” diye açıkladı Regis ve hareket etmeyen kadına yeniden iskemleye oturmasını işaret etti.

Shoudra tüm dikkatini odaya yöneltmiş olduğundan onun sözlerini duymamıştı. Sadece şöminenin üzerinde değil bütün duvarlarda kaim örme kumaşlar asılıydı ve bu ağır kumaşlar bütünüyle duvara yapışık değildi. Shoudra'nm bakışları aşağı kaydı ve saçakların altında birden çok bot olduğunu fark etti.

Asa Taşıyıcısı gözlerini yavaş yavaş Regis'e çevirdi.

"Bu ilginç bir ilişki, sen de öyle düşünmüyor musun?" diye sordu cüce; ses tonundaki ani değişimi fark etmemek olanaksızdı.

"Güçlendirmeyi umduğumuz bir ilişki," diye cevapladı bakışları sarhoş Nanfoodle'a kayan Shoudra.

"Gerçekten mi?" diye sordu Regis.

Shoudra gözlerini yeniden ona çevirdi.

"Mithril Salonu'nun madenlerini zayıflatarak mı güçlendireceksin?" diye sordu cüce ve arkasındaki iskemlenin üzerinde duran büyük bir keseyi kadının ayaklarının dibine fırlattı.

Shoudra yavaşça eğilip keseyi aldı ama içinde ne olduğunu bilmesi için onu açması gerekmiyordu: Nanfoodle'un güçsüzleştirici solüsyonu vardı.

Asa Taşıyıcısı şaşkın bakışlarını kahkahalara boğulan ve gülerken neredeyse iskemleden düşen gnoma çevirdi. "Arkadaşım Nanfoodle bana her şeyi anlattı" diye bildirdi Regis.

Parmaklarını şıklattı; duvardaki kalın örtüler yana çekildi ve ortaya sert bakışlı üç cüce çıktı.

Shoudra'nın arkasındaki kapı da açılmıştı; kadın orada mızraklıların beklediğini biliyordu.

"Bana sizin buraya Marki'nin emriyle madenlerimizi sabote etmeye geldiğinizi söyledi," diye devam etti Regis, "Mirabar Tn Mithril Salonu'na ticaret savaşı açmak, şanımıza leke sürüp müşterilerimizi çalmak istediğini açıkladı."

Shoudra başını sallamaya başladı.

“Bunu anlamalısın…” diyerek söze başladı.

“Anlamak mı?” diye araya girdi Regis. “Ork sürüleriyle savaşırken elimizde işe yaramaz bir maden kalacak, öyle mi? Canavarları dehlizlerimizden uzak tutmak için inşa ettiğimiz barikatlarda işe yaramaz bir maden kullanılacak, öyle mi? Bunun nesini anlayacağım Asa Taşıyıcısı?”

“Savaşta olduğunuzu bilmiyorduk,” diye ağzından kaçırdı Shoudra.

“O halde casuslarınız pek de işe yaramıyormuş!” diye alaycı bir şekilde cevapladı cüce.

“Hayır, Marki Elastul’un ruh halini anlamalısın,” diye açıklamaya çalıştı Shoudra. Nanfoodle’in yanına gidip kolunu onun omzuna koydu. “Bu onun yöntemi… Marki Elastul, Mithril Salonu’ndan korkuyor, bu yüzden beni ve Nanfoodle T buraya gönderip Torgar’ın Mirabar sırlarını ifşa edip etmediğini öğrenmek istedi. Dört yüz Mirabar cücesinin topraklarımızı terk edip sizin şehrinize gelmesiyle Mithril Salonu’nun ticaret savaşında büyük bir avantaj kazandığını kabul etmelisin.”

“Evet kapımıza dayanan ork sürüsüyle gerçekten muazzam bir avantaj elde ettik.”

“Bilmiyorduk,” dedi Shoudra ve derin bir nefes alıp konuşmaya devam etti; “ayrıca, savaş olmasaydı bile bizden istenen bu kötülüğü ne Nanfoodle ne de ben yapabilirdik. Hiçbirimiz ne Marki’nin yöntemlerini ne de Kral Bruenor ve Mithril Salonu’yla ilgili emirlerini onaylıyoruz. Biz ikimiz daha iyi bir yol arıyoruz.”

“Şimdi tabii ki böyle söyleyeceksin,” diyen Regis onun lafını kesti. Shoudra gözlerini kapatıp derin bir iç çekti, sonra mırıldanmaya başladı. “Onları götürün ve ayrı ayrı yerlere kapatın,” diye talimat verdi Regis. Altı cüce çifte doğru yürümeye başladı ama onlar gözden kaybolmuştu.

“Kapı!” diye haykırdı Regis ve çıkışa en yakın olan cüce koşup kapıyı kapadı.

Shoudra ve şaşkına dönmüş Nanfoodle birden odanın öbür ucunda belirdi; cüceler bağırarak onların üzerine ilerledi. Tekrar ortadan kayboldular ve birkaç dakika sonra şöminenin önünde belirdiler.

“Yeniden büyü yapıyor! Durdurun onu!” diye bağırdı Shoudra’nın büyüyü yenilemek üzere olduğunu fark eden Regis. “Ateş toplarına dikkat edin!” diye haykırdı kapının yanındaki cüce.

Kapıyı açmaya yeltendiği an Shoudra ve Nanfoodle orada belirdi. Cüce bir çığlık atarak yere düştü.

Nanfoodle aptal aptal kıkırdadı, Shoudra onu odadan dışarı itekledi ve önce bekleme odasına, ardından koridora koştu; attığı her adım bağırıp çağıran cüceler tarafından takip ediliyordu.

“Seni aptal gnom!”, diyerek onu azarladı Shoudra ama Nanfoodle bunun üzerine daha da kıkırdadı.

Cüceler onlara yetişiyor Nanfoodle geri kalıyordu; sabrı taşan Shoudra inledi ve NanfoodleT kendine doğru çekti. Shoudra’nın arkalarından kapayıp sürgülediği bir kapıdan geçtiler ve koridora doğru ilerlediler. Dört bir yanı kaplayan alarm çığ-lıklarıyla batı kapısına doğru koştular.

Aradan çok geçmeden cüceler yerlerini bir kez daha saptadılar; geçtikleri her koridordan düzinelerce çığlık yükseliyordu. Sonunda çift, Mithril Salonu krallarının heykelleriyle süslü geniş bir alana çıkan upuzun ana koridora saptı. Bu meydanın aşağısındaki merdivenler daha küçük bir odaya açılıyor, görkemli malikanenin açık batı kapılarından günün son ışıkları süzülüyordu.

Shoudra kapıların uzun süre açık kalınacağını fark etmişti; cüceler kapı tamponlarını kaldırıyor, geriye kalanlarıysa kapı ağzında bir savunma birliği oluşturuyordu.

“Bizi yakaladılar,” dedi Nanfoodle kıkırdayarak. “İşkence zamanı!” “Kapa çeneni seni aptal,” diye onu azarladı Shoudra.

Çevreye göz attı ve son anda Nanfoodle’ı kendilerine en yakın heykelin gölgesine doğru itekledi.

Bir süre sonra onlar gözden kay-boluncaya kadar üzerlerine gelen cüceler “Kapıyı kapatın!”

“Sür-güleyin!” diye bağırmaya başladı. Nanfoodle ağlamaya başladı ama Shoudra elini onun ağzına götürüp sıkıca bastırdı. Derin bir nefes alıp cesaretini topladıktan sonra çevreyi ve dış kapıyı gözetlemeye başladı. Sarhoş cüceyi sakinleştirdikten sonra başka bir büyü yapmaya başladı.

Bir şeyler mırıldandı ve işaret parmaklarının ucunda parlak mavi bir ışık belirdi. Böylece Sceptrana kapının siluetini çizdi.

“Orada!” diye bağıran Regis’in sesi duyuldu. Shoudra dönüp baktığında Regis’in ve bir grup cücenin üzerine doğru geliyor olduğunu gördü.

Shoudra, hiç tereddüt etmeden NanfoodleT bir kez daha yukarı kaldırdı ve Mithril Salonu’nun görkemli batı kapıları kapanırken onu kendi çizdiği kapıya götürdü.

Üç boyutlu kapı arkalarından kapandı ve Shoudra arkadaşıyla birlikte kapalı kapıların ardına geçip Bekçi Vadisi’nde durduğunu fark edince rahatlayıp derin bir iç çekti.

“Ne kadar çok numaran var,” diye cırladı Nanfoodle ve tekrar güldü.

Shoudra’nın aptal simyacıya bakan gözleri alevler saçıyordu. “Tahmininden de çok!” dedi kadın. Onu daha da yukarı çekerek kapının yanından gölgelerle kararmış olan çukur bir bölgeye götürdü.

Shoudra, NanfoodleT da aynısını yapmaya zorladıktan sonra, orada oturdu. Adam ayağa kalkmaya çalıştı ama Shoudra bacaklarını onun üzerine koydu ve sürekli hareket etmeye çalışan gnoma engel oldu.

İtiraz etmeye çalıştı ama Shoudra parmağını onun uzun, sivri burnunun altına götürdü. “Hey!” diye bağırdı Nanfoodle.

“Şşşş!” diye ısrar etti Shoudra parmağını dudağına götürerek. Kısık ve tehditkar bir sesle “Ya susarsın ya da seni susturum. Hâlâ

bir iki numara yapabilirim,” diye ekledi.

Bu sözcükler sarhoş Nanfoodle biraz kendine getirir gibi oldu. Yüksek sesle yutkundu ve tek bir laf bile etmedi. Akşamüzeri alacakaranlığa, alacakaranlık geceye dönüşünceye kadar orada oturdular.

Shoudra’nın ne yapacaklarına dair hiçbir fikri yoktu.

ARKADAŞLIK GÖREVİ

Drizzt kendini karanlık taşa doğru çekti ve becerikli bir şekilde ayağını taşın üzerine koydu.

Sıçrayıp nereye inebileceğini araştırmaya başladı ama Guenhwyvar’ın durumu kontrol altına aldığını fark edince rahatlayıp durdu. Dişi drow elinde silahlarıyla orada duruyor, kediyle konuşuyor, Guenhwyvar’a geri çekilmesini ve kendini öldürmemesini söylüyordu.

“Silahlarını yere atarsan belki de Guenhwyvar bu kadar aç gözükmez,” diye seslendi Drizzt; az kullandığı drow dilinde bu denli rahat konuşabilmesine şaşırmıştı.

“Bunu yaptığım zaman panterine beni vahşice öldürmesini emredeceksin,” diye cevapladı.

“Bunu şimdi de yapabilirim,” diye karşı çıktı Drizzt, “ve çok çabuk gerçekleşeceğini sana temin ederim. Seçeneklerin az. Teslim ol ya da savaş ve öl.”

Dişi drow ona baktı; Drizzt aralarındaki mesafeye rağmen onun yüzündeki küçümseme ifadesini görebiliyordu. Kadın bakışlarını

Guenhwyvar’a çevirdi ve hançeriyle kılıcını büyük bir kızgınlıkla yere attı.

Guenhwyvar onun etrafında dönmeye devam etti ama saldırmadı. “Adın ne?” diye sordu Drizzt; kayalık bir patikadan ilerleyerek; taştan aşağı, kedinin kadını sıkıştırdığı küçük kayalardan oluşan çukurluk bölgeye doğru gidiyordu.

“Soldou ailesindenim,” diye cevapladı kadın kararsızca. “Bu isim sana bir şey çağırıştırıyor mu?”

“Hayır,” dedi Drizzt; çukurun etrafında çabucak ilerlemiş, kadın farkına bile varamadan onun yanında belirmişti. Onun böyle aniden gelmiş olması kadını korkutmuştu. “Doğruyu söylemek gerekirse soyadın umurumda değil. Burada olma sebebinin yanında soyadın hiç önemli değil.”

Dişi drow yavaş yavaş ona döndü. Drizzt kadının oldukça güzel olduğunu fark etti; ortadan ikiye ayrılmış saçının uzun telleri yüzünün yarısını ve orklarınki gibi kanlı değil de doğal kırmızı tonları barındıran gözlerini örtüyordu.

“Tıpkı senin gibi Karanlıkaltı’ndan kaçtım Drizzt Do’Urden,” diye cevapladı. Rotasını herkesten gizleyen Drizzt kadının gerçeği bilmesine şaşırmıştı. “Soldou ailesini tamsaydın Örümcek Kraliçe ile yollarımızı kendi seçimimizle ayırdığımızı anlardın. Hep beraber o korkunç şeytan kraliçeyi terk ettik ve böylece neredeyse hepimiz katledildik.” “Ama sen kurtuldun?”

“İşte karşındayım.”

“Öylesin, üstelik Lolth’un yolundan giden bir arkadaşla beraber,” diye belirti Drizzt ve Parıltı’yı çıkarıp bıçağın ucunu kadının boğazına dayadı.

Kadın geri çekilmedi.

“Kurturabilmek için…” diye açıklamaya başladı, “oradan ayrıldım ama hâlâ gökyüzündeki bu ateş saçan küreye alışamadım.” “Zaman alır.”

“Diğer drowu buldum; adı Ad’non.” “Ad’non’du,” diye düzeltti Drizzt ve omuz silkti. Kadın geri çekilmedi.

“Zaten ben de yakında onu öldürürdüm,” diye devam etti kadın. “Alçaklığına daha fazla dayanamıyordum. Felçli elfden faydalanmak üzere harekete geçtiğinde onu ezip geçmek istedim.”

Drizzt başını sallayarak onayladı ama tabii ki söylenenlerin tek bir kelimesine bile inanmıyordu. Ayrıca, kadının, drow doğasına aykırı bir şekilde, kendisine bir iki küçük ok saplamak için can atan bir hali vardı.

“Bana hâlâ adını söylemedin.”

“Donnia,” diye cevapladı kadın ve Drizzt en azından bu konuda yalan söylememiş oluşundan dolayı rahatladı. Adamın kadına bu isimle seslendiğini duymuştu. “Eilistraee’nin kutsallığını arayan Donnia Soldou’yum.”

Bu ifade Drizzt’in dengesini açıkça bozmuştu. “Dans’m Leydisi hakkında bir şey biliyor musun?”

“Dedikodular,” dedi Drizzt.

Tabii ki kadının yalan söylediğini düşünüyordu ama yine de meraklanmıştı; ne de olsa tanrıça Eilistraee ve onun - kendisi gibi drowlar olan-takipçileri hakkında çok şey duymuştu.

“Elflerin mağarasında sana saldırdığım için özür dilerim,” diye devam etti Donnia ve bakışlarını yere çevirdi. “Arkadaşım güçlü bir savaşçıydı ve ben sadece onun sayesinde hayatta kaldım. Benim bir hain olduğumdan şüphelenseydi beni çoktan öldürürdü.”

“Ve bunca zaman ondan kurtulmanın bir yolunu bulamadın mı?”

Donnia bakışlarını ona çevirdi.

“Yoksa bulduğun tek arkadaş o değil mi?”

“Sadece Ad’non,” dedi Donnia. “Yani Ad’non ve arkadaşları; devler ve orklar. Uzun zamandır buralardaydı, niyeti çok farklı olsa da bu konuda benzeşiyordunuz. Karanlıkaltı’nın üstündeki ve

Dünyanın Omurgası’ndaki tünellerde avlanıp mutluluğu nerede bulursa oraya gidiyor.”

“Peki o zaman neden ondan kurtulup kendi yoluna gitmedin?” diye sordu Drizzt. Donnia başını sallayıp yüzünü ovaladı.

“O zaman yalnız kalırdım,” diye fısıldadı. “Bu tanımadığım bölgede yapayalnız olurdum. Zayıftım Drizzt Do’Urden. Anlamıyor musun?”

“Aslında anlıyorum,” diye itiraf etti Drizzt. Buzölümü kınına koydu ve Parıltı’yı Donnia’nm boğazından çekti. Boşta kalan eliyle kadının üzerini aradı. Kemerinde bulduğu hançeri, arbaleti ve oklarla dolu keseyi aldı. Bu küçük oklardan birini sessiz ve çabuk hareketlerle alıp kemerine yerleştirdi. Drizzt daha aşağı; kadının bacaklarına yöneldi ve yumuşak botlarından birinin üstünde bir şişkinlik fark etti. Bu kabarıklığı görmezden gelip elini kadının ayak bileklerine kaydırdı. Orada tabii ki bir bıçak vardı ve araştırması sırasında onu gözden kaçırmış gibi davrandı.

“Silahların drowlar tarafından yapılmış,” diye belirtti hançerle arbaleti, kılıç ve diğer hançerin yanına fırlatırken. “Eğer burada, güneş ışığında kalmayı planlıyorsan onların sana pek de faydası dokunmaz.” Parıltı’yı kınına yerleştirdi. “Gel,” dedi ve yere fırlatılmış silahların yanından geçerek yola koyuldu.

Donnia’ya baktı ve kendisini önemsemediğini fark edince ayağını yaya geçirip havaya fırlattı sonra da onu yakalayıp beline astı.

“Haydi,” diye yeniden talimat verdi ve yürümeye başladı.

Donnia’nm silahların yanından geçerken nefesini tuttuğunu fark etti; kadının aklından geçenleri biliyordu. Kadın, Drizzt’in kendisini denediğini, yerdeki silahlardan birine uzanmaya kalkarsa onun da bıçaklarını çıkaracağını düşünüyordu.

Silahlar hâlâ oldukları yerdeydi; Drizzt, Donnia’nm testi geçtiğine inandığını biliyordu. Kadın bunun bir hileden başka bir şey olduğunu anlamamıştı.

“Guenhwyvar,” diye seslendi korucu. Oltaya yem atıp olayı daha da eğlenceli bir hale getiriyordu.

“Burada çok oyalandın. Evine gitmeni istiyorum!”

Drizzt göz ucuyla Donnia’ya baktı; kadının daireler çizen panterin bulanıklaşıp, gri bir sis yayarak kedi şeklini alışını ve sonra da ortadan tamamen yok oluşunu izlediğini gördü.

“Guenhwyvar’ın buradaki zamanı sınırlı,” diye açıkladı Drizzt. “Çabuk yoruluyor ve yeniden canlanmak için Astral evine dönmesi gerekiyor.”

“Muhteşem bir yoldaş,” diye belirtti Donnia.

“Üçünden biri,” diye cevapladı Drizzt, “ya da pegasusu da sayarsak beşinden biri… onların da sayılması gerektiğini garanti ederim.”

“O halde yüzey elfleri senin müttefiklerin?” diye sordu Donnia ve Drizzt cevap vermeden “Bu iyi bir şey… Örümcek Kraliçe’yi terk eden soydaşlarımız için iyi arkadaş olurlar,” diye ekledi.

“Sağlam arkadaşlar,” diye onayladı Drizzt, “Dişi olanı elf tanrısı Corellon LarethianTn yüksek rahibesidir. Sözlerinin doğru olup olmadığına karar vermek için hiç şüphesiz seninle konuşmak isteyecektir.”

Yanında yürüyen Donnia’nm adımlarındaki tereddütü fark etti.

“Sana yapabileceği büyüler var,” diye üsteledi Drizzt. “Ama korkmana gerek yok çünkü sadece yalan söyleyip söylemediğini kontrol edecek. Donnia Soldou hakkındaki gerçeği gördükten sonra…”

Sözlerini soldan sağa doğru yaptığı ani bir dönüşle birden kesti ve dönerken Buzölüm’ü sağ kalçasındaki kınından çıkardı. Tıpkı tahmin ettiği gibi paniğe kapılmış olan Donnia botundaki hançeri çıkarmış ona doğru yürüyordu.

Drizzt’in sağ eli Donnia’nm bileğini kavradı, kadının bıçağını havaya kaldırdı ve palasını kaburgalarına dayayarak derin bir kesik

açtı. Donnia döndü ve çabucak uzaklaşmaya çalıştı ama Drizzt kadının hançer tutan koluna, bıçağını düşürmesini sağlayacak kadar sert vurdu. Sağ kolunu sıkıca kavrayıp onu yarasına doğru sertçe bastırınca Donnia sendeledi.

Drizzt onun yanından koştu.

“Hepsi yalandı! Zaten bir drowdan başka ne bekleyebilirdim ki?” dedi ve Donnia dönerken yana doğru hızla hereket etti.

“Ya bana şimdi doğruyu söylersin ya da kafanı keserim!” dedi Drizzt. “Neden buradasın ve soyumuzdan kaç kişi senin çetende yer alıyor?”

“Yüzlerce!” diye bağırdı Donnia; itişip kakışıyor, bir kurtuluş yolu arıyordu. “Binlerce, Drizzt Do’Urden! Hepsi de senin başını Örümcek Kraliçe’ye teslim etmek için can atıyor!”

Drizzt onun yolunu kesmek üzere harekete geçti ve Donnia onun çevresine karanlık bir küre gönderdi.

Drizzt’in nereye gideceğini tahmin ederek o da kürenin içine daldı. Kürenin içinden çıkıp derin bir çukurun ağzına geldi. Drow, kendi ırkına ait büyüyü bir kez daha kullanarak, hiç tereddüt etmeden sıçradı. İki yüz adım aşağı düşmeden önce yavaşça süzülüyordu.

Tepede duran Drizzt’in “Beni hayal kırıklığına uğrattın,” dediğini duydu; sesindeki dürüstlüğü fark etmişti, belki de gerçekten hikâyesine inanmak istemişti.

Aslında Drizzt ona gerçekten inanmak istemişti. Bir drow arkadaşı olmasını nasıl da isterdi!

Maceralarını paylaşacak, kalbindeki yalnızlığı gerçekten anlayacak kendisi gibi biri olmuş olurdu.

Donnia arbaletinden çıkan sesi duyup omzunda ani bir acı hissettiğinde henüz gülümsemişti. Kendini yükseltip yer çekimine direnerek havadaki konumunu korudu. Sonra küçük oka baktı ve zehrin omzuna yayılışını hissetti. Hareketsiz ve aciz bir şekilde orada öylece asılı kaldı.

Drizzt aşağıdaki kadına bakıp derin bir iç geçirdi. Silah yığınının arasından aldığı Donnia’nm arbaletini aşağı bıraktı ve kadının yanından geçip iki yüz adım aşağıdaki taşların üzerine düşüp paramparça olmasını izledi.

Drizzt yere çömeldi ve elini başına dayadı. Bu olaya tanık olmaya kararlıydı; bakışlarını kaçırmadı.

Kadının havada asılı kalışı kısa bir süre sonra sona erdi ve felçli Donnia düştü. Güçlü zehirin etkisiyle ses telleri de çalışmadığından düşerken çığlık bile atamadı.

Drizzt onun yere çarpışını görmek istemediğinden son saniyede gözlerini kaçırdı. Fakat sonra yeniden baktı ve kadının taşların üzerinde, etrafına yayılan sıcak kan gölünde yattığını gördü.

Bu şekilde sonlanmasma şaşırmasa da tekrar iç çekti. O an Drizzt Do’Urden’in içinde olan tek duygu öfkeydi; sadece öfke, tüm yararsızlığıyla…

Birkaç dakika sonra, Tarathiel ve Innovindil’in mağaralarının içinde hâlâ çaresizce yatıyor olduğunu anımsayarak kendini toparladı ve hızla koşmaya başladı. Onları güvende ve sağlam buldu, hatta biraz kıpırdanmaya bile başlamışlardı.

Drizzt içeri girdiğinde Innovindil giysilerine uzanıyordu; böylece o giysileri alıp onlara verdi ve mağaranın ağzına gidip Ad’non’dan kalan pisliği temizlemeye başladı.

“Yeniden merhaba Dirzzt Do’Urden,” dedi Tarathiel. “Üstelik bu kez karşılaştığımız için çok şanslıyız; en azından biz öyleyiz.”

“Diğer drowun da icabına baktın mı?” diye sordu Innovindil.

“Kadın öldü,” diye açıkladı Drizzt; sesi kasvetliydi. “Uçurumdan aşağı düştü.”

“Onları öldürmek seni üzdü mü?” diye sordu Innovindil. Drizzt başını ona çevirdi; kısık gözlerle bakıyordu. “Üzdü mü?” diye tekrar sordu Innovindil; geri çekilmeye hiç niyeti yoktu.

Drizzt’in bakışları yumuşadı. “Her zaman üzer,” diye itiraf etti.

“O zaman ruhun bozulmamış demektir,” diye belirtti Tarathiel, “Birini öldürmek seni etkilemediği zaman korkmalısın.” Bu basit yargı Drizzt’e, gerçek kimliği ve Avcı arasında bir yerlerde sıkışıp kalan yaratığa, ne kadar da derin gelmişti… Avcı olduğu zaman kesinlikle daha ruhsuz hissediyordu. Öylesi zamanlarda ölüm onu rahatsız etmiyordu. Ad’non’un kafasını kestiği zaman zaferin verdiği tatminden başka bir şey hissetmemişti ama Donnia’nm ölümü onu oldukça üzmüştü. Bir orta yol olması gerekiyordu; Avcı olarak savaşabileceği ama aynı zamanda da ruhuna sarılabileceği bir yer olmalıydı. Geçmiş yılları gözünün önüne getirdi ve bu yeri daha önceden bulmuş olduğunu düşündü. Şimdi sadece onu yeniden bulacağını umabilirdi.

Drizzt, kara elfın kim olduğuna ve orada ne aradığına dair bir ipucu bulmak amacıyla Ad’non’un ceplerini karıştırdı. Bozuk paradan başka pek bir şey bulamadı. Yine de gözüne takılan bir şey vardı; Ad’non’un pelerininin altına giydiği açık gri ipek gömlek. Bu gömlek Drizzt’in palalarını durdurmuştu; keskin bıçaklarının açtığı çentikleri görebiliyordu. Üstelik cesedin etrafında kan gölü oluşmasına rağmen Ad’non’un gömleğinde bir damla kan bile yoktu.

“Güçlü büyü,” diye belirtti Innovindil ve Drizzt bakışlarını ona çevirdiğinde kadın gömleği alıp kullanmasını işaret etti. “Kazanana…” dedi.

Drizzt gömleği çıkarmaya başladı. Bruenor tarafından hazırlanan kendi zincir zırhının tamire ihtiyacı vardı; pek çok halkası kırıktı ve onu rahatsız ediyordu.

“Minnettarız,” diye belirtti Tarathiel, “Bunu biliyorsun, öyle değil mi?”

“Size zarar vermelerine izin veremezdim ne de olsa yardımıma geldiğinize inanıyorum… yani aslında ne de olsa yardımıma gelmiştiniz,” diye cevapladı Drizzt.

“Bizler senin düşmanın değiliz,” dedi Tarathiel, ses tonu Drizzt’i durdurup bu sözleri düşünmeye zorladı. “Tanıdığım hiçbir yüzey elfinin düşmanlığını kazanmak istemedim,” diye cevapladı Drizzt; hem sesinde hem de sözlerinde bir ima vardı.

Innovindil ve Tarathiel’in birbirine endişeyle bakışı gözünden kaçmadı.

“Onlardan birinin düşmanın olduğunu söylemek zorundayız,” diye itiraf etti Innovindil. “Bu senin hatan değildi.” “Ellifain’i hatırlarsın,” diye ekledi Tarathiel.

“Oldukça,” diye teminat verdi Drizzt ve iç geçirip bakışlarını yere indirdi. “Gerçi onu son gördüğümde LeTorinel olarak biliniyor ve erkek kılığında dolaşıyordu.”

İki elf yine birbirine baktı ve Tarathiel başıyla onayladı. “Gümüşay’da bizden aynen böyle kaçtı,” dedi adam.

“Senin peşine düştü,” diye açıkladı Innovindil, “Onun izlediği rotanın bu olduğunu biliyorduk ama senin nerede olabileceğine dair en ufak bir fikrimiz bile yoktu. Onu durdurmaya çalıştık; Ellifain’in kendi kendine ve tamamen mantık dışı hareket ettiğine, halkımızdan kimsenin ona katılmadığına inanmalısın.”

“Mantık dışı hareket ediyordu,” diye onayladı Drizzt.

“Onunla karşılaşıp savaştın mı?” diye sessizce sordu Tarathiel; sesi endişeliydi.

“Böyle bir niyetim yoktu… Bilseydim, ben…” diye kekeledi. Derin bir nefes aldı ve doğrudan elf çiftine baktı. “Onunla, arkadaşlarımla birlikte peşine düştüğüm bir hırsız grubunda karşılaştım.

Savaşa girdiğimizde kim olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yoktu; hatta kadın olduğunu bile bilmiyordum. Ta ki…”

“Ona ölümcül darbeyi vuruncaya kadar,” dedi Tarathiel; Innovindil bakışlarını çevirdi. Drizzt’in cevap olarak sunduğu sessizlik çok şey anlatıyordu.

“Böyle olmasından korkuyordum,” dedi Tarathiel, Drizzt’e.

“Ellifain’i kendisinden kurtarmaya çalıştık… şüphesiz sen de öyle ya da en azından, buseydin öyle yapardın.”

“Ama akıl ve mantığın üstüne çıkan bir öfkeyle doluydu,” diye ekledi Innovindil. “Senin halkların iyiliği adına yaptığın savaşların hikâyelerini dinledikçe daha da öfkeleniyor, hepsinin birer yalan olduğunu düşünüyordu. Drizzt Do’Urden’in bir yalan olduğuna ikna olmuştu.”

Drizzt “Belki de öyleyim,” dedi hiç düşünmeden.

“Böyle mi düşünüyorsun?” diye sordu Innovindil ve Drizzt sadece omuz silkti. “Kendini Ellifain’e karşı savunduğun için seni yargılamıyoruz,” dedi Tarathiel. “Yargılasaydınız da bir şey değişmezdi,” dedi Drizzt; bu sözler elf çifti sarsmış gibiydi.

Tarathiel “Ortak amaçlarımız için beraber savaşabiliriz,” diyerek konuşmasına devam etti, “yan yana…”

Drizzt bir an için ona baktı, sonra bakışlarını Innovindil’e çevirdi. Baştan çıkarıcı bir teklifti ama Drizzt’in kabul etmeye hazır olmadığı bir bağlılığı içeriyordu. Tekrar Tarathiel’e bakıp başını salladı.

“Ben yalnız avlanırım,” diye açıkladı. “Ama sizi desteklemek için ihtiyacınız olduğu her an, yapabiliyorsam, yanınızda olacağım.”

Olağanüstü ipek gömleği alıp gitmeye yeltendi.

“Senin yardımına her zaman ihtiyacımız olacak,” diye seslendi Tarathiel onun arkasından, “Hem sen de daha güçlü…” Drizzt, Innovindil’in “Bırak gitsin,” dediğini duydu, “henüz hazır değil.”

Ertesi sabah Drizzt Do’Urden elflerin mağarasına bakan dik bir kayalığa oturmuş Tarathiel’in yaptığı cömert teklifi düşünüyordu. Soydaş ve arkadaşlarını öldürdüğünü itiraf etmiş ama hiç kimse onu yargılamamıştı.

Bu, Drizzt için talihsiz Ellifain olayına yeni bir ışık tutmuştu ama henüz o ışığın nasıl parıldayacağını bilmiyordu. Yeni arkadaşlar ve yeni müttefikler edinme olasılığı doğmuştu; bu fikir ona çok çekici geliyor ama bir yandan da korkutuyordu.

Bir zamanlar hiç kimsenin sahip olmayı hayal bile edemeyeceği kadar iyi arkadaşları ve müttefikleri vardı. Bir zamanlar…

Böylece, içerilerde bir yerde acı çekerek, ne olabileceğini ve ne olması gerektiğini düşünerek orada oturup etrafı izledi. Hep o harap olmuş kulenin BruenorTa birlikte devrilişini gördü.

Bunun üzerine Drizzt kendi mağarasına gidip tek boynuzlu miğfere dokunma, Bruenor'un kokusunu duyma ve kaybettiği arkadaşlarını hatırlama arzusuyla doldu. Yola koyuldu.

Ama gün sona ermeden yeniden o dik kayalığa dönmüş, Innovindil ve Tarathiel'in gizli barınağının taşlarına bakıyordu. Yanından geçen ve Tarathiel'i mağara ağzına bırakan pegasusu dikkatle izledi.

Beklediğinin aksine attan inen elf mağaraya girmemiş, onun olduğu yöne gelip kendisine seslenmişti.

"Drizzt Do'Urden!" diye bağırdı Tarathiel. "Gel! Hepimizi ilgilendiren haberlerim var!"

Şüphelerine ve bütün hücrelerine yayılan acıya rağmen, Drizzt kendini elf çiftine katılmak üzere yola koyulurken buldu.

"Başka bir kabile daha karanlık deliğinden çıkıyor," dedi Innovindil mağaraya giren Drizzt'e.

"Tarathiel onları Dünya'nın Omurgası'mn dağ eteklerinde görmüş."

"Beni bölgede ork gördüğünüzü söylemek için mi çağırdınız?" diye sordu Drizzt kuşkuyla, "Bu yeni bir şey değil ki…" "Bunlar sıradan orklar değil; yeni bir kabile", diyerek onun lafını kesti Tarathiel. "Sürüler halinde ilerlediklerini görmüştük; bir kabilenin arkasından diğeri geliyordu.

Şimdiyse henüz onlara katılmamış bir grup bulduk."

"Onlara sert bir saldırı düzenlersek deliklerine geri dönebilirler," diye açıkladı Innovindil. "Bu bizim için büyük bir zafer olur." Drizzt'in tepki vermediğini görünce "Mithril Salonu'nu savunan o cüceler için harika bir zafer olur", diye ekledi.

"Kaç kişi?" diye sordu Drizzt fark etmeden.

“Küçük bir kabile; belki elli,” diye cevapladı Tarathiel. “Üçümüz elli orku mu öldüreceğiz?” diye sordu Drizzt.

“On tanesini öldürüp kırkını geri göndermekten iyidir,” diye yanıtladı Tarathiel.

“Bırak mağaralarında ork liderine haber vermeye gidecek olanı kesin bir ölümün beklediğini mırıldansınlar,” diye ekledi Innovindil.

“Orklar ve devler büyük bir ordu topladı,” diye açıkladı Tarathiel. “Binlerce ork ve yüzlerce dev… Ve doğrusunu söylemek gerekirse, ne yazık ki böyle büyük bir ordu karşısında çok küçük bir etkimiz olacaktır. Bölgedekiler; Mithril Salonu cüceleri, Aykorusu elfleri ve Silverymoon insanları için kara bulutlar dolanıyor; Dünyanın Omurgası’ndan sayısız takviye birliği dökülüyor.”

“Ordularına katılma çağrısı yapanlara on binlerce ork ve goblin daha katılacaktır,” diye ekledi Innovindil.

“Ama belki de bu haşaratları durdurabiliriz,” dedi Tarathiel, “Bırak da orkları geri püskürtelim, bırak arkadaşlarını dağlardan ayrılmamaları için uyarsınlar. Canavarlar onlara katılmamaya karar verirse öldürme sayımız katlanır.” Durdu ve Drizzt’e sert bir bakış attı.

“Bu belki de bu savaşta gerçek bir fark yaratmak için tek şansımız. Sadece üçümüz.” Drizzt, Tarathiel’in planının geçerliliğini yadsıyamazdı.

“O halde çabuk,” dedi Tarathiel, Drizzt’in karşı gelmeyeceğini anladığında. “Onlara mağaralardan uzaklaşmadan ve gece çökmeden önce saldırmalıyız.”

Drizzt, ork kuvvetlerine yaklaştıklarında, iki elfın, yükselen güneşle kendilerini aynı hizaya getirerek, dağlara doğru ne denli kusursuzca alçaldığına hayret etti.

Drow’un yanındaki Guenhwyvar kaygıyla hırladı ama Drizzt onu geri çekti.

İki elf kanatlı atlarıyla birlikte geldi ve okları vızıldamaya başladı. Orklar bağırıp çağırmaya ve gökyüzünü işaret etmeye başladılar. “Şimdi Guen,” diye fısıldadı Drizzt ve panteri serbest bıraktı.

Guenhwyvar orkların kuzeyine doğru sıçrarken Drizzt onun tam tersi yönüne hareket edip kabileyi güneyden kuşattı. Kısa bir süre sonra, Guenhwyvar’ın olduğu yerdeki orklar korku çığlıkları atarken, ilk savaşına girdi. Drizzt iri bir kayanın üzerine sıçrayıp elflerin seri oklarından saklanan bir çift orka baktı. Onların üzerine atlamadan önce yukarı bakıp kendisini görmelerini bekledi.

Parıltı’yı öldürücü bir darbeyle sola savururken Buzölüm’ün yassı yüzüyle sağındaki orka sertçe vurdu ve yaratığın sendeleyip uzağa gitmesine sebep oldu.

Pegasus sol arkasına indi ve elfler yeniden ok atışına başladı. Drizzt, Tarathiel’in “Aykorusu için!” diye bağırdığını duydu.

Durumun ciddiyetine rağmen iri kayanın ardından çıkan Drizzt Do’Urden sırıtıyordu; sonra kendisine en yakın yerde bulunan ork sürüsüne doğru yok edici bir dönüşe başladı.

Yanındaki Tarathiel ve Innovindil kol kola girmiş, öldürücü danslarına başlamıştı.

Orklar geri çekildi. Bir tanesi yeniden birleşmeleri için emir vermeye çalıştı ama Drizzt yaratığı karanlık bir küre içine aldı.

Başka biri bir emir verdi; üzerine atlayan Guenhwyvar onu öldürmeden hemen önce.

Birkaç dakika içinde orklar geldikleri yere geri dönmeye başladı; günün son ışıkları parıldarken hâlâ koşuyorlardı ve Guenhwyvar soldan, Drizzt sağdan, Tarathiel, Innovindil ve güçlü atları önden onlara saldırmaya devam ediyordu. Aradan çok geçmeden Drizzt son çiftin karanlık, geniş bir mağaraya girdiğini gördü. Tehditler yağdırarak onlara hücum etti. İçlerinden biri yavaşlayıp arkaya baktığında hızla ilerledi ve yaratığı yere serdi.

Arkadaşı arkasını dönmedi. Kabilenin diğer üyeleri de öyle.

Drizzt mağaranın ağzında durdu, ellerini kalçalarına koydu ve derin tünele doğru baktı.

Guenhwyvar sessizce onun yanına yürüdü ve aradan çok geçmeden pegasusların nal sesleri duyuldu.

“Tam da umduğum gibi,” dedi atından inip Drizzt’in yanına giden Tarathiel.

Drow’un omzunu sıvazladı, Drizzt başta biraz geri çekilir gibi yapsa da kımıldamadı. “Tekniğimiz pratik yaptıkça daha da gelişecek,” dedi Drizzt’in öbür yanına ilerleyen Innovindil.

Drow onun gözlerinin içine baktı ve bir kez daha kendisine meydan okuduğunu, bir kez daha kendisini davet ettiğini anladı.

Ne onu açıkça reddetti ne de kadın ona yanaştığında geri çekildi.

ORK KRALININ GÖLGESİNE TÜNEMEK

Ork ve devlerin Mithril Salonu’nun kapalı kapısı etrafındaki güney dağlarının tüm olası geçitlerinde savunma birlikleri oluşturmasıyla Surbrin’in batı yakasındaki çalışmalar olağanüstü bir hız kazandı. Kral Obould özellikle bir geçidin; nehrin genişleyip sığlaştığı ve koca bir ordunun çabucak ilerleyebileceği bölgenin tehlikeli olacağını düşünüyordu. Dolayısıyla orklarmın çoğunu işe koşmuş; onlara tonlarca taş taşıtıp aralarını kumla doldurtmuş, nehri koruyan, akımı kuevvetlendiren bir birlik oluşturmuştu.

Yenilmek ve işi şansa bırakmak istemeyen Gerti Orelsdottr devlerine cücelere ait kapının hiçbir koşulda açılmayacağını garanti etmeleri gerektiğini söylemiş, hatta bunu önlemek için dağlarda bir toprak kaymasına neden olmuştu. Battlehammer Klanı'nın arkadan kaçmasına izin vermeyecekti!

Çalışmalar gece gündüz devam etti ve böylece, kısa bir süre içinde, her geçite yüksek duvarlar örüldü. Devler her emniyet müfrezesine, saldırıda kullanılmak üzere, iri kayalar yığdı; tüm saldırılar oldukça sağlam bir direnişle karşılanacaktı. Orklar da aynı şekilde çalışıyor, her odayı aceleyle yapılmış mızraklarla dolduruyordu. Takviye birlikleri Subrin'i geçmek isterse Gerti ve Obould bunu onlara fazlasıyla ödetecekti.

İki lider, hızla Obould'un baş danışmanı olmaya başlayan Arganth'ı da aralarına alarak, her gece buluştu. Tartışmalar genelde medeniydi; amaçlarına en iyi ve en çabuk şekilde ulaşma yollarını konuşuyorlardı ama Obould'un her şeye öncülük edişi, planlarında-ki zeka ve ön görülerindeki keskinlik Gerti'nin gözünden kaçmamıştı. Bu yüzden dişi dev gece toplantılarından ayrılırken genelde keyifsiz oluyor ve bir sonraki toplantıya dişlerini gıcırdatarak gidiyordu.

Mithril Salonu'nun doğu kapısının düşüşünün üzerinden on gün geçtikten sonraki gece "Batıya geri dönmeliyiz," diye söze başladı Gerti; her toplantıyı bu sözlerle açardı. "Oğlun cücelerle berabere kaldı ve cüceleri oradan atmasını sağlayacak devlere sahip değil."

"Onları Mithril Salonu'na tıkmak için acelen mi var?" diye öylesine sordu Obould. "Bunu yaptığımız zaman bir sorunumuzu daha ortadan kaldırmış olacağız."

"Yıpranmaları çok daha iyi," dedi ork kralı, "Proffit ve onun leş kokulu trollerin de kullanacakları kaynakları bitirin." Ork kralının başka bir ırka 'leş kokulu' demesi Gerti'ye gülünç geldi ama eğlence havasında değildi.

"Trollerin, Battlehammer Klam'nı evlerine kadar izleyeceğini mi düşünüyorsun?" diye alay etti.

“Proffıt tabii ki başarılı olamayacak,” diye itiraf etti Obould. “Ama başarılı olmasına ihtiyacımız var. Onları yumuşatacak ve boğazlarına geçirdiğimiz ilmiği sıkacak. Tünellerde onları ne kadar sı-kıştırırsak o kadar iyi sonuç elde ederiz.”

“Onları kuzeyden atacak mıyız?” diye sordu Gerti. Kafası karışıktı; Obould önceden asıl isteği buymuş gibi yapsa da artık bu konudan hiç söz etmiyordu.

“Bu harika olurdu,” diye belirtti ork kralı. “Tabii yapabilirsek. Eğer yapamazsak dış kapıları mühürlenen ve tünellerde baskı altında kalan Battlehammer Klanı bizimle anlaşmaya çalışır.”

“Fetheden orklar ve cüceler arasında bir anlaşma mı?” diye şüpheyle sordu Gerti.

“Başka ne seçenekleri var ki?” diye sordu Obould. “Ticaretlerine Gümüşay’dan Felbarr’a uzanan tünellerde mi devam edecekler?”

“Edebilirler.”

“Peki, en sonunda onların yerini belirleyip o tünelleri de düşürdüğümüzde ne olacak?” diye sordu Obould; kendine çok güveniyordu. “Cüceler o sefil Do’Urden yaratığının yolundan gidip Karanlıkaltı drowuyla mı ticaret yapmaya başlayacak?”

“Belki de böyle bir işe kalkışmazlar bile,” diye karşı çıktı Gerti. “Mithril Salonu kendi kendine yeten ve kendini geçindirebilen bir yer. Şayet mecbur kalırlarsa, Battlehammer Klanı deliklerinde yüz yıl kalmaktan memnun bile olabilir.” Birini diğerinin üzerine attığı bacaklarına doğru eğildi.

“Senin türün hiçbir zaman uzun vadeli çözümler üreten bir halk olarak tanınmadı Obould. Ork fetihleri genellikle kısa sürelidir ve kazanılanlar sonunda başka orklarla savaşırken kaybedilir.”

Bu özellikle ve Obould’u incitmek üzere söylenmiş bir cümleydi. Ne de olsa ork kralı kısa bir süre önce muhteşem bir fetih yapmış, cüceleri Felbarr Kalesi’nden atıp orayı Bol-Ok Kalesi olarak yeniden adlandırmıştı. Fakat sonra kaçınılmaz arbede başlamış, orklar orklara karşı savaşmış ve Kral Emerus Warcrown hükümdar-

lığındaki cüceler Obould'un aklı karışmış istilacılarını geri göndermek için hiç vakit kaybetmemişti. Gerti bu felaketi pek de zarif olmayan bir şekilde hatırlatıp meslektaşının yükselen egosunu söndürmek istemişti. Obould'un müteşekkil olduğunu görünce oldukça hayal kırıklığına uğramış ve bir o kadar da şaşırmıştı.

Üstelik ork kralı "Doğru," diyerek bir de onu onaylamıştı. "Belki de hatalarımızdan ders almışızdır." Gerti bu tuhaf yaratığa gerçekte kim olduğunu ve o sümüklü aptal Obould'a ne yaptığını sormak istedi.

"Bölge güvenlik altına alındığında ve sayıca üstünlük elde ettiğimizde ork şehirleri inşa edeceğiz," diye açıkladı Obould; o an sanki bu söylediklerini canlandırıyormuş gibi uzaklara bakıyordu. "Kendi ticaret ilişkilerimizi kuracak ve komşu köylerin bize katılmalarını sağlayacağız."

"Leydi Alustriel'e ve Emerus Warcrown'a ticaret anlaşması yapmak için elçi mi göndereceksin?" diye birdenbire sordu Gerti.

"Önce Alustriel'e," diye sakince cevapladı Obould. "Ne de olsa Gümüşay daha hoşgörülü olarak bilinir. Kral Warcrown'u ikna etmenin daha zor olacağını düşünüyorum."

Gerti'ye baktı ve zalimce sırıttı; uzun sivri dişleri üst dudaklarını kaplıyordu. "Değiş tokuş yapacağız, öyle değil mi?" diye sordu Obould.

"Başka bir yerden elde edemeyecekleri ne üretebilirsin ki?"

"Battlehammer Klanı 'nın özgürlüğüne giden anahtara sahip olacağız," diye açıkladı Obould. "Belki de Mithril Salonu'nun doğu kapısının yeniden açılmasına izin veririz. Hatta belki de Surbrin'in o bölgesine muhteşem bir köprü inşa ederiz. Mithril Salonu'nun yüzeyde ve açık ticaret yapmasına yeniden izin veririz. Tabii hepsinin bir bedeli olacaktır."

"Delirmişsin," diye haykırdı Gerti. "Cüceler ork bıçaklarının önüne düşüyor! Kral Bruenor senin oğlunun ordusu tarafından öldürüldü! Bunları unutacaklarına gerçekten inanıyor musun?"

“Kim bilir?” dedi ork kralı ve omuz silkti; pek de umurunda değil gibiydi. “Bunlar sadece başarılarımız sayesinde mümkün olabilecek seçenekler. Tüm bu bölge ork mevkisi haline gelirse bölge halkı birleşip bize karşı savaşır mı? Kaç bin adamlarını feda ederler? Halkları ölürken karar vermek için ne kadar bekleyebilirler? Hem de yüzlerce, binlerce kişi tarafından öldürürken…

Üstelik tüm bunların yanında onlara dürüstçe sunacağımız bir banş önerisi olacak.”

“Dürüstçe?”

“Dürüstçe,” diye cevapladı Obould. “Benim ve senin tüm halkın birleşse ve Trollmoor’un tüm trolleri bize katılsa da ne Gümüşay’da ne de SundabarT alabiliriz. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun.”

Bu itiraf karşısında duyduğu kuşku Gerti’nin neredeyse nefesini kesiyordu. O bunu en başından zaten biliyordu ama Obould’un sınırlarını kabul edeceğini hiç düşünmemişti.

“Peeki Felbarr Kalesi için ne… ne diyeceksin?” diye kekeleyerek sormayı başardı; ork kralının gardım yeniden düşürmeyi umuyordu.

“Zaferlerimizin bizi nereye götüreceğini göreceğiz,” diye cevapladı Obould, “Belki Mithril Salonu’nu ele geçiririz; bu Felbarr’dan daha önemsiz bir ödül olmaz. Belki barış sağlayıncaya kadar Aykorusu da bizim elimize geçer. Aptal elfler gibi ağaç dansı yapmamak için tabii ki keresteye ihtiyacımız olacak.”

Bakışlarım yana çevirdi; uzaklara bakıyor gibiydi ve boğuk bir ses çıkararak kıkırdadı.

“Kendimizi aşıyoruz,” diye belirtti ork kralı, “bu yüzden bırak da sahip olduklarımızı koruyalım.

Mithril Salonu’nu destekleyenlerin Surbrin’e girmesine izin verme. Proffit’in güney tünellerinde bir felaket yaratmasına izin ver. Bırak Urlgen cüceleri deliklerine tıkayıp batı kapısını kapasın.

Ancak o zaman bir sonraki adımımıza karar verebiliriz.” Gerti taş odanın duvarına yaslandı; meslektaşına ve onun yanında oturan

kendini beğenmiş şamana baktı. Kalkıp Arganth'ın canını almamak için kendini zor tuttu; adam o kadar alçak ve çirkin bir zavallıydı ki sadece onu öldürmek istiyordu.

İleri atılıp önce Obould'u öldürmesi gerekip gerekmediğini düşündü. Karşısında oturan yaratık kendisini sürekli şaşırtıyor ve dengesini bozuyordu. Bir zamanlar kendisine cüce başlan hediye eden o sümüklü ork değildi artık. Eğlenilecek bir müttefik olarak gördüğü o sömürgeci, kaybetmeye mahkum savaş lideri değildi. Obould uzun vadeli bir zafer elde etme uğruna küçük kazançlardan fedakarlık ediyor ve batıyı ele geçirmek için uygun zamanı bekliyordu. Bunu hangi ork yapardı ki?

Gerti, Obould'un gerçekten de her şeyi planladığını düşündü ve bundan da şaşırtıcı olanı başarı elde etmek için gerçek bir şansa sahip olmasaydı. Ama asıl merak etmesi gereken ork kralının kendisi için ne gibi planlara sahip olduğuydu. "Pis kokulu sudaki rothe gübresi gibi kokuyorlar," diye şikayet etti Tos'un.

Her zamanki aksiliğine rağmen KaerTis Suun Wett ona karşı çıkmadı; burnu buna izin vermiyordu. "Ve Proffıt içlerinde en pis kokanı," diye devam etti Tos'un.

Kaer'lic ona bir trol ordusunun arasında kalan iki drow olduklarını hatırlatan bir bakış attı; bu zalimlerin liderine hakaret etmek pek de hoş sonuçlar doğurmayabilirdi.

"Belki de bu kadar yükselmesinin sebebi budur," diye ekledi Tos'un. Kaer'lic ortada gülünç bir şey olmadığını düşündüğünden ve özellikle de kendi kararsızlığını göz önünde bulundurduğundan onun kendi kendine eğleniyor olduğuna karar verdi.

Tos'un homurdanmaya ve etrafı dolaşmaya devam etti. Birden durdu ve Kaer'lic'in sığınağı olarak kullandığı küçük mağaraya yakından baktı. Etrafa oymalar, kabartmalar ve Germen alfabesinden harfler kazınmıştı ve rahibenin tören giysileri hazırlanmıştı.

Tos'un kadına daha dikkatli bir şekilde bakmak üzere döndüğünde kadın, o geldiğinde giysilerini değiştirmek üzere olduğu gerçeğini saklamadı.

“Bu bir tören günü değil, öyle değil mi?” diye sordu adam. “Hayır,” diye cevapladı rahibe.

“O zaman bunu kayıp yoldaşlarımızı bulmak için yapıyorsun?” “Hayır.” “Troller konusunda bize yardımcı olacak büyülere sahip olmak için?” “Hayır.”

“Bütün olasıkları teker teker sayıp tahminde bulunmaya mı çalışacağım? Yoksa ne olursa olsun bana gerçeği söylemeyecek misin?”

“Hayır.”

Tos’un durup ona dikkatle baktı; son cevabın ne demek olduğunu anlamadığı belliydi.

“Affınıza sığınırım yüce rahibe,” dedi açık bir alayla ve hayal kırıklığı içinde eğilip onu selamladı. “Kim olduğumu unuttum.”

“Kes sesini,” diye cevapladı Kaer’lic ve resmi giysilerine doğru ilerleyip soyunmaya başladı. “Benim de senin kadar kafam karışık,” diye itiraf etti.

Sözleri onu güldürdü… sahip olduğu tek drow arkadaşı olduğuna göre neden Tos’un’a gerçeği söylememeliydi ki? “Ad’non ve Donnia’nm kaçmasına şaşırmıyorum,” dedi Tos’un.

“Ben de şaşılmıyorum,” diye cevapladı Kaer’lic, “Benim şaşkınlığımın onlarla hiçbir ilgisi yok.” “O halde ne? Obould mu?”

“O da bir parçası, evet,” dedi rahibe, “o zalim tanrısının karıştığı herhangi bir şey de öyle.” “Etkileyici bir törendi.”

Kaer’lic, beline kadar soyunmuş olduğunu umursamayarak, birden ona döndü. “Ne yazık ki Lolth’u kızdırdım,” diye itiraf etti kadın.

Tos’un başta ne demek istediğini anlamadı ve cevap vermeye yeltendi. Fakat sonra, kadının gözleri üzerindeyken, sözlerinin ağırlığı neredeyse onu yere seriyordu. Gölgelerin arasından bir Abyss yaratığının çıkıp onu avlamasını bekliyormuşcasma etrafa bakındı.

“Bu da ne demek?” diye sordu; sesi titriyordu.

“Bilmiyorum,” diye cevapladı Kaer’lic. “Bu yargımın doğru olup olmadığını bile bilmiyorum.” “Tek-Göz Gruumsh’un katılımının…”

“Hayır, törenden önceydi,” dedi Kaer’lic. “O halde?”

“Korkarım senin tavsiyen yüzünden oldu,” diye dürüstçe cevapladı Kaer’lic.

“Benim mi?” diye itiraz etti adam. “Örümcek Kraliçe’yi etkileyecek ne yapmış olabilirim ki? Ben hiçbir şey…” “Drizzt Do’Urden’den uzak durarak daha iyi hizmet göreceğimizi söyledin, öyle değil mi?”

Tos’un tuzağa düşürülmüş bir hayvan gibi topuklarının üzerinde durup etrafa baktı.

“Korkarım kendi şüphelerimden örülü bir ağın içine sıkıştım,” dedi Kaer’lic, “Tıpkı senin önerdiğin gibi, hainle çarpışma isteksizliğim, beni Lolth’un lütfundan etti; ama işin aslı, Drizzt Do’Urden karşı gelmek ve onu öldürmek ne yazık ki Örümcek Kraliçe’yi daha da çok kızdıracaktır!”

Tos’un hafif bir rüzgar onu ezip geçmiş gibi bakıyordu. “Senin birliğini red mi ediyor?”

“Bunu denemeye bile korkuyorum,” diye itiraf etti rahibe, “korkularım bana karşı çalışıyor olabilir.” “Drizzt’e olan korkun mu?” diye sordu başını sallayarak; tamamen kaybolduğu belliydi.

“Uzun yıllar önce Do’Urden Evi kaçağı hakkında bazı sonuçlara varmıştım,” diye açıkladı Kaer’lic. “O zaman Matron Baenre’nin Mithril Salonu’na karşı başlattığı akını bilmiyordum bile. Sen bizim küçük çetemize katılmadan çok önce bile Drizzt adına yabancı değildik. Böylece, ne yazık ki pek çok rahibe onun hakkında hatalı tahminlerde bulundu… Böyle olduğunu düşünüyorum… Onu Örümcek Kraliçesi’nin düşmanı olarak görüyorlar.”

“Tabii ki,” dedi Tos’un. “Başka ne olabilir ki?”

“O bir karmaşa ustası!” diyerek onun sözünü kesti Kaer’lic, “Kendi muhteşem tarzıyla Drizzt Do’Urden senin kasabanda kendinden önceki pek çok kişiden daha çok karmaşa yarattı. Lolth’un istediği de bu değil miydi?” Tos’un gözlen yuvalarından fırlayacakmış gibi açıldı.

“Drizzt Do’Urden’in seçtiği yolda Lolth’dan esinlendiğine mi inanıyorsun?” diye sordu.

“Evet,” dedi Kaer’lic ve arkasını döndü, “akıllı Kaer’lic! Asinin ironisini görüyor. Lolth’un tasarısının güzelliğini hayal ediyor.”

“Aslında mantıklı,” diye itiraf etti drow.

“Her iki şekilde de, tahminim doğru olsun olmasın, kendi zekamın tutsağıyım,” dedi Kaer’lic. Tos’un meraklı gözlerle ona bakabilmek için yer değiştirdi.

“Yanılıyorsam,” diye açıkladı rahibe, “asiyle tüm gücümüzle çarpışmalıyız; Ad’non ve Donnia’nm da bunu yaptığını düşünüyorum. Yanılmıyorsam, o zaman çok üstün bir tasarıyı ortaya çıkardım demektir…”

Sesi azalarak fısıltıya dönüştü.

“Yanılmıyorsan Drizzt’in gizini çözmüş olman Leydi Lolth’un planlarını zayıflatacaktır,” diye açıkladı adam. “Ve bunu bilemeyiz.” Tos’un başını sallayıp titremeye başladı. “Ve bunu bana anlattın,” dedi. “Sen sordun.”

“Ama…” diye kekeledi adam. “Ama…”

“Hiçbir şey bilmiyoruz,” diye hatırlattı Kaer’lic; bu titreyen aptalı sakinleştirmek için elini uzattı. “Hepsi bir tahmin.” “O zaman bu aşağılık trollerden ayrılıp Drizzt’i arayalım; böylece gerçeği öğrenebiliriz,” diye önerdi Tos’un. “Keşfimi tamamen açığa çıkarmak için mi?”

Tos’un onun ne demek istediğini hemen anladı; az önceki ani ve belirgin isteği kırılmıştı. “O halde?” diye sordu.

“Proffit’le beraber seyehat ederken cevaplan arayacağım,” diye açıkladı Kaer’lic. “Leydi Lolth’un çevirdiği entrikalardan ve onun planlarına burnunu sokanları bekleyen kaderden korksam da cariyelerin çağrısı için önce yüreğimdekileri keşfetmeliyim.”

“Istırap Günleri Menzobenanzan’daki en büyük karmaşayı yarattı,” dedi adam. “Diğerlerinin büyüsü işe yaramazken

Obladra Evi beyin gücüyle yapılan büyüyle güçlendiğinde İlk Ev görevini üstlenmek istedi ve bunu nereydeyse başardı. Sonra tabii ki Leydi Lolth, Matron Baenre’ye misillime yaptı… ObIodranTarın başına hiç böylesi korkunç bir felaketin geldiğini görmemiştim!”

Kaer’lic başıyla onayladı; adam kendisine ve arkadaşlarına daha önce bu hikâyeyi tüm şiddet dolu detaylarıyla anlatmıştı.

“Karışık zamanlar,” dedi kadın yeniden. “Lolth’un Drizzt Do’Urden’le ilgili amacına duyduğum korku yeterli değilse o zaman gerçek ve nadir bir ork samanının gücüne tanık oluyoruz demektir.”

“Obould’dan korkuyorsun,” diye bildirdi Tos’un; soru sormuyordu.

“O konuda temkinli olsak iyi olur,” diye karşı çıkmadan cevapladı Kaer’lic. “Ve bu sadece birden fiziksel olarak daha güçlü ve daha hızlı oluşundan kaynaklanmıyor. Hayır, Obould’a dikkat etmek zorunda oluşumuzun nedeni aniden onun haklı olması!”

“Belki de Gruumsh’un ona verdiği yetenekler konusunda yanılıyorduk. Belki de şamanlar ona kastan ve çeviklikten çok daha fazlasını verdi,” diye belirtti Tos’un. “Törenin ona anlama yeteneği vermiş olma ihtimali var mı?”

“En azından önceliklerini iyi biliyor,” dedi Kaer’lic. “Öfkesi ve açlığı domuz suratlı bir yaratıktan beklemediğim kadar mantıklı ilerliyor. Kendimizi içinde bulduğumuz bu görevi düşün, Obould’un Proffıt’i ve onun trollerini ne kadar kolay kullandığını düşün. Obould bölgenin güvenliğini sağlayabilir ve dağdaki orklarla goblinleri sağlam tutup bir yandan da ProffitTe olan müttefikliğini koruyabilirse işte o zaman kuzeyde bir ork ulusu yaratmaması için hiçbir sebep kalmaz. Obould’un halkını Gümüşay ve SundabarTa denkleştirmesi ve

böylece anlaşmaları güçlendirmesi ve hatta ticari anlaşmalar yapması mümkün mü?” “Onlar ork!” diye karşı çıktı Tos’un.

“Artık orklar için fazla akıllılar,” diye yakındı Kaer’lic, “Bu gelişmeleri dikkatle izler ve şimdilik Obould’a karşı gelmezsek iyi olur.”

Kaer’lic ve Tos’un kendilerini bir kez daha topuklarının üzerinde etrafı izlerken buldu. Her ikisi de bunu defalarca konuşmuşlardı ama her seferinde aynı kaçınılmaz sonuca ulaşıyor ve buna şaşıyorlardı.

“Ad’non ve Donnia’nm kaçmamış olmasını dilerdim,” diye yakındı Tos’un, “hep beraber olsaydık çok daha iyi olurdu.” “Geri çekilmek için mi?”

“Gerekirse onun için de,” diye itiraf etti Barrison Del’armgo Evi’nin savaşçısı. “Obould’un krallığının neresine, nasıl ait olabiliriz ki?”

“Uzaktan,” diye cevapladı Kaer’lic, “ama korkma, eğlencemizi bulacağız. Obould’un öngörüleri gerçekleşse ve kendi krallığını ilan etse bile bu krallık ne kadar dayanabilir ki? Obould, Felbarr Kalesi’ni ne kadar elinde tuttu ki? Yakında dağılacaklardır, bundan şüphen olmasın ve işte o zaman çok eğleneceğiz, tabii kurnaz ve akıllı olduğumuz sürece…”

Konuşması boyunca kendi içinde oluşan güvensizlik rahibeyi derinden etkiledi. Asi Do’Urden’in arkasındaki sonsuz gücü bildiği için mi bu kadar huzursuzdu? Yoksa ork töreni mi onu bu kadar tedirgin etmişti? Kaer’lic, içindeki güvensizliğin haklı sebepleri olup olmadığını ve Obould’un yapabileceklerine olan inancıyla ters düşüp düşmediğini merak etti.

“Peki şimdiki eğlencemiz?” diye alay edercesine sordu.

“Evet troller korkunç kokuyor,” diye cevapladı Kaer’lic. “Ama bırak da bizden istendiği gibi onlara Mithril Salonu’na giden tüneller boyunca öncülük edelim. Sen ve ben aradan ve bu kavgadan çekileceğiz; ve böylece trollerle cüceler birbirlerini öfkeyle katledecekler. Kazananın kim olduğundan bize ne?”

Tos’un bu sözleri birkaç dakika düşündü, sonra başını sallayarak onayladı. Aceleyle dekore edilmiş odaya baktı. “Lolth’un lütfunu bir kez daha bulacağını düşünüyor musun?” diye sordu.

“Lolth’un ne istediğini kim bilebilir?” dedi Kaer’lic; sesi yılgın- , dı. “Asi Do’Urden bilmecesi beni gerçekten rahatsız ediyor. Bu karmaşa zamanlarında yüce Gruumsh Tek-Göz için Lolth Leydisi’nin baş temsilcisiyim. Zekam ya da budalalığımla kendimi bu işe adıyorsam bu tatlı fetih de Lolth Leydisi’ni hak ettiği yere taşıyacağım.”

“Belki de kişisel bir çözüm vardır?” diye belirtti Tos’un aptal bir sırıtışla.

“Henüz bu fikirlerle yüzleşip Dirzzt Do’Urden’in peşine düşmeye hazır değilim,” diye cevapladı Kaer’lic, “Lolth onun niyetlerine duyduğum endişe yüzünden bana kızgınsa o zaman onun rehberliğine ve kutsallığıyla donatılmaya ihtiyacım olacak.”

Tos’un başını salladı ve bir kez daha etrafa baktı.

“Sana araştırmanda başarılar dilerim,” dedi ve oradan ayrılırken “her ikimizin iyiliği için,” diye ekledi.

Kaer’lic bu son söze minnet duymuş ve zayıflığını savaşçıya açma kararından memnun kalmıştı.

Normalde, bir kara elf başka bir kara elfe asla koz vermek istemez; sırtından bıçaklanmaktan korkardı. Tos’un kendisini öldürerek Lolth’un sevgisini kazanabilir miydi? Rahibe küçük çetelerinin drowun pek de alışık olmadığı bir şey olmadığını kendine hatırlatarak bu tedirgin edici fikri bir kenara itti. Dördü de birbirlerine savunma, kâr ve hatta arkadaşlık konusunda fazlasıyla güveniyordu. Tos’un yanında olmasaydı bu yolculuk ne kadar da korkunç olurdu. Üstelik Tos’un’un da aynı şeyi hissettiğini biliyordu; bu yüzden ona gerçeği söylemesinin doğru olacağını anlatan içgüdülerini dinlemişti.

Çünkü bu kişisel bir meseleyse; Lolth ona Drizzt Do’Urden’den kaçtığı için öfke duyuyorsa işte o zaman Tos’un’un yardımına ihtiyacı olacaktı. Asi’nin namı söz konusuysa tabii Ad’non ve Donnia’nm yardımına da öyle…

Evet, Kaer’lic de tıpkı Tos’un gibi düşünüyor; diğer ikisinin kaçmamış olmasını umuyordu.

“Sorun nedir?” diye sordu Obould’un kışlalarını kurduğu nehrin yanındaki geniş mağaraya giren Gerti. Ork kralı bir taşa oturmuş, ellerini başına dayamış zalim yüzüne yayılan endişeli bir ifadeyle oturuyordu; Gerti o baş belası törenden beri onu hiç böyle görmemişti.

“Kuzeyden gelen haberler,” diye cevapladı Obould, “Kızıl Darbe bize katılmak üzere Dünyanın Omurgası’ndan ayrıldı.”

Kullandığı sözcükler Gerti’ye onun ara sıra kendi mağarasına gelen o sümüklü ork kralıyla aynı adam olmadığını hatırlattı.

Obould kadına baktı ve “Geri çevrildiler,” dedi.

“Geri mi çevrildiler?” diye sordu Gerti küçümser bir ifadeyle. “Adamların şimdiden kendi kendilerine zarar vermeye başladı mı yani? Daha zafer kazanılmadan karşı saldırı mı planlıyorlar?”

“Elfler tarafından geri gönderildiler,” dedi Obould üzgünce ve dişi deve baktı; gözleri Gerti’nin şimdiye kadar gördüğü en büyük tehdidi yansıtıyordu.

“Elfler Surbrin’i geçti mi?” diye sordu Gerti; çok da endişelenmemişti.

“Bir çift elf ve bir drow tarafından geri gönderildiler” diye açıkladı Obould. “Bu sana bir şey çağırıştınyor mu?” “Bu Kızıl Darbe orkları küçük bir kabile mi?”

“Ne fark eder ki?” diye sordu Obould, “Şimdi mağaralara gidip bize katılmayı düşünen herkesi uyaracaklar.” “Ama Arganth, Obould’un görkemini haykırıyor,” dedi Gerti, “ve Obould Gruumsh, öyle değil mi?”

Obould gözlerini kısıp bakınca Gerti onun sözlerindeki gizli alayı fark ettiğini anladı ve bundan memnun kaldı. Ona açıkça karşı gelemeyebilirdi ama varlığından pek de etkilenmediğini göstermeye can atıyordu.

“Arganth’ın ve samanlarının bize sağladıklarını küçümseme” diye uyardı Obould. “Bize mi, Obould’a mı?”

“İkisine de,” dedi ork kendinden emin. “Haykırışları tünellerde yayılıyor. Belki de on beş bin ork ve binlerce goblinim var ama bunun on katı kadar da kandırabilceğimiz adam var. Bu çelimsiz düşmanların onları vazgeçilip taktik üstünlüğü elde etmesine izin veremeyiz.”

Gerti karşı çıkmak istedi -Obould’un söylediği her şeye itiraz etmek istiyordu-ama bu mantıklı açıklamada hiçbir kusur bulamadı. Kendini “Ne yapacaksın?” diye sorarken buldu.

“Buradaki hazırlıklar oldukça yolunda gidiyor, dolayısıyla kuvvetlerimizin hemen hemen hepsini alıp batıya ve kuzeye ilerleyeceğiz,” diye açıkladı Obould. “Urlgen’e takviye birlik göndereceğiz, böylece cüceler kalıp savaşacak kadar aptal olduğu sürece kuzeydeki savaşı sürdürebilecek. Ne kaybederse kaybetsin yerine çok daha fazlasını koyabilir, üstelik bunu cücelere oranla çok daha hızlı yapabiliriz.”

“Hiç vakit kaybetmeden batıya gitmeyi planladım,” diye devam etti Obould, “ve cücelerin Bekçi Vadisi olarak adlandırdığı yerde baskıyı arttırıp onları Mithril Salonu’na geri tıkacağım. Ama önce Arganth ve başka birkaç kişiyle kuzeye gidecek ve tüm bu sorunları değerlendireceğim.”

Gerti korkularını saklamaya çalışmadan ona şüpheyle baktı.

Onun bu bakışına “Yolculuğum için kendi halkından bir grubu bana vereceğini umuyorum,” diyerek karşılık verdi Obould. “İster gelirsin, ister gelmezsin; bu sana kalmış ama her iki durumda da arabama iki elf ve bir drow başı asacağım.”

“Senin araban yok ki,” diye belirtti dev.

“O zaman bir tane yaparım,” diye karşılık verdi Obould hiç endişelenmeden.

Gerti cevap vermek yerine arkasını döndü ve çıkıp gitti; bu eylem bile kadına Obould’la olan ilişkisinin ne kadar değiştiğini

anlatıyordu. Eskiden ork kralı, Parlak Beyaz'a; kadının buzlu dağ evine onunla konuşmaya gelirdi ama son zamanlarda Obould'u gitgide büyüyen krallığında ziyaret eden kişi o olmaya başlamıştı.

Benliğine yayılan bu rahatsız edici düşünceyle gün ışığına doğru ilerlerken ork kralının 'ister gelirsin, ister gelmezsin; bu senin bileceğin iş' diyen sesini duyuyordu.

Gerti kendisine Obould'un onu sınırdan çok uzaklaştırmasına izin veremeyeceğini hatırlattı. Ork kralının güveni böyle münasebetsizce artmaya devam ederse onu öldürmek zorunda kalabileceği düşüncesi iyice belirginleşti. Dişi dev zamanlamanın çok önemli olduğunu fark etti. Obould'un kartlarını istediği gibi oynamasına, cüceleri tünellerine kadar kovalamasına, Battlehammer Klanı'nı gerçekten püskürtmesine ve işler bu noktaya varırsa, onun Kuzeyde büyük birliklerle beraber savaşın tam ortasında durmasına izin vermesi gerekiyordu.

Eğer biri düşecekse Gerti onun Obould olmasını isterdi. Sadece tek bir zafer olacaksa o zaman Obould'un düşmesine izin vermeli ve boşalan yere geçmeliydi.

Dişi dev bu çirkin ve küstah orkun hayatını almayı ne kadar da çok isterdi.

Kendisine sürekli bunu hatırlatması gerekiyordu.

KAÇINILMAZI ERTELEMEK

"Tamam o zaman? Artık gidebilir miyiz?" diye sordu Nanfoodle, Shoudra'ya.

Küçük gnom karşı koyan bir tavır takındı; kollarını göğsünde birleştirip ayağını sabırsızca yere vurdu ve kırmızı cübbesinin altından gözükmeyen ayak parmaklarını salladı.

“Sen Vekil Regis’e her şeyi açıkladıktan sonra öylece geri mi döneceğiz?” dedi Asa Taşıyıcısı ve Nanfoodle’in arkasındaki Mithril Salonu’nun kapalı kapısını işaret etti. “İzin verirsen Marki ElastulTa tek başıma konuşmak ve Battlehammer Klanı’nm kafamı koparıp ona göndermesini engellemek istiyorum.”

İhanet edenin kendisi olduğunun hatırlatılması Nanfoodle’in öfkesini biraz yatıştırmış ve gnom ayağını sallamayı bırakmıştı.

“Ger…çek-ti… Söylediklerim gerçekti,” diye kekeledi. “Ve bütün gerçeği öğrendikleri zaman anlayacaklardır; zaten Marki Elastul’un aptal planını uygulamayı hiç düşünmemiştim.”

“O halde git ve bunu Regis’e söyle,” diye önerdi Shoudra, “Eminim sana inanacaktır.” Nanfoodle kendi kendine mırıldandı ve yeniden önceki pozisyonunu aldı.

“Tabii ki oraya geri dönemeyiz!” dedi gnom, “henüz değil. Kendimizi cücelere kanıtlamalıyız; hem zaten bunu neden yapmayalım ki? Buraya binbir oyun ve kötü amaçlarla geldik. Bu yüzden bırak da onlara Nanfoodle ve Shoudra’nın gerçeğini ve bu gerçeğin Marki Elastul’unkinden ne kadar farklı olduğunu gösterelim.”

“İyi dedin,” diye belirtti Shoudra; hâlâ alaycı konuşuyordu. “Gidip ork sürülerini de dağıtalım mı?

Belki de salona akşam birası ve kurabiyesinden önce yetişebiliriz…”

Kadın Nanfoodle’in faltaşı gibi açılmış gözlerini görünce durdu ve kendisine şaşkın şaşkın baktığını düşündü. Ama sonra arkasından yükselen bir feryat duydu ve dönüp baktığında kuzeyden onlara doğru yaklaşan üç cüce gördü. İki yeşil sakallı cüce aralarına aldıkları bir başka cüceyle ilerliyordu; Pikel BouldershoulderTn sağ tarafındaki cüce onu omzundan tutuyor, solunda yer alan kardeşi

Ivan ise cücenin sol kolundan geriye kalan parçaya kanlar içinde kalmış bir örtü bastırıyordu.

“Oooo…” diye sızlandı Pikel.

“Benim kardeşe verdiler çok zarar,” diye böğürdü Ivan. “O dağ sıçanı devler kayağantaşıyla kolunu aldılar. Lanet olası taş!”

“Şimdi yüksek zemine sahipler ve savaş araçlarını bir kez hazırladılar mı çok daha fazlası da gelecek,” dedi Pikel’i tutan diğer cüce. “Bu yara yakında göreceklerimizin yanında çok önemsiz kalacak.”

Üçlü kapıya doğru hızla koşuşturmaya başladı; Shoudra ve Nanfoodle yollarından çekilmişti. “Bu zor zamanda onları terk edemeyiz,” diye ısrar etti Nanfoodle.

Shoudra görkemli kapılar açılıp cüceler içeri girerken iri bir kayanın ardından gizlice onları gözetledi. Ama birkaç cüce muhafızı gelip çevreyi incelemeye başlayınca Asa Taşıyıcısı çabucak saklandı.

“Bize ne yaptıracaksın simyacı Nanfoodle?” diye sordu kadın ve bu zor zamanlarda bir destek ararcasına sırtını taşa yasladı. “Belki orklara katılabiliriz ve karışımınla onların silahlarına zarar verebilirsin.”

Tabii ki bunu şaka olarak söylemişti ama Shoudra’ya bakan Nanfoodle’in gözleri parlamıştı. Kısa ve kalın parmaklarını şıklattı.

“Gerçekten de bunu yapmalıyız!” diye açıkladı.

Yıkık dökük duvara yakın durarak kuzeye doğru ilerlemeye başladı.

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu Shoudra hızlı adımlarla onu takip ederek.

“Orada bize ihtiyaçları var, o yüzden bırak da ne yapabileceğimize bir bakalım,” diye cevapladı gnom. Shoudra onu kolundan yakaladı ve durdurdu.

Kuzey uçurumunun ucunu gösterek “Yukarı mı?” diye bağırdı. “Savaşın tüm gücüyle devam ettiği yere mi?” Nanfoodle yine kollarını göğsünde birleştirip ayağını yere vurmaya başladı.

“Yukarı,” diye cevapladı. Shoudra dudak büktü.

“Haklı olduğumu biliyorsun,” diye itiraz etti gnom, “Battlehammer Klanı’na bunu borçlu olduğumuzu biliyors…”

“Battlehammer Klanı’na borçlu muyuz?” diye sordu kadın.

“Evet, tabii ki” dedi Nanfoodle; iğneliyici söz söyleme sırası ondaydı. “Onlara hiçbir şey borçlu değiliz. Bu devasa ordulara karşı ortak hedeflerimize rağmen. Bu ork, dev sürüleri ve Mirabar arasında duran tek şey olmalarına rağmen. Torgar Hammerstriker ve onun takipçilerine kardeşlik sunmalarına rağmen. Bize evlerini açıp hiçbir sebep yokken bize güvenmelerine ve hatta…”

“Yeter Nanfoodle!” dedi Shoudra ve ellerini teslim olurcasına salladı. “Yeter.”

Dönüp uçuruma ve bir uçtan öbür uca uzanan ip merdivenlere bakan uzun boylu, güzel kadın derin bir iç çekti.

“Yukarı,” dedi kadın; soru sormaktan çok emir veriyor gibiydi.

“Belki de bizi onların yanına taşıyacak bir büyün vardır,” dedi gnom ümitle. Shoudra ona bakıp başını salladı.

Bakışları üzgündü ama küçük simyacı Nanfoodle uçuruma ve en yakın ip merdivene doğru kararlılıkla ilerlerken bu ifadesi değişmişti. Dönüp Shoudra’ya baktı ve tırmanmaya başladı.

Durabilecekleri her çıkıntıda dinlenen çiftin yukarı tırmanması bir saatten uzun sürdü. Sonunda tepeye ulaştıklarında onları karşılayanlar beklediklerinin aksine cüceler değildi.

“Sizi Regis mi gönderdi?” diye sordu ikiliye bakan Catti-brie.

Wulfgar yanına uzanıp güçlü kolunu Shoudra’ya uzatırken o da elini Nanfoodle’a doğru uzattı.

“Kendi kendimize geldik,” dedi yukan tırmanan Shoudra. “Eve; Mirabar’a geri dönmeye hazırlanıyorduk ama önce size bir bakıp yardımcı olacağımız herhangi bir şey olup olmadığını görmek istedik.”

“Her türlü yardıma açığız,” diye cevapladı Wulfgar. Dönüp yana çekildi, böylece yeni gelen çifti devasa ork ve goblin ordusunun toplandığı kuzey topraklarının manzarasıyla bıraktı. “Günde birkaç kez düzenli olarak saldırıyorlar.” Bakışlarını cücelerle orkların olduğu yere çeviren Shoudra, barbar’ın sözlerinin doğru olduğunu görebiliyordu; her yer ork ve goblin kaynıyordu. Savaş alanı o kadar kanlıydı ki gri taşlar kırmızılaş-mıştı.

“Onları yirmiye karşı bir öldürüyoruz,” diye belirtti Catti-brie, “Ama yine geliyorlar.”

Shoudra ümitsizce başını sallayan Nanfoodle’a baktı.

Kral Bruenor’un insan çocuklarına, “Elimizden gelen yardımı yapacağız,” diye teminat verdi kadın.

“Devleri dışarı çıkarmanın bir yolunu bulursanız çok daha fazla yardımcı olmuş olursunuz,” diyen bir cücenin sesi duyuldu; Banak Brawnanvil yeni gelenleri karşılamak üzere onlara doğru ilerliyordu.

Yaklaşınca döndü ve batıdaki dağ sırtını, kuzeyden güneye uzanan dağ kolunu gösterdi. “Taşlan bize ulaşamaz,” dedi Catti-brie, “ama her şeye çözüm buluyorlar, düz…”

Shoudra “Kayağantaşı fırlatıyorlar,” diyerek onun sözünü tamamladı. “Bekçi Vadisi’nde talihsiz Bouldershoulder Ta karşılaştık.”

“Zavallı Pikel,” dedi Catti-brie.

“Yakında devler çok da büyük bir sorun olmaya başlayacak,” diye ekledi Banak.

Daha fazla açıklama yapmamıştı ama yapması da gerekmiyordu; bakışlarını kuzeybatıdaki devlere çeviren Shoudra dağ sırtına taşınan ve bir kısmı monte edilmeye başlanmış olan kütükleri görmüştü.

Savaşa yabancı olmayan Shoudra Stargleam ne inşa ettiklerini tahmin edebiliyordu.

“Kayağantaşı güven kırıcı ve başbelası bir şey,” diye açıkladı Wulfgar. “Ama doğrusunu söylemek gerekirse, Pikel’in talihsizliği hariç, onları yakınımıza fırlatamıyorlar. Fakat o mancınıkları yapıp görüş açılarını ayarladıklarında seri atışlardan korunmakta zorluk çekeceğiz.”

“Bir çift hazırladıklarını ve yarın ateşe başlayacaklarını düşünüyorum,” diye ekledi Banak.

“Sağladıkları bu üstünlük sizi uçurumdan gönderecek,” dedi Nanfoodle; hiç kimse karşı çıkmadı.

“Sizi aramızda görmekten dolayı memnunuz,” dedi Banak aniden coşkuyla; kasvetli ruh halini aydınlatıyordu. Wulfgar ve Catti-brie’ye döndü. “Siz ikiniz onlara çevreyi gösterin, böylece ne yapacaklarını bilebilirler.”

Shoudra ve Nanfoodle, cücelerin, düşman akınına rağmen iyi bir savunma yaptıklarını anladı.

Duvarları ne yüksek ne de kalındı; fakat fırlatılan kayağantaşlanndan korunmalarını ve sakallı savaşçıların siperler arası istedikleri gibi hareket etmesini sağlayacak bir açısı vardı. Hepsinden önemlisi cücelerin uçurumun yanında yarattıkları boğulma noktalarıydı; üstün olan ork sayısı alan yetersizliğinden azalacaktı. Shoudra cüceleri uçuruma göndermeye çalışacak olan son ork kuvvetinin bunun bedelini fazlasıyla ödeyeceğini görebiliyordu.

Ayrıca cüceler geri çekilme ihtimalleri için de hazırlanıyordu. Yüzlerce metrelik bir yol gidileceğinden Shoudra, ip merdivenler-deki iniş sırasında pek çoğunun öleceğini düşündü; atılan taşlarla vurulacak ya da ipler kesildiğinde aşağı yuvarlanacaklardı. Shoudra cücelerin çoğunu tanımıştı; tüm güçleriyle çalışan Mirabar ustalarıydı. Uçurumun aşağısına paralel olan ve taşların arasından kıvrılarak dar bir kanala çıkan bir tünel, daha doğrusu bir kaydırak, kazıyorlardı.

“Sen oraya sığabilecek misin?” diye sordu Shoudra iri Wulfgar’a.

“İpler de yerleştirdiler,” diye açıkladı Wulfgar, “kaydırak sona kalan cüceler için.”

Deliğin içinden “Kaçışı hızlandırmak için yapabilceğin bir iki büyü var mı?” diyen tanıdık bir ses duyuldu. Nanfoodle yere uzandı ve karanlığın içinden yukarı doğru gelen Shingles McRuffT gördü.

“İyi olduğunu gördüğüme sevindim,” dedi Shoudra cüce delikten çıktığında.

“Yeterince iyiyim, sanırım…” diye cevapladı Shingles. “Ama o lanet orklar batıdaki tünelleri aldığında çok adam kaybettik.” “Tünelleri mi?”

“Dağ sırtının altı,” diye açıkladı Catti-brie, “Torgar, Shingles, ve Mirabarlılarla onları tutmaya çalıştık ama saldın çok kuvvetliydi.” Kadın üstü başı pislik içindeki cüceye baktı. “Ama cücelerden çok daha fazla orkun öldüğüne eminim,” diye ekledi ve Shingles zorla gülümsedi.

“Dağ sırtının altındaki tüneller mi?” diye sordu Nanfoodle.

“İyi bir ağ,” diye açıkladı Shingles, “Ne çok geniş ne de çok fazla ama bir uçtan öbürüne uzanıyor.” Bu Nanfoodle’in ilgisini çekmişti; Shoudra’ya baktı.

“Dağ sırtına geçiş kolay değil,” diye açıkladı Catti-brie, “Oraya gidip devlerle savaşmamız gerektiğini düşünüyorsanız…”

Nanfoodle sadece başıyla onayladı ve parmaklarıyla çenesine hafifçe vurdu. Bir süre dolandı ve Bekçi Vadisi’ndeki uçuruma doğru baktı.

“Ne düşünüyor?” diye sordu Shingles.

“Söz konusu o olunca bunu kim bilebilir?” diye cevapladı Shoudra ve omuz silkti. “Lütfen söyle bana eski dostum, Torgar nasıl?” “İyi,” dedi Shingles.

Kuzeydoğuya; alçak bir duvarın arkasında, ork kuvvetlerine karşılık vermeye hazır, bekleyen cücelere baktı. Grubu inceleyen Shoudra, Mirabar'daki eylemleri etkili sonuçlar doğuran Efendi Hammerstriker'ın tanıdık siluetini gördü. “Olabildiği kadar iyi,” diye ekledi Shingles. “Tünelleri kaybetmekten pek de memnun değil.”

“Çok fazla ork var,” dedi Catti-brie, “Ayrıca çok fazla dev ve kara büyü… Mirabar cüceleri ellerinden geleni yaptı.” “Evet evet,” diye umursamazca cevapladı Shingles.

“Belki de geri alma şansını elde edersiniz,” dedi yeniden gruba katılan Nanfoodle.

“Olabilir ama bize bir yararı olacağını sanmıyorum,” diye cevapladı Shingles, “devlerden kurtulmamız konusunda bize faydası olmayacak ve devler şu anda büyük bir sorun. Onları nasıl durduracağımızı bilmiyorum.”

Nanfoodle derin bir iç çekip kuzeybatıya doğru bir iki adım atan ve ellerini kaşına dayayıp gözlerini yüksek dağ sırtına diken Shoudra'ya baktı.

“Çözümler genelde karmaşıktır,” dedi Nanfoodle; gnom ağzı kulaklarına vararak sırıtıyordu. “Ama onları mantıklı bir şekilde izlersen aslında küçük adımlardır.”

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Catti-brie.

“Bana bir sorun sunulduğunu düşünüyorum. Kısa zamanda çözülmesi gereken bir sorun” hâlâ sırıtan gnom bakışlarını Shoudra'ya çevirdi; kadının sırtına demek daha doğru olurdu; çünkü o dağa bakmaya devam ediyordu. “Ne düşünüyorsun Shoudra?” diye sordu.

“Metale ne yapabileceğini bildiğimi düşünüyorum arkadaşım,” diye cevapladı kadın. “Tahtaya da benzer bir şey yapabilir misin?”

Nanfoodle, Catti-brie, Wulfgar ve Shingles'in şaşkın yüzlerine baktı.

Yeniden ağzı kulaklarına varıncaya kadar sırıttı.

Uçmak Wulfgar için farklı bir histi. Shoudra'nın ona yaptığı büyü sonucu geceleri bir elf kadar iyi görebilmek kadar garipti. İçlerinde uçma gücü verilen tek kişiydi -diğerleri sadece havada asılı kalıyordu-bu yüzden de liderdi; dağ sırtının yıkık dökük toprakları üzerinden aşırıyordu.

Sürekli dönüp onlara baktı ama görünmez olduklarından ne onları ne de ipleri görebiliyordu. Dört farklı ipteki varlıklarını hissettiğinden orada olduklarını biliyordu. Dördü de oradaydı; Catti-brie, Torgar, Shoudra ve Nanfoodle. Shoudra sihirli uçuşun önceden kestirilemediğini söyleyerek onu uyarmıştı bu yüzden Wulfgar devlere ve savaş aletlerine kolaylıkla aşılabilecek bir mesafe kaldığını düşündüğü an alçalmaya başladı. Havadaki dörtlünün öylece kalacağını fark ettiğinden tüm gücüyle, kararlı bir şekilde alçaldı. Birer birer hepsini yakaladı ve farklı uzunluktaki iplerini çekti; seslerini çıkarmamak için ellerinden geleni yapsalar da Nanfoodle'dan, hepsinin nefesini tutmasını sağlayan bir homurtu yükseldi.

Devler fark etmemiş gibiydi.

Sadece Shoudra ve Nanfoodle'da görme büyüsü olduğu için beşlinin iplerini çözüp birbirlerinden ayrılması biraz zaman aldı. Sonunda hepsi küçük bir çıkıntının arkasına yerleşti.

“Oldukça akıllı davrandık,” diye fısıldadı Shoudra, “Devlerin mancınıkları tamamlanmak üzere.” “Beş dakikaya ihtiyacım olacak,” diye fısıldadı Nanfoodle.

“Uzun bir süre değil,” dedi Shoudra.

“Çevredeki devleri düşünecek olursak senin sandığından daha uzun bir süre,” diye fısıldadı Catti-brie.

Bunun üzerine Nanfoodle oradan ayrıldı ve Shoudra üç görünmez arkadaşını devlerin doğusuna, uygun bir savunma noktasına doğru götürdü.

“Ne zaman harekete geçeceğimizi söyle,” dedi Catti-brie.

“Saldırıya geçtiğiniz an görünmezlik büyüsünün etkisi geçecektir,” diye hatırlatı Shoudra.

Cevap olarak Catti-brie, Taulmaril’i kaldırıp yayını en yakın dev grubuna doğru çevirdi. Fakat o an okunu dahi göremediği için görünmez silahıyla düzgün nişan alamayacağını fark etti.

“Siz ikiniz buraya,” dedi Shoudra. “Çok geçmeden ilk sesleri duyacaksınız.” Kadın Torgar’ın elini tutup onu doğuya; dev kampının kuzeyine doğru götürdü.

“Senin yanımda olduğunu görebilseydim daha rahat ederdim,” diye fısıldadı Catti-brie Wulfgar’a.

“Tam yanındayım,” dedi Wulfgar.

Yanlarından dişi bir dev geçtiği için ikisi de sustu.

Sadece yıkık taşların arasında vızıldayan rüzgarın bozduğu bu gergin sessizlik dakikalarca devam etti. O gece rüzgar bile sessizdi; sanki bütün dünya onlarla birlikte susmuştu.

Ve başladı. Catti-brie ve Wulfgar aniden, büyük bir şamata kopartarak, kuzeye doğru harekete geçti. O denli gürültü çıkarmışlardı ki sanki bütün cüce ordusu saldırıyordu. Devler anında tepki verdi; sıçradılar ve sesin geldiği tarafa döndüler.

Catti-brie yakınlarındaki devlerin bir iki adım atmasına izin verdi sonra mavi kıvılcımlar saçan bir okla devi sırtının tam ortasından vurdu. Dev inledi ve Aegis-fang omzuna inip onu yere serdiğinde yüzünü onlara dönmek üzereydi. “Moradin için!” diye bir kükreme duyuldu; Catti-brie bunun Torgar’ın büyüyle yükselen ve şiddetlenen sesi olduğunu fark etti.

Sonra karanlığı yarıp bir avuç devi yere yuvarlayan bir yıldırım koptu.

Catti-brie deve bir ok daha fırlattı ve sihirli savaş baltasını yeniden eline alan Wulfgar onu, düşen arkadaşına bakmak üzere harekete geçen diğer deve savurdu.

Kuzeyden cüce tanrısına bir yakarış daha yükseldi ve geceyi bir yıldırım daha aydınlattı, sonra ani bir fırtına koptu; Catti-brie ve WulfgarTn yanındaki taşlann üzerine sicim gibi bir yağmur yağdı.

Kadın hızını hiç kesmedi ve birbiri ardına oklar gönderdi; pek çok dev dönüp ona yöneldi.

Ve pek çok dev kaygan taşlara basıp kaydı. Bir tanesi neredeyse onların olduğu yere gelmeyi başarmıştı ama Aegis-fang onu göğsünden vurdu. Dev bu ağır darbeye dayanmış gibi gözükse de kendi ağırlığını taşıyamayarak sendeledi ve ayağı kaydı.

Catti-brie ıslak ve parlak taşların üzerinde oturan devi yüzünden vurdu.

Birden önünde kocaman bir el belirdi; debelenen dişi dev onların bulunduğu çıkıntının öbür ucuna emeklemişti. Kükreyerek kendini yukarı çekti; Catti-brie birden düşmeye başladı.

Ama kadın bunun devin yaptığı bir şeyden kaynaklanmadığını fark etti. Devin başını gören Wulfgar kadını yana itip onun yerini almıştı. Barbar savaş tanrısının adını haykırdı ve Aegis-fang'ı havaya kaldırdı.

Catti-brie deve verilen sert karşılığa baktı; iki taşın birbirine çarpmasını andıran bir ses duyuldu ve dev gözden kayboldu.

Fakat o kaygan yüzeyde mümkün olabildiği kadar çabuk ilerleyen yenileri geliyordu. Bir kısmıysa başka bir yol bulmuştu; çifte taşlar fırlatıyorlardı. Koruma sırası bu kez Catti-brie'deydi; çıkıntının arkasına geçti ve Wulfgar'ı gür sarı saçlarından tutup kendi yanına doğru çekti. Aradan çok geçmeden; barbar, kadının yanında yere yeni uzanmışken, iri bir kaya çıkıntının ucuna çarptı ve geri sekti.

İkili toparlanmaya çalışırken, karanlığın içinde, altı ayak yükseklikte mavi bir çizgi belirince şaşkınlık içinde bağırdı. Çizgi genişleyip esnedi ve içinde Shoudra'yla Torgar'ın belirdiği bir kapı şeklini aldı.

"Sadece koşun!" diye bağırdı Shoudra ve güneye doğru hareket eden Catti-brie'yi kendine doğru çekti. "Nanfoodle?" diye haykırdı

Catti-brie. “Sadece koş!” diye ısrar etti Shoudra.

Başka bir seçenek de yok gibiydi; devler yaklaşıyordu, üstelik yakında kaygan zemini de aşacaklardı ve üzerlerine daha çok kaya yağmaya başlamıştı.

Sendelediler… Yuvarlandılar… Ne zaman içlerinden biri düşse diğeri onu kaldırıyordu. Geniş ve dipsiz bir yarığın üzerine geldiklerinde Wulfgar, Catti-brie’yi kavrayıp onu karşıya geçirdi.

İtiraz eden Torgar’a ve sonra Shoudra’ya da aynısını yaptı. Devlerin fırlattığı kayalar çevresindeki taşlara çarparken Wulfgar karşıya kendi kendine geçti. Koşarlarken arkalarına bakmaya bile korkuyorlardı. Kaya saldırısı yavaş yavaş azaldı ve arkalarından yükselen öfke çığlıkları yerini sessizliğe bıraktı.

Dörtlü üfleye püfleye taştan bir duvarın arkasına geçti.

“Nanfoodle?” diye yeniden sordu Catti-brie.

“Şansımız yaver giderse devler onun orada olduğunu bile anlamayacak,” diye açıkladı Shoudra, “kolayca kaçmasını sağlayacak iksirleri var.”

“Peki şansımız yaver gitmezse?” diye sordu Wulfgar.

Shoudra’nın sert ifadesi ona istediği cevabı vennişti. “Wulfgar yeterince dev ve özellikle de ayaz devi görmüştü; NanfoodleT yakalarlarsa başına gelebilecekleri biliyordu.

“Bilmiyorum… Hiç birini öldürdük mü… Ama orada olduğumuza pişman olan bir dişi dev vardı…” dedi Catti-brie soluk soluğa.

“Benim yıldırımlarımın birkaç tanesini vurduğuna eminim,” dedi Shoudra, “ama ciddi bir zarar verip vermediğinden o kadar da emin değilim.”

“Ama amacımız bu değildi, öyle değil mi?” diye hatırlattı Torgar, “Haydi, bir sonraki ork saldırısından önce bu kayalardan kurtulalım. Lanet devlere baltamı indiremedim ama yanımda birkaç ork başı götürmek istiyorum.” Paldır küldür yürümeye başladı; diğerleri de onu izledi. Gece kaçışlarından sonra hepsinde birkaç kesik ve

morluk oluşmuştu ve hepsi gnom arkadaşlarını görme umuduyla dönüp dönüp arkaya bakıyordu.

Arkaya bakmak yerine önlerine bakmalıydılar; ana kamp yerine geldiklerinde NanfoodleT yüzünde büyük bir gülümseme ve ağzında dev bir boruyla bir taşa yaslanmış otururken buldular. “İlginç bir sabah olmalı,” dedi gnom ağzı kulaklarına vararak.

Ertesi günün şafak vaktinden kısa bir süre sonra ilk dev mancınık saldırısı -neredeyse-başladı.

Bütün cüceler bir çift dev mancınığın kurulmasını ve taşlarla doldurulmasını izliyordu.

Aşağıdaki orklar uludular ve bu peşpeşe salvolarla cüceleri kolaylıkla yakalayacaklarını düşünerek saldırıya geçtiler. Kirişler ve direkler çatırdadı.

Devler mermileri çıkarmayı denedi ama mancınıklar parçalara ayrıldı.

Bütün gözler ıslık çalan ve belindeki keseden ufak bir şişe çıkarıp içindeki yeşilimsi sıvıyı sallayan Nanfoodle’a döndü. “Basit bir asit, gerçekten,” diye açıkladı.

Banak Brawnanvil “Bize zaman kazandırdınız,” diyerek beşliyi tebrik etti ve uçurumun aşağısındaki inatla saldıran orklara baktı. “En azından devler konusunda…”

Sonra cüce emirler yağdırıp, adamlarına yerlerini geçmelerini söyleyerek koşmaya başladı.

“Mancınıklarını yeniden yapmak istiyorlarsa bir yığın kütüğe ihtiyaçları olacak,” diye teminat verdi Nanfoodle. Gözcüler kuzeybatıya yeni kütüklerin getirildiği raporunu verdiğinde tabii ki hiçbiri şaşırmadı.

“İnatçı takım,” dedi küçük gnom.

İKİ MİĞFER

Bakışları elmas uca takılıyor parlak görüntüsü düşüncelerini berraklaştırıyordu.

Drizzt, Buzölüm'ü önüne koymuş, Bruneor'un miğferini de yanındaki bir sopaya takmıştı. Dışarıda açık ve parlak bir sabah vardı; sert bir rüzgar esiyor, küçük beyaz bulut kümeleri mavi gökyüzünde salınıyordu.

O rüzgarda bir canlılık; bir yaşam belirtisi vardı.

Bu Drizzt Do'Urden'i hem utandırıyor hem de kızdırıyordu. Ne de olsa oraya saklanmaya, karanlığın kuytularına çekilmeye ve inkar ettiği duygularını bir duvarın arkasına koymaya gitmişti.

Tarathiel ve Innovindil o duvara saldırmıştı. Bağışlayıcılıkları, özürleri, dövüş danslarının güzelliği, onun yanındaki davranışlarının etkisi… Bunların hepsi Drizzt'e, hem saldıran orklar karşısındaki ortak amaçları hem de kendi hatırı için onların davetini kabul etmesi gerektiğini gösteriyordu. Ellifain'in yarattığı karanlıktan sadece onlarla beraber çıkabileceğini biliyordu.

Yağmalamadaki o korkunç ana sadece onlarla son verebilirdi.

Fakat bu cevapları ve o sonu aramak Avcı'yı oluşturan o fethedilemez duvarın arkasından çıkmak demekti. Drizzt bakışlarını Buzölüm'ün elmas ucundan tek boynuzlu miğfere çevirdi.

Anında başka tarafa bakmak istedi ama aslında miğfere bakıyor olmadığından çok da fark etmezdi.

Kulenin yıkılışını izliyordu. Ellifain'in düşüşünü izliyordu. Clacker'in devrilişini izliyordu.

Zaknafein'in düşüşünü izliyordu.

Yıllardır içinde birikmiş acılar küçük mağarada tek başına oturan Drizzt Do'Urden'in tüm varlığını kuşattı. Yanağının ıslanmasıyla yıllardır ne kadar az gözyaşı döktüğünü fark etti ve bu ıslaklık düşüncelerini berraklaştırdığında içindeki acının gerçek derinliğini anladı.

Acı, varlığını kapladığında hep onu Avcı'ya dönüştüğü anlardaki öfke perdesinin ardına saklamıştı.

Üstelik -daha gizli ama daha az yıkıcı olmayan bir şekilde-her şeyi izlediği yol uğruna fedakarlık yapılabileceği anlayışının; umut peçesinin de ardına saklamıştı.

İyi bir şekilde ölmek…

Drizzt her zaman iyi bir şekilde; düşmanla savaşırken ya da bir arkadaşını kurtarırken öleceğini ummuştu. Bu onurlu bir şeydi ve bildiği en gerçek mirastı. Zaknafein'den daha onurlu bir şekilde ölen biri var mıydı?

Ama bu arkada kalanlar için hissettiği acıyı azaltmıyordu. Orada oturmuş öfke ve umutla inşa ettiği duvarı bilinçli bir şekilde yıkarken Drizzt Do'Urden ne Zaknafein ne de diğerleri için hiç ağlamadığım fark etti.

Ve bu farkmdalığın ağırlığı altında kendini bir korkak gibi hissetti.

Önemsiz hareketlerle, drowun narin omuzlarının titremesiyle başladı. Başlangıçta derin bir nefes alma, basit bir kıkırdama sesini andırdı.

İlk defa Drizzt Do'Urden bununla sınırlı kalmasını sağlamadı. İlk defa Avcı'nın kalbinin etrafına taştan bir duvar örmesine, prensip ve hedeflerin acının keskinliğini yumuşatmasına izin vermedi.

İlk defa boşluk ve çaresizlikten utanç duymadı; onları kucaklamadı ama kaçmadı da.

Zaknafein ve Clacker için ağladı. En trajik kayıp olan Ellifain için ağladı. Hayatının gidişatını düşündü; ama bunu ağlayıp sızlayarak,

arkadaşlannı dağlardaki yollarından çevirip aceleyle Mithril Salonu’na götürmeyişine duyduğu pişmanlığı inatla bir kenara fırlatarak yapmadı. Hepsi tehlikelerin farkına varıp, umulmayanı bekleyerek, büyük bir dikkatle yürümüşlerdi. Koşullar ve kötü talih Drizzt’e, düşen kuleye ve kayıp arkadaşının miğferine yaptığı yolculukta rehberlik etmişti. Bu yolculuk onu hayatının en acı gününe ve yaşayabileceği en büyük kayıba götürmüştü. Bir an içinde neredeyse sevdiği her şeyi kaybetmişti; Bruenor, Wulfgar, Catti-brie ve Regis… Ama ağlamamıştı. Acıdan kaçmıştı. Avcı’nın duvarını örmüş ve bu duvarı savaşa devam edip arkadaşlarının intikamını alacağını bilerek yükseltmişti.

Bu yolda bir gerçeklik vardı. Amaç ve inkar edilemeyecek bir etki vardı.

Fakat bir de bedel vardı; Drizzt bunu duvarın yıkılışı ve akan gözyaşlarıyla anlamıştı. Bu kalbinin bedeliydi. Öfkenin taştan duvarı arkasına saklanmak aynı zamanda hayatın zevklerini inkar etmek anlamına geliyordu. Bütün bunlar onu öldürdüğü orklardan ayırıyordu. Hepsi girdiği savaşların gerçek sebebini, iyilik ve kötülük, doğru ve yanlış arasındaki farkları oluşturuyordu.

Bunların hepsi Ellifain’in düşüşüyle bulânıklaşmıştı. Bunların hepsi Avcı’nın maskesi .ardında karışmıştı.

O zaman Drizzt, Artemis Entreri’yi düşündü. Güçlü rakibi… Diğer kişiliği? Entreri gerçekte Drizzt’in içindeki, çektiği sonsuz acı ve ıstırapla kendi kalbini inkar eden Avcı’mıydı? Bu kayıtsızlık yolunda ilerlemek Drizzt’in kaderi miydi? Drizzt gözyaşlarının düşmesine izin verdi.

Herkes için, kendisi için, kalbindeki neşeyi yok eden derin kaybı için ağladı. Ne zaman öfkesi ortaya çıksa onu geri gönderiyordu. Orkların başmı kesen bıçaklarına her bakışında Catti-brie’nin gülümseyen yüzünü, Bruenor’un ona göz kirpisini, dağlarda ilerleyen Wulfgar’ın Tempus’a şarkı söyleyişini ya da Regis’in Maer Dualdon’un kıyısında, ayağına bağlı oltasıyla sırt üstü uzanışını görmeye çabalıyordu. Drizzt, acıya rağmen, hatıraların öne çıkmasını sağlamaya çalışıyordu.

Gecenin gölgelerinin pek de farkına varmadan, uyku ve hatıralar arası bir yerde, bütün gece boyunca öylece uzandı. Sabah olduğunda Drizzt en azından kamplarından ayrılan elfleri izlemek için yola koyulacak gücü bulmuştu. Ortak amaçlan uğruna onların yaptığı teklifi kabul edip onlara katılacaktı.

Palalarını kaldırıp pelerinini aldı ve sonra durup etrafa baktı.

Drizzt, yüzünde acı bir gülümsemeyle uzanıp Bruenor’un miğferini takılı olduğu sopadan aldı. Onu ellerinde dolaştırdı ve Bruenor’un kokusunu yeniden duyabilmek için yüzüne yaklaştırdı. Sonra çantasına koydu ve yola koyuldu.

Sadece birkaç adım attıktan sonra durdu ve nasırlı ayaklarına bakınca neredeyse bir kahkaha attı.

Bir dakika sonra botlarını elinde tutuyordu. Onları giymeyi düşündü ama sonra bağcıklarından birbirine bağlayıp omzuna attı.

Belki de bulunabilecek bir orta yol vardı.

Drizzt, Bruenor’un miğferini elinde yuvarladığı sırada oradan çok uzakta olmayan başka biri de başka bir miğferi inceliyordu. Bu miğfer bir kemik kadar beyazdı; kafatasına benziyordu ama göz çukurları acayip bir şekilde uzatılmıştı. Miğferin “çenesi” Obould’un çenesine iyi oturuyor, boğazını koruyordu. Uzatılmış göz çukurları bu tasarımın en eşsiz yeriydi; açık değillerdi. Cam gibi bir maddeyle doldurulmuştu ve kusursuz bir yansaydamlığı vardı.

“Çelik cam,” diye açıkladı Arganth yüce orka. “Hiçbir mızrak onu delip geçemez. Cücelerin arbaleti bile bir zarar veremez.”

Obould miğferi elinde çevirirken hayranlıkla inledi. Onu yavaşça kaldırıp başına geçirdi. Miğfer, köprücük kemiğine kadar oturdu.

Arganth metal şeritleri olan bir eşarp uzattı.

“Bunu boynuna sarıp miğferi üzerine geçir,” dedi şaman. “O zaman hiçbir yerin açıkta kalmayacak.”

Obould çelik camın ardındaki gözlerini kısıp baktı. “Yeteneğimden şüphen mi var?”

“Hiçbir yerin açıkta kalamaz,” diye cevapladı Arganth cesurca, “Obould, Gruumsh’un umudu! Obould seçilmiş kişi.” “Ve Gruumsh Obould başarısız olursa Arganth’ı cezalandıracak mı?” diye sordu ork kralı.

“Obould başarısız olmayacak,” diye sorudan kaçarak cevapladı şaman. Obould bunun üzerinde durmadı ve değerli hediyelerini düşündü. Yumruğunu her sıkışında koluna eklenmiş gücü hissedebiliyordu; çatlaklarla dolu zemine her adım atışında bedenine eklenen hızı ve dengeyi duyumsayabiliyordu.

Madeni zırhının altında ince bir gömlek ve samanların söylediğine göre onu ateş ve buzdan koruyacak olan büyülü bir pantolon vardı.

Şamanlar onu ele geçirilmez kılıyor, güvenli bir zırhla kuşatıyordu.

Fakat bu fikrin düşüncelerine yayılmasına izin veremezdi, aksi takdirde Obould gardım düşüreceğini biliyordu. “Bu seni memnun ediyor mu?” diye sordu Arganth; heyecanlı sesi tiz bir çığlık gibi çıkmıştı.

Hâlâ inleyen Obould miğferi çıkardı ve metal şeritli eşarbı şamandan aldı. “Obould memnun,” dedi.

“O zaman Gruumsh da memnun,” diye açıkladı Arganth.

Bekleyen ve heyecanla konuşan samanların yanına doğru dans edercesine gitti. Obould tanrı kralları için yeni düşünceler geliştiriyor olduklarını fark etti. Ork kralı kulak tırmalıyıcı bir şekilde kıkırdadı. Daha önce beklediği sadakati korku ve güç gösterisiyle elde ederdi ama şimdi büyüyen fanatizm tamamen farklıydı.

Hangi kral daha fazlasını isteyebilirdi ki?

Yine de Obould böyle bir fanatizmin beklentiler doğurduğunu biliyordu, kara dağlara doğru baktı.

Gece gündüz kuzeye ordu göndermek zorunda kalmışlardı çünkü muhteşem planını tehdit eden bir şey olmuştu.

Obould bu tehditi ortadan kaldıracaktı.

Batı tarafına bir bakış atan Tarathiel şansını zorladığını anladı; güneş neredeyse ufuk çizgisindeydi ve InnnovindilTe kamp kurdukları yer çok uzaktaydı. Güneş battığı zaman, elflerin keskin görüşüne rağmen, gece karanlığında uçmak pek de kolay bir iş olmadığından, Gündoğumu'nu yere indirmek zorunda kalacaktı.

Elf hâlâ avın yarattığı korkuyla adrenalin salgılıyordu. Aşağısındaki dağlarda koşan düzinelerce ork vardı; hatta Drizzt Do'Urden'in ne yapacağını bildiğinden çok daha heyecanlıydı. Güçlerini birleştirip ork kabilesini Dünyanın Omurgası'na gönderdikten sonra drow yine onlardan ayrılmış, Tarathiel ve Innovindil birkaç gündür onu görmemişti. Sonra yalnız avlanan Tarathiel, Drizzt'in InnovindilTe beraber üs olarak kullandıkları mağaraya doğru ilerlediğini görmüştü. Drizzt ona el sallamıştı; bu pek de ikna edici bir şey sayılmazdı ama Tarathiel umut dolu birkaç işaret sezmişti. Drizzt kaybettiği arkadaşının miğferini ve -Tarathiel drow'un sırtındaki çantadan çıkan tek boynuzu görmüştü- botlarını taşıyordu.

Elflerin teklifine olan direnişi kırılmaya mı başlamıştı?

Tarathiel, öncekinden küçük de olsa, Innovindil'in -ve Drizzt'kıyanına başka zafer haberleriyle dönmek istemişti. O gün eve dönmeden önce kemerine en az dört düşmanın kafasını asmak istemişti.

Şimdiden iki tanesini elde etmişti ve altında itişip kakışan düzinelerce hedefle amacına ulaşması pek de zor sayılmazdı.

Elf, eyerine iyice yerleşmiş ve saldırmak üzere yayını hazırlamıştı ama orklar dar bir taş yola sapmış ve gözden kaybolmuşlardı. Tarathiel, Gündoğumu'nu yarığın etrafında dolaştırmış ve yaratıkların hâlâ koşuyor olduğunu görmüştü. Atını çevirmiş, yayını kullanabileceği bir nokta arayarak yolu izlemişti.

Yayı boşaldı ama hem yol hem de orklar sağa kıvrıldığından isabetli bir atış olmadı. Grubun üzerinden geçip gitmemek için elf bir kez daha dönmek zorunda kaldı.

Kısa süre sonra orklar yeniden onun görüş alanındaydı ve fırlattığı ok üçüncü yaratığı da öldürdü.

Atına tekrar geniş bir daire çizdirmek zorunda kaldı. Tarathiel batıya, batan güneşe baktı ve çok vakti kalmadığını anladı.

Yeniden kaçan orklara doğru yöneldi. Yol dağ kenarına doğru iniyor ve açık bir meydana çıkan iki kaya parçası arasında birden kesiliyordu. Tarathiel gedikten çıktıkları an onları yakalayacağını düşündü ve içlerinden hangisinin mağarasına giden yola saptığına baktı.

Dördüncü orku da öldürmeye can atarak, yüzüne yayılan bir gülümsemeyle Tarathiel, Gündoğumu’nu gediğin üzerine doğru hızla yükseltti.

O bunu yaptığı an önünde çapraz bir şekilde bir uçtan öbür uca uzanan iki uzun sopa belirdi.

Gündoğumu onu sağ tarafından yarıp geçinceye kadar elf, sopaların arasında bir ağ olduğunu anlamamıştı.

Kanatlı at şaşkınlıkla kişnedi ve baskıyla kıvrılan kanatlarıyla ikisi birden yuvarlandı. Biraz ilerledikten sonra sopalar bu kez arkalarında belirdi, onları ağın içine aldı ve tuzak doğruca yere indi.

Yere düştükleri an Tarathiel, Gündoğumu’nun altına kıvrıldı; kılıcını çıkarmak için atın altındaki boşluktan yararlanıp ağı kesmeye başladı. Birkaç hamleden sonra elf dışarı çıktı. Düşmanların hızla ona yaklaşıyor olduğunu düşünerek çevresine baktı. Sopları tutanların orklar değil de bir çift ayaz devi olduğunu görünce nefesini tuttu.

Gerçi kendisine yaklaşmıyorlardı bu yüzden Tarathiel döndü ve Gündoğumu’nu serbest bırakmak için hızla ağın üzerinde çalışmaya başladı.

Çevresinde meşaleler yanınca durdu. Durdu ve düşürüldüğü tuzağın ciddiyetinin farkına vardı.

Elf yavaşça tepinen attan uzaklaştı ve meşaleleri tutan bir grup çirkin orku görünce Gündoğumu’nun önünde durup kılıcını çıkardı. Onu oyuna getirmişlerdi. Gündoğumu’nu ve kendisini oradan nasıl çıkaracağına dair en ufak bir fikri bile yoktu. Kendini kurtarmak için çabalayıp duran atma baktı; kesinlikle yeterince hızlı değildi. Elf onun yanına gidip ağın daha büyük bir kısmını kesmesi gerektiğini biliyordu ve ona doğru döndü.

Ya da dönmek üzereydi.

Önünde, ork hattının ortasında öyle güçlü ve öyle görkemli bir yaratık belirdi ki Tarathiel dönemedi. Güzelce işlenmiş, iri çivilerle kaplı madeni bir zırh giyen ve kuru kafa şeklinde ince uzun göz delikleri ve parlak dişleri olan miğfer takan gösterişli ork bir adım öne çıktı.

Tarathiel, zalimin sağ omzunun arkasından çıkan kocaman bir kılıcın oymalarla süslü kabzasını gördü.

“Obould!” diye haykırmaya başladı diğerleri. “Obould! Obould! Obould!”

Bu, tıpkı Silver Marches’taki diğer tüm yaratıklar gibi Tarathiel’in de bildiği bir isimdi; güçlü bir cüce kalesini yıkan bir ork kralının adıydı.

Tarathiel ağa ve Gündoğumu’na dönmek istedi. Bunu yapması gerektiğini biliyordu ama yapamadı.

Gözlerini Kral Obould Bol-Ok’un görüntüsünden alamadı.

İri yarı ork kalın sağ kolunu oymalı kılıç kabzasına uzatıp Tarathiel’e doğru bir adım attı. Ork yavaşça kolunu arkaya götürdü ve muhteşem kılıcını çekti. Silahını kınından çekip yatay bir şekilde tutarak başının üzerine kaldırdı. Bir yandan hızını kesmeden yürümeye devam ediyor ve -Tarathiel’in miğferdeki geniş göz boşluklarından görebildiği kadarıyla-ifadesini hiç değiştirmiyordu; kararlı yaratık silahını yanına indirdi.

Bıçak hayat buldu.

Tarathiel boşta kalan sol elini sırtına; hançerinin kabzasına doğru götürdü. İzleyenleri şaşkına çevirmek ve Gündoğumu'na dönmesini sağlayacak zamanı kazanabilmek için orku çabucak avlaması gerektiğini biliyordu. Korkularını bir kenara bırakıp yaklaşan orka dikkatle baktı; açıkta kalan bir alan arıyordu; açıkta kalan herhangi bir alan…

Sadece kan çanağı gözleri açıktaydı kolay bir hedef değildi ama Tarathiel'in başka şansı yoktu.

Kemerindeki hançeri çıkardı ve kolunu yana götürdü; ucu koluna değen bıçağı eliyle saklıyordu.

Obould o an sadece on beş ayak uzağmdaydı; yavaşlamıyor, konuşmuyordu.

Tarathiel'in kolu öne doğru salındı; küçük hançer döne döne ilerliyordu.

Obould yana kaçmak ya da hançere engel olmak için bir hamle yapmadı ama aniden kasıldı ve gözünü bile kırpmadan ona bakmaya başladı.

Tarathiel, atışının zalimi devireceğinden emin, hemen Gündoğumu'na doğru ilerlemeye başladı ama daha bir adım attığı anda çarpmanın etkisini hissetti. Hançerin ucu çelik camdan yapılma yarı saydam kalkana çarpmış ve zararsızca yana sekmişti.

O korkunç miğferin kafatasının ardındaki Kral Obould sırıtıp büyük bir şevkle hırladı.

Tarathiel adım atmayı bırakıp orkun ani hücumuyla yüzleşmek üzere döndü. Orkun muhteşem kılıcını beklenmedik bir şekilde sa-vurunca eğildi ve önünden geçen alevlerinin sıcaklığını hissetti. Elf kendi kılıcını Obould'un karnına savurarak öne doğru çıktı.

Ama ork geri çekilmedi, zırhına güveniyordu, hatta kendi kılıcını iki eliyle kavrayarak öne doğru geldi ve kılıcını çapraz tutarak öbür tarafa savurdu.

Tarathiel'in kılıcı orka isabet etmedi ama metal zırhta saldırabileceği yeni bir boşluk aramaya başlamadan önce kendini yana doğru kayarken buldu; dönerek hareket ederken bedenindeki tüm kaslar orkun zalim kılıcından kaçmaya çalışıyordu.

Dönüşünü tamamlayamadan sırtını Obould'a döndüğünde elf öne doğru hızlı bir adım attı. İzlendiğini biliyor, düşmanının açlığını hissediyordu ve kendisine doğru ilerleyen Obould'u gördüğü an birden çömelip dönüşünü tamamladı. Elf tekrar döndü ve kılıcını Obould'un sırtının aşağısına doğru savurdu. Ork onu yakalamak için dönerken inledi; muhteşem kılıcı alevler saçarak büyük bir vahşetle havayı kesti.

Tarathiel, kolları iki yana açık kendini geriye doğru atarken ayağını kaldıramadı; yerinden bile oynatamadı. Aşağı doğru yuvarlandı ve yere düşerken ölüm saçan alevli kılıç göğsünü ve yüzünü sıyırdı. İnanılmaz bir çeviklik ve bacak gücüyle elf tekrar doğruldu ve kılıcını bir kez daha savurdu.

Keskin elf bıçağı ork kralının siyah bıçağına çarpınca kıvılcımlar çıktı; bu hamlelerden herhangi biri Obould'a zarar verdiyse de ork bunu belli etmiyordu.

Muhteşem kılıç bir kez daha yükseldi ve Tarathiel bir kez daha arkaya düştü ve bu zorlu hamleden akıllıca atılan bir geri adımla kurtuldu. Obould bir kez daha dönmedi ve sadece kılıcıyla inatla onu takip etti.

Ama Tarathiel'in bir üstünlüğü vardı; daha hızlıydı ve hata yapmazsa bu korkunç kılıçtan uzak durabileceğini biliyordu. Zamanı çok iyi kullanmalı, bulabildiği her fırsatı değerlendirmeli ve yüce orku alt etmeyi ummalıydı. Kendini savunarak savaşmalı, o ağır kılıç Obould'un güçlü kollarını yorup aşağı indirmeye zorlayıncaya kadar düşmanından hep bir adım ileride olmalıydı, böylece zırhın zayıf noktasını ve orkun üzerinde ölümcül bir yara açabileceği bir yer bulabilirdi.

Tarathiel tüm bunları anında kavramıştı ama ağın altında debelenen Gündoğumu'na bakmak ona zamanın karşılayamayacağı bir lüks olduğunu hatırlattı.

Obould tekrar harekete geçti. Elf aniden yana kaydı ve savrulup duran o muhteşem kılıcın etrafında döndü. Güçlü kılıcın onu takip ediyor olduğunu anlayınca elf yüzüstü yere uzandı ve onu yere devirebileceğim düşünürek orkun kalın bacaklarına doğru kıvrıldı.

Birkaç sağlıklı meşeyi aynı anda devirmeye çalışsa da yine böyle olurdu; Obould bir adım bile kımıldamamış ve orkun bacaklarına yaptığı hamleyle elfın kollan uyuşmuştu.

Tarathiel şaşkınlığını üzerinden atmaya çalışır ve orkun bacakları etrafında dolanmaya devam ederken kendisini takip eden kılıca yakalanmamakta oldukça başarılıydı. Tekrar doğruldu ve Obould karşısına dikildiğinde kendini savundu. Ani bir kükremeyle ork yeniden saldırdı; Tarathiel onun etrafında sıçrayarak dans ediyor ve ona saldırabileceği bir alan, Obould'un yorulduğuna dair en ufak bir işaret arıyordu.

Ama şaşırtıcı bir şekilde ork sadece devinim kazanıyor gibi gözüküyordu.

Innovindil, Tarathiel'in çoktan geri dönmüş olması gerektiğini bilerek, batan güneşe üzüntüyle baktı. Düşmanlarla karşılaşabileceğini düşündüğü yere gidip ona yardım etmek üzere yola çıkmıştı.

Ama ondan hiçbir iz yoktu.

Ve güneş batıyordu; bu, pegasusu yere indirecekti. "Neredesin aşkım?" diye fısıldadı dişi gece rüzgarına.

Kuzeyinde karanlık bir siluetin hareket ettiğini gördü ve gülümsedi; Drizzt Do'Urden'in yanında olduğunu bilmek onu bir şekilde rahatlatıyordu.

Kendi kendine Tarathiel'in yakınlarda olması gerektiğini mırıldandı ve cesur arkadaşının daha önce pek çok gece orkların peşine düştüğünü hatırlattı. Tarathiel orkları öldürmeyi nasıl da seviyordu! Innovindil öfke ve çaresizlikle iç geçirdi; kendisini bu kadar üzdüğü için ona kızacağına sessizce söz verdi.

Kuzeybatıyı daha iyi görebileceği bir dağ sırtına doğru ilerledi.

Bir şimşeğin sesini andıran haykırışı duydu. Hepsi bir ağızdan “Obould! Obould! Obould!” diye çatlak sesleriyle haykırıyordu; başta neden bahsettiklerini anlamasa da etrafta ork, hem de çok fazla ork olduğunu fark etmişti. Normalde bu düşünce elfı yavaşlatmazdı. Normalde Tarathiel’in yakınlarda bir yerde saklandığını, en yakın kuvvetlere saldırabilece-ği bir an kolladığını, hatta ikisinin beraber alt edebileceği bir zayıf nokta aradığını düşünürdü. Fakat bir şekilde Innovindil bir şeylerin ters gittiğini, Tarathiel’in bir kayanın ardına geçmiş güven içinde oturuyor olmadığını hissediyordu.

Belki de ısrarla “Obould! Obould!” diye bağıran; aç ve coşkulu bir tonu olan ses yüzündendi. Belki de sadece karanlık gecenin uzayan gölgelerinden kaynaklanıyordu. Sebebi ne olursa olsun Innovindil kendini kayalık yamaca doğru bütün gücüyle koşarken ve ister istemez sürekli yinelenen o haykırışlara yaklaşırken buldu.

Sonunda dik kayalıkları aşıp kuzeydeki dağ sırtına geldiğinde elfin kalbi duracak gibi oldu. Önünde uzanan kayalık vadide geniş bir daire oluşturan ve sürekli bağıran sayısız orkun meşalesi yanıyordu.

Innovindil ismi tanıdı ve neler olup bittiğini anladı. Gözleri ork hattını ve oluşturdukları daireyi taradı; kalbi durmak üzereydi. Yana sıçrayıp yere eğilen ve kıvılcımlar saçan kılıçtan sadece yarım adım önde duran Tarathiel’i gördü. Onun arkasındaki gölgelerde de içine sıkıştığı ağda debelenip duran Gündoğumu vardı.

Güçlükle nefes alan Innovindil savaşçıların dansı ve onları izleyenlerin görüntüsüyle büyülenmişcesine taşa uzandı. Aşkı, arkadaşı eğiliyor, yuvarlanıyor, güzelce dönüyor, sertçe saldırıyor, kılıcından kıvılcımlar çıkıyordu.

Sonra tekrar eğiliyordu ve muhteşem kılıç onun tam üzerinden geçiyordu.

Innovindil orkların oluşturduğu daireye baktı; içine girebileceği, bir şekilde Tarathiel’in yanına gidebileceği bir yol arıyordu.

Günbatımı’nı yeni mağaralarında bıraktığı için kendine sessizce küfür etti ve uçan atını almak için hızla geri dönmeyi düşündü.

Ama Tarathiel o kadar uzun süre dayanabilir miydi?

Innovindil güneye doğru ilerlemeye başladı sonra durdu ve yeniden kuzeye döndü. Başka bir şansı olmadığını fark etti ve böylece dönüp arkasına bakıp, elf tanrılarına Tarathiel'i korumaları için dua ederek, tekrar güneye; mağarasına doğru ilerledi.

Aniden durdu; kavganın yoğunluğu, dans, onu bir kez daha büyülemişti. Tarathiel, Obould'un yanına gitmiş ve ona sertçe vurmuştu; muhteşem kılıç arkası dönük elfın önüne inmişti. Ateş kılıcı birden parlayınca Innovindil gözünü kırpmış; Tarathiel'in de aynısını yaptığını anlamıştı.

Tarathiel'in bir an için gözlerinin karardığını ve son kıvılcımın bıçağın hâlâ aşağıda durduğunu düşünmesini sağladığını fark eden Innovindil'in gözleri yerinden fırladı ve kadın sessiz bir çığlık attı.

Oysa bıçak aşağıda değildi. Havada ve öbür taraftaydı.

"Obould! Obould! Obould!" diye haykırdı orklar güçlü ve kurnaz liderleri için.

İri yarı ork öne çıktı ve muhteşem bir çapraz hamle yaparak kılıcını aşağı indirdi.

Tarathiel geri çekilmişti, uçamayacağına göre Innovindil onun bir şekilde menzilde kaldığına anlamıştı. Bunun imkansız olduğunu biliyordu ama işte hâlâ orada; ork kralının önünde duruyordu.

Bu hamle nasıl ıskalamış olabilirdi ki? Iskalamamıştı… Iskalamış olamazdı.

Nefes almayan, hareket etmeyen Innovindil, Tarathiel'e baktı; orada öylece duruyordu ama bunca mesafeden bile kadın onun allak bullak bir ifadeye sahip olduğunu görebiliyordu.

Kılıç ıskalamamıştı; güçlü darbe Tarathiel'in köprücük kemiğinden aşağı doğru inmiş, soldan sağa doğru kaburgalarının altına uzanmıştı. Hâlâ orka bakmaya devam ederken gövdesi sola doğru ayrılmış, bacakları bedeninin altında bükülmüş ve yere düşmüştü.

Orkların “Obould! Obould! Obould!” diye haykırışları yükseldi.

Innovindil de çığlık attı. İnce kılıcını çekip kayalık yamaçtan aşağı inmek üzere harekete geçti.

Birden biri onu sıkıca kavradı ve yere çarpmadan, şaşkınlıkla haykırmadan önce ince ama güçlü bir el ağzını kapadı. Kulağına fısıldayan sesi fark etmeden önce boşuna debelenip durdu.

Drizzt Do’Urden yerde sıkıca üstüne kapanmıştı; onu tutuyor, sonunda kadının bütün kasları rahatlayıncaya kadar, her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu.

“Yapacak hiçbir şey yok,” dedi drow defalarca. “Yapabileceğimiz hiçbir şey yok.”

InnovindiPi yukarı çekip yanına oturttu ve ikisi birlikte ork kralının, Tarathiel’in ikiye ayrılmış bedenini bir kez daha avladığı, Gündoğumu’nun üzerine, atı iyice yere seren, daha çok ağın atıldığı, bir yığın ork ve devin meşalelerin ışığında neşeyle dans ettiği kayalık vadiye baktı.

Çift, olanlara inanamaz bir halde, orada uzun, çok uzun bir süre oturdu. Drizzt kadını elinden geldiği kadar sıkı tutsa da

Innovindil’in omuzları keder ve ümitsizlik hıçkırıklarıyla sallanıyordu.

Bakışları önündeki korkunç sahneye mıhlandığından bunu göremiyordu ama arkasındaki Drizzt de onunla birlikte ağlıyordu.

Obould’un kılıcının inişini gördüm.

Savunmasız kalbimle, arkadaşlarımı bir kez daha tehlikeye atarak, bunu izledim ve kalbim bir kez daha ikiye ayrıldı. Her şey yeniden en korunmasız ve en hassas yerlerime saplanan acılarla, düşen arkadaşlarımın yanıp sönen görüntüleriyle noktalanan bir karışıklık girdabına dönüştü. Onları durdurmak için öfkeden bir taş duvar örebilirim, biliyorum. Gözlerimi ve kalbimi saklamak için bunu yapabilirim; ama bu rahatlama ödenen bedele değer mi, ondan emin değilim. Benim ikilemim bu.

Tarathiel'in ölümü Tarathiel'le ilgiliydi. Bu çok açık, bunu biliyorum ama çoğunlukla kendime bu gerçeği hatırlatmam gerekiyor. Dünya benim oyun bahçem değil; zevklerimin ve acılarımın gösterisi ya da Drizzt Do 'Urden 'in aklındaki soyut bir düşünce de değil.

Bruenor 'un düşüşü Bruenor için benim için olduğundan çok daha acıydı. Zaknafein 'inki ve diğerlerininki de öyle. Bu gerçeğin yanı sıra benim kendi hassaslığım, olayları algılayış şeklim, acılarım ve karmaşıklığım var. Dünyayı sadece kendi gözlerimizden görebileceğimizi düşünüyorum.

Empati ve sempati vardır; bir arkadaşın ve hatta bir düşmanın güçlü olduğunu görmek için genelde bilinçli bir çaba harcanır; bu, kendi istek ve ihtiyaçlarımızın ötesinde yer alan gerçeklik ve adalet kavramları için önemli bir unsurdur ama sonunda ve en temelde hepimiz bireyselliğe döneriz; tanık olduğumuz her şey, bir başkası için çok kritik bir an bile olsa, bize diğerlerininkilerden çok daha önemli gelir.

Bu farkındalığın içinde reddedilemeyecek bir bencillik var ama bu gerçekten kaçmıyorum çünkü bu gerçek karşısında ne ben ne de bir başkası herhangi bir şey yapabilir. Sevdiğimiz birini kaybettiğimiz zaman ıstırap bize de aittir. Kızının ya da oğlunun acı çektiğini gören bir ailenin yaşadığı keder, eminim ki, çocuğunkinden çok daha fazladır.

Böylece, bu bencilliği kucaklayarak kendime Tarathiel 'in düşüşünün bir uyarı mı yoksa bir test mi olduğunu soruyorum. Kalbimi açma cesaretini gösterdim ve paramparça oldu. Daha önceki o varlığa; bu kadar acı çekmemek için ruhunu taşla saran o kişiliğe yeniden mi kayıyorum? Yoksa bu ani ve beklenmedik kayıp, kaderin zalimliğini kabul edip ona yüklenebileceğimi; bu görüntülerin acısı karşısında inançlarıma, prensiplerime ve umutlarıma sımsıkı sarılabileceğimi ruhuma gösterebilmek için yapılan bir test mi?

Farklı derecelerde de olsa bu seçimi hepimizin sürekli yaptığını düşünüyorum. Her gün, on günde bir, bir sıkıntıyla karşılaştığımız zaman ikiye ayrılan bir yola giriyoruz. Ya önceden seçtiğimiz -daha iyi ve daha umutlu zamanlar için kararlılıkla ilerlediğimiz prensiplere

ve inanca dayanan-rotaya devam ediyor ya da göreceli bir şekilde daha kolay ve uygun olan hem ruhsal hem de fiziksel bir savunmaya geçiyoruz. İnsanlar ve hatta toplumlar bazen acıya ve korkuya kendilerini kapayarak, özgürlüklerini feda ederek ve prensiplerinin yerine işlevselliği koyarak tepki verir.

Bruenor ‘un düşüşünden beri yaptığım bu muydu? Dönüştüğüm bu avcı yaratığı acının önüne geçebilmek için uyguladığım basit bir taktik mi?

Yıllar önce Gümüşay ‘doyken bölgenin tarihini araştırma, yüzyıllar boyunca yaşanan savaşlara o muhteşem halkın verdiği tepkileri görme şansım olmuştu. O dönemde tehlike altında olan Gümüşay kapanıp aydınlık prensiplerini - özellikle de bireylerin davranışlarının bireylerinin namından daha önemli olduğu düşüncesini-bir yana koyduğunda tarihçiler merhametli davranmadı ve mirasları parıldamadı.

Bence, varlığımın farkına varanlar, Drizzt Do ‘Urden için de aynısını söyleyecektir.

Daha önceden Tarathiel ve Innovindil ‘in konakladığı mağarada şimdi acı çeken Innovindil’le birlikte kalıyorum. Orada küçük bir havuz var ve o havuzdaki yansımama her bakışımda tuhaf bir şekilde Artemis Entreri ‘yi hatırlıyorum. Avlanan, tepki veren, kendini savunan, taş kalpli yaratık olduğumda ona daha yakınım. Bir toplumu ya da kendimi savunmak için, doğru yanlış, iyi kötü ayrımı yapma derdinde olmadan, sadece öfkeyle düşmanlara saldırdığımda ilk kez Mithril Salonu ‘nun duergar tarafından kontrol edilen tünellerinde karşılaştığım bu mahrem ve hissiz yaratığa çok daha yakın oluyorum. O anlarda bıçaklarıma ne bilinç rehberlik ediyor ne de güçlerini adaletten alıyorlar. Hayır, acı onlara rehberlik ediyor; güçlerini öfkeden alıyorlar. Kendimi kaybediyorum.

Yolun karşısındaki sevgili Tarathiel’inin kaybı için hâlâ ağlayan Innovindil ‘i görüyorum. Kederden ve yaşadığı kayıptan kaçmıyor. Onu kucaklıyor ve varlığına yerleştiriyor ve o kendisine değil de kendisi ona sahip olabilsin diye onu bir parçası haline getiriyor.

Aynısını yapacak güce sahip miyim?

Olabilmek için dua ediyorum; çünkü sadece acıdan geçerek kurtulabileceğimi artık biliyorum.

- Drizzt Do 'Urden

UMUTSUZ ZAMANLARIN ÇAĞRISI

"Uh, oh," diye fısıldadı Nanfoodle, Shoudra'ya.

Kadın ona baktığında küçük gnom çenesiyle uçurumun kenarında toplanmış konuşan bir grup cüceyi gösterdi. Torgar, Shingles, Catti-brie, Wulfgar, Banak ve Felbarr Kalesi'nden olan Tred de oradaydı. Tred, hiç şüphesiz Pikel'in ve Mirabar'h ikilinin sözüyle Mithril Salonu'ndan yeni dönmüştü.

Onlarla hemen hemen aynı anda Banak ve diğerleri de gnom ve Shoudra'ya dönüp onları selamladı; yüz ifadeleri her şeyi açklıyordu.

"Gitme zamanımız geldi," diye fısıldadı Shoudra ve Nanfoodle'in kolunu kavradı. "Hayır," diye karşı çıktı gnom kendini geri çekerek. "Hayır, kaçmayacağız." "Hafife alıyorsun…"

"Onlara buradaki sorunlarında yardım ettik. Cüceler bunu takdir edecektir," dedi Nanfoodle ve gruba doğru yürümeye başladı.

"Başından beri biliyordum," dedi Torgar Hammerstriker, Nanfoodle ve arkasında tedbirli bir şekilde yürüyen Shoudra onlara yaklaştığında. "Hâlâ o lanet Marki hakkındaki gerçeği göremiyorsunuz."

"Kaçmadık, öyle değil mi?" diye yanıtladı Nanfoodle. "Ağzını kapalı tutsan iyi edersin küçük adam," dedi Shingles; ses tonu

tehditkar olduğu kadar dürüst ve hatta sempatikti. “Sırası gelmişken… Başınız belada. Bu halk size adil davranacaktır ve sizi evinize mümkün olduğu kadar çabuk gönderecektir.”

“İstediğimiz şey eve gitmek olsaydı bunu çoktan yapardık,” dedi inatla Nanfoodle. “Ama yapmadık.”

“Çünkü budalasınız?” dedi Torgar.

“Çünkü burada yardımımız dokunabileceğine inandık,” diye karşı çıktı Nanfoodle.

“Bize mi, orklara mı?” diye araya girdi Banak Brawnanvil, “Buraya metalimizi mahvetmeye geldiniz; bunu Vekil Regis’e kendin söyledin.”

“Bu ork kuvvetlerinden haberimiz olmadan önceydi,” diye açıkladı Nanfoodle.

Kendisine gerçeğe inanmasını söyleyerek odaklanmaya, sakinleşmeye ve nefesini düzenlemeye çalıştı.

“Bu bir şey değiştirir mi?” diye sordu Banak.

“Buraya tam olarak sizin dediğiniz şeyi yapmak üzere aldığımız emirler doğrultusunda geldik,” diye itiraf etti Shoudra Stargleam. Öne çıkıp Nanfoodle’in yanma geçti ve kendini Banak’ın etkili bakışlarından sonunda küçük arkadaşına rahatlatıcı bir karşılık verebilecek kadar uzun süre kurtarmayı başardı. “Gidişiniz Mirabar’da büyük bir korku ve endişe yarattı,” diye devam etti; doğrudan TorgarTa konuşuyordu. “Ve şehrimizi fazlasıyla zayıf düşürdü.”

“Bu benim sorunum değil,” diye cevapladı inatçı cüce.

“Hayır, değil,” diye itiraf etti Shoudra, “Halkını korumak Marki’nin görevi.”

“Arkadaş ve düşman arasındaki bir ayrım yapabilirse çok daha iyi korur,” diye kısa ve kalın parmağını Shoudra’ya doğrultarak cevapladı Torgar.

Kadın onu sakinleştirmek için kollarını kaldırdı ve hafifçe havaya vurdu.

“Şimdi yeniden tartışmanın sırası değil,” dedi. “Gördüğüm kadarıyla her şeyin sırası olabilir,” dedi Torgar. “Buraya sabote etmeye gelmedik…” diye konuşmaya başladı kadın.

“Küçük olan bunu itiraf etti,” dedi Tred; haberleri uçurumdakilere getiren oydu.

“…Araştırmaya geldik,” diye devam etti Shoudra. “Mirabar için herhangi bir tehlike olup olmadığını öğrenmeliydik; eminim bunu anlayabilirsiniz. Belki de göç eden cüceler bize gücenmişti ve arkalarında bir yığın Battlehammer Ta şehrimize geri dönebilirlerdi.”

“Saçmalıyorsun,” dedi Torgar.

Shoudra cevap vermeye yeltendi; sonra iç geçirdi ve başıyla onayladı.

“Mirabar’ın güvenliğinden sorumlu olan Marki Elastul’un bakış açısıyla konuşuyorum,” diye açıkladı kadın. “Dediğim gibi,” diye kuru bir cevap verdi Torgar.

“Mirabar’ın var olan tehlikesi dışında herhangi bir tehditle karşılaşmadığımız sürece o formülü asla kullanmazdık; zaten ne Nanfoodle ne de ben böyle bir şeyle karşılaşmayı bekliyorduk. Ayrıca Nanfoodle devlerin mancınığına zarar vermek için yine bu formülü kullandı. Yardımımızı bu kadar çabuk mu unuttunuz?”

“Tabii ki hayır,” dedi Banak. “Ve bu her şeyi daha da acı bir hale getiriyor. Burada bir savaştayız; ya düşmanımız ya da arkadaşımız olabilirsiniz. Kan dökülürken orta bir yol söz konusu olamaz.”

“Arkadaşınız,” dedi Nanfoodle hiç tereddüt etmeden. “Eve gidebilirdik ama gitmedik. Bekçi Vadisi’nde özgürdük ve Mithril Salonu’na hiçbir haber ulaşmadan önce batıya gitmiş olabilirdik ama ortak düşmanımızla savaştığınızı bilirken bunu nasıl yapabilirdik ki? Size gerçekten yardımımız dokunacağını bilirken bunu nasıl yapabilirdik? Regis’e sarhoşken söylediğim sözleri yargılamayın; Mithril Salonu’nun metallarini zehirlemeyi hiçbir zaman istemedim.

Mirabar'dan çıktığım andan itibaren direndiğim ve sadece amacını saptırmak üzere hareket ettiğim bir görevdi. Bunların hepsi Torgar Hammerstriker ve Shingles McRuff'un arkadaşı olan Shoudra Stargleam için de geçerlidir."

Banak, Tred, Catti-brie ve Wulfgar her beraber Mirabar cücelerine döndü; çift Nanfoodle'in açıklamasını doğrulayarak başlarını salladı.

"O zaman ne yapmamı istiyorsun küçük adam?" diye sordu Banak, "Mirabar'a özgürce gitmene izin mi vereyim?"

Nanfoodle, Shoudra'ya baktı ve sonra gülümseyerek yeniden cüceye döndü.

"Hayır," dedi ısrarla. "Beni Regis'e götürün ve gerekirse bunu ellerimi zincirleyerek yapın."

Ellerini cüceye uzattı ama o sadece onları geri itti.

"Burada bize yardım ettiniz. Bize ihtiyacımız olan zamanı kazandırdınız," dedi Banak, "Kaçmak istiyorsanız tam zamanı. Siz yeterince uzaklaşıp mesafeyi açmcaya kadar başka tarafa bakarız."

Nanfoodle cüceyle göz göze gelmeden önce bir kez daha Shoudra'ya baktı.

"Size yardımımız dokunmayacağından emin olsaydık bu cömert teklifinizi kabul ederdik iyi kalpli cüce," dedi Nanfoodle ve yeni kütüklerin getirildiği dağ sırtına bakıp ekledi: "Bu devlerin üstesinden gelmek zorundasınız ve size bu konuda yardım edebileceğimi düşünüyorum. Dolayısıyla hayır, kaçmayacağım ve Vekil Regis'in vereceği hükmü kabul edeceğim."

"Küçük adamın bir planı varmış gibi duruyor," dedi Catti-brie. Nanfoodle daha da gülümsedi.

Regis rahat iskemlesinde arkasına yaslanıp eline çenesine koydu ve Nanfoodle'in yere serdiği harita ve şemalara baktı. "Anlamıyorum," diye itiraf etti ve Shoudra'ya baktı.

Kadın da aynı şekilde aklı karışmış gözüküyordu ve cüceye cevap olarak sadece omuz silkebildi. “Hep böyle anlaşılmaz biri midir?” diye sordu cüce.

“Her zaman,” diye itiraf etti Shoudra.

Regis’in yanında oturan Ivan Bouldershoulder, Nanfoodle’in kendisine verdiği şemaları dikkatle inceliyordu ve diğer üçünün kendisine bakıyor olduğunu anlaması biraz zaman aldı.

“Oldukça kolay,” dedi cüce onlara; özellikle de Regis’e. “En azından kutu öyle. Kullanımı kolay bir alet.” “Ucu açık metal silindirler ondan daha karmaşık değil,” dedi Nanfoodle.

“İstediğin rakam hariç anlaştık,” dedi Ivan ve Regis’e baktı. “Bunu zamanında tamamlayabilmek için Mithril

Salonu’ndaki bütün ocakları gece gündüz çalıştırman gerekiyor.” Regis başını salladı; itiraz etmekten çok aklı karışmış gibiydi. “Haklıysam…” diye söze başladı Nanfoodle.

“Bu tünellerin açık olup olmadığını bile bilmiyorsun,” diye cevapladı Regis. “Ayrıca orada ne bulacağın da belli değil.”

“O zaman en azından gidip bakmama izin ver,” dedi gnom.

“Emin oluncaya kadar demircilerimi işe koşamam,” diye cevapladı vekil.

İtiraza ya da daha doğrusu itiraz etmek için kullanılan sözcüklere rağmen Nanfoodle’in gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı.

“Tamam, git,” diyerek yumuşadı Regis. Harita ve şemalara bakıp başını aşikar bir alay ve inançsızlıkla salladı. “Aptalca bir ayak işine benziyor ama yapacak daha iyi bir işimiz yok.”

Nanfoodle mutluluk ve coşkuyla sallanıyormuşcasına defalarca eğilip selam verdi; aslında güç sahibi biri çılgın tekliflerini değerlendirme fırsatı verdiğinde hep böyle olurdu. Sonunda bir usta olarak ünü Mithril Salonu’na yayılan Ivan’a bakmayı başardı.

“Kutuyu inşa edecek misin?” diye sordu.

“İhtiyacım olan her şeye sahibim,” dedi cüce, “su alevi iksiri dışında.”

“Zamanı geldiğinde o sorunu çözeceğim,” diye teminat verdi Nanfoodle. “Kardeşini nerede bulabilirim?” diye sorarken gnomun yüzündeki parlaklık söndü.

“Karanlıkta,” diye cevapladı Ivan, “onu tünele beraber gitmeye ikna etmende başarılar dilerim. Şu an pek bir şey yapacak hali yok.”

“Göreceğiz,” dedi Nanfoodle.

“İzninizle, Efendi Brawnanvil’in yanına dönmeliyim,” diyerek araya girdi Shoudra.

“Bana itiraf ettiği şeyden sonra size hâlâ güvendiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum,” dedi Regis kadına. “İkinizi de zincire vurmalı ve Marki Elastul’un güvenliğiniz için yüksek bir fidye ödemesini sağlamalıydım.”

Shoudra ona gülümsedi ve “Ama bunu yapmayacaksın,” dedi.

“Banak’ın yanına git,” dedi Regis küçük elini sallayarak.

Shoudra pdadan çıkmak üzereyken zarif vekil “Teşekkürler,” dediğinde dönüp ona baktı.

Odadan çıkan kadın kendi kendine, Mirabar’a döndüğünde Marki Elastul’un bu komşu ve müttefiklerine karşı olan her adımına engel olacağına söz verdi.

Kapıya doğru ilerleyen Nanfoodle hafif bir “Oooo,” sesi duydu ve zavallı cüceye duyduğu şefkatle bir adım geri çekildi. Gnom kapıyı çalmak üzere küçük yumruğunu kaldırdı ama sonra elini ejderha şeklindeki kapı koluna koyup sessizce mandalı çevirdi. Kusursuz bir şekle sahip, iyi yağlanmış kapı açılırken hiç ses çıkartmadı.

Pikel, odanın ortasında başını öne eğmiş oturuyor, kalan eliyle odanın taş zeminine soyut şekiller çiziyordu. Yeşil sakallı cüce o kadar dalgındı ki kendisine yaklaşan NanfoodleT fark etmedi bile.

Cüce arada sırada ağlamaklı bir “Ooo!” sesi çıkarıyordu.

“Hâlâ acıyor mu?” diye sessizce sordu Nanfoodle. Pikel başını kaldırıp ona baktı.

“Uh, uh,” dedi ve kopan kolundan kalan parçayı Nanfoodle’a doğru salladı.

“O halde üzgünsün,” dedi Nanfoodle ve Pikel ona bunun yeterince açık olduğunu beliten bir ifadeyle baktı. “Artık Battlehammer Klanı için yapabileceğin hiçbir şeyin olmadığını mı düşünüyorsun?” “Eh?” diye cevapladı yeşil sakallı cüce.

Elini kaldırıp parmaklarını oynattı. “Hâlâ büyü yapabiliyorsun demek?” “Evet, evet,” dedi Pikel.

“Burada; yerde oturmuş ne yapıyorsun?” diye sordu gnom.

Öne doğru ilerleyip yerde oturmaya devam eden Pikel’in üzerine eğildi ve cücenin sadece elini taşın üzerinde dolandırmadığını, taşı da hareket ettirdiğini fark etti. Pikel için düşündüğü şeylerden biri de tam olarak bu olduğundan Nanfoodle’in yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Nanfoodle cücenin etrafında dolandı ve onun gözlerinin içine bakabilmek için çömeldi.

“Kardeşin benim için çalışıyor,” dedi. “Eee?”

“Bir ustaya; bir mühendise ihtiyacım var,” diye açıkladı Nanfoodle. “Bana IvanTn en iyilerinden biri olduğu söylendi.” “Evet. Hee hee, benim kardeeşş.”

“Ve Regis, Ivan’ın bana yardımcı olması gerektiğine tamamen katılıyor çünkü planımın uçurumun tepesindeki savaşın seyrini değiştireceğine inanıyor,” durdu ve Pikel’in ilgisini çektiğinden emin olmak için cücenin yüzüne baktı. “Onlara yardım etmek istiyorsun, öyle değil mi?”

Pikel’in yüzü karmaşıktı. “Evet evet.”

“Şu anda pek çok şeye ihtiyacım var,” diye açıklamaya çalıştı Nanfoodle. “Önemli şeyler yapılacak ama çoğu görev cücelerin normalde alışık olduğundan biraz daha farklı. Vekil Regis’in bu

görevlerde bana yardımcı olması için önerdiği bir iki isim oldu ama her iş için sürekli tekrarlanan tek bir isim vardı."

"Pikel?" diye sordu cüce hızla sertleşen taşla kaplanan parmağıyla kendini işaret ederek.

"Pikel," diye onayladı Nanfoodle. Yerdeki şekilleri gösterdi. "Bunun için ve de hayvanlara duyduğum ihtiyaçtan dolayı; zarar görmeyeceklerini garanti ederim. Biz hızlı ve akıllı olduğumuz sürece hiçbir terslik olmayacak." "Hee hee hee."

Nanfoodle umutsuz cüceyi gülümsetebildiğine memnun olmuştu. Pikel'in çok ince bir ruhu olduğunu düşünüyordu; hakkında böyle hissettiği birinin bu denli acı çekiyor olduğunu düşünmek bile NanfoodleT kahrediyordu. Fakat bununla beraber Pikel'in acısının fizikselden çok duygusal olduğunu da biliyordu; onunki gibi durumlarda en büyük yarayı kişinin onuru alırdı.

Elini uzatıp Pikel'i ayağa kaldırırken "Haydi bakalım," dedi cüceye neşeyle. "Yapacak çok işimiz var."

"Benim sakalı çekiyorsun" dedi Brusco'nun kardeşi ve Mithril Salonu'nun kahraman savaş komutanının gururlu kuzeni olan Wocco Brawnanvil.

"Çekmiyorum ayrıca çekseydim eğiliyor olurdun, buna şüphen olmasın," diye cevapladı Ivan Bouldershoulder.

"Bu küçük gnom baş belasının biri," dedi Wocco. "Bu arki-buss* dediği şeyi onlar için yapmıyor, öyle değil mi? O lanet şeylerin düşmanlarından çok sana zarar veriyor olduğunu duydum." "Hiç de değil," dedi Ivan.

Wocco ve çevresindeki diğer demirciler rahat bir nefes aldılar. Ivan sağduyulu bir şekilde davranıyordu. Eğer bu maden işçisi cüceler Nanfoodle'in aklından geçenleri bilseydi hiçbiri memnun olmazdı.

"Yani sadece metal bir tüp istiyorsun, öyle mi?" diye sordu bir başka cüce. "Evet ama hepsi aynı kalınlıkta olmalı," diye cevapladı Ivan. "Peki uzunluk?" "Ne kadar uzun yapabilirseniz o kadar…"

Tüm demirciler birbirine baktı.

“Ve Regis bunu yapmamızı mı istiyor?” diye sordu içlerinden bir tanesi.

“Üzerinde onun mührü var, öyle değil mi?” diye sordu Ivan, elindeki şema, talimatlar ve Mithril Salonu’nun vekilinin imzasıyla dolu parşömeni göstererek.

“Tüm demir ocakları mı çalışacak?” diye sordu biri.

“Yukarıda savaş yüzünden tamir edilmesi gereken çok fazla silahımız var,” diye açıkladı Wocco.

“Regis’in güney tünellerine gönderdiği ekiple zaten oldukça geride kaldık.”

“Öncelikli olan bu,” dedi Ivan, “Pöh, yeterince hızlı çalışır ve düzgün bir kalıp çıkarırsanız büyük bir fark yaratırsınız!” Demirciler bir kez daha birbirine baktı ama hiç değilse şimdi içlerinden bir iki tanesi konuşulanları başıyla onaylıyordu. “Kaç tane gerekiyor?” diye sordu Wocco.

“Siz yeter ki yapın,” dedi Ivan.

Sırıttı ve dürülü bir parşömen daha çıkartıp diğer cücelere göstermek üzere onu açtı. Üzerinde basit metal çubuklardan çok daha karmaşık bir şekil vardı. “Petrol üzerine çalışıyorum,” dedi Ivan kıs kıs gülerek.

İri saçmalar atan eski tip barutlu bir tüfek. İng. arguebus (ç.n.)

“Bom?” diye sordu Wocco.

“Çekicimle bir hata yapmayacağımı umuyorum,” dedi Ivan gülerek ve diğerleri de ona katıldı. “Bom!” dedi birkaç tanesi hep bir ağızdan.

Wocco onları selamlamak üzere parşömenleri havaya kaldırdı ve arkadaşlarını kendisine demir ocaklarına kadar eşlik etmeleri için hareketlendirdi.

Çok daha hassas bir iş yapacak olan Ivan döndü ve diğer yöne; Regis'in misafir odalarının yanında oluşturduğu küçük çalışma grubuna doğru ilerledi.

Altşehrin kuzeybatısına; az kullanılan tünelleri kapatan kapılara bakacak kadar uzun süre durdu ve yüzündeki gülümseme birden silindi; Pikel, Nanfoodle Ta beraber oradaydı.

Ivan sadece kardeşinin iyi olacağını, kalbini ve kahkahasını yeniden bulacağını umabilirdi.

Pikel kısalmış kolunu havaya kaldırdı ve üzerinde oturan küçük kuş ürküp yana kaydı. Rahip cüce küçük hassas yaratığı yanına çekti ve ona güven verici sözler fısıldadıktan sonra kolunu indirdi ve hafif, kırmızımsı bir ışıkla aydınlatılan geçite doğru yola koyuldu.

“Bundan emin misin?” diye sordu Nanfoodle cüceye. “Silahlanmadan pek anlamam ve büyülerimin bu yaratıkları etkileyeceğinden emin bile değilim.”

Pikel cevap vermek yerine Nanfoodle'a baktı, yüzünü buruşturdu ve gnomun tünellerde tehlike yaratabileceği için ateş kullanmamalarında ısrar ettiğini hatırlayarak gözlerini kapadı.

“Evet ama…” diye itiraz etmeye kalkıştı Nanfoodle. Pikel sadece “Hee hee hee,” dedi ve yola koyuldu.

Nanfoodle dönüp kendilerine eşlik edecek olan beş cüceye baktı ve onların kaygılıdan çok eğleniyor gözüktüğünü fark ederek sadece omuz silkti.

“Sadece böcekler, küçük adam,” diye açıkladı gruptakilerden biri. “Büyükler ama yine de yalnızca böcekler.” Gnoma teminat vermek isteyen grup, içlerinde sahip oldukları bütün ışığı sağlayan iki büyülü, parlak kılıç olan silahlarını gösterdi.

Gerçi Pikel onları ortada bir savaş olmadığına ikna ettiğinden ve yedisi de yürümek yerine parlak kırmızı salgı bezleri olan iri böceklerin üzerine bindiklerinden bu silahlara ihtiyaçları yoktu.

Bunlara ateş böcekleri deniyordu; genellikle Karanlıkaltı’nın maceraperest kişileri tarafından tercih ediliyorlardı çünkü böcek öldükten sonra bile salgı bezleri parlaklığını günlerce koruyordu.

Tabii ki Pikel’in yöntemi çok daha pratikti; canlı böcekler aralıksız ışık saçıyordu. Tünellerde ilerledikleri süre boyunca yeşik sakallı cüce yeni “arkadaşlarıyla” çıkardığı klik ve pat sesleriyle iletişim kurdu ve bu dev böceklerden yararlı bilgiler edinmeyi bile başardı; en azından böyle söyledi.

Bu iddia doğru olsun ya da olmasın cüce arkasındaki grubu kuzeye uzanan ve leş gibi bir koku yayan oldukça tuhaf bir mağaraya götürdü. Kırmızı ışığın altında gerçek renklerini ayırt etmek zor da olsa karanlık duvarlara renkli çizgiler yayılıyordu.

“Sarı,” dedi Nanfoodle; gnom sülfür kokusunu tanıyordu. “Kuşuna dikkat et Pikel. Onun yere düşüp ölmesini istemezsin.”

Pikel itiraz ederek gıcırtıyı andıran bir ses çıkardı ve küçük cesur kuşunu yüzüne yaklaştırdı. Kuş neredeyse anında paniğe kapılmıştı; Pikel kulağına bir şeyler fısıldamış ve onu temiz havaya uçması için göndermişti.

Yanındaki Nanfoodle bütün işaretleri göz önünde bulundurdu ve leş gibi kokan buğuya doğru ilerledi.

Tünel, yaklaştıkça sıklaşan ve sarkıtlarla birleştikçe tekrar açılan dikitlerle dolu geniş bir odaya çıkıyordu. İnce bir duman odayı doldurdu ve dayanaklı cüceler bile Pikel’in hazırladığı giysilerle yüzlerini kapamak zorunda kaldı. “Kahvaltımı çıkaracağım,” dedi içlerinden biri ve diğerleri de onayladı.

Ama Nanfoodle bütün bunları düşünemeyecek kadara heyecanlıydı. Böceğini ileri doğru sürdü, sonra çabucak onun üzerinden indi ve bir yeraltı havuzuna gelinceye kadar kaya yığınları arasında ilerledi.

Sonunda sülfür sisinin kaynağını görmek amacıyla havuzdan çıkan dumana bakmayı başardığında yüzüne bir gülümseme yayıldı;

su köpüklüydü ve bu kesinlikle bir gaz kaçağı olduğu anlamına geliyordu.

“Bir fener yakarsınız hepimizi yanıp kül oluruz,” dedi gnom sıkıntılı bir tavırla.

“Kahvaltının çok da baharatlı olmadığını umuyorum,” dedi bir tanesi kıkırdayarak dizlerinin üzerine çömelmiş öğürüp duran diğer cüceye bakarak.

Diğerleri gösteriyi görebilmek amacıyla Nanfoodle’in yanına ilerledi. “Bizim ihtiyacımız olan gaz görünmez ve kokusuz,” diye açıkladı gnom. “Beni aptal yerine mi koyuyorsun,” dedi bir cüce.

“Hayır, hayır,” diye açıkladı gnom, “alçak basınçta diğer gazlarla karışıyor. Ama nasıl kaçtığını görmüyor musunuz?” diye sordu sudaki kabarcıkları işaret ederek. “Evet, evet hepsi orada.”

“Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim bile yok gnom,” dedi bir cüce, “ama onu buldun ve artık gidebiliriz, öyle değil mi?”

“Birkaç dakika içinde,” diye cevapladı Nanfoodle, “taşın dokusunu öğrenmeliyiz. Döndüğümüz zaman hazırlıklı olmalıyız; çünkü bu pek de kolay bir iş olmayacak.”

Çoktan gözlerini kapamış, kollarını sallayarak kendiyle birlikte düşmeye başlamış olan Pikel’e baktı. Cüceler işlerini bitirip kıkırdadı ve yere uzandı, sonra gözden kaybolarak taşın içine karıştı.

“Bu doğru değil,” diye mırıldandı tamamen sarsılmış bir cüce.

“Çeneni kapa ve böceğine bin,” diye alaycı bir şekilde cevapladı bir diğeri. “Yaap bunu…” dedi bir üçüncüsü.

Nanfoodle tüm bunlara sadece gülümsedi.

Kısa bir süre sonra, sanki onlara yardım etmek üzere yere kazın-mışçasına taş Pikel’in şeklini aldı. Öne geldi, zıpladı ve kendini taştan çıkardı.

“Oh!” dedi.

“Ne kalınlıkta?” diye heyecanla sordu Nanfoodle. Pikel başına üç kez vurdu. “On beş ayak,” diye mırıldandı Nanfoodle. “Bunu nasıl bilebilir?” diye sordu içlerinden biri diğerine. “Üç Pikel derinliğinde,” diye cevapladı bir başkası. “Beni korkutuyorsun gnom,” diye belirtti bir üçüncüsü.

Diğerlerini umursamayarak “Bu kadarına ulaşabilir miyiz?” ye sordu Nanfoodle Pikel’e.

“Hee hee hee,” dedi yeşil sakallı cüce.

ELF DERİN DÜŞÜNCELERE DALIYOR, DEV KORKUYOR

Drizzt doğu yamacındaki yüksek bir kayanın üzerinde oturuyor ve şafak öncesi pembe ve mor renklerin derin maviye yayılıp gökyüzünü canlandırışını izliyordu. Innovindil’in yumuşak adımlarını duyduğuna sevdindi; Tarathiel’in ölümünden beri, iki gündür ilk defa mağara dışına çıkıyordu.

Onun yanına yürüyüp taşa doğru eğildi. “Güzel bir şafak olacak,” dedi.

“Bütün şafaklar güzeldir,” diye cevapladı Drizzt. “Karanlıkaltı günlerinden sonra bulutların ufuk çizgisine yayılıp güneş ışınlarının arasından süzüldüğü anlar yorgun gözlerimin en sevdiği görüntülerden biri.”

“Bunca yıl sonra bile mi?”

Drizzt, Innovindil'e; elfin yumuşak hatlarına baktı -şafak öncesi ışığında daha da tatlı görünüyordu-ve mavi gözlerinin derinliğine baktı. Şafağın onun güzelliğine uygun bir an olduğunu düşündü. Yumuşaklık ve dinginlik… Savaşta tanık olduğu savaşçının tam tersiydi. İşte tam o anda, Drizzt'in onun derinliğine gerçekten hayranlık duydu.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu; sorunun uygunsuzluğunu düşünememişti bile.

"Şu an içinde bulunduğumuz zaman üçüncü yüzyılımın sonuna geldiğimi belirtiyor," diye cevapladı kadın. "Tarathiel benden onlarca yıl daha yaşlıydı."

"Elf soyunu düşününce bu önemsiz bir şey," dedi.

Drizzt konuşurken kendi durumunu düşünmüş ve gözlerini kapamıştı. Hayatının ikinci yüzyılında onu neyin beklediğini merak etti. Kısa hayatlara sahip ırkların varlığı bir öncekilerin tekrarı, basit bir devamı mıydı?

Gün doğumuna baktı ve 'belki de böyle değildir' diye düşündü hatta öyle olmadığını umdu. Belki de bir insan ya da cüce hayatının süresine sahip her 'varlık' daha önceden edinilen bilgilerin üzerine yenilerini ekleyebilirdi. Onun gözlerinin derinliğinde bir ipucu bulma umuduyla Innovindil'e baktı ama tek bulduğu küçümsemeyi andıran bir bakış ve onun gülen yüzü oldu.

"Elf olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsun, öyle değil mi?" diye sordu kadın.

Drizzt sadece ona baktı. Ne kast ettiğini anlıyor ve hatta sözlerinde doğruluk payı olduğuna inanıyordu. "Karanlıkaltı'dan ayrıldığında sadece bir çocuktun" diye devam etti Innovindil.

"O kadar da küçük değildim."

"Ama hiçbir zaman elf kültürüyle yetiştirilmedin" dedi Innovindil.

Drizzt omuz silkti ama Menzoberranzan'da olduğu zamanlarda savaşma ve öldürme eğitimi aldığından kadının sözlerini kabul etmek

zorundaydı.

“Ve burada,” diye devam etti kadın, “hep kısa hayatlar yaşayan ırklarla birlikte oldun.” “Bruenor, tıpkı senin gibi, yaşını yüzyıllarla söylüyor,” diye hatırlattı Drizzt.

“Cüceler elflerin bakış açısına sahip değildir.” “Bu somut bir şeymiş gibi konuşuyorsun.”

Gökyüzünün doğusu parlak pembe ve morlarla aydınlandığında hem Drizzt hem de Innovindil sustu.

Sabah ışıklarını yakalayıp onları sayısız gölge ve dokuyla yansıtacak farklı küme ve çizgilerde ilerleyen bulutların varlığı ile muhteşem bir şafak vaktiydi.

“Bu gün doğumunun güzelliği somut bir şey miydi?” diye sordu Innovindil. Drizzt gülümsedi ve iç çekerek teslim oldu.

“Yüzyıllar boyu yaşamanın nasıl bir şey olduğunu veya olacağını anlamalısın Drizzt Do’Urden,” dedi kadın. “Düşmanlarından kurtulmalı ve kendi hatırın için o yılları yaşamalısın. Arkadaşlarını kısa ırklardan seçtin ve bu seçimlerin ne anlama geldiğini anlamalısın.”

“Kısa…” diye soracak oldu Drizzt ama Innovindil “Kısa ömürlü ırklar,” diye onun sözünü kesti.

Drizzt bir kez daha cevap vermeye yeltendi ama sessizliğe gömüldü ve bakışları doğuya kaydı. Gün doğumunun güzelliğine odaklandı; onun arkasına saklanmaya ve kalbine saplanan acıyı göstermemeye çalışıyordu.

“Sorun nedir?” diye yüklendi Innovindil.

Sessizliğini korudu. Innovindil’in yumuşak elinin omzuna dokunuşunu hissetti ve bu sıcak dokunuşun kalbinin etrafına yeniden örülen öfke duvarını yıkıyor olduğunu inkar edemedi.

“Drizzt?” diye sessizce sordu kadın. “İyi arkadaşlar,” dedi; sesi titriyordu.

Sonunda adam kendisine bakıncaya kadar Innovindil elini onun omzunda tutmaya devam etti.

“Arkadaştan da öte?” diye sordu kadın. Drizzt dudaklarını sıktı.

“Bruenor’un kızı,” dedi Innovindil, “Bruenor Battlehammer’ın Catti-brie isimli insan kızını seviyorsun.” Drizzt güçlükle yutkundu. “Seviyordum,” diye düzeltti.

“Shallows’ta Bruenor, Wulfgar ve Regis’le beraber düştü,” dedi Drizzt binbir güçlükle.

“Arkadaşlarımı seçtim ve onlardan daha iyilerini bulamazdım ama…”

Sesi çatladı ve yüzünü hızla yeniden şafağa çevirdi; kendini renklerin gösterisine kilitledi ve hatta sanki hassas gözleri yanarsa daha derindeki acıyı bastırabilirmiş gibi bakışlarını yükselen güneşe dikti.

Innovindil sertçe omzunu sıktı ve “Seçimini sorguluyor musun?” diye sordu.

“Hayır,” diye cevapladı Drizzt hiç tereddüt etmeden. “Peki bir insanı sevme seçimini?”

“Bunun için hatalı mıyım?” diye sordu Drizzt; birden direnmeyi bırakmıştı. Bu kez daha sessiz, sanki dürüst bir cevap ararmış gibi, tekrar sordu; “Bunun için hatalı mıyım?”

Drizzt susmak ve derin bir nefes almak zorunda kaldı. Sonra tekrar derin bir nefes alıp yükselen güneşe döndü; gözlerindeki ıslaklık sadece parlak ışıktan kaynaklanmıyordu.

“Yedi ya da sekiz yüzyıl daha yaşayabilecek bir elfın bir yüzyıl bile yaşayamayacak bir insanı sevmesinin akıllıca olmadığını mı düşünüyorsun?” diye sordu Innovindil. “Bir insandan çocuklarının olması, onların senden önce yaşlanıp ölmesi sana korkunç mu geliyor?”

Drizzt her iki soruyu da derin derin düşündü.

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti; sesi bir fısıltı halinde çıkmıştı.

“Çünkü bir elf olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun,” dedi Innovindil kendinen emin. Drizzt kadına bakıp “Hatalı olduğumu söyleyebilir misin?” diye sordu.

Ama Innovindil’in gülümsemesi öfkesini ortadan kaldırdı.

“Bizim lanetimiz tanıdığımız ve sevdiğimiz pek çoğundan daha çok yaşamak,” dedi kadın. “İki insan sevgilim oldu.” Drizzt ne diyeceğini bilmeyerek ona baktı.

“İlk aşık olduğum adam bir insandı; üstelik genç de değildi,” diye devam etti Innovindil, şimdi doğan güneşe bakma sırası ondaydı. “İyi bir adamdı; çok yetenekli, pek de hırslı olmayan bir büyücüydü.” Hasretle gülümsedi. “Onu nasıl da severdim; şimdiye kadar sevdiğim herkes kadar çok!

Elf yaşamını göz önünde bulunduracak olursak onu gömdüğümde hâlâ küçük bir çocuktum. Senin şimdi olduğundan bile daha gençtim. Nasıl da canımı yakmıştı… Başka bir insanı sevmeye cüret etmem için aradan neredeyse bir yüzyıl geçti,” diye devam etti elf, gözünü bile kırpmadan doğuya bakmaya devam ediyordu.

“Ve o da öldü,” dedi Drizzt.

“Birlikte muhteşem bir otuz yıl geçirmeden önce değil,” diye cevapladı Innovindil iyice gülümseyerek. Uzun bir süre sustu ve sonra dönüp tekrar Drizzt’e baktı.

“Elf olmanın nasıl bir şey olduğunu gerçekten anlamıyorsun Drizzt Do’Urden; çünkü kimse sana bunu öğretmemiş.”

Ses tonu Drizzt’e bunun aslında bir teklif olduğunu söylüyordu.

Ama onun teklifini kabul etmeye cesaret edebilir miydi? Büyük olasılıkla bir kez daha canının yanacağını bilerek yeniden kalbini açmaya cesaret edebilir miydi?

“Yapmamız gereken işler var,” dedi drow; sesi güçlü ve kararlıydı. “Tarathiel’in ölümü karşılıksız kalmayacak.” “Onu kesen orku öldürecek misin?”

“Söz veriyorum,” diye açıkladı Drizzt dişlerini sıkarak.

Innovindil’in kendine bakıyor olduğunu anlaması uzun sürdü. Ona döndü ve kadının fal taşı gibi açılmış öfkeli gözlerini görünce kararlılığı azaldı.

“O zaman amacımız bu?” diye sordu Innovindil. “Tarathiel’in intikamını almak?” “Öyle değil mi?”

“Değil!” diye kükredi elf; daha uzun ve korkunç görünüyor, yükselmiş ve Drizzt’e tepeden bakıyor gibi duruyordu. “Bizim amacımız -benim amacım-nefret ve intikam yolculuğu yapmak değil.”

Drizzt geri çekildi.

“Gündoğumu o denli zalim ve merhametsiz yaratıkların elinde esir olarak tutulurken değil,” diye açıkladı Innovindil. Geri çekilip kendine şöyle bir baktı. “Öfkemin amacımın önüne geçmesine izin vermeyeceğim Drizzt Do’Urden. Kızgınlığımın görüşümü bulanık-laştırmasma ve ilerlemem gereken yoldan sapmama neden olmasına izin vermeyeceğim. Gündoğumu benim sorumluluğumda ve öfkemi doyurmak uğruna onu hayal kırıklığına uğratmayacağım.”

Drizzt’e bir süre daha baktı; onu kayanın üzerinde günün ilk ışıklarıyla yalnız bırakarak Gerti’ye “Elfi ortadan ikiye kesti,” dedi hanımlarını görmeye gelen iki devden biri. “O kılıcı Tierlanan Gau’mın gücüyle kaldırıyor,” diye ekledi; bu devin ismini kendi halkına açıklayıcı olması amacıyla kullanmıştı.

Gerti Orelsdottr dişlerini sıktı. Obould bir kez daha kazanmış, zaten onun tanrı olduğunu düşünen yaratıkların önünde etkileyici bir gösteri daha gerçekleştirmişti.

“Drow ve öbür elften ne haber?”

“Sanırım Drizzt Do’Urden hakkında hiçbir şey bilmiyoruz…” diye cevapladı dev ve dönüp kendisi gibi kuzeydeki olaylara tanık olan arkadaşına baktı.

“Sanırım mı?”

“Bir ceset bulundu,” diye açıkladı dev. “Drow cesedi,” dedi diğeri. “Drizzt?” “Donnia Soldou,” diye cevapladı ilk dev; Gerti’nin gözleri falta-şı gibi açıldı.

“Kayaların arasında ölü yatıyordu,” diye ekledi diğer dev. “Keskin bıçaklar tarafından öldürülmüş.”

Gerti bu sözler üzerine biraz düşündü. Donnia, DrizztTe karşılaşmış mıydı? Ya da belki de yüzey elfleriyle… Gerti, Donnia’nm belki de kendi üç arkadaşını sinirlendirdiğini düşününce ister istemez gülümsedi. Drowlarm olayı buydu, öyle değil mi? Birbirlerini öldürmekle o kadar meşgullerdi ki hiçbir zaman gerçek bir başarı elde edemiyorlardı. “Onu özleyeceğim,” diye itiraf etti Gerti.

“Eğlenceli biriydi…”

Diğer iki dev Gerti’nin Donnia’nm ölümünden kötü etkilenmediğini görüp rahatlamıştı. “Obould bölgeye terör saçan elflerden birini öldürdü,” diye bildirdi dişi dev.

“Ve kanatlı atını yakaladı,” diye açıkladı keşif kolu. Gerti’nin gözleri bir kez daha fal taşı gibi açıldı. “Pegasus mu? Obould bir pegasusa mı sahip?”

“Onu öldürmeyi tercih ederdik,” dedi keşif kolu, “o elf ve atı bize Shallows’ta saldıran çifttendi.”

“At eti lezzetli olurdu,” dedi diğeri.

Gerti bir an için düşündü ve “Yaratığı öldürmeniz gerekirdi. Obould elfie savaşırken onun yanma gidip kafasını ezmeniz gerekirdi,” dedi.

İkili ona şaşkınca bakıyordu ama Gerti ısrar etti; “Güzelliğin yaratıklarıdır, evet; ve ben de bir tanesine sahip olmak isterdim ama Kral Obould Bol-Ok’un savaş alanlarının üzerinde uçarak birliklerine emirler yağdırdığını görmek istemiyorum. Onu tanrı gibi yükseklerde dolanırken görmek istemiyorum.”

“Biz bilmi…yor…duk,” diye kekeledi biri.

“Zaten kanatlı yaratığı hiçbir koşulda öldüremezdik,” dedi diğeri. “Düzinelerce orkla birlikte savaşmaktan yorgun düşmüştük.”

Gerti bir el hareketiyle ikisini de dışarı gönderdi ve arkasını döndü; bu yeni gelen şaşırtıcı haberlerle aklı karışmıştı. Obould bir kez daha kahraman olmuştu ve bu daha çok ork, goblin kabilesini kendisine katmasını sağlayacaktı. Zaferi onları birleştirmişti.

Ama bu zafer onun için ne anlama geliyordu? Ork kanatlı atıyla onun üzerinde mi dolanacaktı?

Bir borozan sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı ve dönüp baktığında önlerinde yürüyen Kral Obould Ta beraber kuzeyden dönen ork sürüsünü gördü.

“Yürüyor,” diye fısıldadı; bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyordu.

Yanlarındaki pegasusa baktı; kısa iplerle ayakları bağlanmış, seke seke ilerliyordu. Görkemli ve parlak beyaz yelesiyle aslında güzel bir yaratıktı. Gerti özellikle de orklar için fazla güzel olduğunu düşünüyordu. Bunun üzerine pegasusu kendi için istemeye karar verdi; evet, hiçbir zaman ona binemezdi ama böylesi harika bir yaratık Parlak Beyaz’a çok şey katabilirdi!

Birlik, kadına yaklaşınca Obould askerlerine devam etmesini işaret etti ve Gerti’ye doğru ilerledi; zavallı Arganth ona yetişmek için koşuyordu.

“Sadece birini bulduk,” dedi kadına. “Ama bu orkları tünelden çıkarmak için yeterli olacaktır.”

“Bunu nasıl bilebilirsin ki?” diye sordu Gerti. Ork kralına değil de onun sağına götürülen pegasusa bakıyordu. “Evet kral için bir at,” diye belirtti Obould, “kırbaçlamaya başladık. Yaratığı Gümüşay’lı Alustriel orospusu yürüyüşümüze devam etmememiz için yalvarmaya geldiğinde süreceğim.”

Gerti yanından geçen pegasusa baktı; zalim orkların hayvanın üzerinde bıraktığı izleri rahatlıkla görebiliyordu. Pegasus’un beyaz kürkünde kamçı izleri vardı. At, kafasını ne zaman gururla

kaldırmaya çalışsa ork onu tüm gücüyle çekiştirip aşağı itmiş ve at başını eğmişti. Gerti güçlü atı oturtmak için orkun yaptığı kötülükleri sadece hayal edebilirdi.

“Donnia’nın ölümünden haberim var,” dedi Gerti yeniden ork kralına dönüp. “Öldü ve dağlarda çürüyor,” dedi Obould.

“O zaman, hiç şüphesiz, Drizzt Do’Urden ve diğer elfler hâlâ ortalıkta.” Obould başıyla onayladı ve sanki bunun bir önemi yokmuşçasına omuz silkti.

“Bir süre daha bölgede kalacağız,” diye açıkladı. “Böylece bize katılmayı seçen kabileleri daha çok etkileyeceğiz. Arganth zaferimi yaymak ve orklara umut vermek için kuzey tünellerine dönecek olan bir gruba öncülük edecek. Belki de Drizzt Do’Urden’i ve diğer elfi -ya da elfleri-bulur, onları da öldürürüm. Akılları varsa Surbrin’e ve Aykorusu’na kaçarlar, gerçi oralarda da güvende ola-mayabilirler…” Obould’un arkasındaki Arganth kıs kıs güldü.

Gerti, orku dikkatle inceledi. Budalalığı yeniden mi ortaya çıkıyordu? Diğerlerinin onun omuzlarına yüklediği övgülere inanmaya başlayabilir ve hayalini kurduğu krallığın sınırlarını güven altına alma düşüncesinden vazgeçebilir miydi? Gerti, Surbrin’i geçmenin büyük ve ölümcül bir hata olacağını biliyordu.

Yine de Obould’un bunu yapmasını umdu.

“Kralım,” diye seslendi Arganth Snarrl. “Ben sizin güneye; oğlunuzun yanına gitmeniz ve cüce meselesini halletmeniz gerektiğini düşünmekteyim.”

“Beni sorguluyor musun?”

“Hayır, kralım, hayır!” dedi Arganth ve defalarca eğilip onu selamladı. “Korkarım… Drizzt Do’Urden ve elf arkadaşı hâlâ…”

Obould, Gerti’ye baktı ve sonra tekrar Arganth’a döndü; kafası karışmış görünüyordu. Birden büyük bir kahkaha attı. “Güvenliğim için endişe mi duyuyorsun?”

“Obould Gruumsh’dur!” dedi Arganth ve yere kapandı. “Obould Gruumsh’dur!” “Ayağa kalk!”

Arganth ayağa fırladı ama diz çökmeye devam etti. “Ben elfle savaşırken korktun mu?” diye sordu Obould. “Hayır kralım! Sizin karşınızda o bir hiçti!” “Ama Drizzt Do’Urden…”

“Hiçbir şey değil kralım!” diye çığlık attı Arganth. “Adil bir savaşta hiçbir tehlike oluşturamaz.

Ama o bir drow. Hile yapacaktır. Siz uyurken gelecektir, ben böyle düşünmekteyim. Korkarım…” “Sessizlik!” diye gürledi Obould.

Arganth inledi; bayılacak gibi görünüyordu.

Obould yeniden Gerti’ye döndü; yüzü öfke doluydu.

Gerti memnuniyetini saklayamadı; hatta saklamaya çalışmadı bile. Obould’un arkasına geçen Arganth “Bağışlayın beni kralım,” diye fısıldadı. Elinin tersiyle yapılan bir vuruş aptalı savurdu.

“Ne bu drowdan ne de elfin arkadaşlarından korkuyorum,” dedi ork, Gerti’ye. “Ölünün intikamını almaya bütün

Aykorusu gelse bile zevkle savaşırım.”

Gerti ‘Ve korkunç bir şekilde ölürsün’ diye düşünüp gerçekten böyle olmasını umdu.

“Şu anda bile cüceleri deliklerine tıkıp Surbrin’i savunacak kadar kaynağımız var,” diye belirtti dev.

“Henüz değil,” diye cevapladı Obould, “Urlgen’e direnmeye kalkıştıkları için kan gölü içinde yüzmelerini istiyorum. Bırakalım da Mithril Salonu’nun dışındaki savaş bir süre daha devam etsin.

Proffıt’in güney baskını için zamana ihtiyacı olacak.”

“Burada Drizzt ya da ortalıkta dolanan birkaç elf dışında avlayacak hiç kimseyi bulamazsın.

İnsanların hepsi ya öldü ya da akıllarını kullanıp kaçtı.”

Obould bir an için ona baktı ve sonra “Bundan sonraki adımlarımızı düşüneceğim,” diye mırıldanıp uzaklaştı.

Gerti, kendisini ve devlerini de düşüncelerine kattığı için yanından geçen orka neredeyse vuracaktı. Kararları kendisini de etkileye-cekmiş gibi davranmaya nasıl cüret ederdi? Ne hakla?..

Gerti öfkesinin yatışmasına izin verdi; böylece yeterince akıllı davranabilirse ObouldTa oynama şansı olabilirdi. Ona düşman olursa adamın kendi egemenliğine kattığı kabile sayısı kendi devlerini de etkileyebilirdi.

Dev, çevresindeki yüzlerce orka ve bir avuç deve baktı. O zaman kuvvetlerini aptalca bir şekilde dağıttığını fark etti;

bir kısmı Surbrin’de, diğerleriyse UrlgenTeydi.

Neyse ki bu aptal ork, devlerini gerektiği gibi kullanmış ve cüceleri Mithril Salonu’na geri tıkmıştı. Gerti, zaferin, Obould’un geniş omuzlarına yükselmesindense paylaşılmasını istiyordu.

Çok kısa bir süre sonra Obould’un güneye ve Urlgen’in savaş alanına dönmeye karar verdiğini öğrendi.

GEÇİCİ UMUTLAR

Regis parşömen yığınını -gözcü raporlarını- buruşturup bir kenara itti. Uçurumun tepesindeki Banak tüm gücüyle direniyordu. Ama nasıl? Daha doğrusu neden? Mithril Salonu’nun doğu kapısını kapayan ork ve dev kuvvetleri -ki henüz trollerden bahsedilmiyordu- sayıca çok fazlaydı. Surbrin Irmağı’nın çevresine takviye birlikler

kurulmuştu ama canavar birlikleri çoktan harekete geçmişti. Üstelik troller güneye gidiyor, ana ork birlikleriyse kuzeye dönüyordu. Bu ana birlik Banak'a saldıran orklarla birleşirse cesur cüce ve ekibi Bekçi Vadisi uçurumuna ve Mithril Salonu'na geri gönderilirdi. Buna hiç şüphe yoktu.

Regis'in aklında dönüp duran bir soru vardı; orklar bunu neden yapmamıştı?

Cüce, karşısında oturan Catti-brie'ye bıraktı. Bir şey söylemeye yeltendi ama kadının yüz ifadesi onu kelimesiz bırakmıştı. En azından fiziksel olarak rahatlamış gözüküyordu; yumuşak iskemlede bacak bacak üstüne atmış oturuyor, başını yana çevirmiş sanki bir boşluğa bakıyor ve bir parmağı çenesiyle, dudaklarında dolanıyordu. Yüzünde yorgun ama kararlı bir ifade vardı.

Regis daha dikkatli baktı; elindeki morlukları, parmağındaki kesikleri, kadının güçlü yayıyla oluşan çizikleri fark etti. Kumral saç-larındaki kurumuş kanı gördü. Ama en önemlisi kadının mavi gözlerindeki, sanki bütün çabalarına rağmen, başarılı olamadıklarını söyleyen karanlıkla gölgelenen kararlı sessizliği fark etti.

"Surbrin'in batı kıyısını güçlendiriyorlar," diye bildirdi cüce. Catti-brie yavaşça başını ona çevirdi. "Tüm geçitleri ve tüm sığ yerleri…"

"Elfleri Aykorusu'nda ve Alustriel'i Gümüşay'da tutmak için," diye cevapladı Catti-brie.

"Felbarr'ın katılmasını engellemek için…"

"Felbarr'ın askerleri tünellerden gelecek," diye düzeltti Regis.

"Evet ama savaşmak istediklerinde Battlehammer Klanı'nın yanına süzülecekler. Hepimiz aynı delikten çıkarsak orklara karşı koyamayız."

"O zaman bu iş insanlara kalır," dedi Regis, "AlustriePe, Gümüşay'a ve yetişebilirse Sundabar halkına… Onlara ihtiyacımız var."

Surbrin’i geçmenin müttefik olmayı umdukları bu halklara korkunç bir bedele mal olacağını fark etmesiyle kendi sesinde oluşan acıyı hissetti.

Sanki cücenin aklından geçenleri okumuş gibi “Orklar onları koyda tutmak için Surbrin savunmalarına yaşatacakları acıya güveniyor,” dedi Catti-brie.

“Bazı danışmanlar doğudaki çıkışı yeniden açmamı ve Surbrin’dekilere arkadan saldırmamı öneriyor.

Birkaç yüz cüceyi dışarı gönderebiliriz ve bu adamlar onlara nehrin karşısındaki on binlerce kişilik bir ordudan daha çok zarar verebilir.” Catti-brie şüpheye düşmüştü.

“Tabii ki bunu müttefiklerin geliş zamanına göre ayarlayamalı-yız,” diye açıkladı cüce. “Aksi takdirde canavarlar bizim peşimize düşer ve savunmalarını güçlendirir.”

Catti-brie başını sallamaya başladı. “Bana katılmıyor musun?”

“Banak’ın yanından binden fazla adamın var. Üstelik bir o kadarı da Bekçi Vadisi’nin batı ucunda…” diye açıkladı kadın. “Güney tünellerinde trollerin seslerini duyuyoruz ve Nesme’de hayatta kalanlar olup olmadığına bakmak için güneye giden cüceler var.”

“Şimdi bu iş için beş yüz kişiyi ayıramayız,” diye cevapladı Regis.

“Ayırabilecek olsaydık bile…” dedi Catti-brie; sesi kesiliyor ve hâlâ başını sallıyordu.

“Ne biliyorsun?”

“Ters geliyor…” diye söze başladı kadın ve derin bir iç çekip sustu. “Bizi deliğimize tıkabilirler ama bunu yapmıyorlar.” Regis kadının söylediklerini duymuş ve düşünceleri arasında yankılanmasına izin vermişti. Bu, hepsinin gözden kaçırdığı oldukça basit bir gerçekti. Aslında orklar Banak’ı uçurumdan kovalayıp hepsini Mithril Salonu’na geri gönderebilirdi. Kendilerinden sayıca üstündüler. Üstelik cüceler orada kendilerini savunmaya devam etmekle kalmayıp, batıya da bir savunma birliği kurmuş ve bir üçüncüyü de doğuya kurmayı düşünüyordu.

“Kapana kısılıyoruz,” dedi Regis fark etmeden; ağzından çıkan sözlere inanamıyordu. Sandalyesinde öne doğru kaydı ve farkına vardığı bu gerçekle gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bizi kendi işlerine gelecek şekilde savaşmaya zorluyorlar.”

“Kuzey yamaçlarında ölen yüzlerce ork ve goblin seninle aynı fikirde değildir,” diye cevapladı Catti-brie. “Banak hepsini gebertiyor.”

“Daha büyük bir kazanç uğruna kaybı göze alıyorlar,” diye açıkladı adam. “Bin, iki bin, on bin kişiyi öldürürüz yine de yerine yenilerini koyarlar. Ama bizim kaybedilenlerin yerini doldurmamız git gide daha da zorlaşıyor. Üstelik bizi yüzeyde savaşmaya zorladıkları için onlara komşulardan destek geliyor.”

Hepsi Regis’e çok mantıklı geldi. Orklar işi acı sona götürüyordu. Mihtril Salonu’nun batı kapısını mühürleyip kuzeye dönen büyük ordu aslında Banak’a yönelip cüceleri deliklerine tıkabilirdi. Gerçi o

zamana kadar Gümüşay ve Sundabar kartlarını açıp yardıma gelip gelmeyeceklerini söylemiş olacaktı. Her şey orkların ve devlerin lehineydi. Regis tombul parmaklarını kahverengi, kıvırcık saçlarında dolaştırarak arkasına yaslandı.

“Orklar burada kalmamızı istiyor,” dedi.

“îçeri girmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun?”

Regis bir an Catti-brie’nin sözlerini düşündükten sonra kafası karışık bir şekilde kadına baktı.

“Banak’ın verdiği zararı görmezden gelemeyiz. Ayrıca batıya ve savaş alanının kuzeyine giden mülteciler olduğu raporları geliyor.” Bir an için durdu ve bu göçü anlatan raporu bulma amacıyla bir yığın parşömen kâğıdının sayfalarını aceleyle çevirdi. “Savaşmaktan vazgeçersek geriye kalanların umudu olmayacak; orklar bütün ilgilerini onlara çevirecektir.”

“Onlara Drizzt de dahil,” diye belirtti Catti-brie ve bu düşünce konuşmaya çalışan Regis’in kekelemesine neden oldu.

“Somurtma,” dedi Catti-brie. “Seçimi tek başına yapmayacaksın. Banak, devlerin mancınıklarını on günden az bir süre içinde getireceklerini düşünüyor; üstelik bu sefer onlara engel olamayacak. Bu savaş makinalan saldırıya başladığı zaman ya geri çekilmek ya da haritadan silinmek zorunda kalacağız.”

“Ve Bekçi Vadisi’nin üst bölgesini ele geçirirlerse içeri girmekten başka şansımız olmayacak,” dedi Regis. “Arkamızdan gelmeye kalkarlarsa da onları aşağı indiririz,” diye acımasızca ekledi Catti-brie.

Herşey -zamanlama ve savaş- düşmanlarının kontrolünde olduğundan Regis bunun düşük bir ihtimal olduğunu düşünüyordu.

Catti-brie ayağa kalktı.

“Banak’ın yanına gidiyorum,” diye belirtti.

İskemlenin yanındaki Taulmaril’i alıp kararlı ve hatta kızgın bir ifadeyle omzuna astı. Fakat Regis bu kararlılığın arkasındaki

yorgunluğu görebiliyordu.

Daha kadın dışarı çıkamadan kapı çaldı ve içeri iki Mirabar elçisi girdi; gnomun kolları parşömen kağıtlarıyla doluydu. “Yapabiliriz,” diye açıkladı Nanfoodle henüz kimseye kendini selamlama şansı vermeden. “Yapabiliriz!”

“Yapabiliriz?” diye sordu Catti-brie, Regis’e dönerek.

Regis kadının sorularına son vermek amacıyla elini kaldırdı. “Şüphelendiğin gibi mi?” diye sordu cüce, gnoma.

“Tabii ki,” dedi Nanfoodle. “Ve şans bizden yana… Çökelti, Bekçi Vadisi’nin kuzey ucunun altında, açık tünellere oldukça yakın bir yerde bulunuyor. Böylece çok kazmamız gerekmeyecek.”

“Bu küçük adam neden bahsediyor?” diye sessizce sordu Catti-brie.

Hoplayıp zıplayan Nanfoodle’in yanındaki Shoudra’nın ifadesi oldukça ciddiydi. “Pikel Bouldershoulder Tn yardımıyla metal tüpleri oldukça kısa bir sürede hazırlayabiliriz,” diye açıkladı Nanfoodle, “bize yardım edebilecek cüceleriniz varsa sadece bir gün içinde…” “Tüpler?” diye sordu Catti-brie ve bakışlarını Nanfoodle’dan sadece omuz silken Shoudra’ya çevirdi, sonra Regis’e döndü.

“Ne biliyorsun?” diye sordu Regis, Shoudra’ya.

“Nanfoodle’in gelişmeler karşısında heyecanlandığını biliyorum,” diye cevapladı Shoudra. Küçük gnom hoplayıp zıpladığından kadın sadece herkesin zaten bildiği bir gerçeği dile getirmiş oldu.

“Yapabiliriz Vekil Regis,” diye diretti Nanfoodle. “Sadece emrini ver ve ben de işçileri ayarlayayım. Pikel, Ivan ve benimle birlikte yinni cüce işi tamamlamak için yeterli olacaktır.

Bundan fazlası sadece diğerlerinin işine engel olur! Ha ha!”

“Regis?” diye bu kez ısrarlı sordu Catti-brie.

Cüce avuçlarıyla gözlerini kapatarak derin bir iç çekti. Gnom’un gazlan bulmadaki başarısına şaşırmıştı ve bu şaşkınlık olumlu

olmayabilirdi. Nanfoodle'in neşesine rağmen bu yeni gelişme zaten başı belada olan Regis için işleri daha da zorlaştırıyordu. Evet, gnomun ihtiyacı olan 'tüpleri' sağlamak için ordusunu görevlendirmişti ama bu pek de riskli bir eylem sayılmazdı. Oysa gnomun planını devam ettirmek için cücelerini, özellikle de Banak ve kuzeydeki adamlarını, çok daha riskli ve tehlikeli bir savaşa sokması gerekecekti.

Peki Nanfoodle haklı çıkar ve planını gerçekleştirirse ne olurdu? Regis iliklerine kadar ürperdiğini hissetti ve Catti-brie'ye döndü. "Dağ sırtının altındaki tünelleri tekrar alabilir miyiz?" "Devlerin aşağısındaki mi?" "Evet orası."

Kadın bir kez daha merakla gnoma baktı, arkasına yaslandı ve düşündü. Orkların o tünelleri tutmak için ne kadar azimli olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu; üstelik tepelerinde de devler vardı.

Labirentin stratejik değeri önemsiz olduğundan direniş zayıflatılabilirdi. "Yapabileceğimizi umuyorum," diye cevapladı.

Nanfoodle ciyaklamaya benzer bir ses çıkarıp yumruğunu havaya kaldırdı. Küçük adamın neşesini biraz azaltmak isteyen kadın "Yine de pek kolay bir savaş olmayacak," diye ekledi.

Regis bakışlarını Nanfoodle'dan Shoudra'ya çevirdi, sonra tekrar Nanfoodle'a ve ardından Shoudra'ya baktı. Gözleriyle kadından yardım dileniyor, ona gnomun bu çılgın planına güvenip güvenmeyeceğini soruyordu. Onu anlayan kadın hafifçe başını salladı.

Catti-brie'ye "Mancınıkları ne zaman tamamlanır?" diye sordu cüce. "On gün içinde," diye cevapladı kadın. "Üç gün içinde de olabilir."

"O zaman Banak'ın yanına git ve bir birlik oluştur. Yarından sonraki sabah tünelleri geri almış olun," diye talimat verdi vekil. "Nanfoodle öğleden sonra size yardım gönderecek."

"Ivan Bouldershoulder seni yukarıda bekliyor olacak," diye araya girdi gnom. "Neler olup bittiğini bana söylemeyi düşünüyor

musunuz?” diye sordu Catti-brie.

Regis diğer ikisine baktı, burnundan soludu ve omuz silkti.

“Bunu yapmaya korkuyorum,” diye itiraf etti. “Bana inanmazdın ve inansaydın beni olduğum yerde öldürürdün.”

O zaman bütün gözler bunun mimarı olan Nanfoodle’a çevrildi. “Yapabiliriz,” diye teminat verdi küçük gnom.

Banak’ın batı sırtındaki tünelleri geri almak için gönüllü aradığını duyan Tred McKnuckles, Torgar Hammerstriker ve Ivan BouldershoulderTn yanına gitti. Tred kendilerine yaklaştığında dalgın olan ikili onun farkına varmadı. Dikkatlerini Torgar’ın elinde tuttuğu, bir yanı ayna gibi parlak, geriye kalan yerleri pürüzsüz bir tahtadan oluşan küçük bir kutuya yöneltmişlerdi.

Felbarr Kalesi’nden olan cüce diğerlerini “Merhaba,” diyerek selamladı. “Sana da merhaba,” dedi Ivan.

Torgar başını sallayıp gülümsedi ve kutuyu incelemeye devam etti.

“Siz tüneller için yapılacak savaşa gidiyor musunuz?” diye sordu Tred, Torgar’a. “Size katılabilir miyim?”

“Evet, evet,” diye cevapladı Torgar. “O leş kokulu orkları defetmek üzere sabah yola çıkacağız. Ben ve adamlarım bize eşlik etmenden memnuniyet duyarız.”

“Bunu neden yaptığımızı bilen var mı?” diye sordu Tred. “O kokuşmuş orklara arkalarındaki delikten de saldırabileceğimizi düşünüyorum.”

Torgar ve Ivan karşılıklı sırıttı. Sonra Torgar kutuyu gösterdi. “Nedeni bu,” diye açıkladı.

Tred kutuya uzandı ama Torgar onu geri çekti. “Dikkatli tut,” diye uyardı cüce.

“Benim küçük okların yağıyla dolu,” diye açıkladı Ivan ve elini arbaletinin patlayıcı oklarının durduğu yere götürdü. “Ve küçük

gnomun yaptığı bir karışım; havaya karıştığı an patlayan bir şişe ateş suyu.”

Tred yüzünü buruşturup elini geri çekti.

“O halde içeri bombalarla giriyoruz?” diye sordu Tred.

“Yok, o lanet orklardan kurtulmak için çekiçlerimizi ve baltalarımızı kullanacağız,” dedi Torgar, “bombalar sonrası için.”

Tred meraklı gözlerle onlara baktı ama ikisi de sadece omuz silkinişti.

“Hepsi bizim dışımızda gelişiyor,” diye itiraf etti Torgar. “Ama Banak o tünelleri almamızı istiyor, dolayısıyla biz de alacağız. Gnomun büyüsünün ne olduğunu sonradan göreceğiz.”

“Daha kötüsü de olabilirdi,” diyerek araya girdi Ivan. “Hiç değilse biraz ork ezeceğiz.” “Bu hep güzeldir,” diye onayladı Torgar ve Tred başını salladı.

Nanfoodle şemaları onun önüne yaydığında “Yüüüz onbir ayak daha!” diye haykırdı Wocco Brawnanvil.

“Yüz onbir artı otuz,” diye düzeltti Nanfoodle.

“Demir ocaklarının on gün daha kapalı kalmasına neden olacaksın seni aptal gnom!”

“On gün daha mı?” diye sordu gnom. “Hayır, olmaz, benim buna yarın ihtiyacım var. Asistanlarım onları oluklardan parça parça çekiyor olacak.”

Wocco birkaç dakika boyunca küfürler savurdu; kuşkusu konuşmasına engel oluyordu. “Yedi ayak uzunluğunda,” dedi en sonunda. “Yüüüz elli parça!”

“Yüz altmış iki,” diye düzeltti Nanfoodle. “Kalan bir tanenin yarısıyla birlikte…” “Bunu yapamayız!”

“Yapmalısınız,” dedi gnom. “Bu ticari bir istek olsaydı o ocakları körükler ve işi yaptırırdın.”

“Tüccarlar bize para ödüyor,” dedi Wocco ruhsuzca. “Ben de öyle,” diye ısrar etti Nanfoodle. “Peki ne ödüyorsun küçük adam?”

Kendisini izleyen demircileri görünce gösterişli bir hareket yaparak “Bir yığın dev,” diye cevapladı Nanfoodle. “Bir yığın dev ve Mithril Salonu’yla Banak Brawnanvil için bir zafer. Size bundan daha azını önermiyorum sevgili Brawnanvil Efendi.”

“Bunun için silahlarımızı yapıyoruz,” diye itiraz etti demirci.

“Bu da bir silah,” diye teminat verdi Nanfoodle. “Sizin yaptığınız herhangi bir silah kadar da muhteşem. Yüz altmış iki. Bunu yapabilirsin.”

Wocco diğer demircilere baktı.

“Oldukça fazla bir metal,” diye belirtti demircilerden biri. “Demirhanelerimizin yansından çoğunu kapatır,” dedi bir başkası. “Daha da fazlasını,” diye belirtti bir üçüncü.

Nanfoodle yeniden “Bunu yapabilirsin,” dedi Wocco’ya. “Bunu yapmalısın. Banak ve kuvvetleri için zaman daralıyor. Onları hayal kırıklığına uğratıp uçurumdan aşağı mı iteceksin?”

Gnom bu sözlerin etkili olduğunu anlamıştı; Wocco göğsünden nefes almış, dişlerini sıkmış sonra da öfkeyle somurtmuştu.

Nanfoodle bir an için cücenin kendisine yumruk atacağını düşündü ama geri çekilmedi ve “Bu Banak’ın sürülere karşı direnmek için son şansı. Sizin üstün çabanız olmadan felaketle sonuçlanacak bir geri çekilme yaşayacak,” diye ekledi. Wocco önceki duruşunu korudu ama gnomu boğazlamaya kalkmadı ve sonunda cücenin öfkesi yatışmış göründü. Diğer demircilere baktı.

“Onu duydunuz. Yapçak işlerimiz var.” Wocco, Nanfoodle’a döndü ve “Senin ölcmün hatalıysa diye iyi bi ölçü alındıktan sonra istediğin yüüz altmış ikiyi alacaksın,” dedi.

Demirci şefi birliğine doğru hızla harekete geçince Nanfoodle masasına yerleşti. Bir yığın şekil toplamaya başlamıştı ama sonra durdu ve aniden gelen bir bunalma hissiyle elleriyle gözlerini kapadı.

Bunu gerçekten yaptığına ve cücelerin kendisine böylesi bir riske girecek kadar güveniyor olduğuna inanamıyordu.

Güvenlerini boşa çıkarmamayı umdu; sağduyuyu kaybettiğini biliyordu. Üstelik planlarını Regis'e, Shoudra'ya, Wocco Brawnanvil ve diğerlerine böylesi savunmuş olsa da sözcüklerinin düşüncelerinden daha güçlü ve sağlam olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Nanfoodle, Mithril Salonu'nun tamamını yıkıyor olmamayı yürekten umdu.

TEZAHÜRATI SUSTURMAK

Arganth Snarrl, dağın doğusundaki tünelden çıkan ork kabilesine “Obould Gruumsh'dur!” diye bağırdı.

“Elf şeytanını öldürdü; hepimiz bu muheteşem zafere tanıklık ettik! O seçilmiş olandır! O bizi zafere taşıyacak kişidir!”

Şamanın arkasındaki düzinelerce yoldaşı bu haykırışa katıldı ve dağ evlerinden çıkıp etrafa bakman diğer orklar da yavaş yavaş onlara eşlik etti.

“Tehlikeli olanlan o,” diye bildirdi Innovindil, Drizzt'e; ikili alçak bir taş duvarın ardına eğilmişti. Bir süredir Arganth'ı dinliyorlardı ve ork samanının Obould'a olan yoğun övgüsüyle sarsılmışlardı.

“Obould'un değersiz tanrısının bir yansıması olduğuna gerçekten inanıyor,” diye cevapladı Drizzt.

“O zaman değersiz tanrısının ölümünü izleyecek.”

Innovindil bu öfkeli sözleri söylerken Drizzt’e bakmamıştı ama o kadının gözlerindeki ve kalbindeki yoğunluğu hissedebiliyordu. Kadına, aynı öfkeli tavrı yüzünden onun kendisini azarladığını ve intikam açlığını bir kenara bırakması gerektiğini söylediğini hatırlatmak istedi. Ama elfın yanına kıvrılıp onun zarif yüzüne bakınca Drizzt oradaki kederin farkına vardı. Tabii ki acı çekiyordu ve kendisine söylediği akılcı sözlere rağmen bu acı onun gardım düşürüp pek de alışık olmadığı zayıflığını ortaya çıkarıyordu. Yakın zamanda çok sevdiği bir arkadaşını kaybeden Drizzt bunu oldukça iyi anlayabiliyordu. “Ork kralı birliklerini toplayıp güneye gitti ama bu burada,” diye belirtti Drizzt. “Dağdaki deliklerinden çıkan sürüleri harekete geçirmek için,” dedi Innovindil.

“Bunun önemini yadsıyamayız,” dedi Drizzt. “Ve onun Obould’a yakın olduğunu biliyoruz. Belki bazı bilgiler verebilir.”

Innovindil dönüp drowa baktı. Yüzündeki ifadeden Drizzt’in ne demek istediğini anladığı belli oluyordu. “Büyük ihtimalle tünellerin içinde kamp kuracaklar,” dedi kadın.

Drizzt doğuya baktı ve başıyla onayladı; şafağın açık mavi tonları ufukta belirmeye başlamıştı.

Ayrıca tünelden çıkan yeni ork birlikleri uzağa gitmemişti.

“Geceye kadar harekete geçmeme ihtimalleri yüksek,” dedi Innovindil.

Drizzt bölgeye bir göz atıp Innovindil’in omzuna hafifçe vurdu ve kendisini izlemesini işaret etti.

“Yeraltından gidip yolumuzu öğrenelim,” diye açıkladı. “Şamanı uyurken yakalayacağız. Ondan öğrenmek istediğim çok şey var.”

İki drow karanlığın içindeki her yarığı, her çatlağı ve her çıkıntıyı keskin gözleriyle tarayarak, tünellerin içinde dikkatle ilerliyordu. Proffıt’in hantal trolleri yüzünden Kaer’lic ve Tos’un pek çok kez durmuş ve etrafı dinlemişti; ama trollerin çıkardığı arbede gözcülük yapmalarına fazlasıyla engel olmuştu.

Yuvarlanıp duruyorlar, diye işaret etti Kaer'lic'in parmakları; yüzünde bir tiksinme ifadesi vardı.

Cüce kanına susamışlar, diye cevapladı Tos'un. Proffıt, cücelerin ateşiyle karşılaşmaya gerçekten de bu kadar can atıyor mu? Ne de olsa sakallı halk trollerle nasıl savaşmaları gerektiğini iyi biliyor!

Kaer'lic onu onaylamaya yeltendi ama taşlardan gelen bir fısıltı duydu. Parmakları birden durdu ve arkadaşına sessiz olmasını işaret ettikten sonra kulağını taşa dayadı. Cücelerin başka hiçbir şeyle karıştırılamayacak ayak sesleri işte oradaydı. Tos'un onun yanına geçti. Tine arkadaşlarımız mı? diye sordu parmakları. Kaer'lic başıyla onayladı.

"Oldukça büyük bir ordu," diye fısıldadı. "Kırk ya da daha fazla, sanırım." Ne kadar uzakta? diye sordu Tos'un'un parmakları.

Kaer'lic bir an durup dinledi, sonra başını salladı. Uzak değil… işaretini yapmaya başlamıştı.

Ama paralel, diye işaret ederek onun lafını kesti Tos'un. Ve bu tünellerin nerede kesişeceğini kim bilebilir? Kesin olan tek bir şey var, diye cevapladı Kaer'lic, düşmanlarımız güneye ilerliyor.

Trollmoors 'a gidiyorlar. Nesme için takviye birliği mi? diye sordu Tos'un.

Kaer'lic taş duvara yeniden baktı; kuşkulu bir ifadesi vardı.

"Eğer öyleyse süs niyetine olacak," diye fısıldadı kadın. "Belki de Mithril Salonu'nun komşularına olan desteğini göstermek amacıyla yaptığı bir jesttir."

Troller yaklaştıkça arkalarındaki koridorda sesler yankılandı. İki drow birbirine baktı; ikisi de içlerinden aynı soruyu soruyordu.

"Proffıt, cüceleri kovalamayı diliyor ve bu Obould'un onların üzerinde kurmak istediği, belki de günlerce sürecek, baskıyı yaratacaktır," diye bildirdi Tos'un.

Yüz ifadesine bakılacak olursa bu olasılık Kaer'lic'i pek de rahatsız etmemişti.

“Cüce ekibi kalabalık değilse belki de eğlenebiliriz,” diye devam etti Tos’un; yüzüne bir gülümseme yayılmıştı. “Bütün hızınla git ve düşmanımız tarafından kullanılan tünelleri geçebileceğimiz bir yer bul,” diye talimat verdi Kaer’lic. “Geri dönüp o lanetli bölgede tünel çıkışını bulmayı ummaktansa onları güneye kadar izlemek daha iyidir.” Tos’un başını saygıyla salladı ve ayrılmak üzere harekete geçti.

“Kendine dikkat et!” diye bağırdı Kaer’lic.

Drow rahibesi kendi sözlerine şaşırmıştı. Bunlar bir arkadaşın söyleyeceği şeyler değil miydi?

Peki Kaer’lic Suun Wett ne zamandan beri birini arkadaşı olarak görüyordu? Donnia ve Ad’non yıllardır onun yoldaşıydı ama hiçbirini kendilerine dikkat etmeleri için böylesi dramatik bir şekilde uyarmamıştı. Pek çok kez içlerinden bir ya da ikisinin öldüğüne inanmış ama hiçbir zaman ağlamamıştı; hatta kendi ihtiyaçlarından başka hiçbir şeyi de umursamaınıştı. O zaman Tos’un konusunda neden bu kadar ısrarcı davranıyordu?

Çünkü korkuyordu, çünkü zarar görebileceğini düşünüyor ve bundan endişe duyuyordu. Ayrıca Donnia ve Ad’non’un yokluğunda -kimbilir neredeydiler-Tos’un onun tek gerçek yoldaşıydı.

Proffıt ve ordusu yaklaştıkça kadının etrafına trollerin pis kokusu yayıldı ve bu sadece rahibenin arkadaşına verdiği değeri arttırdı. Tos’un olmadan hayatı dayanılmaz buluyordu.

Uzun, çok uzun bir süre Kaer’lic, Tos’un’un içinde kaybolduğu karanlık tünele baktı ve bu gerçeği düşündü. Yüzey yaratığı olmaya çalışmasına rağmen Drizzt Do’Urden kasvetli tünellerin derinliğine ayak bastığı an Karanlıkaltı’nda ne kadar uzun süre yaşamış olduğunu anımsadı. Onun yanındaki Innovindil elf zarafetiyle hareket ediyor ama tünellerde kara elf kadar kolay ve rahat adımlar atamıyordu. Drizzt, Karanlıkaltı’nda onun gün ışığında olduğu kadar başarılıydı.

Yıkık dökük taşlar arasında ana koridordan ayrılan doğal bir bacaya doğru ilerlediler. Innovindil’e bakan Drizzt onun şüphelerini

görebiliyordu. Nasıl kaygılanmayacaktı ki? Drizzt onları ana koridorun tam ortasına getirmişti; orklar gelecek olursa oradan geçecek hatta büyük olasılıkla tam da onların olduğu yere kamp kuracaktı.

Yine de Drizzt sadece tünele bakıp gizlice gülümsedi. Innovindil bir drowun bu tarz yerlerde yapabileceği şeylerin pek farkında değildi. Orklar bacanın yanma kamp kursa bile drowun onların arasından kolayca süzülebileceğini de bilmiyordu.

Innovindil'e tekrar baktı, ona güven verircesine başını salladı. Sonra ikisi de sessizce oturup dakikaların geçip gitmesini bekledi.

Drizzt'in hassas gözleri karanlığın biraz dağıldığını fark edebiliyordu; dışarıda gün doğuyordu, bunu biliyordu. Kısa bir süre sonra orkların ayak sesleri duyuldu. Drizzt yaklaşık iki düzine orkun içeri girdiğini düşünüyordu. Onlar harekete geçtiğinde Innovindil'e olduğu yerde kalmasını, sonra da, tıpkı bir örümcek gibi, önce başını uzatarak bacaya doğru kıvrılmasını işaret etti. Sesleri dinlemek için bir an durdu, başını koridora doğru uzattı ve etrafa baktı. Orklar derinlere inmiş ama çok ilerlememişti. Ortada dolandıklarını, muhtemelen kamp kuruyor olduklarını hissedebiliyordu. Geri döndü.

"İki saat," diye fısıldadı Drizzt, Innovindil'in kulağına.

Sabırlı elf başını salladı. İkisi de rahatça oturdu ve Innovindil, Drizzt'i şaşırtarak başını göğsüne dayayabilmesi için onu kendine doğru çekti. Adam rahatladığı zaman kadın onun uzun, gür beyaz saçlarını okşadı ve hatta onu alnından öptü. Rahat bir yer ve sıcak bir paylaşımdı; Drizzt uzun zamandır hiç olmadığı kadar rahat hissetti.

İki saat çabucak geçip gitti. Fakat sonra o huzurlu yerden kalkıp içindeki avcıyı uyandırmayı başardı. Bir kez daha arkadaşına olduğu yerde kalmasını söyleyip, önce başını sokarak bacadan içeri girdi.

Koridor temizdi. Drizzt güçlü parmaklarını bacaya soktu ve kendini içeri çekip sessizce tünele indi. Bıçaklarını çekti, sürünerek derinlere doğru ilerlemeye başladı ve aradan çok geçmeden,

koridorda bir çift küçük odanın yanına kurulmuş olan ork kampını buldu.

Dolambaçlı ve engebeli koridor düşmanlarını gözlemesi için fazlasıyla olanak sunuyordu. Uyanık olan birkaç tanesi küçük bir ateşin etrafında dolanıyordu. Başka bir grup ise duvarın dibinde yemek yiyip sohbet ediyordu. Onların ilerisinde içinde orkların uyuduğu yüksek bir odaya açılan bir boşluk vardı. Karşılarında yine uyuyan orklarla dolu başka bir oda vardı. Drizzt şaman giyisili bir ork gördü ama o şaman, Kral Obould'un onca değer verdiği Arganth yaratığı değildi.

Drow palalarını kınına sokup daha yakına ilerledi. Bir fırsat kolluyordu. Aradan dakikalar geçti; sonunda bütün orklar sırtüstü yatıp gözlerini kapadı. Drizzt hiç tereddüt etmedi. Pelerinini etrafına sarıp sürünmeye başladı; sadece köze dönüşmüş küçük ateşin karşısındaki duvarın gölgelerinde ilerliyordu. Ana bölgeyi geçtikten hemen sonra durdu, hâlâ konuşan orkların dikkatlerinin dağılmasını bekledi ve usulca yanlarından kayıp yolun karşısındaki küçük odaya doğru ilerledi.

Derin bir uyku çeken Arganth'ı gördü.

Aynı hareketleri bu kez ters yöne doğru yapıp bacaya geri döndü ve Innovindil'i kendisini beklerken buldu. Planı tekrar gözden geçirdi ve sonra onu kadına fısıldadı; arada susuyor, yakınlardaki düşmanları uyandırmadığından emin olmaya çalışıyordu. Bunun üzerine Innovindil'e drow işaretlerini öğretmesi gerektiğini düşündü ve bu düşünce neredeyse yüksek sesle gülmesine neden oldu.

Bu dili bir zamanlar Regis'e öğretmeyi denemiş ama cücenin kalın parmakları, tüm becerisine rağmen, harfleri oluşturmayı başaramamıştı. Drizzt bütün hareketleri açıklamıştı ama Regis onları telaffuz edememişti! İşaretleri Catti-brie'ye de öğretmeyi denemişti, üstelik az da olsa başarılı olmuştu ama Catti-brie kadar akıllı bir insan bile doğru koordinasyona sahip değildi. Oysa Innovindil'in bu kıvraklığa sahip olduğundan emindi. Belki de daha çok vakitleri olduğu bir an ona işaretleri gösterebilirdi.

Drizzt planını anlattığında “Sonra dışarı çıkmakta zorlanabilirsin,” diye cevapladı elf.

Kadının tek kaygısının onun güvenliği olduğunu fark eden Drizzt duygulanmıştı; üstelik her şey yolunda giderse orkların peşine düşeceği kişi de elf olacaktı.

Bunun üzerine, dağlardan gelen orkların çok yakına kamp kurmadığından emin olmak amacıyla yeniden geceye karıştılar.

Sonra yeniden tünele, ork kampına en yakın dönemece döndüler. Birbirlerinin omuzlarına vurup başlarını salladıktan sonra Drizzt, önceden yaptığı hareketleri tekrarlayarak, ileri süzüldü. Karşı odada oturan grup itişip kakıştığından

Arganth’ın ve diğerlerinin olduğu odaya girmesi daha çok vakit aldı ama sinsi drow sonunda bunu başardı.

Teker teker hepsinin boğazını kesti ve sadece şamanı canlı bıraktı.

Arganth, ağzını kapatan bir el ve sırtına değen bir pala ucuyla kabaca uyandırılmıştı.

“Tek bir ses çıkarırsan kalbini deşerim,” dedi Drizzt; sesi korkmuş şamanın kulağına bir vızıltı gibi geliyordu.

İçeri giren olursa diye ArganthT kalkan olarak kullanıp duvara doğru çekti ve yere yatırdı. Kirli bir battaniye bulup üzerlerine örtmeyi bile başardı.

Drizzt bekledi. Innovindil’e şamanı yakalamak için kendisine zaman vermesini söylemişti. Duyduğu bir çığlık elfın işe koyulduğunu gösteriyordu.

Küçük odanın dışındaki orklar itişip kakışmaya başlamıştı; bazıları Drizzt’in yanından geçip tünele gidiyordu ama çoğu ya tam zıt yöne ilerliyor ya da ortalıkta öylece dolanıyordu. Bir tanesi odanın girişine gelip yardım istedi ama tabii ki odanın içindeki hiç kimse ne hareket etti ne de ona cevap verdi. Drizzt, ArganthT daha da sıkı tutup battaniyeyi üzerine iyice bastırdı.

Duyduğu başka bir çığlık Innovindil'in yayının ikinci kurbanını da öldürdüğünü anlamasını sağladı.

Birkaç dakika sonra Drizzt bacaklarını altına aldı ve ArganthT hızla kaldırıp kapıya doğru sürükledi. Drizzt uygun anın geldiğini anlayıp dışarı süzüldü ve sola; tünelin derinliklerine doğru ilerledi. Karşısına çıkan ilk dehlize dalıp ArganthT içeri çekti.

Koridordaki sesler azalınca bir süre bekledi. Sonra tutsağını yeniden dışarı çıkardı ve içinde tek bir canlı olmayan ork kampını geçti. Drizzt koridorda Innovindil'in vurduğu üç ölü ork gördü.

Drow ve tutsağı geceye doğru ilerledi ve Drizzt şamanı ancak o zaman serbest bıraktı.

"Bağırırsan boğazını keserim," dedi ve Arganth'ın yüz ifadesinden akıllı şamanın söylediklerini gerçekten anladığını fark etti.

"Obould seni öl…" diye söze başladı şaman ama palanın sivri ucu boğazına değdiği an sustu.

"Evet… Obould," diye cevapladı Drizzt. "Obould hakkında uzun uzun konuşacağız, söz veriyorum."

"Sana hiçbir şey anlatamayacağım!"

"Aynı fikirde değilim." Pala boğazına batıyordu. "Ölmek isteyeceğini sanmıyorum." O anda Arganth tuhaf bir şekilde gülümsedi ve boğazını bıçağa doğru bastırdı.

"Gruumsh benimle!" dedi ve birden kendini öne doğru attı.

Ama Drizzt ondan daha hızlıydı. Diğer bıçağını kınından çıkarıp palanın ucuyla ona vurdu. Bu darbe Arganth'ın kafatasına isabet etti ve adam yere yuvarlandı. Hareket etmeye ve bağırmaya kalktı ama Drizzt adam kıpırtısız kalıncaya kadar ona tekrar tekrar vurdu.

Lanet okuyan Drizzt bıçaklarını kınına sokup şamanı omzuna aldı ve hızla gecenin içine karıştı.

Innovindil’i, anlaştıkları gibi, mağarada bulunca rahatladı. Drow baygın şamanı onun ayaklarının dibine bıraktığında kadının ifadesi hiç değişmedi.

“Mağarada üçünü öldürdün,” dedi kadına.

“Ve dışarıda daha fazlasını,” diye cevapladı kadın ve ona zalimce baktı. “Beni izlemeye devam etselerdi hepsini öldürürdüm.”

Drizzt karşılık vermedi; bu kez Innovindil’in öfkesini arttırmak istemiyordu. “Bize Tarathiel’in intikamını almamızı sağlayacak bilgiyi verecek,” dedi Drizzt. Ölü elften bahsetmesi Innovindil’in acıyla yüzünü buruşturmasına neden oldu.

“Ve bu ork belasını alt etmemize yardım edecek,” diye güçlükle cevap verdi kadın; sesi titriyordu.

“Tabii ki,” dedi Drizzt ve gülümsedi.

Arganth kımıldadı ve Drizzt onun incik kemiğini tekmeledi. Şimdi konuşma zamanıydı.

“Nesme’nin köpekleri dağıldı,” dedi Proffıt’in başlarından biri. “Ve kaçıyorlar,” diye cevapladı diğeri. “Ve saklanıyorlar,” dedi ikisi birden.

Kaer’lic sırayla onlara baktı; bu çirkin iki başlı yaratıkla uğraşmanın ne kadar rahatsız edici bir şey olduğunu belli etmemeye çalışıyordu.

“Belki de cüceler onları arar,” diye cevapladı drow. “O zaman biz de cüceleri izleriz,” dedi Proffıt’in başı.

“Ve onları öldürürüz,” diye ekledi ikincisi. “Ve onları ezeriz,” diye ekledi birincisi. “Ve onları yeriz,” dedi ikisi birden. “Cüceleri yemek ve Nesme köpekleriyle uğraşmak için sadece küçük bir trol grubu kalmalı,” diye açıkladı ilk baş. “Gerisi Mithril Salonu’ndaki savaşı başlatmak üzere harekete geçecek.”

Kaer’lic ekşi suratını göstermemeye çalıştı.

“Ama herhalde düzinelerce cüce vardır,” diye cevapladı kadın. “Çetin bir birlik. Onları hafife almak aptallık olur.” “Hmmm,” diye

düşündü trolün başları.

“Güneye giden cüceleri hep beraber izlersek daha iyi olur,” dedi Kaer’lic. “İyi bir yemek yiyelim ve sonra Mithril Salonu’na dönelim.” “Ama Obould…”

“Burada değil,” diye lafını kesti Kaer’lic. “Ayrıca Mithril Salonu’na gerçek bir baskıya da başlamadı. Bu cücelerin ve

Nesme köpeklerinin işini bitirecek ve sonra Mithril Salonu’na dönüp savaş başlatacak kadar zamanımız var.”

Drow bir an için Proffit’e Obould’un kendisini kullanıyor olduğunu, gerçek bir plana bile sahip olmadan, yaşayacakları kaybın boyutunu bilmesine rağmen trollerini Battlehammer Klanı’nın çok iyi bildiği tünellerdeki arbedenin içine atıyor olduğunu açıklamayı düşündü. Ama kızgın bir iki başlı trolün karşısındaki her şeye -yalnız bir drow rahibesine bile-saldırabileceğini düşünerek bu isteğini bastırdı. Ayrıca Kaer’lic, Obould’a karşı tedbrili davranmaya başlamış olsa da Battlehammer Klanı’na baskı uygulamanın kötü bir şey olmayacağını düşünüyordu. Ayrıca bu süreç içerisinde birkaç düzine trol ölse kayıp bunun neresinde olurdu ki?

Proffıt cevap vermeye yeltendi -kadın kendisini onaylayacağını biliyordu-ama aceleyle geçite ilerleyen kişiyi görünce sustu.

“Onları cücelerin kullandığı ve buradan çok uzakta olmayan tünele yönlendirebiliriz,” diye açıkladı Tos’un. “Birleşmeyi sağlayan koridor arkadaşlarımız tarafından tutulacak ama içeri girmeyi başaracaklardır.”

Bunu söylerken devasa Proffit’e baktı; pek de hoşnut görünmüyordu.

Tabii ki aptal trol bu ince bakışın farkına varmamıştı.

“Gidelim o halde,” diye belirtti Kaer’lic. “Onları… ve umarım, Nesme mültecilerini izleyeceğiz ve…” durup Tos’un’a baktı, “…iyi bir ziyafet çekeceğiz.”

Drow arkadaşı tiksintiyle yüzünü buruşturdu ama Proffît'in iki yüzü de gülüyor, dişli ağızları sulanıyordu.

Ne kadar da iğrenç bir yaratık, diye işaret etti Kaer'lic, Tos'un'a, Ama Obould'u kızdırmak konusunda oldukça işe yarar.

Tos'un hızlı bir hareketle cevapladı; O zaman buna değer.

LANETLİ GNOM

Regis derin bir iç çekti ve keşif kolunun getirdiği parşömeni fırlattı. Çalışma masasının üzerine düşüp, orada her an savrulacakmış gibi durmadan önce havada sağa sola süzülüşünü izledi. 'Endişe yığınına eklenecek bir belalı kağıt daha,' diye düşündü buçukluk. Güneyden gelen keşif kolu, trollerin, Galen Firth'in ve Regis'in Nesme'ye yardım için gönderdiği ekibin peşine düştüğünü söylemişti.

Cücenin içgüdüleri bir ordu toplayıp elli cüceyi kurtarmaya gitmesi gerektiğini söylüyordu.

Ama bunu nasıl yapabilirdi ki? Bin tanesi hâlâ Banak'ıa birlikte savaşıyor ve daha büyük bir grup Bekçi Vadisi'nin batısında konuşlanmış Banak'ı ve Mithril Salonu'nun batı kapılarını koruyordu.

Mithril Salonu'nun içinde yer alan sınırlı sayıdaki cüceyse yeterince meşguldü; tünelleri geziyor, malzeme sağlıyor, Banak'ın yanındaki yaralıları taşıyıp ölenlerin yerlerini dolduruyor ve demirhanelere koşup Nanfoodle'in ihtiyaçlarını sağlıyordu.

Demirhaneleri hatırlayan Regis'in yüzü buruştu ve hatta bir an için Nanfoodle'in bu çılgın planına son vermeyi düşündü. En azından bazı cüceler boş kalır o da onları güneye gönderebilirdi.

Cüce fark etmeden bir kez daha iç geçirdi ve elleriyle yüzünü kapadı. Kapıda bir tıkırtı duyunca yüzünü ovaladı ve misafirine içeri girmesini söyledi.

İçeri savaş giysilerine bürünmüş bir cüce girdi; fakat başında miğfer yerine sargı bezi vardı.

"Devlerin olduğu dağ sırtının altındaki tünelde savaş başladı," diye bildirdi cüce. "Banak sana haber vermemi söyledi." "Yaralarını sardırmaya gideceğin zaman yapmanı söyledi, değil mi?" dedi Regis.

"Pöh! Sadece bir sıyrık," dedi cüce. "Buraya yeni savunma birlikleri oluşturabilmek için uzun mızraklar almaya geldim."

Başını salladı ve odadan çıkmak üzere harekete geçti.

"Tünellerdeki savaş ne durumda?" diye sordu Regis cücenin açıklamalarını aklından geçirdikten sonra.

Cüce göründüğünden de kötü durumdaydı. Başındaki sargının bir tarafı kan içindeydi ve zırhı delik deşikti. Cüce arkasını döndü.

"Hiç tünelden bir düşman çıkarmaya çalıştın mı?" diye sordu. "İçeri iyice gömülmüş ve seni hazır bekleyen bir düşman?"

Regis başını sallarken yüzünü ekşitmemeye çalıştı. Cüce zalimce karşılık verdi ve odadan çıktı.

Bu Regis'in bir kez daha iç geçirmesine neden oldu ama cüce kapıdan çıkıncaya kadar beklemişti; ne de olsa zayıflığını ve çaresizliğini göstermek istemiyordu ama bu onu gerçekten etkiliyor; duygularını incitiyordu. Cüceler savaşıyor ve ölüyordu; onları orada tutmaya kendi karar vennişti.

Vekil olarak, Banak'ı ve ekibini çağırabilir, tüm Battlehammer Klanı'm, yeni gelenleri ve kendi savunma birliklerini Mithril Salonu'na sokabilirdi. Sıkıysa orklar o zaman onları çıkarmayı deneseydi! Ayrıca bu savaşın tam da orkların istediği şekilde ilerliyor olduğunu

fark ettiğine göre belki de birlikleri geri çağırmak yapabileceği en mantıklı hareket olurdu.

Ama böyle bir hareket bütün bölgeyi istilacı orklara bırakmak, Dünyanın Omurgası'nın doğu uzantısının gölgelerinde yer alan vahşi topraklardaki iyi halkın savunmacılığını yapan ana krallık olarak bilinen Mithril Salonu'nu terk etmek anlamına gelirdi.

Her şey fazlasıyla karışık ve bunaltıcıydı.

"Ben lider değilim," diye fısıldadı Regis. "Bana bu görevin verildiği güne lanet ediyorum." Bu ümitsizlik hali çabuk geçti ve yerini dalgın bir gülümsemeye bıraktı; Regis bu sözleri söylediğini duysaydı Bruenor'un kendisine ne cevap vereceğini tahmin ediyordu. Cüce ona Gümbürgöbek derdi ve tabii ki elinin tersiyle ensesine bir şaplak atardı.

"Ah, Bruenor," diye fısıldadı Regis, "Uyanıp bütün bu sorunlara bir göz atar mısın?"

Gözlerini kapadı ve öylesi kıpırtısız, öylesi solgun yatan Bruenor'u düşündü. Her gece Bruenor'u görmeye gitmiş ve cüce kralının yanındaki iskemlede uyumuştu. Drizzt ortalıkta değildi, Catti-brie ve Wulfgar ise savaşta, Banak'ın yanındaydı. Yine de Regis'in gönlü Bruenor'un yakın dostlarından biri yanında değilken, tek başına ölmesine el vermiyordu.

Buçukluk o an için hem korkuyor hem de umutlanıyordu. Bruenor'un hâlâ neden hayatta olduğunu bile anlayamıyordu; rahipler kendi yardımları olmadan cücenin bir gün bile dayanamayacağını söylemiş ve bunun üzerinden günler geçmişti.

'İnatçı yaşlı cüce,' diye düşündü Regis ve arkadaşının yanında oturmaya karar vererek ayağa kalktı.

Genelde Bruenor'u gündüz ziyaret etmezdi, hele yemeğini yemeden kesinlikle yapmazdı ama bir şekilde onun yanma gitmesi gerektiğini hissediyordu. Belki de Bruenor'un arkadaşlığına, kendisinin cüce kralının en yakın arkadaşı olduğunu hatırlamaya ve bu yüzden Battlehammer Klanı'na Vekilharçlık yapmayı kabul

edişinin doğru olduğunu bilmeye ihtiyaç duyuyordu. Belki de sadece Bruenor'un yamndayken eski günleri hatırlıyor ve kendini güçlü hissediyordu. Diğerleri kaçarken sapasağlam duran, başkaları korkuyla titrerken kahkahalara gömülen Bruenor hep ne kadar da muhteşem bir örnek teşkil etmişti!

Kapıdan çıkmak üzereyken Regis'in aklına başka bir düşünce geldi ve Bruenor'a yapacağı ziyaretin kendisine vereceği bütün huzuru alıp götürdü.

Belki de Bruenor'un yanına gitmek isteme nedeni onun ruhunun kendisini çağırıyor oluşu ve gerçekten arkadaşı son nefesini verirken onun yanında olmak istiyorsa şimdi oraya gitmesini söyleyişinden kaynaklanıyordu.

"Yo hayır," diyerek güçlükle nefes aldı ve bacaklarının el verdiği bütün güçle koridora koştu.

Hızı ve Bruenor'un odasına her zamankinden erken gidişi Regis'in beklenmedik bir bilgi edinmesini sağladı; kapıdan geçtiği zaman sadece Bruenor Battlehammer T yatağında ölü gibi yatarken bulmakla kalmadı, aynı zamanda yatağa eğilmiş Moradin'e dualar fısıldayan başka bir cüceyle karşılaştı.

Regis bir an için rahibin Bruenor'un öbür dünyaya geçişini hızlandırmaya çalıştığını ve arkadaşının son yolculuğuna tanıklık etmekte geciktiğini düşündü.

Fakat sonra gerçeği fark etti; rahip Cordio Muffınhead, Bruenor'a veda etmiyor, iyileştirici büyüler yapıyordu.

Gözleri faltaşı gibi açılan ve Bruenor'un bu iyileştirici büyülere karşılık verip vermediğini merak eden Regis ileri çıktı. Cordio bu ani hareketiyle onun varlığını hissetmiş ve nefesini tutup arkasını dönmüştü. Onun bu tedirginliği Regis'e boşa umutlandığını ve ortada dönen başka bir şey olduğunu göstennişti.

"Neyin peşindesin?" diye sordu buçukluk.

"Buraya her gün geliyor ve Bruenor'a ölümü için dua ediyorum," diye ters bir şekilde cevapladı cüce; deyim yerindeyse

Regis bunun yarı gerçek olduğunu düşündü.

Cordio “Yani acılarını dindirmek için,” diyerek kendini aklamaya çalıştı, “Moradin’e ona acısız bir ölüm yaşatması için dua ediyorum.”

“Bana Bruenor’un zaten Moradin’in yanında olduğunu söylemiştin.”

“Evet ve ruhu da öyle olabilir… evet o… öyle olmalı,” diye kekeledi Cordio. “Bedeninin öbür tarafa geçişinin acılı olmasını istemeyiz, öyle değil mi?”

Regis bu cevabı duymamıştı; orada durmuş Bruenor’u düşünüyor, rahiplere onu rahat bırakmalarını söyledikten sonra cüce kralının ölmüş olması gerektiğini aklından geçiriyordu.

“Neyin peşindesin Cordio?” diye sormaya yeltendi buçukluk ama odaya başka biri daldığı anda sustu.

Stumpet Rakingclaw, Regis’in zaten odada olduğunu fark edinceye kadar “Vekilharç geli…” demeye başladı.

Kadının gözleri faltaşı gibi açıldı; geri çekilirken lanet okuyormuş gibi bir hali vardı.

“Evet, Cordio Muffınhead,” diye belirtti Regis. “Vekilharç geliyor bu yüzden Kral Bruenor’a yaptığın iyileştirici büyülere bir son ver ve bir an önce buradan uzaklaş.”

Bu suçlamayı yaparken Cordio’ya dönmüş ama cüce geri çekilmemişti.

“Evet,” diye cevapladı Cordio, “sen burada olmasaydın Stumpet de hemen hemen aynısını söyleyecekti.”

“Onu iyileştiriyorsun,” diye suçladı Regis, ikisini de inatçı bakışlarına hapsediyordu. “Her gün buraya geliyor ve onun vücudunu büyüyle doldurup nefes almaya devam etmesini sağlıyorsun. Onun ölmesine izin vermiyorsun.”

“Bedeni burada ama ruhu çok önce gitti,” diye cevapladı Cordio. “Bu saygısızlık!” diye haykırdı buçukluk.

“Evet,” diye onayladı Cordio, “Ama Bruenor’un bir görevi var ve buna tutunduğunu görebiliyorum.

Kral Bruenor’un bedeninin öbür tarafa geçmesine izin veremem.”

“Henüz değil,” dedi Stumpet.

“Ama onu geri getiremeyeceğinizi, ruhun ve bedenin ayrıldığını ve büyülerinize karşılık vermeyeceğini söyleyenler sizlerdiniz,” diye itiraz etti buçukluk. “Bruenor’u huzur içinde bırakma kararını vermemi sağlayan sizin kendi sözlerinizdi ve şimdi benim emrime karşı mı geliyorsunuz?”

“Kral Bruenor savaşı tamamlanmadan atalarının yanına gidemez,” diye açıkladı Cordio. “Ayrıca bunu Bruenor’un hatrı için yapmıyoruz; bunun BruenorTa hiçbir ilgisi yok.”

“Kral’la ilgili ama cüceyle değil,” diye ekledi Stumpet. “Orada Kral Bruenor Battlehammer adına Mithril Salonu için savaşan herkesle ilgili. Git Banak Brawnanvil’e Bruenor’un öldüğünü söyle ve bak bakalım ordusu ork baskısına ne kadar dayanabilecek…”

“Bu Bruenor için değil,” dedi Cordio. “Bruenor adına savaşanlar için. Mithril Salonu’nun bir krala ihtiyacı olduğunu herhalde anlıyorsundur.”

Regis karşı çıkmak istedi. Dudakları kıpırdadı ama ağzından tek sözcük çıkmadı. Gözleri aşağı, Bruenor’un; arkadaşının, kralın solgun ve kımıltısız yatan bedenine kaydı; güçlü elleri güçlü göğsünün üzerinde birleştirilmişti.

“Saygınlık yok…” diye fısıldadı buçukluk ama bu itiraz ona bile saçma gelmişti.

Bruenor’un hayatı onur, görev ve hepsinden de çok sadakatle geçmişti. Klanına ve arkadaşlarına sadıktı. Hayatta kalması, klanına ve arkadaşına yardımcı olacaksa, bu Bruenor’a çok acı verecek olsa bile, cüce kendisinin bu görevi yapmasına engel olacak herkesin suratına öfkeli bir yumruk savururdu.

Orada öylece durup çaresiz arkadaşına bakmak Regis'e acı veriyordu. Bu iki rahibin, üvey babaları hakkında en fazla söze sahip olan Catti-brie ve Wulfgar'ın isteğine karşı gelmesi Regis'i üzüyordu.

Ama buçukluk Cordio'nun mantığına ve Stumpet'in öne sürdüğü sebeplere karşı çıkamadı. Yaptıklarını ne onaylayarak ne de onlara itiraz ederek iki cüceye baktı, başını öne eğdi ve odadan dışarı çıktı; yüklü omuzlarına bir ağırlık daha binmişti.

İki ağır, demir tüp taş zeminde çınlayarak sekti ama sonunda Nanfoodle onları sabit tutmayı başardı. Gnom iki uzun demiri demirhanelerden buraya kadar taşıdıktan sonra üfleyip püfledi. Oturup dinlenmemiş onun yerine metal tüplerin duruşlarını ayarlamıştı.

Pikel Bouldershoulder demirlere ve ayaklarının dibindeki çamur yığınına meraklı gözlerle baktı.

Çamurdaki büyünün etkisinin yakında geçeceğini ve önceki katı formunu alacağını biliyordu. Yeşil sakallı cüce bir avuç çamur alıp iki borunun üzerine sürdükten sonra borulardan birinin ucunu incelemeye başladı.

Cücelerin boruların her iki tarafına da bir ağızlık koyduğunu fark edince, minnet dolu bir şekilde "Heh," dedi. Nanfoodle'a el salladı. Gnom diğer tüpü alıp ucunu dikkatle Pikel'in kaldırdığı tüpe dayadı. Pikel ikisini birbirine bastırmaya yardım etti ve Nanfoodle birleşme yerlerini bir kumaş parçasıyla çabucak sardı. Pikel elindeki çamuru boruların birleşme yerine ve kumaş parçasına yaydı.

Çamuru iyice yedirdikten sonra o ve Nanfoodle boruları büyük bir dikkatle yere koydu. Nanfoodle çabucak küçük taşlar topladı ve onları metallerin kıvrımlı yerlerine tampon niyetine yerleştirdi; Pikel'in taşı sertleşinceye kadar onları sabit tutuyordu.

Ve Pikel'in taşı sertleşti; iki boruyu tek bir parçaya dönüştürdü.

"Ssssss," dedi Pikel boruların birleşme yerlerini göstererek ve yüzünü buruşturdu.

“Evet, eğer böyle bırakırsak sızdıracaktır,” diye onayladı Nanfoodle. “Ama bırakmamalyız.”

Aceleyle uzaklaştı ve birkaç dakika sonra yanından geniş bir fırçanın ucu sarkan ağır bir kovayla geri döndü. Kovayı yere koyan Nanfoodle ucundan siyah katran damlayan fırçayı kaldırdı. Gnom yeniden boruların birleşme yerine doğru eğildi ve onları katranla yıkadı.

Parmaklarını sallayarak “Sssss yok,” dedi Pikel’e. “Hee hee heee,” diye onayladı yeşil sakallı cüce.

Pikel’i neşeli görmek Nanfoodle’ı memnun ediyordu. Kolunu kaybettiğinden beri daha somurtkan ve öncekinden de az konuşur olmuştu. Gerçi Nanfoodle onu dikkatle incelemiş ve Pikel’in ümitsizliğinin kendi kaybından çok, varolan sıkıntılı durumda diğerlerine yardım edememekten kaynaklandığını fark etmişti.

Yeşil sakallı cüceyi planına böylesi dahil etmek cüceye enerji vermiş ve yeniden gülümsemesini sağlamıştı; aslında Pikel zaten bu iş için en uygun kişiydi. Orada taşa dönen çamuruyla oturan Pikel her zamankinden de çok “Hee hee hee,” diyordu.

“Yukarıda savaşıyorlar,” diye bildirdi Nanfoodle. “Oooo,” diye cevapladı Pikel.

Ayağa kalkıp arkasını döndü; sanki savaş alanına gitmeye niyetlenmiş gibiydi.

Nanfoodle, Pikel’i kolundan tutup gitmesine engel olarak “Devlerin altındaki tüneller,” diye açıkladı. “Şansımız yaver giderse savaş daha biz onlara katılamadan biter. Ama arkadaşlarımızdan tünelleri uzun süre tutmalarını isteyemeyiz; bu Banak’ın kaynaklarının tükenmesine sebep olur.”

“Oooo.”

“Bunu sadece biz hafifletebiliriz Pikel,” dedi Nanfoodle. “Sıkı ve hızlı çalışarak bunu sadece sen ve ben yapabiliriz.” Bakışlarını metal tüpe kaydırdı.

“Uh huh,” diye onayladı Pikel ve önceki katı haline dönmeye başlayan çamur dolu kovayı kapıp yeniden işe koyuldu. Nanfoodle başıyla onaylayıp derin bir nefes aldı. Şimdi kararlı olmak gerekiyordu. Yapması gereken işi düşündü ve çok fazla işçi kullanacağı bir durum yaratmadan önce kendisine yardımcı olabilecek maksimum cüce sayısını çabucak hesapladı. Gnom, Regis’i ikna etmenin kolay olduğunu biliyordu; ne de olsa zor işe; tünelleri temizlemeye başlamışlardı.

Nanfoodle yukarıdaki savaş sahnelerini gözünün önüne getirdi. Kısa bedeninin bütün iliklerinin ürperdiğini hissetti.

“Lanet okçular!” diye haykırdı Tred McKnuckles.

Kendini bir taşın arkasına atarak tünelin yanına düştü. Cüceler tünelin dış bölgelerini; Bekçi Vadi’sinin güney uzantısını kolaylıkla ele geçirmişti ama derinlere ilerledikçe daha da sıkı bir direnişle karşılaşmışlardı.

Ivan Bouldershoulder ve Tred’in Felbarr’h arkadaşı Nikwillig’in de dahil olduğu Tred’in grubu uzun ve dar bir tünelde güçlü bir direnişle karşı karşıya kalmıştı.

Onların biraz uzağında orklar, yığılı taşlardan oluşan bir duvarı kazmış ve hafif mızraklarını fırlatıp, oklarını atacakları pek çok stratejik nokta elde etmişti.

Koridorun öbür ucuna aynı şekilde sığınan Ivan “Torgar solumuzdan bastırıyor,” diye seslendi Tred’e. “Geniş salonlara doğru ilerleyecek. Desteğimize ihtiyacı olacak!”

“Pöh!” diye homurdandı Tred ve kararlı bir şekilde taşın arkasından çıktı; ve anında onu başladığı yere gönderen üçlü bir okla vuruldu.

“Ah, seni aptal!” diye haykırdı Ivan.

Sallanan oklardan birini sapından tutarak “Canımı yaktı,” diye itiraf etti Tred.

“Seni buradan çıkaracağız,” diye söz verdi Ivan. Tred, iyi olduğunu vurgulamak amacıyla kollarını birleştirip başını salladı.

“Onları püskürtmek zorundayız,” diye seslendi Felbarr cücesi. “Dokuz Cehennem!” diye homurdandı hayal kırıklığına uğrayan Ivan.

Fişekliğinden bir arbalet oku çıkarıp dikkatlice nişan aldı. Bu okları IvanTn yardımıyla, arkadaşı Cadderly yapmıştı. İki ucu da som metaldendi, ortadan kesilmişlerdi; bu odacıklar küçük şişeler yerleştirmek için tasarlanmıştı. Bu şişeler hedefe çarptığı an patlayan büyülü yağ ile doluydu.

Ivan oku küçük yayma yerleştirdi -o da Cadderly’le birlikte tasarladıktan bir silahtı- sonra yüzüstü uzandı, kendini rahatlattı ve koridora doğru ateş etti.

Sadece bir arbalet olduğundan çok da hızlı atılamayan ok orklara doğru ilerledi. Barikat olarak kurulan kayalardan birine çarptı ve kayanın bir ucunu yıkarak patladı.

Ivan, “Bırak da duvarlarını budayayım,” diye seslendi Tred’e. “Bu domuzların koşarak kaçmasını sağlayacağız!” Başka bir ok daha yerleştirip nişan aldı ve tünelin içinde küçük bir patlama daha meydana geldi.

Ve tünel sallanmaya başladı.

“Ne yaptın?” diye sordu gözleri faltaşı gibi açılan Tred. Ivan’in gözleri de onunkiler gibiydi.

Çevrelerindeki gümbürtü artarken “Lanet olsun, sanki ben biliyorum!” diye itiraf etti. Ivan fişekliğine bakıp bir ok daha aldı. “Sadece küçücük bir şey!” diye haykırdı başını sallayarak ve orklara doğru baktı.

Seslerin önden değil arkadan geldiğini ancak o zaman anladı.

“O halde ben yapmadım!” diye homurdandı Ivan ve dehşete düşmüş bir şekilde arkasına baktı. “Pöh! Çökerti!” diye haykırdı Tred, “Çıkarın onları! Hepsini dışarı çıkarın!”

Ama onları tüneli boşaltmaya zorlayan gümbürtünün yaratıcılarının arkalarındaki köşeye gelmesiyle iki cücenin ve arkadaşlarının bir dakika sonra öğrendiği üzere bu bir çökerti değildi. “Karındeşenler!” diye haykırdı bir başkası.

Ivan, “Pwent?” diye sordu Tred’e ve ikisi birden duvarın arkasına sığındı.

Sorduğu sorunun cevabı uzun, monoton bir kükremeyle geldi. Bu saf bir öfke çığlığına karışan metal zırhın ve ağır botlarla atılan adımların sesiydi. Görkemli ve ağır bir kalkan tutan Thibbledorf Pwent’in öncülüğünü yaptığı ekip hızla yanlarından geçti. Bu kalkana oklar yağdı ve bir tanesi yanından geçip Pwent’in omzuna isabet etti. Bu sadece daha çok bağırmasına ve hızla koşmasına neden oldu; büyük bir hevesle ilerliyordu.

Ork yayları arka arkaya nişan aldı ve ork mızrakları dar koridorda süzüldü ama Karındeşenler, cesaretten mi aptallıktan mı bilinmez, hiç sendelemedi. Pek çoğu sıradan bir cüceyi yere serebilecek ağır yaralar aldı ama kabaran ruh halleriyle Karındeşen savaşçıları acıyı bile hissetmiyor gibiydi.

Pwent taştan barikata ölümüne çarptı; onun arkasındaki cüceler de aynısını yapıyor, kayaya yüklendikçe bedenlerinin sıkışıp ezilebileceği bir cüce rampası oluşturuyorlardı.

Ve duvar yana devrildi.

Geriye sadece birkaç ork kaldı; bazıları ok fırlatıyor, diğerleri uyduruk silahlarını sağa sola savuruyor, öbürleriyse kılıçlarını çekiyordu.

Karındeşenler canını dişine katarak karşılık veriyor, düşmanına yükleniyor, sivri zırhlarıyla onları zalimce eziyor, miğferlerindeki dikenlerle şişliyor ya da dikenli eldivenleriyle yumrukluyordu.

Ivan, Tred’in yıkılan duvarın ilerisinde yaptığı katliama yardım etmeye başladığında geride tek bir canlı ork kalmamıştı. “Hızlı davranmalı ve sizi bir defadan fazla vurmalarına izin vermemelisiniz,”

dedi leş gibi kokan Thibbledorf Pwent. Güçlü omuzlarından birine birkaç okun saplandığından bihaber gözüküyordu.

Ivan ona “Yakalayın o…” demeye başladı ama arkadan yükselen ve başka bir barikat olduğunu belirten bir haykırış lafını kesti. “Yakalayın onlan çocuklar!” diye kükredi Pwent. “Yaaaaaaah!”

Kalkanındaki taşlan silkeledi ve onu önüne tuttu. Yanından yükselen bir tezahüratla Pwent bir kez daha ölümüne ileri atıldı.

“Umarım geniş yerlere Torgar’dan çok önce ulaşmayız,” diye belirtti Ivan. Tred sadece homurdandı ve başını salladı; Ivan onun yürümesine yardım etti.

Savaşın uzağında, Bekçi Vadisi’nin kuzey zeminin altındaki sülfür dolu odada, yüzlerine örttükleri kumaşlarla ağır kokudan kendini koruyan Nanfoodle, Pikel ve bir grup cüce toplandı.

Pikel sarımtrak suyun köşesinde açılan bir çukura çömeldi. Büyü sözcükleri mırıldanıyor, elini ve kötürüm kolunu bir taşın üzerine doğru sallıyordu. Yanındaki iri cüsseli bir cüce ucunda mızrak ucu tarzı bir şey olan uzun metal tüpü dikey bir şekilde tutuyordu. Pikel büyüyü tamamladı başını sallayarak geri çekildi. Cüce uzun tüpü birden işlenebilir bir hale gelen taşa soktu. Güçlü kuvvetli kollar metali çamura bastırdı; sonunda cücenin belinden aşağısı görünmez oldu. “Taşa vurdu?” diye açıkladı.

Pikel başıyla onayladı ve rahat bir nefes alan Nanfoodle’a bakarken gülümsedi. Gnom bu işin ustalık gerektirdiğini biliyordu. İlk olarak, Pikel’in yardımıyla sıkışmış gazlara beş ayaklık bir mesafede ince bir duvar oluşturarak on ayak taş kazdılar. Hata yapma şansları oldukça azdı.

Büyülü çamur taşa dönüşünceye kadar beklediler ve gnomun onayıyla tahta çekiçler taşıyan bir çift öne çıkıp borunun üstüne vurmaya başladı.

Bu bilgiyi diğerleriyle paylaşmamış olsa da tek bir kıvılcımın mutlak bir felaket yaratacağını bilen Nanfoodle nefesini tuttu.

Boruya vuran cücelerden biri “Bitirdik,” deyinceye kadar doğru düzgün nefes almadı.

Diğer cüce, yine gnomun onayıyla, bir bıçak çıkardı ve mızrak ucunun borunun altında sıkıca durmasını sağlayan bağı kesti. Böylece uç düştü ve iki cüce borudan gelen pis kokuyla derhal tükürüp ellerini yüzlerine götürdüler.

Pikel bir zevk çığlığı atıp ileri koştu ve borunun ucunu Nanfoodle’in hazırladığı yapışkan bir maddeyle kapladı, sonra eğilip boruyu taşa dönüşen çamurla dolu bir yere mühürledi.

“Gördüğüm en tuhaf şey,” diye belirtti yanlarındaki cücelerden biri. “Lanetli gnom,” diye cevapladı diğeri.

Nanfoodle peçesinin altından yalnızca gülümsedi. Onların bu yargısına karşı bile çıkamıyordu. Tek bir sözüyle cüceler odanın dışındaki pek çok tünel ve Bekçi Vadisi’nin on ayaklık taş zemini boyunca uzanan bir metal hattı döşemişti. Tek bir sözüyle başka bir cüce grubu bu hattı uçuruma; kuzeye elli, doğuya yüz ayak uzaklığa taşımıştı. Yine onun sözüyle cüceler bu hattı uçurumun kenarına -iki ya da üç yüz ayak yukarıya-taşımaya devam etmiş, Pikel’in daha sonra onları taşa dönüşmüş çamurla mühürleyebilmesi için boruları metal iğnelerle uç uca tutturmuştu.

Pikel yanındaki cücelerle yeniden işe koyulmuştu; bazıları kova kova çamur, diğerleri zift taşıyordu. Zift hazırlanırken yeşil sakallı cüce neredeyse bütün yer altı tüplerini bağlamıştı, böylece bir saat içinde oradaki tayfa yeniden yüzeye çıkmış ve Bekçi Vadisi’nden uçuruma doğru yola koyulmuştu. Pikel yaptığı işte oldukça uzmanlaşmıştı, hatta boruları kıvırmaları gerektiği yerlerde bağlantı noktalarının ‘dirsekleme’ tekniğini de kusursuzlaştırmıştı.

Nanfoodle bu metal hat boyunca çalışan bir ekibe daha öncülük etmiş, güvenliği arttırmak amacıyla olası zayıf noktalara daha çok çivi çakılmasını ve metalin taşlarla desteklenmesini sağlamıştı.

Gnom, içlerinde en önemlisi olan ilk tüpün hâlâ sapasağlam durduğundan emin olmak amacıyla arada bir sülfürik odaya geri dönüyordu.

Sadece tamamen aklını kaçırmamış olduğundan emin olmak istiyordu.

Pwent'in zaferinden sonra, savaşan cüceler devlerin tuttuğu dağ sırtının altındaki tünellerin çoğunu almış ve bir saat içinde kalan orkları yapının kuzey ucuna göndererek güvenliği sağlamışlardı.

Bundan daha çok vakit kaybetmek istemeyen Torgar bölgeyi mühürlemelerini emretmiş -bu tabii ki Pwent'i fazlasıyla hayal kırıklığına uğratmıştı- ve böylece ustaları düşmanın önüne taştan bir duvar örmüştü. Bölgeyi araştıran Torgar orayı kazanılmış olarak ilan etmişti.

Yine de her şey daha yeni başlıyordu. Cüceler tünelin güney ucundan aceleyle ilerleyip Bekçi Vadisi'ne doğru gitmiş ve silahlarını bellerine takıp kapkara ve yapışkan bir zift dolu kovalar almışlardı. Torgar'ın ekibinin bir kısmı ellerindeki kova ve fırçalarla yeraltına giderken diğerleri Bekçi Vadisi'ne inen bir halat düzeneği yerleştirmeye başlamışlardı. Kısa bir süre içinde, boşalan ve yeniden ziftle doldurulan kovalar bu makara sisteminde gidip gelmeye başladı.

İçerideyse cüceler, duvarları ve çatıyı yapışkan maddeyle sıvayarak buldukları her yarık ve çatlağı kapatmak için çalışıyordu.

Nanfoodle'in önerdiği tasarımları kullanan diğer cüceler kendilerini koşum takımlarının uzun ipleriyle sımsıkı bağlayıp derin vadinin zemininden yukarıya kadar birbirlerine eşit uzaklıktaki yerlerini alıyorlardı. Delikleri dövmeye başlamışlar, yerden yukarıya kadar uzanan bir üstyapı inşa ediyorlardı.

Yaralarını sarmaya gelenleri inatla kovan Torgar, Ivan ve Tred tünellerin merkezinin yanındaki bölgeyi araştırmaya başlamışlardı; doğuya ve süregelen savaşın yapıldığı yere kadar uzanan yolu kapatan taşların en seyrek olduğu alanı arıyorlardı. Torgar, taşa küçük baltasıyla vurup çıkan sesi dikkatle dinleyerek temkinli bir şekilde ilerliyordu. En uygun noktayı bulduğunu düşünen Torgar kazıcılarını işe koştu. Ekip, açık havayı hissedebilmek için, çabucak, doğuya doğru uzanan bir delik açtı.

“Bu genişlik yeterli mi?” diye sordu Torgar.

Ivan, Nanfoodle’in talimatlarıyla yaptığı küçük kutunun aynalı tarafını tutup baktı. “Sığacakmış gibi duruyor,” diye cevapladı.

Yaklaşıp kutuyu sıkıca tuttu. Kazıcılar yeniden işe koyulup daha iyi ve daha sağlam olması amacıyla deliği şekillendirdi. Sonra geri çekildiler ve Ivan elinden geldiğince içeri süzülerek kutuyu, aynalı yüzü dışarı bakacak şekilde, mümkün olan en uzak yere yerleştirdi.

Ekibine “İyice sabitleyin,” diye talimat verdi ve diğer iki liderle birlikte onların zıt yönüne doğru harekete geçti. “O lanetli gnom neyin peşinde?” diye sordu Tred.

“Sana anlatamam,” diye itiraf etti Torgar, “ama Banak bana lanet tünelleri almamızı söyledi dolayısıyla ben de o lanet tünelleri aldım.”

“Evet yaptın,” dedi Ivan, “evet yaptın.”

“Çok yarar sağlayacak,” dedi Tred başını sallayarak.

“Evet,” diye onayladı Ivan. “Bu Battlehammerlar bir savaşın nasıl kazanılacağını biliyorlar.”

Torgar sırayla arkadaşlarının sırtını sıvazladı ve Ivan birden Torgar, Tred ve kendisine mağarayı ele geçirmek kadar önemli bir görevin verilişinin ne kadar ironik olduğunu fark etti; ne de olsa içlerinden hiçbiri Bruenor’un Klam’ndan değildi.

Savaş botlarından çıkan paldır küldür ses düşüncelerini dağıtıp konuşmalarını yarıda kesti. Dönüp baktıklarına

Thibbledorf Pwent’in öncülüğündeki kuvvetlerin güneye doğru hızla ilerlediğini gördüler.

“Dışarıda savaş yeniden başlıyor,” diye açıkladı yanlarından geçen Pwent. Ekibine seslendi; “Acele edin sizi ahmaklar! Bütün eğlenceyi kaçırıyoruz!”

Karındeşen taburu coşkuyla ilerledi.

Kıkırdayan iki arkadaşına “Bizimle olduğunuza seviniyorum,” diye belirtti Tred.

Bir sonraki şafaktan önce doğudaki savaş devam ederken ve Tred tedavi için rahiplere gönderilmişken, Torgar ve Ivan tünellerin kuzey ucunda; Bekçi Vadisi’ne uzanan uçurumun ağzında durmuştu.

“Bu işi tamamlamak için iyi cücelerin kanını bolca dökeceğiz,” diye belirtti Torgar hayal kırıklığıyla dolu bir iç çekişle…

“Gnomun niyetinin dağ sırtını kokutarak devleri kaçırmak olduğunu düşünüyorum,” diye cevapladı Ivan. Uçurumdan tünelin içine uzanan boru hattını tekmeledi. “Koku yayıyor.”

Çiftin önündeki cüceler hızla çalışıyor, uzun metal borunun etrafına kayalar yığıyor; taşlan metale baskı yapmamaları için büyük bir dikkatle yerleştiriyorlardı.

“Devleri dağ sırtından uzaklaştırabilmesi için oldukça kuvvetli bir koku olmalı,” dedi Torgar.

“Kardeşim öyle olduğunu söylüyor,” diye açıkladı Ivan.

İşçiler aceleyle yana koşuştururken, tünelin yanlarında duran cüce ustalarını başlarıyla selamlayıp uyardılar. Torgar ve Ivan ağır tahta çekiçlerini aldı ve bölgeye yerleştirilen tahta destekleri aynı anda yıkmaya başladı. Kayalık tünel borunun girişini ve orta kısımlarını gömerek çöktü.

“Onu iyi mühürleyin,” diye açıkladı Ivan işçilerine. “Ziftle yıkayın, pislikle kaplayın ve sonra tekrar yıkayın. Bu kokunun bize de ulaşmasını istemeyiz.”

Cüceler başlarını salladı ve hiç şikayet etmeden işe koyuldular.

Ivan onları aynı şekilde selamladıktan sonra uçuruma; koşum takımlarıyla Vadi’nin aşağısına sarkan cücelere baktı. Makaradaki kovalar çamurlu taş taşımaya ve diğerleri metal boruyu uzatmaya devam etti.

Çok fazla metal vardı.

“Lanetli gnom!” diye kendi kendine konuştu Ivan.

BİLİNÇLİ KARARLAR

Urlgen'in kamp yerinde oğluna yetişen Obould "Devler sana katılmaya karar verdiği için ne kadar da şanslısın," dedi. Ork kralı konuşurken Urlgen'in dikkatini Gerti'nin ayaz devlerinin mancınıklarını inşa ettiği batı sırtına çekti. "Bu grubun karşına çıkmış olması büyük şans."

Obould'un yanında duran Urlgen ve Gerti, ork kralının alayını ve onun işine çomak sokmaya çalıştıklarından haberdar olduğunu fark etmişlerdi.

"Değerli bir yardımı reddetmedim," diye cevapladı Urlgen ve destek bulmak amacıyla pek çok kez Gerti'ye baktı.

Ork kralı, "Obould olmadan bir zafer kazanmak için mi değerli?" diye dolambaçsız bir şekilde sordu.

Hem Urlgen hem de Gerti öfkelenip tedirgin oldu. "Ayrıca kaç -yirmi mi?- ayaz devinin yardımına rağmen cüceler hâlâ orada."

"Onları uçurumdan göndereceğim!" diye ısrarla cevapladı Urglen. "Sana ne deniyorsa onu yapacaksın!" diye karşı çıktı Obould.

"Bu zaferi elimden mi alıyorsun?"

"Daha büyük bir zafer elde etme şansımız varken küçüğüyle yetinme fırsatını elinden alıyorum," diye açıkladı Obould. "Cüceleri uçurumdan göndermek için her şeyi hazırla. Aptal cücelerin farkına varmayacağı bir yerde kuvvetlerini ikiye katlayacağım. Ondan sonra Gerti ile birlikte güneybatıya gidip vadiye batıdan saldıracağız. O zaman cüceleri uçurumdan gönderebilirsin. Kaçacak hiçbir yerleri kalmayacak."

Bakışlarını Urlgen'den kızgın ve batıdaki dağ sırtını incelediği için şaşkın olan Gerti'ye çevirdi.

"Bu uzun zaman önce bitmeliydi," diye itiraf etti dev; Obould'dan çok UrlgenTe konuşuyor gibiydi.

"Bu gecikmeyi açıkla."

"İki gün önce mancınıklar bu işi bitirecek konumdaydı" diye kükredi Urlgen. "Ama düşmanlarımız geldi ve senin devlerin, savaş aletlerini korumayı başaramadı. Bir daha olmayacak."

Son savaşın haberi kampta gün boyu konuşulduğundan "Ama cücelerin mancınıkların altındaki tünelleri yeniden ele geçirdiğine dair raporlar var," diye hatırlattı Gerti.

"Doğru," diye itiraf etti Urlgen. "Savunulmaya değmeyecek tünelleri alırken fazlasıyla cüce kaybettiler. Onlar devlere saldırmak için o kalın taşı geçinceye kadar dışarıdaki savaş çoktan bitmiş olacak."

"Ama niyetleri buymuş gibi durmuyor," diyerek devam etti. "Tünelleri kokuyla kapladılar; bizim karşı saldırı yapamayacağımız ve sizin devlerinizin yakınmasını sağlayacak kadar ağır bir koku…

Onlara dikkatli bakın; kokudan korunmak için yüzlerine peçe taktıklarını göreceksiniz."

"Bir koku onların dağ sırtından gitmesini mi sağlayacak?" diye sordu Obould.

"Bu sadece nahoş bir durum, başka bir şey değil," diye açıkladı Urlgen. "Cüceler onlara tünellerden saldıramayacağımızı kesinleştirdi. Kanatlarını koruduklarını sanıyorlar ama biz öyle herhangi bir saldırı düzenlemeyeceğiz. Tünellerdeki savaş onlara ne huzur ne de zafer getirdi."

Obould kan çanağına dönmüş gözlerini kısıp dağ sırtına baktı. Ne olursa olsun mancınıklar neredeyse tamamlanmak üzereydi ve herkes sabit bir hızla çalışmaya devam ediyordu.

“Vadi’nin batısındaki savaşı başlatmak için on mil yol gitmemiz gerekiyor,” diye açıkladı Obould.

“Güneydoğuda savaş başladığında cücelere saldır. Onları tamamen kuşat. Uçurumdan benim ordumun kollarına gönder; işte o zaman yok olacaklar ve Mithril Salonu şu anki zaferini bir daha asla hatırlamayacaktır.”

Fazlasıyla sarsılmış duran Urlgen bir kez daha Gerti’ye baktı.

“Bütün zafer Obould’un,” dedi genç ork; pek de ikna olmuşa benzemiyordu. “Obould Gruumsh’dur,” diye düzeltti ork kralı. “Bütün zafer Gruumsh’un!”

Bu sözlerden ve hem oğluna hem de deve uyarı niteliğinde hırladıktan sonra Kral Obould oradan uzaklaştı.

“Ordusu çok güçlendi,” diye açıkladı Gerti, Urlgen’e. “Senin ordunun iki katından da fazla. Ne benim savaşçılarıma ne de mancınıklara ihtiyacın olacak.”

“Cücelerin hileli kokusu onları dağdan göndermeyecek,” diye garanti etti Urlgen. “Bırakalım da mancınıklar taşlarını uçuruma ve Obould’un ordusuna fırlatsın, ha?”

“Sözlerine dikkat et,” diye uyardı Gerti.

Yine de Kral Obould Bol-Ok’un ‘yanlışlıkla’ devasa bir kaya parçası altında ezilecek olması fikrinin yüzüne yaydığı gülümsemeyi saklamadı. Yanlarından ayrılan orka; bütün kampı kontrolü altında tutan o zavallı kibirli yaratığa baktı. Daha da bir gülümsedi.

Yakaladıkları şamanı sadece sorguya çekip neredeyse hiçbir şey öğrenmeyi başaramadıktan sonra Innovindil “Coşkunluğu dindarlığından kaynaklanıyor,” diye açıkladı Drizzt’e. “Bize hiçbir şey söylemeyecek. Ne acıdan ne de ölümden korkuyor; tabii lanetli tanrıları adına ölecekse o başka.”

Drizzt mağara duvarına yaslanıp Innovindil’in sözlerinin doğruluğunu düşündü. Obould’un güneye gittiğini öğrenmişti; ama bunu şamanı yakalamadan önce zaten tahmin etmişti. Obould’un

oğlu Urlgen'in Shallows'u soyup soğana çevirip şimdi Mithril Salonu'nun kuzeyinde cücelere saldırıyor oluşu Arganth'ın itirafındaki gerçekten işe yarar tek bilgiydi. "Güneye gitmeye hazır mısın?" diye sessizce sordu Innovindil. "Mithril Salonu'nun sağ kalan cüceleriyle yüzleşip korkularını doğrulamaya hazır mısın?"

Drizzt yüzünü ovaladı ve Withegroo'nun yıkılan kulesinin korkunç görüntüsünü aklından atmaya çalıştı. Mithril Salonu'na gittiği zaman ne duyacağını biliyordu.

"O halde güneye gidiyoruz," diye cevapladı drow. "Bu Kral Obould'la görülecek işlerimiz ve hayatı bizim hareketlerimize bağlı sadık bir pegasusumuz var. Niyetim o atı geri alıp Obould'a bunların bedelini ödetmek." Innovindil gülümseyip başını salladı. Drizzt yana; şamanı tuttukları oadaya doğru baktı.

"Onunla ne yapacağız?" diye sordu. "Bizi yavaşlatacağı kesin."

Innovindil tek bir söz söylemeden yayını aldı ve odanın girişine doğru ilerledi. "Innovindil?" diye seslendi Drizzt.

Kadın yayına bir ok yerleştirdi. "Innovindil?"

Elf ok ardına ok ve sonunda üçüncü bir ok daha fırlatınca Drizzt şaşkınlıkla sarsıldı.

"Temiz ve çabuk bir şekilde ölmelerini sağlamakla onların bize göstereceğinden çok daha fazla merhamet göstermiş oluyorum," diye cevapladı elf; sesi kesinlikle duygusuzdu.

Drizzt'e baktı; ikisi de odadan yükselen bir inilti duymuştu. Innovindil tek söz söylemeden yayını bir kenara bırakıp kılıcını çekti ve odaya yürüdü.

Davranışları Drizzt'i rahatsız etti. İnsan efendisi tarafından yanlış anlaşılıp dövülen ve sonra da öldürülen tutsak bir goblini anımsadı.

Ama drow bu görüntüyü aklından attı. Yakaladıkları yaratık o goblin gibi değildi. Şeytanın fanatik bir takipçisi olan ork şamanı yok etmek, yağmalamak, yakmak, yıkmak ve ele geçirmek için yaşamıştı.

Drizzt, Innovindil'in sözlerinin doğruluğunu biliyor ve kadının orklardan çok daha fazla merhamet gösterdiğini düşünüyordu.

Kamptan ayrılmak üzere eşyaları toplamaya başladı. Güneye gitme zamanı gelmişti. Ya da belki de çoktan gelip geçmişti.

Regis karanlıkta oturuyor, arkadaşı Bruenor Ta geçirdiği zamanları düşünüyordu. Buzyeli Vadisi'nde beraber ne çok vakit geçirmişlerdi… Bruenor ona Maer Dualdon'da balık tutar -ya da tutar gibi yaparken-ne kadar da çok rastlamıştı… Bruenor onu azarlamıştı; Regis o sözleri hâlâ duyabiliyordu.

“Pöh! Gümbürgöbek! Bulabildiğin en uyuşuk işi yapıyorsun ama onu bile kalbinle yapmıyorsun!”

Göl kenarındaki o anlarda Bruenor'un ‘nasıl balık tutulacağını göstermek amacıyla’ genellikle kendisinin yanına oturduğunu anımsayan buçukluğun yüzünde buruk bir gülümseme belirdi.

Buzyeli Vadisi'ndeki nadir sıcak günlerden faydalanmak için muhteşem bir yoldu.

Bruenor hâlâ hayattaydı. Regis, Cordio ve Stumpet'in bu sessiz gecede onun yanına gidip şifalı büyü yapıyor olduğundan şüpheleniyordu. Onun emirlerini dinlemeyeceklerdi -bunu açıkça belirtmişlerdive Regis'in vekilharç olması Mithril Salonu'nun iki temel rahibini pek de etkilememişti.

Regis onların kendi adına karar veriyor olmasına aslında seviniyordu. Bruenor'un ölmesini yeniden talep edecek yüreğe sahip olup olmadığını bilmiyordu.

Ama yine de, buçukluk, Mithril Salonu'nun hatırı adına Bruenor'un hayatta kalması gerektiğini söyleyen bu iki inatçı rahiple hem fikir olamıyordu. Bruenor Battlehammer'ın simgelediği değeri öne sürmüşlerdi ama Regis o an kimsenin Bruenor'u bir kral olarak görmediğini düşünüyordu.

Bütün adamlarının korkunç bir savaşta olduğunu ve pek çoğunun ya yaralandığını ya da öldüğünü bilen hiçbir kral orada öyle yatmazdı.

Karanlık odada “Bir çözümü olmalı,” diye mırıldandı Regis. Oturdu ve gözlerini karanlığa dikti.

Daha çok seçenek olmalıydı.

Düşünceleri dönüp durmaya ve tüm parçalar yerlerine oturmaya başlayınca Regis birden doğruldu.

Cordio’nun ve Stumpet’in sözlerini düşündü. Eski dostu Bruenor’u ve onunla geçirdiği zamanlan düşündü. Cücenin inatçılığını, gururunu, sadakatini ve cömertliğini anımsadı. Regis, orada; karanlıkta kalbiyle aklını birleştiren cevabı buldu.

Uzun zamandır şüphe içinde olan Mithril Salonu’nun vekilharcı Regis bir süredir hissetmediği büyük bir kararlılık ve midesine yayılan bir ateşle odasından hızla çıkıp Cordio MuffınheadT bulmak üzere cücelere ait yapının içine daldı.

NANFOODLE’İN EJDERHASI

“Köşeleri sıkı tutun!” diye bağırdı Banak Brawnanvil -tükenmiş- ordusuna.

Cücelerin savunması yıpranmakla kalmamış, Banak’ın düzinelerce cücesi de oradan ayrılmış ve NanfoodleTa çalışmaya gitmişti. Bekçi Vadisi’nin altındaki tünellerden uçuruma kadar uzanan metal boruları sağlamlaştırıyorlardı. Bu, savaş lordunu savunmaya yönelik bir taktik uygulamak, karşı saldırı yapamadan yeni ve ağır saldırılardan korunmak zorunda bırakmıştı.

Banak'ın cüceleri direniyordu ve orklar onlarla uğraştıkları sürece de direneceklerdi. Ama savaş lordu cüce sürekli sola; kuzeybatıdaki dağ sırtına ve mancınıkları tamamlamakla meşgul olan devlere bakıyordu. Uzaktaki dağdan arada sırada yükselen beyaz bir parıltı cücenin dikkatini çekiyordu.

Keşif kollarının verdiği rapora göre Nanfoodle'm yaydığı koku taşların arasından yükselip dağın üzerinde leş kokulu san bir bulut yaratarak devleri sarmıştı; ama gördüğü kadarıyla, bu rahatsız edici durum devlerin dağlardan gitmesini sağlayamamıştı ve bu Banak'ın cesaretini kırıyordu. Büyük yüzlerini örtülerle sarmış ve işe devam etmişlerdi; hâlâ da devam ediyorlardı.

"Zamanımız tükeniyor Banak," diyen bir ses duyuldu. Savaş Lordu, Ivan Bouldershoulder'a döndü.

"Onları geri püskürteceğiz," diye cevapladı Banak.

"Pöh! Orklar dert değil," dedi gözüpek Ivan. "Ama küçük hile-karın numarası bir işe yaramıyor.

Devlerin hâlâ çalışıyor olduğunu kendi gözlerinle görüyorsun. Bir dahaki gün doğumuna mancınıklarını tamamlayıp saldırıya başlamış olacaklar. Durdukları yerden bizi dümdüz edecekler."

Banak kızarmış gözlerini ovaladı.

"Vadi'den aşağı inmeyi düşünebiliriz," diye önerdi Ivan.

Banak başını salladı.

"Küçük adam hâlâ çalışıyor," dedi huysuzca. "Onunla çalışan yüüüz adamım var." "Bildiğim kadarıyla hattı sağlamlaştırıyor," diye karşı çıktı Ivan.

Banak'a kendisini izlemesini söyleyip batıya; Bekçi Vadisi'ne bakan uçurumdan aşağı inen cüce hattına yöneldi. Kısa bir sonra, uçurumun tepesinde durmuş tomar tomar parşömen kağıdına ve onların üzerindeki şekillere bakan Nanfoodle ve Ivan'ın kardeşine rastladılar. Nanfoodle arada bir eğilip aşağı bağırıyor, cücelere bağlantı noktalarını yeniden ziftlemelerini söylüyordu.

Ivan’la birlikte ikiliye yaklaştıklarında Banak, “Bu kokuyu dayanılmaz kılacak ve devleri kaçıracak mı?” diye sordu. Nanfoodle dönüp ona baktı ve üzgün olduğu açıkça görülen gnomun yüzündeki bütün kan çekildi.

“Sakin ol küçük adam,” dedi Banak. “Bu koku onları hiç değilse yavaşlatıyor ve bunun için sana minnettarız.” “Kokuyu almamaları gerekiyordu!” diye bağırdı Nanfoodle.

“Ptooey!” diyen Pikel tükürükler saçarak onu onayladı. Ivan kardeşine bakıp başını salladı.

“Amaç dağ sırtını kokutmak değildi,” diye açıklamaya çalıştı Nanfoodle. “Bu, sıcak havanın… Zift tünelleri mühürlemeliydi… Bu denli yoğun bir şey inşa etmeliydik…”

Kekeledi ve üzerinde Banak’ın anlayamadığı sayılar ve formüller bulunan bir parşömen kağıdını aldı.

“Ne demek istediğini anladın mı?” diye sordu Banak, Ivan’a.

“Devler kokuyu almamalıydı,” diye açıkladı Ivan.

“Ama o zaman mancınıkları rahatlıkla yapıyor olurlardı,” dedi savaş lordu.

“Evet,” diye onayladı Ivan.

“Ama o zaman…” diyerek söze başladı Banak ama susup başını salladı.

Gözünün ucuyla Nanfoodle’a aklının karışık olduğunu belli eden bir bakış attı, sonra tekrar başını salladı ve metal boru hattını sağlamlaştırmaya çalışan cücelere baktı. O cüceler orklara karşı kurdukları savunma hattını da güçlendiriyor da olabilirlerdi.

Banak homurdanarak savaş alanına geri döndü. “Hayır, anlamıyor,” dedi Nanfoodle, Ivan’a.

Sarı sakallı cüce yamuk yumuk ellerini kaldırıp küçük adamı sakinleştirmeyi çalıştı. “Ve hiçbir zaman da anlamayacak,” diye cevapladı Ivan.

“Koku sızmamalıydı,” diyen Nanfoodle kendini kaybetmişcesi-ne her şeyi açıklamaya çalışıyordu.

“Biliyorum küçük adam,” dedi Ivan ona güvence vererek.

“Bom!” diye sessizce mırıldandı Pikel.

“Onu hapsedip yoğunlaştırmalıydık…” diye ısrar etti Nanfoodle.

Ivan “Biliyorum küçük adam,” diyerek onun lafını kesti ama Nanfoodle abuk sabuk konuşmaya devam etti. “Bu leş koku onları hiçbir zaman buradan uzaklaştırmayacak; daha yoğun olduğu tünellerde belki…”

“Küçük adam,” dedi Ivan ve Nanfoodle gezinmeye başlayınca heyecanlı gnomun ilgisini çekinceye kadar ona seslenmeye devam etti.

“Küçük adam, kutunu yaptım,” diye hatırlattı Ivan.

Nanfoodle’un omzunu sıvazladıktan sonra savaş alanındaki yardım etmek üzere Banak’ın arkasından koşturdu.

Ivan adım atarken batıya; dağ sırtının ilerisine, güneşin doğduğu ve alacakaranlığın bölgeye yayıldığı yere bakıyordu. Sonra bakışlarını dağ sırtına ve delicesine çalışan devlerin karanlık siluetlerine kaydırdı.

Ivan bir sonraki gün doğumunda tüm sorunlarının üçe katlanacağını biliyordu.

“Cücelerin planı işe yaramıyor patron,” dedi ork komutanlarından biri Urlgen’e.

Urlgen’in emirlerini dinleyen iki ordunun tam ortasında duruyorlardı. Bu emirlerin bir kısmı; cücelere karşı savaşı sürdürme komutu, kendisine, bir kısmıysa hâlâ düşmandan uzakta; kamp yerinde olan babasına aitti.

Urlgen batıya; dağ sırtına ve devlere bakıyordu. Savaş alanındaki kum saati doluyordu; Obould batıdaki saldırının şafak vaktinde tüm şiddetiyle başlamasını emretmişti. Bu, Urlgen’in

cüceleri uçuruma göndermesi gerektiği anlamına geliyordu ve dev mancınıklar olmadan bunu yapmak hiç de kolay bir iş olmayacaktı.

“Hazır olacaklar,” diye belirtti alt komutan. Urlgen yüzünü ona döndü.

“Cüceler ve leş kokuları devleri durdurmadı,” dedi ork.

Urlgen başıyla onayladı ve gözleri yeniden batıya döndü. Orklar şafak vaktinden önce mancınıkların hazır olacağını garanti ediyorlardı.

Kuzeydeki savaş, Urlgen’in niyeti bu olmadığından, olabilecek tüm şiddetiyle değil de cücelerin tamamen geri çekilmesini engelleyecek şekilde devam ediyordu. Babası bütün bölgeyi kuşatıp, onların etrafını sarıncaya kadar cüceleri orada tutmalıydı.

Ork lideri hafifçe inledi ve sabırsızlıkla yumruğunu sıktı. Şafak ona büyük zaferini taşıyacaktı.

Nikwillig küçük aynayı avuçlarında yuvarlayıp durdu. Önce batıya ve dağ sırtına, sonra da doğuya ve yüksek tepelere baktı. Uçurumun kenarındaki ufak bir tepeye odaklandı; çok yüksek değildi ama oldukça dikti. Güneş ışınlarını yakalamak için gitmesi gereken yer orasıydı. Banak kaybederse oradan dönmesi neredeyse imkansız olurdu.

“Neler duyuyorum?” diyen Tred ona seslendi ve bu huzursuz edici düşünceleri dağıldı. Nikwillig hızlı adımlarla kendisine yaklaşan Felbarr Kalesi’nden olan arkadaşına baktı. Nikwillig’in önünde beliren Tred “Neler duyuyorum?” diye bir kez daha sordu.

“Biri yapmak zorunda.”

Tred ellerini kalçalarına koyup kamp yerindeki koşuşturmaya baktı. Beraberinde bir çift yaralı cüce getirerek savaş alanından yeni dönmüştü ve şimdi tekrar gitmeye niyet ediyordu.

“Neden bizimle birlikte orada olmadığını merak ediyorum,” dedi.

“Yardım etmekten çok sorun yaratırım ve sen de bunu biliyorsun,” dedi Nikwillig. “Hiçbir zaman iyi bir savaşçı olmadım.”

“Pöh! Gayet iyiydin!”

“Benim yerim orası değil Tred. Bunu sen de biliyorsun.”

“O zaman Kral Emerus’un yanına kaçabilirsin; hem de yeni haberlerle…” diye cevapladı Tred. “Bunu yapmanı istiyorum; ikimizi de burada tutan şey senin inatçılığındı!”

“Ve biz buraya aitiz,” diye çabucak cevap verdi Nikwillig. “Bruenor ve Mithril Salonu’na en azından bu kadarını borçluyuz. Ve emin ol, Tred’in orada; yanlarında savaşıyor olmasından oldukça memnunlar.”

“Ve Nikwillig’in!”

“Pöh! Ben tek bir ork bile öldürmedim ve sen ya da diğerleri beni oradan çekip çıkarmasaydı pek çok kez ceset olmuştum bile.”

“Yani bu yolu seçiyorsun?” diye kuşkulu bir şekilde sordu.

“Biri yapmak zorunda,” diye tekrarladı Nikwillig, “Bence harcanabilecek tek adam benim.”

“Peki ya Pikel?” diye sordu Tred. “Ya da lanetli gnom Nanfoodle; tüm bu çılgınlık zaten onun fikriydi.”

“Pikel tek koluyla muhtemelen oraya tırmanamaz bile. Ve Nanfoodle’a burada ihtiyaç olabilir -bunu sen de biliyorsun. Pikel’e de öyle-ne de olsa şimdiye kadar çok faydası dokundu. Neyse Tred bırak sızlanmayı. Bu benim için oldukça iyi bir iş ve sen de bunu biliyorsun. Bu işi herkes kadar iyi yapabilirim ve burada en az özlenecek olan kişi de benim.” Tred itiraz etmeye yeltendi ama Nikwillig onun karşısına dikildi; haşin ifadesi yaygaracı cücenin konuşmasını engelledi.

“Ayrıca bunu yapmak istiyorum,” diye açıkladı Nikwillig. “Tüm kalbim ve ruhumla… Battlehammerlara olan borcumu ödeyeceğim.” “Buraya, hatta herhangi bir yere dönmekte oldukça zorlanabilirsin.”

“Eğer bu söylediklerin doğruysa o zaman sen ve oradaki herkes de zor anlar yaşayacak demektir,” dedi Nikwillig. Homurdandı ve

birden kahkahalara boğuldu. “Sen kokuşmuş ork denizine hücuma geçeceksin ama benim için korkuyorsun, öyle mi?”

Bu şekilde düşününce Tred de güldü. Uzanıp uzun zamandır tanıdığı arkadaşının omzunu sıvazladı.

“Hayatlarımızın birbirimizden bu kadar uzak yerlerde son bulabileceği düşüncesi hoşuma gitmiyor,” dedi. Nikwillig onun bakışlarına ve dokunuşuna aynı şekilde karşılık verdi ve “Benim de… Ama elimden geldiği kadar yardımcı olmak istiyorum ve bu iş Nikwillig için biçilmiş kaftan!” Tred bir kez daha karşı çıkmaya kalktı - bunu istemsizce yapıyordu-ama Nanfoodle yine onun sözünü kesti.

“Ve bunu sen de biliyorsun!” dedi sıkıntılı bir şekilde.

Tred sessizliğe gömüldü ve arkadaşına uzun uzun baktı. Sonunda yavaş yavaş, tereddüt ederek başını salladı. “Sen dikkatli ol”

“Unuttun mu?” dedi Nikwillig gözü parıldayarak. “Nasıl kaçmam gerektiğini biliyorum!”

Yamaçtan gelen bir çığlık dikkatlerini o yöne çekti. Orklar cüce savunmasını delmişti; çok ciddi bir şey değildi ama birkaç sakallıyı tehlikeye sokmak için yeterliydi.

“Moradin bana güç ver!” diye inledi Tred ve doğruca yamaca yöneldi.

Nikwillig uzaklaşan arkadaşını izlerken gülümsedi, sonra tekrar doğuya ve görkemli dağlardaki karanlık siluetlere doğru döndü. Rotasını ve dağın yerini belirlemek amacıyla bir kez daha dikkatlice baktıktan sonra başka tek bir söz söylemeden aynayı çantasına yerleştirdi ve hayatının son yolculuğu olarak gördüğü serüvene atıldı.

Saatler sonra gökyüzü hâlâ karanlık ama doğu, yaklaşan şafağın parıltısını taşırken Banak’a, güneybatıda, Bekçi Vadisi’nin batı ucundaki cücelere doğru hızla ilerleyen bir ork birliğinin görüldüğü söylendi. Cüce çabucak bütün liderleri ve Nanfoodle, Pikel ve batı bölgelerini sihir kullanarak tek başına dolaşıp kendisine bu haberi getiren Shoudra Stargleam’i bir araya topladı.

“Oldukça büyük bir ordu,” diye uyardı Shoudra. “Büyük ve güçlü bir ordu. Arkadaşlarımız uzun süre dayanamayacakları bir saldırıya maruz kalacak.”

Bu iç karartıcı haberler bütün cücelerin birbirine bakmasına neden oldu.

“Şu anda uçurumdan aşağı inip her şeyden vazgeçmemiz gerektiğini mi söylüyorsun?” diye sordu Banak.

Shoudra’nın buna verilecek bir cevabı yoktu. Banak, Nanfoodle’a döndü.

“Burada zafer kazanmayı umuyorum,” diye açıkladı. “Ama devler ordularımıza iri kayalar fırlatmaya başlarsa bunu yapamayız. O zaman senin planına geçeriz gnom.”

Nanfoodle kendine güveniyor gibi durmaya çalışıyordu; ama boşuna…

“Gitmemiz gerekiyorsa gitmemiz gerekiyordur,” dedi Banak onlara. “Ama bu ork domuzlarının canını yakmamız gerektiğini düşünüyorum; hem de fazlasıyla yakmalıyız.”

Thibbledorf Pwent hırladı.

“Hızla geliyorlar,” diyerek araya girdi Ivan Bouldershoulder. “Kuzeyi talan ediyor ve yeni bir saldırıya hazırlanıyorlar.” “Çünkü devlerin yakında salvoya başlayacağını biliyorlar,” diye açıkladı “Wulfgar.

“Ama o devler fırlatmazsa…” dedi Banak çekinerek.

Tekrar Nanfoodle’a döndü; herkesin gözleri gnomun üzerindeydi. “Ooooo!” diye tezahürat yaptı Pikel kamburu çıkmış küçük simyacıya.

“İşe yarayacak mı?” diye sordu Banak. “Ooooo!” dedi Pikel yeniden ve yumurğunu havaya kaldırdı.

“Koku duyulmama…” diye cevap vermeye çalıştı Nanfoodle fakat sonra sustu ve derin bir nefes aldı.

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Sanırım…”

“Sanıyor musun?” diye azarladı Banak. “Burada binden fazla cüce var küçük adam. Sanıyor musun?

Şimdi savaşalım mı yoksa aşağı mı inelim?”

Zavallı Nanfoodle ne cevap vereceğini bilemiyordu ve küçük omuzlarına bu ağır sorumluluğu almak istemiyordu. “Oooo!” diye haykırdı Pikel.

“İşe yarayacak,” diye ekledi Ivan.

“O zaman kalmalı mıyız?” diye sordu Banak.

“Bu kararı siz vereceksiniz,” diye cevapladı Ivan. “Ama devlerin kuyuruğumuzu sıkıştırıp kaçmamızı istediğini düşünüyorum!”

İleri doğru bir adım attı ve Nanfoodle’in omzunu sıvazladı. “Oooo!” diye haykırdı Pikel.

“Orklar yeniden geliyor,” dedi diğer cüce rahip Rockbottom. “Bu sefer ki büyük bir saldırı.”

“Güzel. Ben de sıkılıyordum!” dedi akşamki savaştan sonra üstü başı zaten kan içinde olan Thibbledorf Pwent. Kanların bir kısmı ona, çoğunluğu ise talihsiz düşmanlarına aitti.

“Şafağa bir saat var,” diye belirtti Ivan.

“Nikwillig oraya ulaşmayı başarırsa çok daha az” dedi Catti-brie. “O halde dayanmalıyız,” dedi Banak.

Nanfoodle’a dönüp başını salladı; bu zor zamanlarda gnomun fazlasıyla tuhaf planına destek olduğunu göstermek için yapabileceği tek hareket buydu, elinden başka bir şey gelmiyordu. Banak çok fazla riske giriyordu; hem kendisi hem de etrafındaki herkes bunun farkındaydı. Kayalar fırlatan devler ve ork baskısıyla cüceler uçuruma ve oradan Bekçi Vadisi’ne gitmek de zorlanacaktı. Shoudra’nın söyledikleri doğruysa Bekçi Vadisi’ne inmek yaşayacakları sorunların en önemsizi ve aldıkları kararların en kötüsü olacaktı.

“Onları geri püskürt Thibbledorf Pwent,” diye emir verdi Banak. “O domuzlan bizden uzak tut.”

Pwent cevap olarak bir şarap tulumu çıkarıp Banak’ı selamlarcasma alnına götürdü ve kana susamış ama aynı zamanda da hurdası çıkmış Karındeşen Taburu’na katılmak üzere koşarak oradan uzaklaştı.

Bütün gözler yine Nanfoodle’a döndü; gnom bu endişeli bakışların altında eziliyor gibiydi. Planı işe yaramalıydı ama gelişmeler umut vaat etmiyordu.

Kısa bir süre sonra, Pwent cücelerini karşı atağa geçirince, yamaçta yeniden savaş çığlıkları yükseldi. Aradan çok geçmeden Bekçi Vadisi’nin batı bölgesinden başka bir savaş sesi duyuldu.

Birkaç dakika sonra ilk dev mancınığı atışa geçti. İri bir kaya uçurumun yanındaki cüce hattına doğru uçtu.

Bir araya topladığı Karındeşenlere “Derilerinizi aldınız mı?” diye sordu Thibbledorf Pwent.

İçlerinden biri keseler yapmıştı. “Bazılarınızın ihtiyacı olmayacak,” diye ekledi ciddi bir ses tonuyla. “Ve bazılarınızın ise onları alamama ihtimali var ama yerinizi biliyorsunuz!”

Karındeşen Taburu hep bir ağızdan bağırdı.

“Gidin ve onların hattını yarın,” diye talimat verdi öfkeli cüce. “Onları geri gönderin ve üzerinde öleceğiniz toprakları alın!”

Birlik aşağı doğru ilerledi. Bu, ork hattına yapılacak olan bir başka öfkeli hücumdu. Pwent ork hattını ve onların müttefiklerini paramparça eden birliğini yamaçtan aşağı, daha önce hiçbir cücenin gitmediği kadar uzağa götürdü. Amaçları hasardan çok karmaşa yaratmaktı -bu kana susamış

Karındeşen Taburu için bile çok kolay bir iş değildi-ve onlar da bunu yaptı.

Ork saldırısı bozguna uğratıldı ve çoğu geri çekilmek zorunda Thibbledorf Pwent düzeni koruyor; Karındeşenlerin alışılmış

kovalamacasma izin vermiyordu. Onları selamlamak için şarap tulumunu kaldırdı. Sonra yerde daha sonra kullanabileceğini düşündüğü bir kırık silah buldu ve onu alırken, niyetini belli etmek amacıyla, yanındakilere göz kırptı.

Orklar okyanusta oluşan bir med cezir gibi geri çekilip bir sonraki dalga için güç topladılar. Bu kısa süreli sükunet anında devlerin mancınıkları şafak öncesinin renklerini taşıyan gökyüzünü iri kayalarla doldurdu. Kayaların pek azı isabetliydi dolayısıyla ilk yaylım ateşi çok da etkili değildi ama bütün cüceler bu durumun çabucak değişebileceğinin farkındaydı.

“Doğuyu tutmalıyız!” diye haykırdı Tred diğerlerine; aslında en çok savaşın başlagıcmdan beri o hattı tutan VVulfgar’a sesleniyordu.

Wulfgar ona sert bir bakış attı ve bu Felbarr cücesine başından beri bildiği bir şeyi hatırlatarak onu susturdu; Nikwillig onların yanına dönmekte çok zorlanacaktı.

Gergin olan Banak uçurumun kenarında hızlı adımlarla dolanıyor; hem kuzeydeki savaşa hem de güneybatıya bakıyordu. ‘Bu kadar,’ diye düşündü.

Hem kendilerinin hem de düşmanlarının güçleri son noktaya ulaşmıştı. Orklar kuzeyden ve batıdan yaklaşıp arayı kapatıyor, devler Banak’ın arka birliklerini sindiriyordu.

İri bir kaya yakınlarda bir yere düşüp Banak’ın yanma sekti; neredeyse onu uçurumdan aşağı yuvarlıyordu.

Çetin cüce geri çekilmedi, sadece çevreyi gözlemlemeye devam etti; gözleri, aydınlanan gökyüzünü tarıyordu. “Haydi Felbarrlı Nikwillig,” diye fısıldadı ve bu sözcükler ağzından çıktığı anda doğu yamacının öbür tarafındaki şafağın ilk ışıklarını yakalayan aynanın parıltısını gördü.

Bunu diğerleri de fark etti; bir kısmı heyecanla doğuyu gösteriyordu. Doğudaki Catti-brie elindeki yayıyla Banak’a doğru koşmaya başladı. Nanfoodle, Shoudra ve Pikel de aynı şekilde batıdan kendisine doğru ilerliyordu.

Uzaktaki aynaya bakan Shoudra “Göster onu, göster onu,” diye sessizce yalvardı. Nanfoodle ellerini önünde birleştirdi; neredeyse hiç nefes almıyordu.

“Orada!” dedi Catti-brie; Nikwillig’in seyyar güneş ışığının sonunda başka bir aynayı yakaladığı ve göz kamaştırıcı bir parlaklığa büründüğü dağ sırtını gösteriyordu. Kadın yayını kaldırdı. Banak ve diğerleri nefeslerini tuttu.

Onların aşağısında savaş daha da kızıştı. Öncekinden de fazla ork yamaca akın ediyordu. Ellerinden geleni ardlarına koymayacakları bir saldırı olacağa benziyordu. Bir yandan da cücelere geri çekilmelerini haykırıyor hatta Bekçi Vadisi’ne dönmelerini söylüyorlardı.

“Ne yapacağız?” diye sordu Catti-brie; o da diğerleri gibi Nanfoodle’a bakıyordu.

Nanfoodle üfleyip püflemeye başladı ve bir an için yere yuvar-lanacakmış gibi göründü. Boru hattının birleşme yerlerinden birinin yanında oturan Pikel’e baktı.

Nanfoodle bu görüntüden; yeşil sakallı cücenin uçarı güveninden güç aldı. Gnom derin bir nefes aldı ve Pikel’i başıyla selamladı.

“Ooooo,” diye haykırdı Pikel Bouldershoulder.

Druid elini tüpleri birleştiren taşa koyup sıkıca bastırdı; onu dümdüz ederek orayı mühürledi.

Nanfoodle derin bir nefes aldı, yutkundu ve kendini sağlam durmaya zorladı.

“Dümdüz ateş edin!” diye haykırdı, hafifçe sızlandı ve kendini yana attı.

Catti-brie, Taulmaril’i kaldırıp, IvanTn yaptığı, dağ sırtına yerleştirilmiş kutunun kenarındaki parlayan aynaya nişan aldı.

Devler iri kayalar fırlatmaya devam etti; bir yığın cüce üstlerine yağan taşları görünce korkuyla haykırdı. Catti-brie geri çekildi ama

Nikwillig’in aynası biraz kaymış ve dağdaki yansıtıcı birden kararmıştı.

Kadın nefesini tutup hazırda beklemeye devam etti. Aşağıdan “Yarık!” diye bağıran bir cücenin sesi duyuldu. Banak, kadına “Vur onu,” diye yalvardı.

Kadın ne nefes aldı ne de okunu fırlattı. Nikwillig’e güvenip bekliyordu. Onun yansıttığı güneş ışınlarının, hedefini arayarak, dağın karanlık taşlarının arasında kıvrıldığını gördü.

“Haydi,” diye fısıldadı Shoudra. “Göster onu.”

Banak onların yanından koşarak uzaklaştı.

“Geri çekilin!” diye bağırdı savaş alanındakilere. “İkinci bir sıra oluşturun!” diye haykırdı uçurumun yakınındakilere. Onlar itişip kakışıyor, artan saldırılardan kurtulmak için bir çare arıyorlardı.

Catti-brie başka hiçbir şey düşünmeden sadece o kıvrılıp duran ışığa; yansıyan güneş ışınlarına odaklandı. Batı karanlığında bir parıltı görüldü.

Taulmaril vızıldadı ve gümüş ok metrelerce yol gitti. Kadın bölgenin geneline nişan alıp ikinci ve üçüncü oku aynı anda ateşledi.

Birinci ok hedefe ulaşıp aynanın camını kırdıktan sonra onun arkasındaki tahtaya çarptığından aslında bunu yapmasa da olurdu. Ok tahtayı geriye itmiş, şişeyi devirmiş ve büyülü, patlayıcı yağ hayat bulmuştu.

Kısa bir an için hiçbir şey olmadı ama sonra… BOM!

Sanki dağın arkasından güneş yükselmiş gibi bütün batı aydınlandı. Dağdaki her yarıktan alevler fışkırıyor, şaşkına dönen devlere ve mancınıklarına doğru yayılıyordu. Alevler ona hayranlıkla bakan izleyecilerin şimdiye kadar hiç görmediği kadar yükseğe çıkıyorlardı. Nanfoodle’in ateşi yerden bin ayak yükseğe ulaştı ve beraberinde taşıdığı tozlar, kayalarla geceyi gündüze dönüştürdü.

Alevler sadece kısa bir süre böyle kaldı ve gazlar, soluklarını tutan izleyecilerin ağızlarını açık bırakarak, şiddetli bir patlama

yarattı. Catti-brie'nin, Shoudra'nın, Nanfoodle'in, cıyaklayan Pikel'in, gözleri faltaşı gibi açılan Banak'ın, savaşçıların, cücelerin ve orkların üzerlerine bir sıcak hava dalgası yayıldı ve hepsini yere yatırdı.

Bu sıcak havayla birlikte bir enkaz oluştu; irili ufaklı tonlarca taş savaş alanına döküldü. Yamaç kuzeye uzak olduğundan bu taş yağmuruna en çok orklar maruz kaldı; tek bir patlamayla yüzlercesi yere serildi.

Batıda, bir zamanlar eşit bir şekilde dağılan dağ sırtında parçalara ayrılmış bir hat vardı.

Mancınıklar ve devler -çok azı bir şekilde sağ kalmıştı- alev almıştı; makinalar parça parça dökülüyor, devler çılgınca koşuşturuyordu.

Nanfoodle yerden kalktı ve aptal aptal batıya bakmaya başladı.

"Yıllar önce büyücüyü ziyaret ettikten sonra bana anlattığın ateş topunu hatırlıyor musun?"diye sordu herkes kadar sarsılmış olan Shoudra'ya.

"Elminster'in infilakı, evet," diye cevapladı şaşkına dönen kadın. "Şimdiye kadar atılmış en büyük ateş topu." Nanfoodle parmaklarını şıkırdattı ve "Artık değil," dedi. "Oooo!" diye cıyakladı Pikel Bouldershoulder.

ŞOK DALGALARI

Cesur Günbatımı sırtındaki iki biniciyle dağlarda ilerlerken hiç şikayet etmedi. Atı Innovindil sürüyor, Drizzt, kolları kadının beline

sarılı, onun arkasında oturuyordu.

Uçmak Drizzt'in yaşadığı en güzel ve en etkileyici deneyimlerden biriydi. Pelerini ve beyaz saçları rüzgarda salınırken hava akımının etkisiyle gözüne yaşlar dolmasını engellemek için gözlerini kısması gerekiyordu. At üzerinde olmasına ve kendi iradesiyle hareket etmemesine rağmen sanki dünyanın sınırlarını aşıyormuş gibi hissediyor ve bunu bir şekilde ölümlülüğün sınırlarını aşmakla eş değer bulup kendini tamamen özgür hissediyordu.

Uçarlarken InnovindiPle konuşmayı denemişti ama rüzgar fazla şiddetli olduğundan birbirlerine bağırmak zorunda kalmışlardı.

Dolayısıyla Drizzt sadece bu gezinin, yüzüne çarpan havanın ve şafak öncesi serinliğinin tadını çıkarmaya karar verdi. Güneye; Kral Obould'un ordusunun oldukça uzağına gidiyorlardı. Varacakları yer Drizzt'in üzerinde korkunç bir ağırlık oluştursa da korkularını erteliyordu; en azından kanatlı atın üzerinde yaptığı yolculuk ona muhteşem zevkler sunuyordu. Mithril Salonu'na yaklaştıklarında ne ile karşılaşacaklarını bilmiyorlardı. Obould cüceleri oraya mühürlemiş olabilirdi ve Bruenor'un halkıyla iletişim kurma şansı elde edemeyebilirlerdi. Cüceler istilacılara direniyor olabilirdi; belki de Drizzt ve Innovindil yığınla ork cesedinin üzerinden geçecekti. Önlerinde sonsuz olasılık vardı ama

Drizzt hepsinden sıyrılmayı başarıp sadece uçma hissinin tadını çıkardı.

Önlerinde ve sağ yanlarında şafak öncesinin yarı karanlığı vardı ama solda; doğuda gökyüzü, doğmak üzere olan güneşin yarattığı pembeliği taşıyor ve soluk maviye büriinüyordu. Drizzt ufukta beliren kırmızımsı güneşi ve doğudan yükselen ilk ışınları huşu içinde izledi.

Innovindil'in kendisini duyamayacağını bilse de "Güzel," diye mırıldandı.

Drizzt'in gözleri doğudan batıya yayılan sabah parlaklığını takip etti. Yok olan geceye son bir kez göz atabilmek için bakışlarını çevirdi.

Gün ışığı birden her yeri kaplamıştı! Drizzt bunun gün ışığı olmadığını fark etti; turuncu bir parlaklık, gökyüzüne yükselen turuncu bir alevdi ve bu ateş o denli büyüktü ki anında her yeri aydınlatmıştı. Alevler o kadar yükseldi ki pegasusun üzerindeki iki elf, zirveyi görebilmek için yukarı bakmak zorunda kaldı.

Günbatımı kişneyip toynaklarını havaya savurdu. Innovindil de aynı şekilde şaşkındı, hakimiyeti ele alıp atı yere indirmeye başladı.

“Bu da nesi?” diye haykırdı kadın.

Drizzt de bağırmak üzereydi ama patlamanın yarattığı sıcak hava dalgası onlara kadar geldi ve neredeyse düşmelerini sağlayacak kadar onları sersemletti. Rüzgar toz ve tortu taşıyordu ve üçü birden; elf, drow ve pegasus, kendilerini korumak için gözlerini kıstı.

Günbatımı yere inmek için çıldırıyordu; hızla alçaldılar. Innovindil sıkı tutunup ona rehberlik etti ama Drizzt bu anı hızla sönen atşe topunun aydınlattığı çevreyi incelemek için kullandı. O kısacık anda drow uzaktaki savaş alanını gördü, Bekçi Vadisi’ne uzanan yamacı tanıdı ve cücelerin canlarını dişlerine katarak savaştıklarını hemen anladı. Yere indiklerinde “Neler oluyor?” diye çaresizlikle sordu Innovindil. “Bir ejderhayı mı uyandırdılar?”

Hayatı boyunca böyle bir patlamaya tanık olmayan Drizzt’in ona verecek cevabı yoktu. Gözünün önüne tanıdığı en tuhaf ve tehlikeli büyücü olan Harkle Harpell’in görüntüsü geldi, ayrıca HarkleTn ailesi onun kadar çılgın sihirbazlardan oluşuyordu. Harpelllar yeni ve kontrol edilemez büyülerle yine Mithril Salonu’nun yardımına mı gelmişti?

Ama bunların hiçbiri Drizzt’e mantıklı gelmiyordu ve Innovindil’in faltaşı gibi açık gözlerindeki çaresiz bakışa verebileceği tek bir karşılık bile yoktu.

“Ne yaptılar?” diye sordu elf.

Drizzt kekeledi, başını salladı ve sonra “Haydi gidip bakalım,” dedi.

Orklar şiddetli bir fırtınaya maruz kalan çimen gibi dümdüz oldular. Uçuşan tortudan kurtulacak kadar şanslı olanların ayakları hayal bile edemeyecekleri kadar büyük bir şok dalgasıyla yerden kesilmiş ve onlar da yere yapışmıştı.

Urlgen de taşlara doğru savruldu ama gururlu ve güçlü ork korku içinde haykırmadı, hatta saklanmaya bile çalışmadı. Patlamanın son dalgalarına ve ısıya karşı direnip yeniden ayağa kalktı ve savaş alanına bir göz attı.

Şaşkına dönmüş kıvranan orklar ve cüceler gördü. Uzun boylu ork şüphe ve şaşkınlıkla başını salladı. Patlayan dağ sırtına doğru baktı ve bir devin parlak alevlerle kaplanan kollarını sallayarak ileri geri koşturup durduğunu gördü.

Savaş alanı ve Urlgen'in etrafındaki orklar yeniden hayat buluyor gibiydi; korku çığlıkları duydu ve bu korkunç patlamanın gerçek tehlikesinin ancak o zaman farkına vardı. Orklarının bir kısmını kaybetmişti, buna şüphe yoktu, üstelik devlerden oluşan ordusu da yok olmuştu ama asıl tehlike ork komutanının durduğu yerin üzerinde baş gösteriyordu; cüceler çabucak toplanmış ve kafası karışıp dağılan ordusuna karşı yıkıcı bir hücuma geçmişlerdi. Urlgen başını salladı ve 'Böyle olmamalıydı!' diye düşündü.

'Geri çekilin' ve 'kaçın' çığlıkları etrafında yankılandı ve Urlgen bir an için kendini onlara teslim etti; neredeyse savaşçıların 'kaçın' emrini verecekti.

Bunu neredeyse yapacaktı ama sonra olayı bir bütün olarak gördü ve babasının güneybatıda elde ediyor olabileceği kazançları düşündü. Urlgen cüceleri bir süre daha sersemletmeyi, devleri ve kendi birliklerini kullanarak onlara savaş alanını terk etme şansı vermemeyi planlamıştı. O zaman babasının kendisine verdiği takviye birliklerini devreye sokup onları alt edebilirdi.

Bütün bunlar o korkunç patlama anında değişmişti.

İtişip kakışan orkların arasında defalarca yankılanan bir kükremeyle Urlgen ilgilerini kendisine yöneltmelerini emretti. Savaş

alanına paralel bir şekilde koştu; geri çekilen orkların yolunu kesip -kaba kuvvet ve tehditle-onları savaş alanına döndürüyordu.

Bu sırada şimdiye kadar cücelerden sakladığı birliklere bağırıyor, bütün ordusunu bir araya toplayıp büyük ve kuvvetli bir başka birlik oluşturuyordu.

“Hepsini öldürün!” diye emretti uzun boylu ork.

Ork sürüsü cücelere karşı koymak üzere yavaş yavaş toparlandığında Urlgen dikenli zırh eldivenleri takılı yumruklarını havaya kaldırdı ve ilk defa savaşa daldı. Onun için ‘ya hep ya da hiç’ durumu söz konusuydu; bunu biliyordu. Ya burada cüceleri hezimete uğratıp kazanacaktı ya da her şey kaybedilecekti. Hayatının sonuna kadar görkemli babasının gölgesi altında ezilecekti; tabii görkemli babası onun canına kıymazsa…

Banak Bravraanvil ork güruhunun etrafta dönüp durduğunu görünce nefesini tuttu. Nanfoodle’in yarattığı patlamaya kendi ekibi orklardan daha iyi dayanmıştı; bütün alçak yamaçlar ork cesetleriy-le doluydu. Ama sayıca orklardan azdılar; asıl ork birliğine eklenen bu ikinci grupla sayıca çok çok azdılar.

Banak inledi. Patlamanın yarattığı etkiyle kaçıp orkları Mithril Salonu’ndan dışarı atacakları asıl savaşa katılmak istemişti.

Banak yakınındaki komutanlara “Onlarla ölümüne savaşın ve istikrarı korumak için geri çekilin!” diye seslendi.

Ama aşağısında yer alan ve bütün gücüyle hücum eden orkları gördüğünde bu saldırıda kesin bir fark, niyet ve yoğunluk olacağını fark etti. Deneyimli cüce düşmanlarının bu kez vur kaç taktiği uygulamayacağını anında anladı.

Emredildiği gibi ana cüce hattı kırıldı ve geri püskürtüldü; hepsi yamacın tepesindeki savunma pozisyonları almak için koşuşturuyordu. Onlara destek olmak üzere orkların attığı her adımda topuk larına oklar ve çekiçler iniyor, yaratıkları yavaşlatıyordu.

Yaşlı cüce dudağını ısırdı, düşmanlarının gücünü düşündü ve seçeneklerini gözden geçirdi. “Haydi o zaman,” diye mırıldandı.

Güçlü durmaya kararlı, ayaklarının altındaki zemine sımsıkı bastı. Bu kararlılık bir dakika sonra şekil değiştirdi; batıdaki keşif kolları güneybatıda ve Bekçi Vadisi’nin batı ucunda bir savaş olduğunu haykırdığında basit bir azimden çok çaresiz bir ihtiyaca dönüştü.

Banak geniş görüş sağlayan bir nokta buldu ve güneybatıdan yükselen ışığa baktı. Savaşın ve ork kuvvetlerinin büyüklüğünü fark ettiğinde neredeyse yere yuvarlanıyordu.

“Moradin aşkına, onları tutun,” diye fısıldadı yaşlı cüce; sözcükleri ağzından güçlükle çıkarabilmişti.

Tekrar Nanfoodle’in patlamasına ve ork baskısının cüceleri eski savunma pozisyonlarına iterek kendisine doğru ilerlediği kuzeye baktı. Sonra bakışlarını yeniden güneybatıya ve yükselen savaş seslerine çevirdi.

Ork planını hemen tahmin etti. Tehlikeyi anında gördü.

Kararlı bir hırıltıyla savaş lordu yeniden batıdaki tahribe bakmak için kendini zorladı. Orkların planı oldukça iyiydi; sadece toprak kazanmak için değil aynı zamanda cüceleri katletmek için yapılmıştı. Nanfoodle’in patlaması ona biraz - belki de kaçmaya yetecek kadar- zaman kazandırmıştı.

“Moradin seninle olsun küçük adam,” dedi Banak; bu sözleri kendisini duyamayacak kadar uzakta olan küçük gnoma söylemişti.

Güneybatıdaki savaş sesleri birden ve dramatik bir şekilde yükseldi. Banak dönüp baktığında düşmanlarına bir de dev sürüsünün katıldığını gördü.

“Moradin bizimle olsun,” diye mırıldandı cüce.

Yine de cücelerin çoğu yeterince hızlı dönmüyordu. Ork mızrakları ya da Nanfoodle’in önemli patlaması sonucunda oluşan enkaz yağmurunda fazlasıyla cüce de ölmüştü. Üstelik bundan çok

daha fazlası, yüzden fazla cüce, kanlar içinde taşların arasında yatıyordu.

Gerçi bunun sebebi yaraları değil, yırtılan şarap tulumlarıydı. Thibbledorf Pwent ve yeni gelen üyeleri de içeren Karındeşen Taburu patlamayı kendilerini kanla kaplamak ve taşların arasında ‘ölü’ gibi yatmak için kullanmıştı. Bazıları, tıpkı Pwent gibi, üstlerine kırık silahlar koyarak yaraları daha da gerçekçi kılmıştı. Şimdi, ork sürüleri yanlarından, hatta bazen üzerlerinden geçerken, orada öylece yatıyorlardı.

Pwent tek gözünü açtı ve gülümsemesini saklamakla iyi yaptı.

Yukarı sıçrayıp kendisine en yakın yerde duran şaşkın orkun yüzüne dikenli zırh eldiveniyle bir yumruk attı. Bütün gücüyle bağırdı ve Karındeşen Taburu şaşkına dönmüş düşmanlarının ortasında belirdi.

“Onlara zaman kazandırın!” diye haykırdı cesur lider ve Karındeşen Taburu da bunu yaptı; çılgınca ilerliyor, orkları öfkeyle yumruklayıp kesiyor, onları yakalayıp üzerlerine çıkıyor ve şiddetle sarsıyor, dikenli zırhları düşmanlarında ağır yaralar açıp onları posaya dönüştürüyordu.

Thibbledorf Pwent tam ortalarında duruyor, kelimelerden çok onlara örnek olarak savaşı yönetiyordu. Ne de olsa izlenmesi gereken bir plan yoktu. Eşgüdümlü ve öngörülebilir davranışlarda bulunmak Pwent’in en son istediği şeydi. Kaos.

Basit ve güzel kaos; Karındeşenlerin çağrısı, Kanndeşenlerin neşesiydi.

BRUENOR’UN DURUMU

Karşı saldırıyı -binlerce orkun kana susamış bir şekilde akışmı-izleyen Banak Brawnanvil her şeyin sona erdiğini fark etti. İster kazanılsın ister kaybedilsin, ister öne geçilsin, ister geri çekilinsin, bu topraklarda yapılacak olan son savaş buydu. Ork kuvvetinin büyüklüğünü ve onlara eklenen takviye birliklerini fark eden cüce bu manzara karşısında pek de heyecanlanmadı.

Arkasındaki ve önündeki savaş sesleri kısa bir süre sonra onun uçurumdaki cücelere katılmak üzere koşmaya başlamasını sağladı.

Yaşlı cüce orada kıyamet gününden başka bir şey görmedi.

Bekçi Vadisi'nin batı yakasındaki cüceler şimdiden dağıtılmıştı. Zaten nasıl dağıtılmayacaklardı ki? Onların karşısında dizilen ordu devasaydı; Banak'ın şimdiye kadar gördüğü her şeyden daha büyüktü.

"Kaç tane ork var?" diye sordu nefesi kesilerek; bu düşman birliği Banak'ın bütün gücünü tüketmişti. "Beş bin? On bin?"

"Kısa bir süre içinde vadiyi silip süpürecekler" diye uyardı Torgar Hammerstriker. Aynen böyle olacaktı; bunu Banak da biliyordu.

"Onları geri çekin," diye emretti Banak; bu ürkütücü sözleri sıktığı dişlerinin arasından güçlükle çıkardı. "Hepsini! Vadiye ve salona geri dönüyoruz."

Geri çekilme emri ne Battlehammer Klanı'nın ne de Mirabar cücelerinin duymaya alışık olduğu bir şeydi ve bir an için

Banak'ın yanındaki bütün komutanlar ağızları açık ona baktı.

"Devler öldü!" diye karşı çıktı içlerinden biri. "Gnom dağ sırtını havaya uçurdu ve…" Ama gerçeklik üzerlerine çöktüğünde; kuzeyden gelen ork baskısının ve vadideki bozgunun farkına vardıklarında karşı çıkan tek ses onunki olarak kaldı. Homurdanan cüce daha lafını bile tamamlayamadan Torgar ve Shingles, Ivan ve Tred ve geriye kalan herkes kendi grubuna dönüp uçurumdan tamamen geri çekilmek üzere onları organize etmeye başladı.

Savaş lordu itiraz eden cüceyi önemsemedi ve bütün dikkatini Thibbledorf Pwent ve Karındeşen Taburu'nun ork baskınını kırıp geçirdiği kuzey yamaçlarına yöneltti. Yaşlı cüce minnetle başını salladı; yaptıkları fedakarlık onlara kaçmaları için inanılmaz bir zaman kazandırıyordu.

"Sıkı dövüş Pwent," diye mırıldandı; gerçi gereksiz bir tezahüratı.

İplere ilerleyen cüceleri "Yürü! Yürü! Yürü!" diye teşvik etti Banak. "Bekçi Vadisi'nin tabanına ulaşıncaya kadar sakın yavaşlamayın!"

Banak, ork hücumunun ilk sırasıyla karşılaşan ve yamaca doğru dönmeye başlayan cüceleri izledi.

Aşağıdaki Tred'in sağ taraftakilere doğru "Son gülenin kim olduğunu göstermek için ön saflarını bozguna uğratmalıyız," diye bağırdığını duydu.

Bu çağrıya cevap olarak iki tanıdık sima belirdi; Wulfgar ve Catti-brie yamaçtan aşağıya hızla ilerliyor, önlerinde yer alan ork hattının sol kanadını dağıtıyordu.

Banak nefesini tuttu. Tred'in emrinin uygulanmaya başladığını fark etmişti. Orklann hızını kesemezlerse ön safları geri döndüremezlerdi ve bu şekilde bir süre cüce ölebilirdi.

Arkasındaki cücelerin tartıştığını ve itiraz ettiğini duydu; halkları savaşırken kaçmayı reddediyorlardı. Banak bütün gücünü toplayıp onlara döndü; gözleri öfkeyle parlıyordu.

Tartışmanın gürültüsünü de aşarak "Aşağı inin!" diye bağırdı ve bütün gözler ona döndü.

"Gidin!" diye emretti yaşlı cüce. "Sizi ahmaklar! Hepimiz kaçacağız ve sizin arkanızdakiler siz gitmeden harekete geçemezler!"

Gruplardan bir tanesi diğerini yumrukladı ve sertçe iplere doğru itti.

“Hiçbir zaman arkadaşlarınızı arkada bırakmayın!” diye homurdanmaya devam etti cüce ama bu sırada ipi güçlü ellerinin arasına alıp kendini öne doğru attı.

Şiddetli savaşa ve sonra da Pwent ile ekibinin kıstırıldığı yere bakan Banak bu duyguyu çok iyi anlıyordu.

Kral Obould, öne çıkmaya zorladığı birliklerine “Ezin onları!” diye bağırdı. Ork kralı bu emri olduğu yerde öylece durup vermemiş, ön safların yanına koşturup cüceleri ezmeyi denemiş olan ölü ve yaralıları tekmeleyerek orkları kışkırtmıştı.

Obould şansına lanet okudu; ilk saldırıda bu duvarları ve hendekleri rahatlıkla aşacağına inanıyordu ama altlarındaki toprak sallanmış ve üzerlerine dolu gibi taş yağmıştı. Ork kralının orada ne olmuş olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu ama zaten onu pek de ilgilendirmiyordu.

O an sadece tek bir hedefe odaklanmıştı. “Ezin onları!” diye yeniden bağırdı.

Ork kralı öncü birlikleri geçip ilerlemeye devam ediyordu. Ön cüce duvarına kadar geldi; kılıçlarını çekip cüce mızraklarını bir kenara devirdi. Ama bir çift onun bu vahşetini bertaraf etti ve cüceler yüce orka saplamak üzere mızraklarını çabucak doğrulttu.

Mithril Salonu’nun bu keskin silahları ork kralının muhteşem zırhında ancak bir sıyrık açabildi ve ork aşağı doğru darbeler savurup, kılıcından alevler çıkararak hızla ilerlemeye devam etti. O sırada bir talihsiz cücenin başı ikiye ayrıldı. Obould’un kılıcı daha da uzağa atıldı ve taş duvara savurduğu darbeyle duvarın oldukça büyük bir kısmını devirdi.

Ork kralı tekrar tekrar vurdu; bütün bölgeyi silip süpürüyordu. Duvarın dört ayaklık bir kısmını yıkarak ileri atıldı.

Ve orada durdu; elini uzatmış belinden çapraz inerek kalçasına bağlı olan, alevler çıkaran kılıcını sımsıkı tutuyordu. Oklar ve arbaletlerin küçük okları üzerine fırlatıldı ve hepsi geri sekti.

Yakınındaki cüceler itişip kakışıyor, silahlarını kaldırıp görkemli orkun ayaklarına indiriyor, onu devirmeye çalışıyorlardı.

“Ezin onları!” diye haykırdı Obould ve yerinden bir adım bile kıpırdamadı.

Bu gösteriden destek alan orklar duvara doğru harekete geçti ve korkan cüceler duraksadı. Kükreyen devler iri kayalar fırlatarak ve öfkeyle ilerleyerek Obould’un yanına doğru geliyordu.

Ork kralı kuru kafa şeklindeki miğferinin altından zalimce gülümsedi. Bu cesur saldırısının Gerti’yi ve onun şüpheye düşen halkını kışkırtacağını biliyordu.

Ön birlikler yeni gelen sürüye yol verdi. Cüceler dağılıp kaçmaya başlamış ve yeterince hızlı olmayanlar kalabalık tarafından yakalanıp ezilmişti.

Obould yumruğunu sıkıp kükreyerek olduğu yerde durmaya devam ediyor, kılıcı alevler saçıyordu.

Kuzeydoğudaki uçuruma baktı ve bir kez daha o görkemli patlamayı düşündü. Fakat bu karmaşaya çok da takılmamış, dikkatini ve bakışlarını yeniden kendi ordusuna ve batıdaki gitgide büyüyen bozguna yöneltmişti. Urlgen onu kuzeyde hayal kırıklığına uğratsa da Obould, Bekçi Vadisi’nde günü kurtaracağını biliyordu.

Ork kralı ‘Kapıyı kapatın,’ diye düşündü ‘ve bırakın cüceler evlerine dönüş yolunu ararken yeraltında sıkışıp kalsın.’ Drizzt ön safta yer alan birlikleri göremiyordu ama ortadaki ve arkadaki ork savaşçılarının engellenmesinden uçurumun yanındaki cücelerin tüm güçleriyle direndiğini biliyordu. Ayrıca sadece yüz metre ileride, güneyde, ork sürüsünün tam ortasında bir karmaşa olduğunu görebiliyordu. Bir orkun havada daireler çizerek döndüğünü ve vücudunun her yerini kaplayan yaralardan kanlar fışkırdığını görünce drow, Thibbledorf Pwent’in bu işe dahil olduğunu anladı.

Drizzt, ork hattına yaklaştığından ve ortalıkta dolanan pek çoğunun dikkatini çekmiş olduğundan gülümsemesini bile engelledi.

“Seni deneyecekler,” dedi kolları arkasında bağlanmış, onun önünde sendeleyen yoldaşına, “bana güvenmelisin.” Innovindil’in ayağı takıldı ve düştü; Drizzt içgüdüsel olarak hareket etme isteğine karşı gelip yüzünü buruşturdu ve onun sertçe yere düşmesine izin verdi. Kadını omzundan tutup sertçe ayağa kaldırdı; kadının yüzündeki izi görünce ürkmemek için çok çaba harcadı.

Böyle olması gerekiyordu.

Drizzt kadını öne itti; elf neredeyse yeniden düşüyordu ama drow bıçaklarından biriyle onu dürttü.

Orklar, fal taşı gibi açılmış sarı gözleri, sıkılı dişleri, ve çekili silahlarıyla çifte yaklaştı.

Orkçanın kabalığına hakim, “Urlgen için bir mahkum”, diye kükredi Drizzt. Ork, Innovindil’e doğru bir adım atınca “Urlgen için!” dedi tekrar.

Kendisine şüpheyle baktıklarını görünce “Donnia’nm gönderdiği bir mahkum”, diye ekledi drow.

En önde olan bir ork, Innovindil’in arkasında duran bir diğerini kadının ellerini kontrol etmesi için yönlendirdi. Drizzt kadının düzgünce bağlandığını görmesine izin verdikten sonra onu uzaklaştırdı.

“Urlgen için!” diye yeniden bağırdı.

Onları denemek için mi bilinmez, en önde duran ork mızrağını çekip aniden öne fırladı ve mızrağı yüzey elfının midesine dayadı.

Drizzt, Innovindil’in etrafında dolandı ve palalarını çekip üç hızlı hamleyle mızrağı uzaklaştırdı.

Drow palalarını dairesel hareketlerle savururken “Urlgen için!” diye bağırarak yeniden döndü. Ork defalarca geriye sıçrayıp yere düştü.

Drow palalarını yanda tutarak elfin önünde dikildi.

Ork önce ona sonra da birden çok derin kesikle kanayan bedenine baktı ve yere düştü. “Beni Urlgen’e götürün!” diye emretti Drizzt. “Götürün!”

Drow, Innovindil’i tüm gücüyle öne iterek onun arkasından ilerliyor ve ork sürüsü, hızla ilerleyen bir geminin etrafa sıçrattığı sular gibi onların önlerinden gidiyordu.

Çevredekilerin meraklı bakışlarıyla yamacı çıkıyorlardı; neyse ki Drizzt bu orkların neredeyse hiçbirinin onların etrafında olmak istemediğini fark etmişti.

Aradan çok geçmeden Drizzt’in bakışları emirler yağdıran ve yanına yaklaşan yaratıkları sertçe savuran uzun boylu orka çevrildi.

Liderdi. Kesinlikle lider oydu.

Drizzt kendi içine dönmeye başladı; merkezini, öfkesini, ölümlü bedeninin içindeki ilkel yaratığı; içgüdüleriyle hareket eden Avcı’yı buldu ve saf yoğunluğun diyarlarında dolandı. Çevrelerindeki kalabalık yüzünden InnovindilTe buradan kurtulabileceklerine dair pek umudu yoktu ve durum böyle olunca da drow kalabalığı görmezden gelmeyi seçmişti. Mavi gözleri sonsuz bir öfkeyle ork liderine, Tarathiel’i zalimce kendisinden alan canavarın oğluna kilitlenmiş olan Innovindil’e bir bakış attı.

Bu kurnaz oyunu oynamaya başlamadan önce Innovindil, Obould’un oğlu Urlgen’i kendisinin öldüreceğine dair Drizzt’e söz verdirtmişti.

Dört bir yanlarında savaş sesleri yankılandı, ork liderinin çığlıkları havaya karıştı ve orklar inatçı cücelerin direndiği yamaca doğru akın etti.

Drizzt Do’Urden tek bir imgeye odaklanarak kendi yoluna devam etti.

Harap olan bir kule yanıp yıkılırken onun üzerindeki bir cüce son emirlerini vererek koşuşturuyordu. Avcı, Guenhwyvar’a uzandı.

Dayanmaları gerektiğini biliyorlardı. Uçurumun tepesindeki halklarının hatırına cüceler üzerlerine hücum eden sürüye karşı kendilerini korumalıydı. Mithril Salonu’na geri dönmeye zorlanırlarsa Banak Brawnanvil nereye kaçardı?

Bekçi Vadisi’nin batı kanadı savunucuları bu gerçeği oldukça iyi biliyor ve şüpheye düştükleri her an ondan destek alıyorlardı. Başka seçenekleri yoktu; dayanmak zorundaydılar.

Ama dayanamadılar ve bu kararları birden, geri çekilme ya da oldukları yerde ölmek seçeneklerine dönüştü. Pek çoğu ikincisini seçti ya da pek çoğunun başına gelen buydu, diğerleriyse geri çekilip bir sonraki savunma pozisyonlarına geçtiler. Ama ork sürüsü onları takip etti; etrafta yuvarlanıyor, bütün duvarları yıkıyor ve karşılarına çıkan her engeli ortadan kaldırıyorlardı.

Cüceler medcezirin sürüklediği ağaç dalları gibi geri çekildi.

Kuzey yamaçlarına gönderdikleri elçiler Banak’a tamamen geri çekiliyor olduklarını haykırıyordu ve ip merdivendeki cüceleri gördüklerinde bunu yapmak için iyice cesaretlendiler. Üste bulunanlar bölgeyi savunmak için anında plan yapmaya başladılar ve iplerdeki cücelere acele edip kendilerine katılmalarını işaret ettiler.

Diğer cüceler, Mithril Salonu’nun kapısındaki bekçilere bağırıp onları saldırıya karşı uyararak hızla doğuya doğru hareket etti.

Kısa bir süre sonra Bekçi Vadisi’nin bütün savunucuları o muhteşem batı kapılarını görebilecekleri yere gelmişti ve dönüp kendilerini savunmak için şimdiye kadar gösterdikleri bütün cesur çabalar geri püskürtülmüş hatta onları daha da batıya itmişti.

Tekrar püskürtülürse Banak’ın ekibini hızlı bir sonun beklediğini bilerek bir kez daha kararlılıkla direndiklerinde neredeyse iplerle aynı hizadaydılar.

Arkaya dönüp duvarı işaret eden cücelerden biri “Salon açılıyor!” diye bağırdı.

Orada bulunan bütün cüceler geriye dönüp bakabilecekleri bir an buldular ve Mithril Salonu’nun kapılarının onların yardım çığlıklarına

kulak verip açıldığını gördüler. Savaş zırhları yerine üzerlerinde hâlâ demirci önlükleri ya da gündelik kıyafetleri olan takviye birlikler dışarı çıkıyordu. Görünüşe bakılırsa içerideki herkes, hatta yatıyor olması gereken yaralılar bile dışarı çıktı.

Hepsi onların yardım çağrısına kulak vermişti; hepsi güvenli tünellerinden çıkıp savaşta onlara yardımcı olmak istemişti.

Kazanmalarını sağlayacak kadar takviye birliği olmadığı açıktı, hatta ork saldırısını yavaşlatmaya bile güçleri yetmeyecekti.

Ama yeni gelenlerin içinde görmezden gelinemeyecek ve herhangi bir savaşçı olarak değerlendirilemeyecek bir cüce vardı.

Ortasında durduğu takviye birliğinden de uzun bir hayatı vardı.

Çünkü bu takviye birliğini Bruenor Battlehammer kurmuştu.

Banak bu sahneyi incelerken dişlerini sıktı; Bekçi Vadisi'nin savunucularının bu kadar çabuk geri püskürtüldüğüne, yeni gelen ork ordusunun bu denli kalabalık ve vahşi oluşuna inanamıyordu.

Yaşlı cüce birliklerini dağıtıp onları kayanın üzerine gönderdi; hepsi ip merdivenlerin altında karıncalar gibi harıl harıl ilerliyordu. Bu karar göz açıp kapayıncaya kadar verilmişti ve verildiği anda da uygulanmıştı ama Banak kendine engel olamıyor; kararını yargılıyordu.

Bekçi Vadisi'nde batıdan doğuya uzanan karanlığı görebiliyordu. Kaçan cücelerinden herhangi biri karanlık çökmeden

Vadi'ye ulaşmayı başarabilecek miydi? Ulaşsalar bile arkalarında biriken ve gitgide kalabalıklaşanlara karşı kendilerini savunabilecekler miydi?

Banak diğer seçeneklerinin korkunç bir felaket olduğunu biliyordu; belki de kendine güvenen tüm bu cesur ruhlu cüceler katledilecekti.

Geri çekilen cücelere destek olmak amacıyla bağırmaya devam etti. Pwent ve ekibine uçuruma doğru savaşarak ilerlemelerini haykırdı ve son çare olarak kullanılacak kaçış yerine; Torgar'ın

ustalarının inşa ettiği oluğa doğru ilerledi. Wulfgar ve Catti-brie, Torgar, Tred ve Shingles'in yanı başında onu bekliyorlardı.

“Siz ikiniz kendi yolunuz gidin,” dedi Banak insanlara; içlerinden biri zaten o dar geçitten geçmek için fazla iriydi. “İplere gidin ve aşağı inin.”

“Pwent döndüğü zaman gideceğiz,” dedi Catti-brie.

Sözlerini vurgulamak için Taulmaril'i kaldırdı ve ork kalabalığına bir ok gönderdi. Ok kalabalığın içinde kayboldu ama izleyenlerden hiçbiri onun yaratıklardan birine ya da diğerine saplanacağından şüphe etmedi.

Bu sırada Wulfgar iki uzun ipi bulundukları yere doğru çekti ve kopup kesilmelerini imkansız kılmak için defalarca düğüm attı.

“Aptal olmayın,” diye karşı çıktı Banak. “Sizler Kral Bruenor'un çocuklarısınız, size Salon'da mutlaka ihtiyaç duyulacaktır.”

“Tıpkı şimdi bize burada ihtiyaç duydukları gibi,” dedi “Wulfgar.

“Pwent döndüğü zaman gideceğiz,” diye yineledi Catti-brie. Bir ok daha gönderdi. “Bir dakika bile önce değil…” Banak karşı çıkmak üzereydi ama onların basit mantığına itiraz edemeyerek kendini susturdu. O günden sonra o da Mithril Salonu için önemli biri olacaktı ve onun da Karındeşen Taburu oluktan atlamadığı sürece hiçbir yere gitmeye niyeti yoktu.

Catti-brie'nin önüne geçti; Torgar ve Shingles solunda, isteksiz Pikel'in iplerde olduğunu görünce oraya gelen Tred ve

Ivan Bouldershoulder da sağında yer alıyordu.

Banak “Nişan almak için başımı kullan,” dedi Catti-brie'ye.

Kadın aynen öyle yaptı ve onlara doğru ilerleyen ork grubunu yere serdi.

Kadının zarif ve akıcı hareketleri Urlgen'in ani ve düzensiz kılıç hamleleri, öylesine savurduğu yumruklarla tam bir tezat oluşturuyordu.

Innovindil büyük bir alanı tarayarak kılıcını ileri savurarak onun etrafında süzüldü.

Hareketlerinin çoğu iri orku ani bir hamleyle yere sermek için düzenlenmişti.

Urlgen onunla birlikte döndü; ağır zırhlar takan kolları onun her hamlesine karşılık veriyor, elf, sürekli sağa doğru daireler çizip onun etrafında döndükçe onun ayakları da dengesini koruyarak dönüyordu.

Birden kadın onun önünden çekildi; aynı hareketi sola doğru yaptı ve ivme kazanmak için tam bir tur atarak dönüp bu yeni elde ettiği ivmeyle orkun kalbine doğru tek bir hamlede bulundu.

Ama Obould’un oğlu Urlgen hareketi daha başlamadan fark etmişti. Elf görüş açısından çıktığı an ork, kalçasını çevirmiş ve kollarını aşağı doğru sallamıştı. Hemen hemen her orku yere serebilecek bu hamle onun yakınına bile isabet etmemişti.

Innovindil ne şaşkınlığını belli etti ne de saldırmaktan vazgeçip geri çekildi. Bunlara ayıracak vakti olmadığını biliyordu; Drizzt yanı başında canla başla çalışıyor, sıçrayıp dönüyor ve ölümcül palalarını onlara yaklaşmaya cüret eden orklara saplıyordu. Onun karşısında yer alan ve Innovindil’in öbür yanını aynı şekilde koruyan güçlü siyah panter ileri atıldı. Çaresizce kaçmaya çalışan bir orkun önüne geçti ve güçlü bir pençe darbesiyle yaratığın yüzünü parçalayıp başka bir orku yere sermek üzere öbür tarafa atıldı.

Innovindil bu iki cesur arkadaşın kendisine istediği savaşı verdiğini biliyordu ama zaman onlardan yana değildi.

Hızlı adımlarla sağa, sola ve ortaya geçerek daha öfkeli bir şekilde saldırdı. Kılıcı metal bir kol bağına sertçe indiğinde kıvılcımlar çıktı. Hemen ardından bıçağının önünde çapraz duran diğer kol bağına da aynı şekilde vurdu ve onu Urglen’in sol kalçasına doğru gönderdi.

Ve ork bu hamleye karşılık verdi; ama kendini savunmak için kollarını kaldırmamış, bunu nam saldığı ad olan ÜçyumrukTa

yapmıştı. Bloke edilmiş kılıca doğru eğildi ve alnını öne uzattı. Innovindil başını yana kaydıracak kadar çevikti ama orkun metal miğferinin onu sıyırıp geçen darbesi kadının başını döndürmüş ve sendelemesini sağlamıştı. Orkun dikenli zırh eldivenleriyle savurduğu ağır yumruklar karşısında kılıcını sadece içgüdüsel olarak sallıyordu. Innovindil ayaklarını yere sağlam basıp kendini düzgünce savunmaya ancak bir süre sonra başlayabilmişti. Orkun geri geri adımlar atmasını sağla-yıncaya kadar dövüşmüştü.

“Ders alındı,” diye mırıldandı kadın ve başıyla harap edici darbeler savuran bu yaratığı daha yakından takip edeceğine yemin etti.

Bruenor bir taşın üzerinde durdu.

Yere sağlam basan bacakları iki yana açık, çentiklerle dolu baltası havada olan Mithril Salonu’nun kralı halkına, Delzoun cücelerine seslenip sımsıkı durmalarını söyledi. Battlehammer Klanı’nı cesaretlendiren bu oldu. Şans eseri mi yoksa atalarının ve tanrılarının koruyuculuğuyla mı bilinmez ama o gün Bruenor’a hiçbir mızrak isabet etmedi.

Banak Brawnanvil’i ortalarına almış omuz omuza ilerleyen beş cüce, ork hattının ucuna öfkeyle ulaştı ve hep beraber çekiç ve baltalarını çıkarıp ileri atıldılar. Arkalarındaki Catti-brie kısa savunma pozisyonun içinde ileri geri koşan ve savaşan beşliye orkların yaklaşmasına engel olan WulfgarTa eş güdümlü hareket ediyor ve Taulmaril’i ateşliyordu.

Çevrelerinde dalgalanan ork denizinde cüceler için bir umut ışığı, kararlılığın saf göstergesi olarak yer alıyordu. Onun olduğu yere mızraklar fırlatılıyor, ork elleri güçlü bacaklarını kavrıyor ama hiçbiri Kral Bruenor’u yerinden oynatamıyordu. Uçan bir sopa yüzüne isabet edip tek gözünü kapatan uzun bir yara açtı.

Bruenor sadece kükredi.

Savaş baltasını tüm gücüyle savuran bir ork bunu cücenin yanına yaklaşabileceği bir fırsat olarak gördü. Bruenor darbeyi aldı

ama yerinden kıpırdamadı, sonra da öldürücü bir balta darbesiyle orku savurdu.

Yanında başka bir ork daha belirdi, sonra başka ve bir başkası daha… Bir an için cüce kralı olduğu yerde gömülecekmiş gibi oldu.

Ama hepsi, devrilmeyen ve hata yapmayan Bruenor Battlehammer'ın güçlü ve kararlı duruşuyla birbiri ardına uçarak savruldu. Bazıları ciddi olan yaralarından özgürce kan akıyordu. Ama Bruenor'un kükreyişi ne acıdan ne de korkudandı. Ölümlülere ait sınırlara karşı inatçı, güçlü ve kararlı bir inkardı.

Kral Battlehammer'ın haykırışını duyan Delzoun kalpleri hiç o günkü kadar gururla dolmamıştı!

Önlerinde hiç seçenek yoktu. Bruenor'un yanından geri çekilmek o anda bile uçurum kenarında sürünen yüzlerce cüceyi terk etmek anlamına geliyordu. Cüce mantığına göre halklarını yüz üstü bırakmaktansa ölmek çok daha iyiydi. Bruenor onlara bunu hatırlatmıştı; Ölüm döşeğinden bir şekilde dirilen varlığı onlara kim ve ne olduklarım, her şeyden çok neye değer verdiklerini hatırlatmıştı: Soydaşlık ve yardımseverlik…

Böylece geri çekilen cüceler hep beraber topuklarının üzerinde döndü ve hücum eden kana susamış orklara karşı cüce kararlılığıyla mızraklara karşı çekiç ve baltalarıyla mücadele ettiler.

Ve orada, Mithril Salonu'nun Kralı'nın durduğu kayanın etrafında ork saldırısı kırıldı ve durduruldu.

Banak çaresizce kendisine yetişip oluktan atlamaya çalışan Karındeşen Taburu'na doğru "Acele et Pwent! Bütün ekip aşağıda!" diye bağırdı.

Banak, Pwent'in onların arasında olup olmadığını bile göremiyordu.

Ivan Bouldershoulder, Catti-brie'ye "Kızım ateşini buraya getir!" diye bağırdı. Her şeyin kontrolü altında olduğunu güvence eden Wulfgar, kadına "Git!" dedi.

Aslında her şey gerçekten de onun kontrolü altında duruyordu; hiçbir ork o korkunç barbar savaşçıya yaklaşmak istemiyordu.

Catti-brie, Ivan'ın tam arkasında yer almak üzere hızla koştu. Çabucak durumu gözden geçirdi; orklar kana susamış Karındeşen Taburu'nun geri çekilmesini sağlamak üzere dönüyordu.

Taulmaril, Yürek Avcısı, harekete geçti ve beş cücenin üzerinden birbirleriyle yarışan gümüş oklar fırlatıldı. Catti-brie sağlı sollu çalışıyor, büyülü oklarının orklarla beraber cücelere de isabet etmesinden korkarak dümdüz nişan alamıyordu. Sonunda ritmini yakaladı; soldan sağa sekiyor ve her atış yıkıcı sonuçlar doğuruyordu. Ölüm saçan okların menzilinde kalan orklar Karındeşenlere yüklenecek fırsatı bulamadı ve bunun farkına varan Karındeşen Taburu durumdan yararlanıp bir araya toplandı ve yamaca doğru döndü.

Banak, Catti-brie ve Wulfgar'a "Şimdi şu uçurumu geçin!" diye emretti. "Bizi aşağı daha çabuk ulaştıracak bir yol var!"

Bunu yapmak istemeyen ama tartışacak durumda da olmayan Catti-brie, WulfgarTn yanına koştu ve ikili uçuruma doğru harekete geçti. Silahlarını sırtlandılar, iplerini aldılar ve yan yana uçurumdan aşağı kaydılar.

Karındeşenlerin oluğa girdiğini duyup memnun oldular. Banak'ın arkadaşlarını gitmeleri için çılgıncasına teşvik eden sesini dinlediler.

Ve orkların, sayısız orkun seslerini duydular. WulfgarTn ipi birden, tekrar tekrar sarsıldı ve o Catti-brie'ye, Catti-brie de ona uzandı.

Yukarıdan kesilen ipi aşağı düştü.

Dikkatini başka yöne; cüce sayısının hızla azaldığı kuzeydeki direnişe yöneltmiş olan Obould, birliklerinin, Kral

Bruenor'un durduğu taşın önünde sersemlemiş olduğunu görmedi.

Cücelerin inatla direndiği doğruydu ama Obould’un sayıca fazlasıyla üstün olan ordusu onları silip süpürmeliydi. Fakat birden onun hattının ortasında bir ateş topu patladı. Ve açıklanamaz bir şekilde, başka bir hücum grubu yana koşup saldırıya başladı… Ork kralı onların kime saldırdığını anlayamadı; ya birbirleriyle ya da taşlarla savaşıyorlardı. Çabucak etrafa göz atan Obould işin aslını öğrendi; diğer ikisi bir insan kadın ve bir gnom savunma hattına katılmış parmaklarını oynatıp büyü yapıyorlardı. Vadiden daha çok cüce gelmiş, silahlarını çekip savunma hattına atılmıştı. Orkları dağılıyordu!

Kalabalığın arasında mavi bir şimşek belirdi ve düzinelerce ork öldü; ölenlerden daha fazlası ise şaşkınlık içinde yere serildi.

Planının en güzel kısmı; cüceleri sadece deliklerine tıkmakla sınırlı kalmayıp hepsini katletme fikri Obould’un öfke dolu gözlerinin önünde dağılıyordu. Bir kükremeyle bu kabul edilemez dönüşü reddetti. Bir inleme ve bir taşı bile ezebilecek kadar sıkı yumruğuy-la ork kralı, her şeyi bir kez daha tersine çevirmeye kararlı bir şekilde, kuzey duvarına doğru kendi hücumunu başlattı.

Cüceler kurduğu tuzaktan kaçamazdı. Bir kez daha olmazdı.

Banak, yorgun ve kan içindeki Thibbledorf Pwent’i zorla oluktan içeri gönderdikten sonra, önce başını sonra da vücudunun geri kalanını sokarak delikten içeri daldı. Dik bir kaydıraktan aşağı kaymayı umuyordu ama deliğin içinde öylece duruyordu.

Yaşlı cüce sırtındaki mızrağın ve onun bir taşa takıldığının ancak o zaman farkına vardı. Orklar deliğin başında toplanmış onun ayaklarına vuruyor, mızraklarıyla onu dürtüyorlardı. Fakat birden yakasına bir el uzandı ve leş gibi kokan Pwent karşısında belirdi.

“Haydi, seni ahmak!” diye bağırdı Pwent.

“Mızrak,” diye açıklamaya çalıştı Banak ama Pwent onu dinlemiyor, sadece çekiştiriyordu. Mızrak dönüp fırlayınca zavallı Banak’ın sırtını dağladı ve cüce acıyla inledi.

Başka şansı ve seçeneği olmadığını anlayan Pwent onu bütün gücüyle çekti.

Mızrak sapı koptu ve özgür kalan PwentTe Banak, Torgar'ın ustalarının yaptığı dik kaydıraktan aşağı kaymaya başladı. Düz bir bayıra gelip metrelerce yükseklikten, çıkış odasına açılan bir delikten aşağı, saman yığınlarının üzerine düştüler. Tabii ki samanların çoğu kendilerinden önce inenler yüzünden etrafa saçılmıştı, dolayısıyla iki cüce yere sertçe inmiş, inliyorlardı.

Haykırışlarına kulak asmayan kaba eller onlara uzandı. Yaralara ayıracak vakitleri yoktu.

"Deliği kapatın!" diye haykırdı Pwent ama onları takip eden küçük bir goblin, muhtemelen yem olması amacıyla, zorba orklar tarafından aşağı atıldığından artık çok geçti. Yaratık yüzükoyun yerde yatan ve yeniden acıyla inleyen Banak'ın tam üzerine düştü.

Pwent dikenli eldivenini şaşkına dönmüş goblinin yüzüne yapıştırdı ve deliği kapatmaları için yeniden bağırdı. Torgar Hammerstriker çoktan harekete geçmişti. Bir manivelayı itip bir plakayı serbest bıraktıktan sonra onu deliğe doğru yerleştirdi. Plakanın üzeri uzun dikenlerle kaplıydı ve neredeyse delik kapandığı anda ilk kurbanını almıştı; bir ork ya da bir goblin kazığın üzerine düşmüştü.

Ama cüceler bu ölümün tadını çıkaramayacak kadar meşguldü; yere serili olan iki komutana uzanıp Pwent'i ayağa kaldırmış, ağır yaralı Banak'ı taşımaya başlamışlardı. Kaçış odası ip merdivenler yerleştirilmiş olan uçurumun biraz uzağındaki düz bir kayaya açılıyordu. Uçurumun aşağısındaki savaşa katılmak için hızla ilerleyen Karındeşenlerin çoğu merdivenlerdeydi.

Bunu gören Thibbledorf Pwent üzerindeki sersemliği attı ya da ona daha da sarıldı -ne de olsa söz konusu olan kişi Pwent olduğunda bu ayrımı yapmak oldukça zordu!- ve önce kayaya sonra da merdivenlere doğru ilerledi. "Onu ilk ben aldım," diye ısrar etti Ivan Bouldershoulder.

Dikkatlice Banak’ı omzuna aldı ve ip merdivene doğru ilerledi. Tred ondan önce uçuruma gitmiş, ona aşağıdan yardımcı olmaya çalışıyordu.

Torgar ve Shingles silahlarını çekmiş kaçış odasının ağzında nöbet tutuyordu; oluktaki plaka işe yaramaz da orklar gelirse oradan ayrılacak olan arkadaşlarını savunmaya hazır bekliyorlardı. Ivan ve uzaktaki diğerleri ikinci ip merdivenelere geçtiği anda Mirabarlı çift döndü ve kaçtı.

İçgüdüsel olarak, tıpkı onun kendisini tuttuğu gibi o da kadını kavradı. İkisi de birbirlerini bileklerinden tutmuş ve barbar düşerken sallanıp uçurumun taşlarından geri sekmişlerdi. Adamın ağırlığı kadının neredeyse ipten düşmesine neden oluyordu ama o inatla tutunuyor, ipi bütün gücüyle, kararlı bir şekilde kavrıyordu.

WulfgarTn ipi iri adama çarparak aşağı düştü ve o bir kez daha neredeyse Catti-brie’nin avuçlarından aşağı kayıyordu. Ama kadın onun düşmesine izin vermedi. Kolları esnedi, kasları ağrıdı ve omuzlan kopacakmış gibi oldu.

Ama onu bırakmıyordu.

Wulfgar korku dolu gözlerle kadına baktı; Catti-brie adamın kendisi için olduğu kadar onun için de korktuğunu biliyordu; kadının ipten kurtulmasını ve ikisinin de ölümüne aşağı düşmelerini sağlamaktan endişeleniyordu.

Ama kadın onu bırakmıyordu. Hayatı ve canı pahasında da olsa Catti-brie arkadaşının düşmesine izin vermeyecekti. Bu sadece birkaç saniye sürse de aradan dakikalar geçmiş gibiydi. Sonunda Wulfgar boşta kalan eliyle Catti-brie’nin ipini yakaladı ve kendini sıkıca çekti.

Gücünü yeniden topladığını ve Wulfgar’m ipi kesildiyse kendininkin de kesilebileceğini anlayan Catti-brie “Haydi!” diyerek onu cesaretlendirdi.

Wulfgar, yavaş yavaş -aslında ince hat boyunca koşturarak- ellerinin yardımıyla aşağı indi. Düz bir çıkıntıya ulaştı ve onun

üzerinde salınıp ayaklarını yere bastı.

Catti-brie de onun arkasından hızla aşağı iniyordu ama yeterince hızlı değildi; kendi ipi de boşta kaldı ve kadın düştü. Wulfgar onu yakalayıp kendine çekti ve ikisi birden geri çekildi.

“Daha yolun yarısında bile değiliz,” dedi Wulfgar bir dakika sonra.

Diğer ip merdivenlerin kurulu olduğu yeri; küçük çıkıntının öbür tarafını işaret etti.

Drizzt ikili bir hamle savurduktan sonra orkun geriye doğru sendelemesini sağlayarak öne atıldı, böylece diğerlerinin kendisine yaklaşmasını da engelliyordu.

Drow birden yuvarlanarak geri döndü. Palalarını geniş hareketlerle savuruyor ama gelişigüzel davranmıyordu; her hamlesi tamamen kontrolü altındaydı, her bıçak Innovindil’in liderle olan savaşını izleyenlerin onlara katılmasını engellemek üzere kullanılıyordu.

Drow yeniden döndü ve yolun karşısındaki dövüşü; bir orku yere devirip hızla bir başkasına yönelen Guenhwyvar’ı gördü.

Drizzt kendisine hücum eden iki kişiye daha karşılık vermek üzere döndüğünde ana savaşa baktı ve Urlgen’in elf arkadaşına sertçe yüklendiğini, kadının geriye sendelediğini fark etti. Onun yanına gitmeliydi ama kendisine yönelen çift yüzünden bunu yapamazdı.

“Öfkene sığın!” diye bağırdı Innovindil’e. “Tarathiel’i hatırla! Kaybını hatırla ve acını kucakla!”

Ağzından çıkan her sözcükte bıçaklarını sallamak ve kendisine yönelen darbeleri bertaraf etmek, cesaretlenen orkların baskısından kurtulmak zorundaydı.

“Bir denge noktası bul,” diye açıklamaya çalıştı Innovindil’e.

“Öfke ve kararlılık arasında bir denge kur! Odaklanmak için acıyı Kadından Avcı’ya dönüşmesini istediğini biliyordu. Ondan mantığını

bir kenara bırakıp daha ilkel bir hale, duygulardan ve korkudan oluşan bir ruh haline bürünmesini istiyordu. Kadın onu bu öfkeden uzaklaştırmaya çalışmıştı ama şimdi de o kadını öfkeye itmeye çalışıyordu.

Başka bir yol var mıydı?

Drizzt arkadaşı için korkmaktan vazgeçip kendini tamamen Avcı'ya bıraktı. Orklar bastırdı ve drowun palaları çılgın bir dansa başlayıp onları kesip dağıttı.

Aniden düştüğü bu çaresiz duruma, üzerine yüklenen bu vahşi orka ve gitgide kalabalıklaşan çevredeki canavarların gürültüsüne rağmen Innovindil, Drizzt'in sözlerini duydu.

Vahşi ork üzerine yüklenip dikenli zırh eldivenleri deli gibi salladıkça kılıcını öfkeyle kaldırıyor, birbiri ardına darbeler savuruyordu. Ayakları da umutsuzlukla hareket ediyor, ork onu yana kaçıp geri çekilmeye mecbur bıraktıkça ayaklarını sabit tutup kontrol etmeye çalışıyordu. Bir ritim tutturmayı deniyordu ama orkun dövüşme biçimi kesinlikle kestirilemiyordu; kadının her açığını yakalayıp yumruklarının açısını çabucak yeniden ayarlıyordu.

Innovindil yavaş yavaş mantığını anlayacağından hiç kuşku duymuyordu ama buna ayıracak vakti olmadığım da biliyordu.

Böylece diğerlerini onlardan uzak tutmak için kusursuzca savaşan Drizzt Do'Urden'in sözlerini dinledi. Düşüncelerinin hafızanın yolunda ilerlemesine izin verdi ve Taratheil'in ölüm anına gitti.

Öfkesinin yükseldiğini hissedip onu kararlılıkla birleştirdi.

Kılıcını sola doğru savurdu ve sağ elin kopçasını kestikten sonra kendisine yönelen sol yumruğa engel olmak üzere ileri doğru bir hamle yaptı.

Innovindil bilincini bir kenara koyup kendini dövüşün akışına bıraktı. Kılıcı bir yumrukla birleştiğinde kıvılcımlar çıktı ve ork onun hamlesine diğer zırh eldiveniyle engel olduğunda metal bir kez daha alevlenir gibi oldu.

Kadın ani bir yoğunlukla hareket ediyor, kontrolü yeniden ele geçiriyordu ve sonunda orkun darbelerine karşı bir yöntem geliştiriyordu.

Bu ölümcül açığı bekleyen kadın orkun bir kafa darbesine hazırlanıyor olduğunu fark etti.

Innovindil yumrukları savuşturup aynı akıcılıkla hareket etmeye devam etti, bir kez daha kendi içine dalıp öfkeye ve saf konsantrasyona tutundu.

Kendisine yönelen hamle karşısında çabucak eğildi ve neredeyse bütün dengesini kaybetmiş gibi gözüktü. Öyle vahşi bir yan hamle savurdu ki boşta kalan eli geyik derisi çizmesine çarptı. Orkun karşı saldırısı başladı; onun canını gerçekten çok acıtacak bir yumruk savurdu ama kadın bu yumruğun hedefinin kendisi olmadığını fark etti. Urlgen kadının kılıcına vuruyor ve onu bir kenara fırlatmaya çalışıyordu.

Kendini bu açıkla sunuyordu.

Güçlü sırtını geride tutup, başını öne çıkarıp kendini ileri fırlattı.

Innovindil boşta kalan elini kendini savunmak için alnına götürdü ve birden eline ve kafatasına gelen ani darbeyi hissetti. Dengesini korumaya çalışarak geri sıçradı ama sendeledi ve oldukça korunmasız bir şekilde yere oturdu.

Fakat Urlgen onu izlemiyordu; başını sadece elfın alnındaki eline değil aynı zamanda kadının son derece zeki davranıp çizmesinden çıkardığı küçük bıçağa da çarpmış, başını ona saplamıştı. Ork geri sendeledi, bıçağın kabzası alnında garip bir boynuz gibi duruyordu. Siyah zırh eldivenlerini salladı, sonra başını arkaya atıp defalarca döndü; kılıç kabzası gökyüzüne uzanıyordu.

Bu dalgınlık anında, çevredeki bütün orklar şaşkınlıkla liderlerini izlerken, Drizzt Do’Urden, Innovindil’e koştu ve onu sertçe çekip ayağa kaldırdı, sonra kadını ileri; kuzeye doğru itti ve koşmaya başladı. Drow hâlâ sendeleyen ve başı dönen Innovindil’in önünde ileri geri hareket edip palalarıyla yolu açıyordu. Oldukça kalabalık bir

düşman grubuna rastladıkları zaman Guenhwyvar çiftin yanına sıçradıktan sonra bütün gücüyle kalabalığın üzerine atlayıp onları aşağı indirmeye başladı.

Drizzt, bir yandan da Innovindil'i çekerek, hızla hareket ediyordu. İnce bir ip çıkardı ve bir ucunu kadına verdi. Bu dokunma duygusu bir şekilde kadını kendini getirmiş ve ona görevlerini hatırlatmıştı. Drizzt'e devam etmesini söyledikten sonra boşta kalan elini dudaklarına götürüp tiz bir ıslık çaldı.

Açılarını yanlarındaki düzlüğe göre ayarlayıp yükselen güneşin aşağısına doğru koşarlarken tek umutlarını gördüler: Bir kanatlı at hızla alçalıyordu.

Günbatımı yere inip karşısına çıkan orklarla tekmeler savurarak bir taşa doğru yöneldi. Drizzt ve Innovindil atı durdurmak üzere harekete geçti; ellerinde bir iple biri bir yandan diğeri öbür yandan ilerliyordu. Günbatımı ipin içine girerken kendisine yönelen hamleye boyun eğdi ve hem elf hem de drow ipin yardımıyla kendilerini pegasusun yanına çekip atın açık kanatlarının altında çömeldi. Atın üzerine önce Innovindil çıktı, Drizzt de onun tam arkasından hareket etti; bu arada Günbatımı hızını hiç kesmemişti. Geniş kanatla-rı havayı dövdü ve yarı koşarak, yarı uçarak, kendilerini takip edebilecek herkesden hızla uzaklaşarak yükseldi.

Drizzt, hâlâ orkları dağıtan, hâlâ şevkle savaşan pantere "Eve git Guenhwyvar!" diye bağırdı.

Hızla kuzeye doğru ilerleyerek iyice yükseldiler. Onlara mızraklar fırlatıldı ama pek azı hedefin yakınına ulaştı ve onlar da drowun palalarıyla yere indirildi. Sonunda menzilden uzaklaşmış, güvendeydiler. Drizzt dönüp gitgide küçülen savaş alanına baktı.

Orklar uçurumdaydı; drow, cücelerin Bekçi Vadisi'ne püskürtül-düğünü anladı.

Gökyüzüne sadece bir dakika önce yükselmiş olsaydı Taulmarü'in gümüş parıltısını fark edecekti.

Ateş topunun bir avuç dolusu orku içine çekip onların alevler içinde koşuşturmasını izleyen Shoudra Stargleam'in gözleri kararlılıkla parıldadı.

Büyücü kadın ikinci bir yıkıcı vuruş yapıp orkların hücum merkezinin tam ortasına yanan bir şimşek gönderdi.

Birkaç cüce ona bakıp takdir edercesine başını salladı ve bu hareket Asa Taşıyıcısı'nın gururunu ve soyluluğunu daha da arttırdı. O da artık Mithril Salonu kendi eviymiş ve çevresindeki cüceler onun soydaşıymışçasına şevkle savaşan bir Battlehammer'dı.

Yanındaki küçük Nanfoodle kendi hilelerine devam ediyor, bir yığın orkun kafasını karıştırıp, basit bir yanılsamayla onların uçurumdaki duvara hücum etmesini sağlıyordu.

"Bravo," diyerek tebrik etti Shoudra.

Onun bu düşünce saldırısını fiziksel bir atakla destekledi ve kafası karışmış grubun üzerine gönderdiği bir şimşekle çoğunu yere serdi. Shoudra, Nanfoodle'a göz kırptıktan sonra gergin bir şekilde cücelerin aşağı inmeye devam ettiği uçuruma baktı. Arkasında, hepsini Mithril Salonu'nun büyük kapılarına götürecek olan savunma planının ilk oluşumunu hissetti.

Ama hepsi aşağı ininceye kadar beklemeliydiler.

Asa Taşıyıcısı arkasını döndü ve göğsüne mızrak saplı bir cüceyi görünce nefesini tuttu. Bu açığı kapatabilecek kaynaklara sahip olmadıklarından Asa Taşıyıcısı bir adım ileri çıktı ve kolunu uzatıp orkları geri göndermek için onlara büyü fırlattı. Yine de yenileri gelmeye devam etti.

Shoudra iki cücenin yanından geçmesiyle rahat bir nefes aldı; biri yaralı halkının yanına gidiyor, diğeri alçak taş duvarın önünde vurulan cücenin yerine geçiyordu.

Orklar geliyordu.

Patlamalarını gerçekleştirmek için uygun bir yer arayışında etrafa bakan Shoudra'nın dikkatini tek bir ork çekti; devasa ve

tamamen zırhlı olan yaratık güçlü kollarıyla neredeyse kadının boyunda olan bir kılıç savuruyordu. Kendi ekibinin arasında güçlükle ilerliyor; orklar onun yolundan çekilmek için itişip kakışıyor, eziliyor ve kararlılıkla duvara sokuluyordu.

Bir arbalet oku ona doğru fırladı ve metal göğsüne sertçe çarptı ama ne içeri işlemiş ne de onun hızını kesmişti. Hatta orkun hızını daha da arttırmış, kükreyerek ileri atılmasını sağlamıştı.

Shoudra büyü yapıp onun başının üzerine bir şimşek gönderdi; bu, orkun ayaklarını yerden kesip onu kalabalığın üzerine düşürdü.

Onun öldüğünü varsayan Asa Taşıyıcısı dikkatini yeniden cücelere hücum eden kalabalığa yöneltti ve cüce hattının hemen önüne başka bir ateş topu gönderdi; cüceler öylesine yakındı ki çevrelerine yayılan ısıyı hissetmişlerdi.

Bir kez daha orklar alev almış ve yanarak yere düşmüştü ama onların düşüşüyle oluşan boşlukta tanıdık bir figür; devasa bir kılıç taşıyan devasa bir ork belirmişti.

Onu gören Shoudra’nın gözleri fal taşı gibi açıldı; şimdiye kadar hiçbir ork onun şimşeklerinden kurtulamamıştı. Ama bunun şimşeği gönderdiği orkla aynı yaratık olduğunu biliyordu; öfkeyle ilerliyor, yoluna çıkan bütün orkları yarıp geçiyor, hızla duvara ve cüce hattına yaklaşıyor, kılıcını savurup cüceleri biçiyordu. Omzunu öne doğru uzatıp çevresindeki herkesi geçti ve taş duvara çarpıp ağır kayaları kolaylıkla yere serdi.

Cüceler ona doğru ilerledi ve kılıcıyla kesilip, boşta kalan eliyle yumruklanıp, savurduğu tekmelerle havaya uçuştu. Bu sırada Shoudra onun kendisine bakıyor olduğunu fark etti.

Güçlü ork ileri atıldı ve Nanfoodle bir çığlık attı. Shoudra gnomun çabucak büyü yapmaya başladığım fark etti ama bu canavarın ondan etkilenmeyeceğini biliyordu. Baş parmaklarını birleştirirek ellerini önüne getirdi.

“Git küçük şeytan,” dedi ve parmaklarında turuncu alevlerden oluşan geniş bir yay belirdi.

Asa Taşıyıcısı döndü; bu karışıklıktan yararlanıp oradan uzaklaşmayı düşünüyordu ama bir yumruk yedi; en azından o öyle olduğunu düşündü. Hareket etmeye çalıştı ama ayakları bir taşa takılmış, garip bir şekilde olduğu yerde duruyordu. Dönüp arkaya baktı ve bunun bir yumruk değil kılıç darbesi olduğunu anladı. Shoudra bakışlarını aşağı çevirdi ve kılıcın yarısından çoğunun göğsünü delip geçmiş olduğunu gördü.

Kılıcı sadece tek eliyle tutan ork, Shoudra Stargleam'i havaya kaldırdı. Kadın, Nanfoodle'in çığlığını duydu ama ses çok uzaktan geliyor gibiydi. Cücelerin haykırışlarını dinledi ve korku içinde itiştiklerini gördü.

Aniden ortaya çıkan bir gümüşün parlaklığını gördü ve devasa ork geriye doğru sendeleyince ani bir sarsıntı hissetti. Bacakları ilmek yapılmış ipe bağlı olan Catti-brie baş aşağı uzanıyor, yayını yeniden geçiyor ve Shoudra'yı havada tutan devasa canavara bir ok daha gönderiyordu. Birinci ok hedefe ulaşmış, bu tuhaf şeyi göğsünden vurmuş ve orkun geriye doğru bir adım atmasını sağlamıştı.

Ama ok içeri işlememişti.

Catti-brie, Wulfgar'a “Onu uzaklaştırın!” diye bağırdı.

Barbar yere sıçradı ve orku yere sermeye çalıştı. Tempus'a seslendi ve baltasını -ve bütün vücudunu-kullanarak, onu devirmek üzere, kendini orkun üzerine attı.

Devasa orkun kolunun bir hamlesiyle engellenen, durdurulan ve fırlatılan Wulfgar birden geriye uçtu. Barbar, aldığı darbeyle sendeleyip yere kapaklandı.

Ork, kolunu yukarı kaldırıp acıyla inleyen Shoudra'yı havada tutup kükredi. Kılıç daha da alevlendi ve Shoudra daha bir yüksek sesle inledi. Güçlü ork, kolunu bir o yana bir öbür yana savuruyordu.

Shoudra Stargleam devrildi.

Catti-brie canavarı bir okla daha vurdu ve ardından üçünücüyü gönderdi ama son atıştan sonra ork artık oklardan etkilenmez

olmuştu; sendelemiyordu bile. Döndü ve Wulfgar'a doğru atıldı.

Dönerek ilerleyen Aegis-fang ona sertçe çarptı. Ork geriye doğru birkaç adım sendeledi ve neredeyse yere düştü. Neredeyse…

Canavar öfkeyle Wulfgar'a doğru hücum etti.

Barbar, Aegis-fang'i yeniden eline çağırdı ve tanrısına bir kez daha haykırırak bir karşı hamle yapıp güçlü çekicini savurdu. Kılıca karşı baltayla savaşan iki titan izleyenlerin arasından uzun boylarıyla sıyrılıyordu.

Aegis-fang aşağı doğru inip orkun omzuna sertçe vurdu ve onu yana savurdu. Onun bu hamlesine alevler saçan kılıç karşılık verdi ve Wulfgar kalçasını öne doğru çekerek darbeden güçlükle kurtuldu.

Ork, kılıcın arkasında kalan Wulfgar'a doğru atıldı ve ikili kas gücüyle çarpışmaya başladı.

Sert bir yumruk Wulfgar'ı geriye doğru gönderdi; taşların üzerinde sendeliyor, güçlükle ayakta duruyordu.

Ork kılıcını iki eliyle tutarak onu takip etti ve barbarın engelleyemeyeceği öldürücü darbeyi yapmak üzere harekete geçti.

Bir ok orkun yüzüne çarptı ve çelik camdan kıvılcımlar çıktı . ama ork, barbara doğru ilerlemeye devam etti. Nanfoodle başarılı olduktan ve orku hayali bir Wulfgar'a yönlendirip Kral Obould'un yanında durma, öfkesine maruz kalma talihsizliğini gösteren bir başka orkun ölmesini sağladıktan sonra ork, en azından, ateşin ve gücün işlemediği kişinin barbar olduğunu düşünmüştü.

Catti-brie taşa doğru atıldı ve Wulfgar'ı kolunun altından tutup oradan uzaklaştırdı.

Ork onları yakalamak üzere harekete geçti; ya da geçmeye çalıştı; ayağının altındaki zemin birden çamura dönüşmüş, orku bileklerine kadar hapsetmiş ve sonra yeniden taş olmuştu.

"Kötü ork!" diye bağırdı yeşil sakallı cüce ve parmaklarını Obould'un olduğu yöne doğru salladı.

Öfkeli ork kükredi ve eğilip taşı yumrukladı. Sonra, inanılmaz bir güçle, bir ayağını taştan kurtardı. “Oooo,” dedi yeşil sakallı cüce.

O sırada Karındeşenler onların yardımına koştu ve savaşa katıldıysa da orkun yanına yanaşan herkes hızla ve sertçe yere savrulu-yordu.

Torgar ve Tred, Shingles, Ivan ve yaralı Banak onların yanına geldi ve Catti-brie’yi, Wulfgar’ı, şaşkına dönmüş bir halde çığlık atan NanfoodleT alıp Bekçi Vadisi’ne; Mithril Salonu’nun kapılarına doğru koştu.

Catti-brie savaşan cücelerin destekleyenin ne olduğunu ancak o zaman fark etti; bu, büyük bir taşın üzerinde sapasağlam durup bal-tasıyla orkları savuran ve çevresine cüceleri toplayan, asla yılmayan babasının gücüydü.

Babasının bir kez daha nasıl dirildiğini anlayamadan “Bruenor!” dedi.

Vadi merkezinin dışına doğru Bruenor, Banak’ı, kızını ve oğlunu bu geri çekilişten dolayı tebrik edip onların hayatta olduğuna sevindiğini belirtti.

Ordusu sayıca üstün olan düşmana dayanmış ve bir şekilde inkar edilemeyecek kadar büyük olan bu gelgitten kurtulmayı başarmışlardı.

Cüce kralı hem bunun nelere mal olduğunu hem de -özellikle de orkları destekleyip hızla kendilerine doğru yaklaşan devlerden sonra-ork denizinin varlığının görmezden gelinemeyeceğini biliyordu.

Taşın üzerinde durmaya devam eden cüce kralı, halkına geri çekilmelerini ve dönüp kapılara koşmalarını söyledi. Ve Bruenor, diğerleri hattı kırıp harekete geçinceye kadar yerinden bir adım bile oynamadı.

Onların arkasından giderken yola baltası öncülük ediyordu. Mızrakların ve kılıçların kendisine uzandığını hissediyor ama Bruenor Battlehammer onlara kendisini yakalama şansı tanımıyordu. Döndü ve yana kaçtı.

Kapıya doğru koştu ve aniden durup arkasını döndü. En yakınındaki orku kesip diğerlerini korkutup geri çekilmelerini sağladı.

Hepsi içeri girinceye kadar onları izlemeyi reddederek acele etmelerini sağladı. On cüce gücüyle ve bin cüce kalbiyle savaştı. Çentiklerle dolu baltası yıllar öncekinden çok daha fazla iz kazanıyordu. Çevresine ork bedenleri yığdı ve bütün zemini kan kırmızısına boyadı.

Artık gitme vakti geldiğini biliyordu, ayrıca kapıyı tutanlar kendisine sesleniyordu. Baltası önündeki ork duvarına savruldu ve Bruenor dönüp uzaklaştı.

Daha doğrusu uzaklaşmaya başlamıştı ama arkasında duran bir ork, mızrağını kendini koruyamayacağı bir şekilde ona yönlendirmişti. Kötü kaderini gören cüce kralı bunu inkar edercesine inledi.

Ork geriye doğru yalpaladı ve göğsünden sivri bir uç çıktı.

Bruenor, Thibbledorf Pwent'in kendisine saldıran orkun arkasında durup onu havaya kaldırdığını görünce bunun bir miğfer boynuzu olduğunu anladı.

Bruenor tek bir söz söyleyemeden Pwent onu sakalından yakaladı ve sonunda Salon'a çıkmalarını sağlayacak bir şekilde ileri doğru çekiştirdi.

Böylece, büyük kapılar arkasından kapanırken, boynuzuna saplanan ölü orku hâlâ başındaki miğferde taşıyan Thibbledorf Pwent o gün cüce kalesinin içine giren son kişi oldu.

CESETLER ARASINDA

Battlehammer Klanı'nın cücelerinin çoğu, hatta uçurumun tepesindekiler bile, Mithril Salonu'na güvenli bir şekilde girmeyi başarmıştı ve bu, onun elde etmek istediği zaferin yanından bile geçmiyordu. Üstelik Kral Obould için daha da kötü olan bir şey vardı; geri çekilmeyi destekleyen cüce liderini görmüştü ve onu başkasıyla karıştırması mümkün değildi. O, öldüğü ve Shallows yıkıntıları altına gömüldüğü düşünülen Kral Bruenor 'du.

Salon'dan çıktığı zaman Battlehammer cüceleri onun adını haykırmış ve bu kızıl sakallı cücenin ortaya çıkışıyla kendilerini daha da büyük bir inat ve öfkeyle savunmuşlardı. Tüm bunlar Obould'un liderin kimliğinden şüphe etme ihtimalini en aza indirgiyordu.

Ork kralı olayların büründüğü bu tuhaf şekli oğluyla konuşmak istedi.

Bu beklenmedik misafire ve cücelerin uçurumdan çekilmedeki başarısına rağmen Obould cücelerin zafer iddiasında bulunamayacağından hoşnuttu. Yakın zamanda dışarı çıkma şansı verilmeden salonlarına geri tıkılmışlardı; ayrıca Gerti'nin devleri Salonu'nun batı kapısını mühürlemek için fazlasıyla çalışıyordu. Orkların Bekçi Vadisi'nde yaşadığı kayıp oldukça ciddiydi ama o katliamda ölen cücelerin sayısı da azımsanamazdı.

"Bruenor'du!" diye tahmin etti Gerti Orelsdottr; bağırarak konuşuyordu ve ork kralına dönüp kükredi; "Bruenor'un ta kendisi! O Mithril Salonu'nun Kralı! Onun öldüğünü söylemiştin!"

"Oğlum ve senin devlerin bana böyle söylemişti," diye hatırlattı Obould sakin ve sessizce.

"Bruenor'un ölümü bir toplanma çağrısıydı seni köpek!"

"Sesini alçalt," dedi Obould. "Biz kazandık. Şimdi korkulan dile getirme zamanı değil." Gerti gözlerini kısıp alçak sesle inledi.

"Tek bir dev bile kaybetmedin," diye hatırlattı Obould; bu sözler Gerti'nin öfkesini yatıştırmış gibi duruyordu. "Sayıları azalan Battlehammer cüceleri deliklerine girdi ve sen tek bir devini bile kaybetmedin."

Ork kralına bakıp homurdanmaya devam eden Gerti yürüyüp gitti.

Obould bakışlarını uçuruma çevirdi ve savaşın başlangıcında meydana gelen patlamayla oluşan enkaz yağmurunu düşündü. Gerti'ye söylediklerinin doğru olmasını umdu. Uçurumun tepesindeki savaşın zaferle sonuçlanmış olmasını diledi.

Aksi takdirde Obould oğlunu öldürmeye karar verdi.

Yüzü ter ve gözyaşından, kan ve çamurdan sırılsıklam olan Catti-brie babasının önünde diz çöküp ona sıkıca sarıldı. Yüzü kan ve yara içinde kalan, sakalının bir parçası kopan, bir gözü şişip kapanan Bruenor bir kolunu kaldırdı -diğer kolu yanında zayıfça sallanıyordu-ve ona karşılık verdi.

“Bu nasıl olabiliyor?” diye sordu Banak Brawnanvil.

Salonu'nun girişinde diğerleriyle beraber duruyor, ölümden dönen kralına şaşkınlıkla bakıyordu.

“Cevap Vekil Regis'te,” dedi Stumpet Rakingclaw.

“Bize yolu gösteren o oldu,” diye onayladı Cordio Muffınhead.

Yürüyüp Regis'in omzuna öyle sert vurdu ki buçukluk sendeledi ve neredeyse yere kapaklandı.

Bütün gözler, özellikle de “Wulfgar ve Catti-brie'ninkiler, tüm bu ilgi yüzünden utanıp sıkılan Regis'e döndü.

“Onu Cordio uyandırdı,” dedi mahcup bir şekilde.

“Pöh! Sen yakutunla yaptın,” diye açıkladı Cordio. “Regis, Bruenor'a mücevherle seslendi. Ona ‘Hiçbir gerçek kral halkının kendisi olmadan savaşmasına razı olmaz’ dedi.”

“Günler önce bana da aynısını söylemiştin,” dedi Regis.

Ama Cordio sadece güldü ve ona tekrar vurup konuşmaya devam etti; “Böylece onun vücuduna girdi ve kralın içindeki nefes alan tek parçayı; Bruenor'un kıvılcımını buldu. Sonra Regis ona olanları anlattı. Bu arada Stumpet'le beraber tedavi büyüsü yapmaya

devam ettik ve Bruenor’un ruhu onları kabul etti. Bedeni fiziksel tedaviye karşılık verirken ruhu da bizim çağrımıza kulak verdi. Sanırım Moradin’in yanından döndü!”

Herkes Bruenor’u selamlamak üzere krala döndü ama o sadece omuz silkip başını salladı. Cordio birden ciddileşti ve cüce kralının yanına gitti.

“Ve böylece tam ihtiyacımız olduğu anda bize geri döndünüz,” dedi rahip sessizce. “Sizi oradan kendi ihtiyaçlarımız için çıkardık ve siz de onlara karşılık verdiniz. Bu fedakarlığınızı hiçbir cüce inkar edemez kralım ve hiçbir cüce sizden daha fazlasını talep edemez. Artık içerideyiz ve Salon düşmanlarımıza kapatıldı. Halkınız ve klanınız adına üzerinize düşen bütün görevi yaptınız.”

Herkes mırıldanmaya ve onları dikkatle izlemeye başladı. Hemen hemen hepsi Cordio’nun niyetini anlamış ve nefeslerini tutmuştu.

Rahip, Bruenor’a “Bize döndünüz; Moradin’in Salonu’ndan geri geldiniz,” dedi ve onu kutsarcasına ellerini uzattı. “Sizi kalmaya zorlayamayız. Görevinizi yaptınız ve dinlenmeyi hak ettiniz.”

Çevredeki bütün gözler fal taşı gibi açıldı. Wulfgar düşmek üzere olan Catti-brie’yi tutmak zorunda kaldı. Aslında barbarın da en az kadın kadar bir desteğe ihtiyacı vardı.

Cordio’nun sözcükleri Bruenor’u fazlasıyla etkiliyor gibi gözüküyordu. Gözleri yarıya kadar kapanmış, omuzları çökmüş, öne doğru kaymıştı.

“Daha fazla acı duymanıza gerek yok kralım,” diye devam etti Cordio; sesi titriyordu.

Cüce yere kapaklanacakmış gibi durduğundan uzanıp Bruenor’un omzunu tuttu. “Moradin sana kapılarını açtı. Artık eve gidebilirsin.”

Regis güçlükle soludu ve çevredeki herkes hıçkırıklara boğuldu. Bruenor gözlerini kapadı.

Sonra Bruenor gözlerini yeniden, üstelik fal taşı gibi açtı! Dimdik ayakta durdu ve rahibe, bir cücenin bakabileceği en kuşkulu şekilde baktı.

“Seni ahmak!” diye böğürdü. “Evim kokuşmuş orklar ve devler tarafından çevrilmiş durumda ve sen bana yatıp ölmemi mi söylüyorsun?”

“Aaa…a…ma…” diye kekeledi Cordio.

“Pöh!” diye soludu Bruenor. “Daha fazla aptalca söz istemiyorum. Yapılacak işlerimiz var!”

Bir an için çevredeki hiç kimse ne kıpırdadı ne konuştu ne de nefes aldı. Sonra Mithril Salonu’ndan, yıllar önce drowların yenilgisinden beri hiç olmadığı kadar yüksek, bir tezahürat koptu. İçeri tıkıl-mışlardı, evet… ve bir zafer iddiasında bulunmaları oldukça güçtü ama Bruenor yeniden onların yanındaydı ve delicesine dövüşüyordu.

“Herkes Bruenor’u alkışlasın!” diye bağırdı bir cüce ve kalabalık ona destek oldu. “Günün kahramanı!” “Hiçbirinizden daha fazla savaşmadım,” diye bağırdı Bruenor, “Sadece evim dediğim yere giden yolu bulanlardan biriyim.”

Bakışları diğerlerine öncülük etmiş hepsi buçukluğa dönmüştü.

Salon’nun sonundaki cücelerden biri “O zaman günün kahramanı Vekil Regis!” diye bağırdı.

“Pek çok kahramandan biri,” diye çabucak karşılık verdi Wulfgar, “Gnom Nanfoodle geri çekilmemizi kolaylaştırdı.” “Ve Pikel!” diye ekledi Ivan Bouldershoulder.

“Ve Pwent’le taburu,” dedi Banak. “Pwent olmasaydı Kral Bruenor kapının önünde ölmüş olacaktı!”

Söylenen her isimle tezahürat daha da artıyordu.

Bruenor kulaklarını dikip onları dinledi ve devam etmelerine izin verdi ama kendisi artık bu tezahürata katılmıyordu. Kendisine ne olduğundan hâlâ tam anlamıyla emin olamıyordu. Büyük bir mutluluk

ve huzur duyduğunu ve hiç ayrılmak istemediği bir yerde bulunmuş olduğunu hatırlıyordu.

Fakat sonra uzaklardan ve tanıdık bir buçukluktan gelen bir yardım çağrısı duymuş, karanlık bir patikada ilerlemiş ve hayatın gerçekliğine geri dönmüştü.

Savaşa tam zamanında katılmıştı. Savaşın yarattığı sisten sıyırılıp yenilgi ve başarı ihtimallerini tartmanın biraz zaman alacağını biliyordu ama kesin olan tek bir şey vardı; Battlehammer Klanı, Mithril Salonu'na itilmişti. Kaç ork ya da kaç cüce ölmüş olursa olsun bu bir zafer değildi.

Bruenor kendisine ve halkına çok iş düştüğünü biliyordu.

Ana girişin oradaki koridorda Nanfoodle duvarın dibine oturup ağladı.

Wulfgar onu orada; pek çok yaralının ve onlarla ilgilen cücelerin arasında buldu. “Bugün iyi iş çıkardın,” dedi gnomun yanına çömelip.

Nanfoodle yaşlarla dolu gözlerini ve ıslak yüzünü ona çevirdi. “Shoudra,” diye fısıldadı ve başını salladı.

Wulfgar'ın bu basit cümleye ve onun beraberinde getirdiği korkunç görüntülere verecek bir cevabı yoktu, bu yüzden gnomun başına okşarcasına vurup ayağa kalktı. Güçlü orkun kendisine ne kadar zarar verdiğini merak ederek elini kaburgalarına götürdü.

Ama koridorda kendisine doğru koşan tanıdık birini görünce bütün acısı dağıldı.

Delly koşup kocasına sımsıkı sarıldı. Bir araya geldikleri anda kadın bütün gücünü yitirmiş, Wulfgar'm güçlü göğsünde kaybolmuş ve omuzları hıçkırıklarla sarsılmaya başlamıştı.

Wulfgar onu sıkı tuttu.

Koridor girişinde duran Catti-brie bu sahneye tanıklık edip gülümsedi ve başını salladı.

Obould, Bekçi Vadisi'nde orklarının yaklaşık dörtte birini kaybetmişti ve bu güçlü savunmaya karşı yapılan bir savaş için oldukça makul bir orandı. Kazançları göz önünde bulundurulacak olursa hiç kimse bu zaferi sorgulayamazdı.

Ama yukarıda, gerçek bir sayım yapmasa da, Obould, cücelerin Urlgen'in orklarının çok daha fazlasını katlettiğini anlamıştı. Belki de bire karşı yirmilik kadar acı bir oran söz konusuydu.

Dağ sırtı kaybedilmiş ve devlerden biri hariç hepsi ölmüştü. O da zaten patlamayla onlarca metre fırlamıştı ve muhtemelen çok yakında ölü arkadaşlarının arasına katılacaktı.

Obould bu felakete neden olan oğlunu çağırmaktan, bütün suçu bunu hak eden Urlgen'e yüklemekten ve o aptalı bütün ordunun önünde öldürmekten başka bir şey istemiyordu.

"Gidin ve oğlumu bulun!" diye emretti çevresindekilere. Bu sözleri söylerken çarpık dişleri birbirine kenetlendi; "Bana Urlgen'i getirin!"

Neredeyse her adımda karşısına çıkan ölüleri tekmeleyip oğlundan bir iz arayarak etrafı dolandı.

Sadece birkaç dakika sonra bir ork koşarak geldi, gergin bir şekilde eğilip onu defalarca selamladı ve yüce ork kralına oğlunun ölüler arasında bulunduğunu söyledi. Obould haberciyi boğazından yakaladı ve sadece tek eliyle onu havaya kaldırdı.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu ve orku ileri geri saldı.

Zavallı yaratık cevap vermeye çalıştı, ellerini kullanıp nefes almasını engelleyen pençeden kurtulmayı denedi ama

Obould onun boğazını daha da sıktı ve orkun boynunu kırdı. Obould hırlayıp ölü haberciyi kenara fırlattı.

Oğlu ölmüştü. Oğlu başarısızlığa uğramıştı. Ork, çevredekilerin tepkisini görmek üzere etrafa bir göz attı.

Obould'un aklına Urlgen'e ait birkaç görüntü geldi ve kötü orkun buz gibi kalbine hafif bir hüzün dalgası yayıldı ama hepsinin etkisi

çabucak geçti. Hepsi ihtiyaçların ve anın gerektirdiklerinin ağırlığı altında ezildi.

Urlgen ölmüştü. Bu gerçeğin karşısında Obould günün kazançlarına; cücelerin uçurumdan defedilip Mithril Salonu'na tıkılışına odaklanması gerektiğini biliyordu. Bunun birlikleri ve yaptığı fetih için önemli bir an olduğunu biliyordu. Krallığı Dünyanın Omurgası'ndan Mithril Salonu'na, Surbrin'den Fell Pass'a kadar yayılmıştı. Direnen çok az bölge kalmıştı.

Yine de kaçınılmaz bir şekilde gerçekleşecek olan bir karşı saldırı için birliklerinin coşkusunu korumaya devam etmeliydi. Arganth'ın orada olmasını ve onun Gruumsh'a eş değer olduğunu açıklamasını nasıl da isterdi!

Ama kısa bir süre sonra Obould, Arganth'ın da öldüğünü, bir elf ve bir drow tarafından öldürdüğünü öğrendi.

Gece bütün bölgeye yayılırken ve yorgun ordu yeniden toparlanmaya çalışırken Gerti, ork kralına "Bu kabul edilemez!" diye kük-redi.

"Seninkilerin sadece on dokuzu ama benimkilerin binlercesi öldü," dedi ork. "Yirmi," diye cevapladı Gerti.

"O zaman yirmi," diye onayladı Obould, hiç ümranda değilmişcesine.

Gerti ona sert bir bakış atıp "Nasıl bir silah kullandılar? Dağ yamacını nasıl bir büyü parçaladı?

Oğlun bütün bunlara nasıl izin verdi?" diye sordu.

Obould devin hükmedici bakışları altında ne ezildi ne de gözünü kırptı. Arkasını döndü ve oradan uzaklaştı.

Kınından çıkan bir kılıcın başka hiçbir sesle karıştırılamayacak sesini duydu; tamamen içgüdüsel olarak kendi kılıcını çekip döndü ve Gerti'nin devasa silahıyla yaptığı hamleye karşılık vermek üzere harekete geçti.

Dişi dev kükredi ve ork kralını büyüklüğü ve gücüyle yere sermek üzere ileri atıldı. Ama Obould kılıcını alevlerle canlandırdı ve onu Gerti'nin dizlerine indirdi. Kadın yana dönüp bacağını alevlerin üzerinden geçirerek bu darbeden kurtuldu.

Obould omuzlarını kadının uyluklarına dayayıp doğaüstü bir güçle öne atıldı.

Gerti'yi ve bütün izleyicileri -orkları, goblinleri ve devleri-hayrete düşürerek ork kralı kas gücüyle Gerti'yi yerden kaldırdı. Tüm gücüyle onu yukarı çekip havaya fırlattı ve kadının yüzüstü yere düşmesini sağladı.

Kadın ayağa kalkmak üzereydi ama ensesinde kılıcın ateş gibi sıcaklığını hissedince aklını kullanıp olduğu yerde kaldı.

"Burada geriye kalan tek şey cüce tünelleri," dedi Obould ona. "Git, Surbrin'i savun ya da ölülerini al ve Parlak Beyaz'a geri dön." Obould eğildi ve kendisini sadece Gerti'nin duyacağından emin olarak. "Ama baş koyduğumuz bu yoldan şimdi vazgeçersen Mithril Salonu'nu ele geçirdiğim zaman seni ziyaret edeceğimi bil," diye fısıldadı.

Sonra geri çekildi ve Gerti'nin ayağa kalkmasına izin verdi; kadın olduğu yerde dikildi ve ona nefretle baktı.

"Bu kadar aptallık yeter dev," dedi Obould kendisini hayranlıkla izleyenlerin onu duyabileceği kadar yüksek bir sesle; "ikimiz de kızgın ve üzgünüz. Oğlum ölülerin arasında yatıyor."

"Ama bugün harika bir zafer kazandık!" diyerek kalabalığa seslendi. "Korkak cüceler kaçtı ve yakın bir zamanda da dönemeyecekler!"

Bu kalabalığı neşelendirdi.

Obould kollarını zafer coşkusuyla açıp etrafta dolandı; alevler saçan kılıcı ortak sevinçlerini sembolize edercesine odak noktası olmuştu. Yine de ork ara sıra Gerti'ye bakıyor ve düşmanca bakan, kan çanağına dönmüş gözlerindeki nefret ve tehditi görmesine izin veriyordu.

Gerti için sadece şüphe vardı.

Galip gelen orkların kutlamalarını uzaktan izleyen ve alevler saçan kılıcın zafer coşkusuyla havaya kaldırıldığını gören biri daha vardı. Görevini iyi yapmış olmaktan ve geri çekilen cücelere fayda sağlamaktan memnuniyet duyan Felbarr Kalesi'nden Nikwillig sırtını soğuk taşa dayadı ve doğan güneşin belirsiz parlaklığını düşündü.

Bulunduğu yerden sadece savaş alanını değil, Bekçi Vadisi'ni de görüyor ve cücelerin yeraltına sığındığını biliyordu. Gidecek hiçbir yeri olmadığını da biliyordu.

Kısa bir süre sonra saklanacak hiçbir yeri kalmayacağının da farkındaydı.

'Napalım öyle olsun' dedi cüce kendine dürüstçe. Görevini yapmıştı. Soydaşlarına yardım etmişti.

SON SÖZ

"Şimdiye kadar oğlunun öldüğünü öğrenmiş olmalı," diye belirtti Drizzt.

Günbatımı'nın tüylerini tarıyor, pegasusun ork ordusuyla savaşırken aldığı yaralara özel ilgi gösteriyordu. "O zaman herhalde bizim peşimize düşer," diye cevapladı elf, "ve bizi onu bulma zahmetinden kurtarır."

Drizzt'in Innovindil'in zalim ses tonundan duyduğu endişe kadının gülümsemesini gördüğü anda dağıldı. Kadının kendisine doğru yürüyüşünü izledi; gözlerini ondan alamıyordu. Savaş giysisini çıkarmış ve kadının her kıvrımını ortaya çıkaran ince uzun mavi bir elbise giymişti. Kadının arkasında, ufukta, günün son ışıkları görülüyor, elfe ilahi bir parlaklık veriyor, güzel saçlarını açık san harelerle donatıyordu.

"Öfkemi öne çıkardın," diye hatırlattı Innovindil.

"Bir… yoğunlaşma noktası buldum," diye açıklamaya çalıştı Drizzt; kendini elfin görüntüsünden uzaklaştırmaya çalışıyordu. "Daha aydınlık olan bir ruhsal durum… Evimden ayrıldığım zaman

Karanlıkaltı'nın ışıksız yollarında tek başıma yolculuk ettim. On yıl boyunca, genellikle, tek başıma dolaştım." Gülümsedi ve oniks figürünü ortaya çıkardı. "Tabii Guenhwyvar hariç…"

"Karanlıkaltı duyduğum gibiyse hayatta kalamamış olman gerekirdi."

"Kalamazdım, Guen'e rağmen… Avcı'yı bulmamış olsaydım…"

"O yoğunlaşma noktası," diye açıkladı Drizzt. "Kalbimde ve aklımda öfkenin odak noktası olduğu bir yer." "Çoğunluk öfkenin kör edici olduğunu söyler."

"Olabilir," diye onayladı Drizzt, "Kontrol edilmezse…" "Böylece öfke dolu o yaratığa dönüşüyorsun…"

"Bedelinin oldukça ağır olduğunu öğrendim," diye ekledi Drizzt. "Bedeli neşe ve umut. Bedeli…"

"Bilmiyorum" diye itiraf etti Drizzt. "Belki de içimde olması gereken her şey için bir yer vardır."

"Hem Drizzt hem de Avcı'ya ait bir yer?" Drow sadece omuz silkti.

"Yapacak çok işimiz var," dedi Innovindil. "Cücelerin geri çekilişiyle bütün kuzey tehlike altında kaldı. Drizzt ve Innovindil dışında birlikleri Obould'a karşı kim ayaklandırabilir ki?"

Drizzt onaylarcasına başını salladı ve tüm ciddiyetiyle "Dünyayı ona karşı, onu öldürmeden önce mi ayaklandıralım yoksa sonra mı?" diye sordu.

Bu düşünce Innovindil'in yüzüne zalim bir gülümseme yayılmasına neden oldu ve drowun eflatun gözlerinde hayranlık verici bir çelişki oluşturdu. Aynı anda hem güzel hem de korkunç görünüyordu; arkadaşların en sıcak kanlısı, düşmanların en ölümcül olanıydı.

"Geri dönmeliyiz," diye homurdandı Dagna. "Trollerin salona doğru gittiğine hiç şüphe yok!"

“Dönemeyiz,” diye bağırdı Galen Firth. “Şimdi olmaz! Halkım yakınlarda bir yerlerde.”

Durdu ve etrafa; çamurlu bölgeye, çarpuk çurpuk ağaçlara, Mithril Salonu’na yolculuk yapacağını söylediği sırada uyarıldığı gibi savaştan ve trollerin geçişinden dolayı harap olan toprağa bakındı; diğerleri de aynısını yaptı. Ekip, Nesme atlısının sözlerinin doğru olduğunu anladığı ve çirkin, leş kokulu troller onlara saldırdığı sırada güney tünellerinin çıkışma yakın bir yerde bulunuyordu.

Çabuk düşünmek ve hızlı hareket etmek cüceleri kurtarmıştı; ekip yere yatıp iri yan troller için fazla alçak ve dar olan bir tünele girmişti. Girişi tamamen taşlarla dolu olan ve devamında taş, toprak karışımı bulunan bu uzun tünel onlan Trollmoors’un ucuna, Galen Firth’in anladığı kadarıyla, Nesme’nin doğusunda bir yerlere çıkarmıştı.

Asık suratlı Dagna hareketli Galen’e baktı ve adamın ne demek istediğini yavaş yavaş anladı. Dagna görevinin Regis’e dönüp Mithril Salonu’nu uyarmak olduğunu düşünüyordu. Galen Firth ise amacının bölgeyi arayıp, halkını bulmak ve onların güvenliğini sağlamak olduğuna inanıyordu. Dagna bu ricayı görmezden gelemezdi. Ne de olsa oraya sadece NesmeTi adama yardım etmek için gönderilmişti.

“Sana avlanman için üç gün vereceğim,” dedi Dagna. “Ondan sonra ben ve ekibim Mithril Salonu’na geri dönmek zorundayız. O troller bizi takip etmedi; eve gidiyorlar.”

“Bunu bilemezsin.”

“Hissediyorum,” diye belirtti Dagna. “Halkımın başındaki tehlikeyi bu yaşlı kemiklerimin içinde hissediyorum. Trollmoors trollerinin tünellerde ne işi var?”

“Belki Nesme halkını yeraltına kadar takip ettiler.”

Dagna başıyla onayladı ve Galen Firth’in sözlerinin doğru olmasını, trollerin Mithril Salonu’na gitmediğini, yalnızca buradaki işlerini tamamladıklarını umdu.

“Üç gün,” dedi adama.

Galen Firth başıyla onayladı ve elli cüce çantalarıyla silahlarını topladı. Upuzun bir yol yürüdükten sonra yüzüstü yatıp saatlerce ilerlemişlerdi. Batıdaki güneş hızla batıyor, uzun gölgeler bütün bölgeyi karartmaya başlıyordu.

Ama dinlenme vakti henüz gelmemişti.

“Elf burada bir yerlerde,” diye defalarca mırıldandı Bruenor. Yanında toplanan Regis, Catti-brie, Wulfgar ve birkaç lider sessizce oturuyor bütün bilgiyi öğrenmeyi bekliyorlardı. Ona Shallows’taki firardan, Dagnabbit’in düşüşünden, Mirabar mültecilerinin beklenmedik yardımlarından ve bunu izleyen bütün savaşlardan bahsetmişlerdi.

“Her yere; kapılara ve tünellere savunma hattı kurmalıyız,” dedi cüce kralı. “O domuzların bize nereden saldıracağı hiç belli olmaz.”

“Saldırırlarsa,” diye araya girdi Regis ve bütün gözler ona döndü. “Planları ne? Zaferlerini tamamlamak istiyorlar mı? Çok ağır bir bedel ödeyeceklerini biliyorlar.”

“Başka ne yapabilirler ki?” diye sordu Bruenor.

Regis başını salladı, gözlerini kapadı ve bütün düşüncelerini gözden geçirdi. Onları Salon’a tıkan orkların farklı olduğunu anladı. Hep çok akılıca davranmışlardı. Goblinler iş birliği yapan zalim bir kalabalık gibi değil de daha çok belli bir amacı olan bir ordu gibi hareket etmişlerdi.

“Ya devler,” dedi Regis, “ya da bu şöhretli ork Obould Bol-Ok…” Tred McKnuckles “Lanet olsun ona!” dedi dişlerinin arasından.

“Sen ve senin Felbarr halkın onu tanıyor,” dedi Bruenor, Tred’e. “onun bizi ezmeye geleceğini düşünüyor musun?” Tred burnundan soludu ve omuz silkti.

“Düşünüyorsa bütün arkadaşları katledilecek demektir,” diye söz verdi onların yanında oturmayan, odanın kenarına kurulu bir karyolada yatan Banak Brawnanvil.

Cordio ve diğerlerinin onun için yaptığı her şeye rağmen dayanıklı cüce iyileşmekten çok uzaktı; ork mızrağı oldukça derine saplanmıştı. Fiziksel zayıflığına rağmen yaşlı cüce bir türlü pes etmiyordu.

Diğerleri de aynısını düşünüyordu.

“Güneyden haber var mı?” diye sordu Bruenor.

“Dagna’dan yok, hayır,” diye cevapladı buçukluk ve mahcup olmuşçasına etrafa bakındı. Ne de olsa cüceleri Galen Firth’in ardından göndermek onun fikriydi. “Ama alt tünellerde bir savaş var.

Troller tüm güçleriyle oraya ilerledi.” “Onlara direneceğiz,” diye söz verdi Banak. “Pwent ve taburu savaşa katılmak üzere oraya gitti. Pwent onların uzuvlarını kestikten sonra bile hareket ettiği için trolleri sevdiğini söylüyor!”

Bruenor başını salladı. Mithril Salonu kara elflerin şiddetli saldırısına bile dayanmıştı; hiçbir orkun, trollerin ve ayaz devlerinin yardımını alsalar bile, Battlehammer Klanı’nı yerinden edemeyeceğine fazlasıyla inanıyordu.

Savunmalarını güçlendirmek, yaralarını sarmak, birliklerini kurmak için yapmaları gereken çok şey vardı ama Bruenor, yokluğunda Mithril Salonu’na çok iyi bakıldığından emin olmuştu.

Fakat klanına ve evine olan güveni sağlamlaşırken, başka bir konu, bir arkadaşının kayıp oluşu yaşlı cücenin kalbini dağlıyordu.

“Elf oralarda bir yerde,” diye başını sallayarak yeniden mırıldandı. Catti-brie’ye, Wulfgar’a ve Regis’e bakınca yüzü aydınlandı. “Ama buradan çıkmanın ve onu içeri sokmanın bir yolunu biliyorum.”

“Dışarı çıkmayı düşünüyor olamazsın!” diye azarladı Cordio Muffınhead ve hızla Bruenor’un yanma gitti. “Aramıza daha yeni döndün; dışarı çıkıp dolanamazsın!..”

Bruenor elinin tersiyle onu duvara ittiğinde cümlesini neredeyse tamamlamıştı.

“Beni dinleyin; oldukça iyi dinleyin,” diye seslendi Bruenor herkese. “Öbür tarafı gördüm ve bunun üzerine söylenebilecek yüzlerce sözle geri döndüm. Bana Kral diyorsunuz, ben de kralınız olacağım; ama işleri kendi tarzımla yapan bir kralım.”

Bruenor üç sevgili arkadaşına baktı ve “Elf hâlâ oralarda bir yerde,” diye ekledi. “O zaman belki de gidip onu getirmeliyiz,” diye cevapladı Regis.

Catti-brie ve Wulfgar birbirlerine kararlılıkla baktıktan sonra bakışlarını Regis ve Bruenor’a çevirdi. Böylece anlaşmaya varıldı.

Dağ kenarında rüzgarın etkisiyle oyulmuş yüksek bir kayalığın üzerinde kara elf gün batımını izledi. Bu görüntünün; ışığın karanlık bir çizginin altında batışının kendisi için ne anlama geldiğini düşündü. Gün değişimi ve belki de Drizzt Do’Urden’in hayatındaki yeni bir bölümün başlangıcıydı.

O, Innovindil’in kendisine hatırlattığı gibi bir elfti. Bir düşman bıçağı onu yere sermedikçe pek çok gün batımı görebilirdi.

Bu gerçekçi ihtimali düşünmek dramın dudaklarına uysal bir gülümseme yaydı. Belki, tıpkı arkadaşlarınınki gibi, tıpkı yıllardır yaşandığı gibi, tıpkı kendi gözleri önünde zavallı Tarathiel’in başına geldiği gibi onun sonu da bu olurdu. O an, yüksek kayalığın üzerinde, batan güneşi izlerken, ‘Çirkin ork Obould Bol-Ok’a bunların bedelini ödetmeden önce olmayacak,’ diye sessizce yemin etti.

Her şeyin bedelini ödetecekti.

SON